

“ ஸ்ரீ சங்கர க்ருபா அநுபந்தம் ”

அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி வெளியீடு

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீஜகதூகூருந்நமாலா

(31, 32, 33)



ஸ்ரீ ஜகதூரு க்ரந்தமாலா

(31, 32, 33)

8/-

2-5.

21-4



AccNo: 12653

R65: २६५.

॥ ச்ரீ: ॥



“एषा शंकरमास्ती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा”

श्री जगद्गुरुग्रन्थमाला

(३१, ३२, ३३)



ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா

(31, 32, 33)



ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ், ஸ்ரீரங்கம்.

1981

102

103

104

105

முன்னுரை

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரபகவத்பாதர் இயற்றிய தச்சுலோகீ, சத சுலோகீ ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யம் இம் மூன்றும் இந்த வெளியீட்டில் அடங்கியுள்ளன.

1. தச்சுலோகீ : (10 சுலோகங்கள்) காலடியில் தன் தாயாரிடம் அனுமதி பெற்று ஸந்யாஸாசிரம ஸ்னிகாரம் செய்து கொண்டு ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர், தனக்கு உபதேசம் கொடுக்கக் கூடிய குருவை நாடி நம்மதாநதி தீரத்துக்கு வந்தார். அங்கு ஒரு குகையில் ஸ்ரீ கோவிந்தபகவத்பாதர் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அந்த குகையை மூன்று தடவை வலம் வந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு குருவை ஸ்தோத்திரம் செய்தார். இதனால் ஸ்ரீ கோவிந்தபகவத்பாதரின் ஸமாதிகலைந்தது. அவர் குகைக்குள் இருந்தபடியே வெளியில் துதித்துக்கொண்டிருக்கும் சங்கரரிடம் “நியார்?” என்று கேட்டார். ஸரமான்ய மனிதனாக இருந்தால், “நான் நாராயணன், கிருஷ்ணன்” என்று தன் பெயர் ஊர் இவைகளைச் சொல்வான். உலகைத் துறந்த ஸ்ரீ சங்கரர் அப்படிச் சொல்லாமல் “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி” என்ற மஹாவாக்யத்தின் தூதர்யத்தை உள்ளடக்கி “நான் எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கி எஞ்சி நிற்கும் பரமாத்மாவேதான்” என்று பத்து சுலோகங்களில் பதில் சொன்னார். இதுதான் “தச்சுலோகீ” என்பது. அத்வைத சாஸ்திர ஸாரம் முழுவதும் இந்த பத்து சுலோகங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதர மதங்களின் வாதங்களை ஆங்காங்கு எடுத்துக்கொண்டு அவைகளை நிராகரித்து அத்வைத ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஐந்து வயது பாலகனாக பிணைக்குச் சென்ற இடத்தில் ஒரு தரித்திர பிராம்மண ஸ்திரீயை அனுக்ரஹிப்பதற்கு இயற்றிய “கனகதாரா ஸ்தோத்ரம்” (18 சுலோகங்கள்) தான் இவருடைய முதல் கிரந்தம். “தச்சுலோகீ” என்பது இவருடைய இரண்டாவது கிரந்தம். இந்த வேதாந்த கிரந்தத்துக்கு கி. பி. 16-வது நூற்றாண்டில் பீகார் மாகாணத்தில் தோன்றிய ஸ்ரீமதுஸாதன ஸரஸ்வதீ என்ற மஹாவித்வான் “ஸித்தாந்த பிந்து” என்ற வியாக்யானத்தை உலக மக்களுக்கு அனுக்ரஹித்துள்ளார். இந்த வியாக்யானத்தைப் படித்துவிட்டால்

அத்தைவத சாஸ்திரம் முழு வது மே தெளிவாக விளங்கும். இது போன்ற பல வியாக்யானங்கள் பிறகு வெளிவந்துள்ளன. அவைகளை எல்லாம் அனுசரித்து நமக்கு அறிவூட்டுவதற்காக ஸ்ரீ ஞானானந்தபாரதி ஸ்வாமிகள் தன் சரீர சிரமத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் பதவுரை, பொழிப்புரை எழுதி அனுக்ரஹித்திருப்பதை அச்சிட்டிருக்கிறோம். ஸ்வர்க்கீய அம்மஹானுக்கு எமது தாழ்மையான அஞ்சலியை ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

2. சதசுலோகீ : (100 சுலோகங்கள்) இது நூறு சுலோகங்கள் கொண்டது. காசியில் ஸ்ரீபகவத்பாதர் தன் 9-வது வயது முதல் 12 வயதுக்குள் ப்ரஸ்தானத்ரய பாஷ்யங்களை இயற்றினார். அந்த பாஷ்யங்களில் பல இடங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை மக்கள் எளிதில் புரிந்துகொள்வதற்காக இந்த “சதசுலோகீ”யை இயற்றினார். ஒவ்வொரு சுலோகமும் ஒரு அத்தியாயம்போல் விஷயங்கள் நிறைந்துள்ளது. பாஷ்யத்தின் விஷயத்தைத் தவிர வேத மந்திரங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு அதன் தாற்பரியத்தை விளக்கும்படி சுலோகங்களை அருளி இருக்கிறார்கள். வேதாந்தம் வாசித்தவர்களுக்கு இந்த கிரந்தம் ஒரு மறு பாடமாகும். புதிதாக வேதாந்தம் படிப்பவர்களுக்கு இது ஆரம்ப கிரந்தமாகவும் அமையும். இந்த “சதசுலோகீ” கிரந்தத்துக்கு “ஆனந்தகிரி” ஸ்வாமிகளின் வியாக்கியானம் விசேஷமானது. அதில் எந்தெந்த இடத்திலிருந்து விஷயங்களை ஆசார்யாள் ஆதாரமாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார் என்பது விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட விசேஷ வியாக்கியானங்களைப் படித்து அவைகளை மனதில்கொண்டு அவைகளைப் படிக்க முடியாத சாமான்ய மக்களின் உபயோகத்துக்காக ஸ்ரீ ஞானானந்த பாரதி ஸ்வாமிகள் தெளிவான தமிழில் பதவுரை, பொழிப்புரை முதலியவைகளை எழுதித்தந்து நமக்கு அனுக்கிரஹம் செய்திருக்கிறார்கள். இது மகத்தான வித்யாதானமாகும். இதைப் படித்தால் “ஆனந்தகிரி” வியாக்யானத்தை படித்த பிரயோஜனம் சுலபமாகக் கிடைக்கும். ஸ்ரீ ஞானானந்த பாரதி ஸ்வாமிகள் ஜகத்ருக் க்ரந்தமாலாவின் பல பாகங்களுக்கு தமிழாக்கம் செய்து அனுக்கிரஹம் செய்திருக்கிறார்கள். அவைகளில் இது விசேஷமானது. அம்மகானுக்கு எமது மனமார்ந்த அஞ்சலிகளை ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

3. ஹஸ்தாமலகீயம் : (12 சுலோகங்கள்) ஸ்ரீ பகவத்பாதர் வாரணாசியில் தன் 9-வது வயது முதல் 16-வயது வரை தங்கி

எல்லா பாஷ்யங்களையும், பிரகரண கிரந்தங்களையும் எந்தோத் திரங்களையும் இயற்றினார். தன் சரீரத்தை கங்கையில் தியாகம் செய்ய உத்தேசித்தபோது வியாஸ பகவான் தோன்றி தான் எழுதிய ப்ரஹ்ம சூத்திரத்துக்கு சரியான பாஷ்யத்தை ஸ்ரீ சங்கரர் எழுதியுள்ளதைக் கேட்டு ஆனந்தித்து ஸ்ரீ சங்கரர் சரீரத்தை தியாகம் செய்யக்கூடாது என்று தடுத்து உலகத்தில் உள்ள துர்மதங்களைக் களைத்து அத்வைத ஸ்தாபனம் செய்யும்படி கட்டளை இட்டார். ஸ்ரீ சங்கரருக்கு ஜனன காலத்தில் பரமசிவனின் அனுகிரஹத்தால் கொடுக்கப்பட்டது. எட்டு வயது ஸந்யாஸம் பெற்றதால் அது மீண்டும் எட்டு வயதாக 16 ஆயிற்று. இப்போது ஸ்ரீ வியாஸ பகவானின் ஆசியினால் காசி விசுவேசுவரர் அனுகிரகம் செய்தது மீண்டும் 16 வயது. இந்த ஆசியைப் பெற்று ஸ்ரீ பகவத்பாதர் தன் சிஷ்யர்களுடன் பல இடங்கள் சென்று அத்வைதத்துக்கு விரோதமாக துர்மதங்களைப் பிரசாரம் செய்துவந்தவர்களை வாதத்தில் வென்று திக்விஜயம் செய்து வந்தார். பகவத்பாதருக்கு காசியில் முதல் சீடராக அமைந்தவர் ஸ்ரீ ஸநந்தனர் என்பவர். இவர் திருச்சி ஜில்லா ஸ்ரீரங்கத்துக்குப் புக்கத்தில் உள்ள ஊரைச் சேர்ந்தவர். இவரே பின்பு 'பத்மபாதர்' என்று அழைக்கப்பட்டவர். இரண்டாவது சீடராக அமைந்தவர், மாஹிஷ்மதி நகரில் இருந்த பூர்வா சிரமத்தில் மண்டனமிசிரர் என்று சொல்லப்பட்டு ஸந்யாஸ ஆசிரமம் பெற்ற பின் ஸ்ரீ ஸுரேசுவராசாரியார் என்ற யோக பட்டம் பெற்றவர். ஆசார்யாளுக்கு முன்னுவது சிஷ்யராக அமைந்தவர் ஸ்ரீ ஹஸ்தாமலகர். ஸ்ரீ பகவத்பாதர் விஜய யாத்திரை செய்துகொண்டு தென்னிந்தியாவின் மேற்கு சமுத்திரக் கரையிலுள்ள கோகர்ண ஷோத்திரத்தில் உள்ள மகேசுவரரை வணங்கிவிட்டு தன் சிஷ்யர்களுடன் அருகாமையில் உள்ள ஸ்ரீ பவிபுரம் என்ற ஊருக்குச் சென்றார். அது பெரிய பிராமண அக்ரஹாரம்.

அங்கு பிரபாகரர் என்ற பிராம்மண சிரேஷ்டர் இருந்தார். அவருக்கு 13 வயதள்ள ஒரு புத்திரன் இருந்தான். பிறந்தது முதல் இந்தக் குமாரன் ஒரு வார்த்தைகூட பேசுவதில்லை. உலக வஸ்துக்களில் இவனுக்கு பற்று இல்லை. சிறந்த அழகு வாய்ந்தவன். தங்கள் ஊருக்கு ஒரு மகான் வந்திருப்பதைக் கேட்டு பிரபாகரர் பேச்சு வராத தன் குழந்தையையும் அழைத்துக் கொண்டுவந்து இருவரும் ஸ்ரீ சங்கரரை வணங்கினார்கள். சிறுவன்

நமஸ்காரம் செய்தவன் எழுந்திருக்கவே இல்லை. ஸ்ரீ பகவத் பாதர் கையைப் பிடித்து குழந்தையை தூக்கினார். (இது ஹஸ்த திக்ஷயாகிவிட்டது.) பிரபாகரர் ஸ்ரீ பகவத்பாதரைப் பார்த்து 13 வயதாகியும் இக்குழந்தை பேசுவதில்லை. இவனுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. உபநயனம் செய்து வைத்தேன். ஆனால் வேதத்தைப் படிப்பதில்லை. மற்ற பையன்களுடன் விளையாடுவது இல்லை. பையன்கள் இவனை அடித்தாலும் இவன் கோபித்துக் கொள்வதில்லை. சில நாள் சாப்பிடுவான். சில நாள் சாப்பிட மாட்டான். நாம் சொன்னதைச் செய்யமாட்டான். நானும் அவனைக் கோபித்துக்கொள்வதில்லை. ஏதோ பூர்வ ஜன்ம கர்மாவால் வளர்ந்துகொண்டு வருகிறான் என்றார். (இது உலகப்பற்றில்லாத ஞானியின் லக்ஷணம்) அச்சிறுவனைப் பார்த்து ஸ்ரீ சங்கரர் “நீ யார்? ஏன் இப்படி ஜடம்போல் இருக்கிறாய்” என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தச் சிறுவன் 12 சுலோகங்களில் பதில் சொன்னான். இவைதான் “ஹஸ்தாமலகீயம்” என்பது முதல் சுலோகத்திலேயே “நான் என்பது ஜடப்பொருள் அல்ல-ஜடத்தை (உலகத்தை) ஊக்குவிப்பது ‘நான் ப்ரஹ்மம்’ தான் என்று சொல்கிறார். இதே கருத்தை 12 சுலோகங்களில் விளக்குகிறார். அதை வத சாஸ்திரத்தின் ஸாராம்சத்தை உள்ளங்கனி நெல்லிக்கனிபோல் விளக்கியதால் இச்சிறுவனுக்கு ஸந்நியாஸம் கொடுத்து “ஹஸ்தாமலகர்” என்ற யோக பட்டத்தை யும் பகவத்பாதர் இவருக்கு அளித்தார். (ஹஸ்தம்=கை ஆமலகம்=நெல்லிக்கனி) இவருடைய சுலோகங்கள் என்றதால் ஹஸ்தாமலகீயம் என்று கிரந்தத்துக்குப் பெயர் வந்தது இந்த 12 சுலோகங்களின் சாராம்சமும், ஆசாரியர் அருளிய தசசுலோகியின் ஸாராம்சமும் ஒரே மாதிரியானது. பகவத்பாதர் தன் சிஷ்யனுடைய ஹஸ்தாமலகீயத்துக்கு பாஷ்யம் எழுதி அனுகிரகித்திருக்கிறார். இதுதான் ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யம் என்பது. பகவத்பாதர் பிரபாகரிடம் முன் ஜன்மாவில் இவன் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் கற்ற சிறந்த ஆத்ம ஞானி. இக்கீழேய் இப்படி இருக்கமாட்டான். இவனுக்கு உலகப்பற்றுகிடையாது. தன் சீர்த்திலேயே இவனுக்கு ஆசை இல்லை. இவன் உங்களைப்போன்ற கிருஹஸ்தர்களுக்கு உதவாதவன். அதனால் நான் என்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறேன் என்றார். இந்த 12 சுலோகங்களைத் தவிர வேறு எந்தக் கிரந்தத்தையும் இவர் இயற்றவில்லை. ஸ்ரீ சங்கரருடன் கூடவே இருந்து வந்தார். இவர்தான் துவாரகா பீடத்தில் அமர்ந்த முதல் பீடாதிபதி

ஆவார். ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யத்தைப் படித்தால் ஸ்ரீ பகவத் பாதரின் தசசுலோகீக்கு இதுதான் வியாக்யானம் என்று மனதில் தோன்றும்.

இது கடினமான அத்தைத தத்துவத்தை திருஷ்டாந்தம் மூலம் நன்கு விளக்கிக் காட்டுகிற கிரந்தம். நன்றாக ஆசார்ய பாஷ்யம் படித்தவர்கள்தான் இதற்கு விளக்கம் கூறமுடியும். ஸ்ரீ K. S. வெங்கட்ராம சாஸ்திரிகள் வியாகரண சிரோமணியும் நன்கு வேதாந்தம் படித்தவருமாவார். பல வேதாந்த புஸ்தகங்களை எழுதியவர். ஸ்ரீ சங்கர க்ருபா உதவிபாசிரியராக 20 வருஷங்கள் பணியாற்றியவர். தன் வேதாந்த ரூபத்தை உபயோகப்படுத்தி ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யத்துக்கு விசேஷ உரையையும், சுலோகங்களுக்கு பதவுரை, விரிவுரை இவைகளையும் எழுதிக்கொடுத்து நமக்கு உதவி இருக்கிறார். அவருக்கு எமது நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஜகத்குருக்களின் அனுக்ரஹம் இல்லாவிடில் இம்மலர் வெளிவந்திருக்க முடியாது. ஆகவே இம்மலரை அம் மஹான்களின் திவ்ய பாதார விந்தங்களில் வணக்கத்துடன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

பல காரணங்களால் பல வருஷங்கள் தாமதமாகி இத் தொடர் பிரசுரம் வெளிவந்துள்ளது. தாமதத்தை மன்னித்து அன்பர்கள் இந்த வெளியீட்டைப் படித்து ஸ்ரீ பகவத்பாதரின் அனுக்ரஹத்துக்கு பாத்திரமாகவேணுமாய் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

K. V. சுப்பரத்னம்,

பொதுக்காரியதரிசி,

அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி.



	பக்கம்
1. தசசுலோகீ ...	1- 14
2. சதசுலோகீ ...	1-179
3. ஸ்ரீ ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யம் ...	1- 50



தசசுலாகீ

தசசுலாகீ

[ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பாதாசாரியாரவர்கள் காலடியில் ஆதார ஸந்யாஸக்கிரமப்படி ஸந்யாஸம் செய்து குருமுகமாய் பிரணவ மஹா வாக்கியங்களை கிரஹிக்கவேண்டும் என்ற ஸம்பிரதாயத்தை அனுஸரித்து அங்கிருந்து புறப்பட்டு நம்மத்தீரம் போய் அங்கு ஸமாதி நிஷ்டையிலிருந்த ஸ்ரீமத் கோவிந்த பகவத்பாதாசாரியார் அவர்களை துதித்ததின்பேரில் அவர் பஹிர்முகமாகி ஸ்ரீசங்கரரை பார்த்து “நீர் யார்?” என்று கேட்டதாகவும், அதற்கு இவர் உடனே ஆத்ம தத்துவத்தை விளக்கக்கூடியதான இந்த பத்து சுலோகங்களால் பதில் சொன்னதாகவும் அதன் பேரில் அந்த யோகி இவருக்கு உபதேசங்கள் செய்து அனுகிரஹித்தார் என்றும் ஸ்ரீமத் சங்கர விஜயம் கூறுகிறது. ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் இவ்விதமென்று குறிப்பிட்டு காட்டமுடியாத காரணத்தினாலேயே வேதமும், “இது அல்ல, இது அல்ல” என்று நிஷேதமுறை யிலேயே எடுத்துச் சொல்லியிருப்பதை அனுசரித்து இந்த சுலோகங்களும் அமைந்திருக்கின்றன. கடைசி சுலோகத்தில் ஆத்ம தத்துவத்தை எப்படித்தான் சொல்ல முடியும் என்றும் கண்டிருக்கிறார். ஆத்ம ஞானம்தான் எல்லா துன்பங்களையும் போக்குகிறது. ‘அஹம்’ (நான்) என்ற சொல்லின் பொருள்தான் ஆத்மா. எது ஆத்மா? எது அனாத்மா? என்று தெரியாததால் ஆத்மானையும் அனாத்மாக்களையும் சேர்த்தே நான் என்று சொல் கிறோம். அதாவது பிராந்தியால் அனாத்மாக்களையும் ஆத்மா என்றே எண்ணுகிறோம் இச்சிறிய நூலில் அனாத்ம-வஸ்துக்களைக் குறிப்பிட்டு இவைகள் நானல்ல என்று கூறுவதனால் ஆத்மானாத்ம விவேகம் ஏற்பட்டு சுத்தமான ஆத்மா-வை அறியமுடிகிறது. ஜீவாத்மாவைப் பற்றி பிறவாதிகள் சொல்லும் பஷுங்களை கண்டித்து விட்டு சுத்த சைதன்யமே ஆத்மா என்ற உய்நிஷத் சித்தாந்தத்தை உபதேசிக்கிறார். இச்சிறிய கிரந்தத்தின் காமபீரத்தை விளக்கி “அத்வைத ஸ்ரீதி” எழுதி இருக்கும் ஸ்ரீமதுஸ்வதன ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் ‘ஸ்ரீத்தாந்தபீந்து’ என்ற தோர் பிரஸித்தமான வியாக்யானத்தை எழுதி இருக்கிறார். அந்த வியாக்கியானத்தின் பேரிலேயே குறைந்தது ஐந்து வியாக்கியானங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியால் அதன் மஹிமையும்

ஒருவாறு தெரிந்து கொள்ளலாம். ஸ்ரீமத் ஆச்சார்யாரவர்களின் பிரகரணங்களைத் தமிழ் நடையில் ஸாமான்ய ஜனங்கள் கூட அறிந்து கொள்ளக்கூடிய முறையில் பிரசுரிப்பதே ஸ்ரீ சங்கரனோடாஸமீதியின் கிரந்தமாலாவின் உத்தேசமாயிருப்பதால் அவ் வியாக்கியானங்களில் கடை விஷயங்களை இங்கே எடுத்துச் சொல்வது பிரஸித்தமாகாது. ஆகையால் “தசகலோகி” மூலத்தின் தாற்பரியத்தை மாத்திரம் இங்கு விளக்கப்படுகிறது]

न भूमिर्न तोयं न तेजो न वायुः

न खं नेन्द्रियं वा न तेषां समूहः ।

अनेकान्तिकत्वात् सुषुप्त्यैकसिद्धः

तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥

॥ १ ॥

“நான் பூமியல்ல, ஜலமல்ல, தேஜஸ் அல்ல வாயுவல்ல, ஆகாசமல்ல, இந்திரியமல்ல அவைகளின் கூட்டமும்ல்ல, அவைகள் ஒரே நிலையில் இல்லாத தால் நல்ல தூக்கத்தில் மாத்திரம் தெரிகிற தனித்து ஒன்றாய் மிஞ்சினதாய் ஸர்வமங்களமாய் விளங்கும் தத்துவமே நான்.”

“நான்” என்று சகல ஜனங்களும் வியவஹாரம் செய்வதினால் “நான்” என்ற பதார்த்தம் பிரஸித்தம் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆனால் “நான்” “பெறுமனாக இருக்கிறேன்” “நான் இளைத்து விட்டேன்” “நான் பார்க்கிறேன்” “நான் நடக்கிறேன்” “நான் நினைக்கிறேன்” என்றெல்லாம் சொல்வதால் அந்த “நான்” என்பது யார் என்ற விஷயத்தில் ஸந்தேகம் ஏற்படுகிறது “இந்த ஸ்தூல சரீரம் நானா” “இந்திரியங்கள் நானா” “மனஸ் நானா” “எல்லாம் சேர்ந்து நானா” என்று விசாரிக்கையில் பாமர ஜனங்களின் வியவஹாரத்தை யொட்டி “சரீரம்தான் நான்” என்று சரீரவாகனம் சொல்லுகிறான். சரீரம் ஜடம். அதை சேஷடிக்கும்படி செய்வது இந்திரியம்தான். ஆகையால் அதுதான் “நான்” என்று இன்னொருவன் சொல்லுகிறான். இந்திரியங்களும் மனசும் இல்லாமல் போனால் சேஷடிக்காததினால் “மனஸ்தான் நான்” என்று சொல்லுகிறார்கள் சிலர். மனசும் ஜடம்தான் என்று

சொல்லி அதைவிட குஷ்மமான வேறு தத்துவங்கள் “நான்” என்று வேறு சிலர் சொல்லுகிறார்கள். சரீரம், ப்ருத்வீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் இவ்வைந்து பூதங்களால் செய்யப் பட்டிருப்பதுடன் தூங்கும்போது இந்த சரீரம் இருப்பதாகவே பிரக்ஞையின்லாமல் மனஸினாலேயே ஒரு உலகத்தை சிஷ்டி செய்துகொண்டு ஸ்வப்னத்தில் ஸுகதுக்கானுபவங்கள் இருப்பதாலும் அந்த நான் விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போது இந்த ஜகத்தைப் பார்த்தேனோ அதே நான் ஸ்வப்ன உலகத்தையும் பார்த்தேன். அதே நான் ஸுஷுப்தி உலகத்தையும் அனுபவித்தேன் என்று சொல்லமுடிகிறபடியாலும், முக்காலங்களிலும் அதாவது சரீரம், மனஸ் இவைகள் இருந்தாலும், இல்லாமல் போனாலும் நான் மாத்திரம் இருந்து கொண்டவனாய் மிஞ்சி இருக்கும் தத்துவமே “நான்” என்று ஸ்ரீமத் ஆச்சாரியாளின் தாத்பர்யம்.

ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத்பாதருடைய கேள்விக்கு தான் யார் என்று ஜீவனுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை எடுத்துச் சொல்லவே இந்த சுலோகங்கள் ஏற்பட்டபோதிலும் தன்னுடைய அவதார ரகஸ்யத்தை வெளியிட்டு “ஜகத்பூருவையும் உபஸம்ஹாரம் செய்க பிறகு ஓவனாய் தனித்து மிஞ்சும் ப்ரமேஸ்வரன் நான். இப்போது கைலாஸபதி, உமாபதி என்ற விசேஷங்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு ஸர்வ ஸங்க பரித்யாகம் செய்து ஏகாகியாய் வந்திருக்கும் “சிவன் நான்” என்று குறிப்பிடுவது போலும் த்வணிக்கிறது.

“நான் பஞ்சபூதங்கள் அல்ல, இந்திரியம் அல்ல. அவைகளின் கூட்டம் அல்ல” என்பதை மாற்றி “பஞ்சபூதங்கள் நான் அல்ல இந்திரியங்கள் நான் அல்ல” “அவைகளின் கூட்டம் நான் அல்ல” என்றும் அவ்வயம் செய்துகொள்ளலாம். இந்த சுலோகத்தில் சார்வாகன், பௌத்தன், ஜைனன், நையாயிகன், மீமாம்ஸகன் ஸாங்கியர் முதலானவர்களின் மதம் மறுக்கப் படுகிறது.

(அ) “சரீரம் நான் அல்ல” என்றால், தேவதத்தில் பிராம்மணனுக்கு இந்த வயதில் உபநயனம் ஷுத்திரியனுக்கு இந்த வயதில் உபநயனம் என்றெல்லாம் சரீரத்தை ஒட்டியேதான் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் பலவித ஸம்ஸ்காரங்கள் அகர்தாவான ஆத்மாவிற்கு ஸம்ஸ்காரங்களாக எப்படியாகும்? அப்பொழுது வேதம் அப்பிரமாணமாகிவிடும். அதிலிருந்து ப்ரஹ்ம்ஸ்வரூபம்

எப்படி எளித்திக்கும்? யமநியமாதிகளை விதிக்கும் சாஸ்திரத்துக்கு
 போக்கு என்ன? என்று கேட்டால் சரீரத்தில் நான் என்று
 எண்ணம் இருக்கிறவரையில்தான் ஸகலவித ஸம்ஸ்காரங்களும்,
 சித்தத்தை நினைநிறுத்தி தியானம் செய்வதும், சிரவணாதிகளை
 செய்து ஞானம் சம்பாதிப்பதும் அவசியமாகும். அதுவரை
 வேதோக்தமான ஸர்வஸாதனங்களும் அனுஷ்டிக்கப்பட
 வேண்டியதுதான். வேதம் பிரமாணம்தான். ஆனால் அவை
 களினால் ஸாதிக்கப்பட வேண்டியதான ஆத்ம ஸைக்ஷாத்காரம்
 ஏற்பட்டுவிட்டால் இவைகள் தேவையில்லை என்பதை அடுத்த
 சலோகத்தில் காட்டுகிறார்.

न वर्णाः न वर्णाश्रमाचारधर्माः

न मे धारणाध्यानयोगादयोऽपि ।

अनात्माश्रयाहं मम व्यासहानाव

तदेकोऽकश्चिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥

॥ २ ॥

“என்னிடம் வர்ணங்கள் (ஜாதிகள்) கிடையாது.
 வர்ணங்களை யொட்டிய ஆசிரமங்களோ, ஆசாரங்களோ
 தர்மங்களோ கிடையாது. எனக்குத் தாரணையோ,
 தியானமோ, யோகமோ மற்றும் எந்தவித ஸாதனமோ,
 கிடையாது. ஆத்தாவல்லாததை (சரீராதிகளை)
 ஒட்டிய “நான், எனது” என்ற அத்யாஸத்தை
 விலக்கிவிட்டபடியால் ஒருவனாய் மிஞ்சினவனாய்
 தனித்திருக்கும் மங்கள ரூபியான தத்துவமே “நான்”

இங்கு பிரஹ்மண்யம் முதலானவை வர்ணம். பிரஹ்மசர்யம்
 முதலானவை ஆசிரமம். ஸ்னானம், சௌசம், முதலானவை
 ஆசாரம். குருஸேவை முதலியவை தர்மம் மனதை பிரஹ்மத்தில்
 நிறுத்துவது தாரணா. பரமாத்மசிந்தனம் தியானம்.
 மனோநிர்ருத்திகளையடக்குவது யோகம். சிரவணம், மனனம்
 முத்வானவை.

சரீரத்தில் நான் என்கிற எண்ணமிருக்கும்வரையில் சரீரத்
 துக்கு வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களில் தனக்கு அனுபூலமானது
 தனக்கு பிரதிபூலமானது என்கிற எண்ணம் இருந்தேதீரும்.

அவைகளுக்கும் தனக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தையே மமதை என்பார்கள். இதை நன்கு விலக்கிவிட்டாலும், சரீரம் முதல் புத்தி வரையுள்ள தத்துவங்களில் என்னுடையது என்ற மமதை இருக்கும் அதுவும் விலக்கவேண்டும். ஆகையால் தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத்தவிர வேறு எந்த பதார்த்தத்திலும் அஹந்தையையும் விலக்கிவிட்டால் அவைகள் ஸம்பந்தமான எவ்வித தர்மங்களும் ஆத்மாவில் ஓட்டாது. இவ்விதமான எந்த அநாத்ம பதார்த்தத்திலும், தனக்கு ஸம்பந்தமில்லை என்ற அறிவு ஏற்பட்டு விட்டவனுக்கு சரீராதிகளை சம்பந்தித்த வர்ணமசிரமாதிகளோ, யமநியமாதி ஸாதனங்களோ எவ்விதத்திலும் சம்பந்திக்கக் கூடியவை அல்ல. சுத்தமாய் அஸங்கமாய் ஆத்மதத்துவம் மாத்திரம் மிஞ்சும். (2)

(அ) வேதோக்தமான ஸாதனங்கள் அவசியம் இருக்க வேண்டாம். உலகத்தில் ஜீவித்திருக்கும் வரையில் லௌகீக விவஹாரங்கள் இருந்து தானே தீரும்? என்றால் ஜீவித்திருக்கும் போதே பிரதிதினமும் நன்கு தூங்கும்போது ஸகல லௌகீக வைதீக வியவஹாரங்களும் நின்றுபோய் ஆத்மா மாத்திரம் தனித்திருந்து ஆனந்தமாயிருக்கிறது என்பதை யாவரும் அனுபவித்திருப்பதால் தூக்கத்தில் தோன்றும் அக்ஞானமும் நிவ்ருத்தியாகி சுத்த சைதன்யமாக நிற்கும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார நிலையில் எவ்வித வ்யவஹாரமும் இருக்க நியாயமில்லை. என்பதை மூன்றாவது சுலோகத்தில் காட்டுகிறார்.

न माता न पिता न देवाः न लोकाः

न वेदाः न यज्ञाः न तीर्थं ब्रुवन्ति ।

सुषुप्तौ निरस्ताति शून्यात्मकत्वात्

तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ३ ॥

“தாயார் இல்லை. தகப்பனார் இல்லை; தேவர்கள் இல்லை, லோகங்கள் இல்லை, யக்ஞங்கள் இல்லை, தீர்த்தம் இல்லை, என்கிறார்கள். நல்ல தூக்க சமயத்தில் (அறியப்படும் பதார்த்தங்கள் இல்லை யானாலும் அறிகிறவன் இருந்ததினால் நான் தூங்கினேன் என்று சொல்ல முடிகிறபடியால்) சூன்யமில்லை என்று தெரிகிற

படியால் ஏகனாய் தனித்து மிஞ்சி நிற்கும் மங்கள
ஸ்வரூபியான ஆத்ம தத்துவமே நான் ”

தாயார், தகப்பனார் முதலியவை எல்லாம் தேஹாபிமானத்தை
ஒட்டி ஏற்படுகிறது. இந்த அபிமானம் நீங்கிவிட்டால் ஒன்றும்
இல்லை ஸுஷுப்தியில் தேஹாபிமானமில்லாததால் ஒன்றும்
தோன்றுகிறதில்லை.

முந்திய சுலோகத்திலும் ஸுஷுப்தி காலத்தில் சரீராதிகளில்
அபிமானமில்லாததினால் நான் பிராம்மணன், நான்
கிருஹஸ்தன் முதலான எண்ணங்களுக்கு இடமில்லை என்று
எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறபடியால் இம்முன்று சுலோகங்களிலுமே
ஸுஷுப்தி காலத்தில் அனுபவத்தை வைத்தே ஆத்மா ஸர்வ
ஸ்ர்வவித வ்யவஹாரத்திற்கும். அதனை என்று நிர்வசனம்
செய்திருக்கிற முறையில் ஜீவ பிரம்ம ஐக்கிய பிரதிபாதகமான
“தத்துவமஸி” முதலான மஹா வாக்கியங்களிலுள்ள
ஜீவனுடைய வாஸ்தவமான ஸ்வரூபத்தை சோதித்து தீர்மானப்
படுத்திக் கொடுத்ததாக ஆகிறது. (3)

முன்று சுலோகங்களால் “த்வம்” பதார்த்தத்தை
சோதித்து விட்டு இனி “தத்” பதார்த்த சேதனத்தை
ஆரம்பிக்கிறார். ஏகனாய் மிஞ்சுகின்றவனே ஆத்மா என்றால்
ஐகத்தை சிருஷ்டி செய்து பரிபாலித்து உபஸம்ஹாரம் செய்யும்
ஈசுவரனும் அவரால் ஆளப்படும் ஐகத்தும் இருக்கும் வரையில்
எப்படி ஸாத்தியம் என்று கேட்டால், அந்த ஈசுவரனுடைய
தத்துவமும் ஆத்ம தத்துவர்தான். ஐகத்தும் வேறுமில்லை
என்பதை மேல் சுலோகங்களால் தெரியப்படுத்துகிறார். ஆத்ம
தத்துவத்திற்கு வேறுக பிரதானம் என்ற அசேதனம்தான்
ஐகக் காரணம் என்று ஸாங்க்யர்களும், ஈசுவரன் என்று வேறு
சேதன தத்துவம்தான் காரணம் என்று சைவர்களும் அப்படியே
ஐகத்தையும் ஜீவனையும் உண்டுபண்ணின வாஸுதேவன்
என்று ஜைனர்களும், ஐகத்தை உண்டுபண்ணி ஜீவனைத்
தன் கர்மவினாஸ் போதுமே என்று மீமாம்ஸைகளும், யுக்தியினு
லேயே ஜீவனுக்கு வேறுக ஸர்வரூபக ஸர்வசக்தக ஈசுவரன்
உண்டென்று ஸாதித்து விடலாமென்று தார்க்கிகர்களும் வர்ணிக்
கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் சொல்லும் ஈசுவரன் ஜீவனைத்
தவிர வேறுக இருந்தானேயானால் அவருக்கு ஸர்வ வ்யா
பகத்வம் என்ற முக்கிய அம்சம் சித்திக்காது என்பதை மறந்து

விடுகிறார்கள். ஆகையால் ஜீவனுடைய தத்துவமும் ஈசுவரனுடைய தத்துவமும் ஒன்றேயாகும். உபாதிவசத்தால் அந்த ஒரு தத்வமே ஜீவனாகவும் ஈசுவரனாகவும் தோன்றுகிறது. என்று உபநிஷத்துக்களில் கண்ட எரித்தாந்தத்தைத்தான் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் நான்காவது சுலோகத்தில் காட்டுகிறார்.

न सांख्यं न शैवं न तत्पाश्चात्रं

न जैनं न मीमांसकादेः मतं वा ।

विशिष्टानुभूत्या विशुद्धात्मकत्वात्

तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ४ ॥

அது (ஜகத்க ரணவஸ்து) ஸாங்கியமல்ல. சைவமல்ல, பாஞ்சராத்திரமல்ல, ஜைனமல்ல, மீமாம்ஸகர் முகலானவர்களின் அபிப்ராயப்படியுமல்ல. எவ்வித வேற்றுமையுமற்று தனித்து அனுபவிக்கப்படும். சுக்தமான சைதன்ய ஸ்வரூபமானதினால் தனித்து ஏகமாய் மிஞ்சும் மங்கள ரூபியான. தத்வமே “நான்” (4)

ப்ரஹ்மத்தை அணுவாகவும் அணுவான ஜீவனோடு ஒன்றாகவும் சொல்லியிருந்தாலும் பல சுருதிகள் விபுவாகக் கூறுவதால் உபாதியினால் சிறிய தன்மை ஸ்வரூபம் ஸர்வ வ்யாபகம் என்று ஸர்வ வ்யாபகமான ஆத்ம தத்வத்தை ஆகாசத்துக்கு ஸமானமாகச் சொல்ல அதில் வேற்றுமைக்கு இடமில்லையென்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் விவரிக்கிறார்.

न चोर्ध्वं न चाधो न चान्तः न बाह्यं

न मध्यं न तिर्यक् न पूर्वः न परा दिक् ।

वियथापकत्वात् अखण्डैकरूपः

तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ५ ॥

மேலும் கிடையாது, கீழும் கிடையாது, உள்ளும் கிடையாது, வெளியும் கிடையாது மத்தியும் கிடையாது குறுக்கேயும் கிடையாது, கிழக்கோ மேலு திக்கோ

கிடையாது. ஆகாசம்போல் வ்யாபகமாயிருத்தலால் துண்டிக்கமுடியாமல் ஒன்றாக இருக்கும் தன்மையுடைய தனித்து ஒன்றாக மிஞ்சும் மங்கள் ரூபியான தத்வமே “நான்”

நமக்கு ஆகாசத்துக்கு மேல் வியாபகமான பதார்த்தம் தெரியாததினால் அதை திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்ல ஏற்பட்டது. வாஸ்தவத்தில் ஆகாசமும் பிரஹ்மத்தில் தோன்றும் அம்சமே யானதினால் அதை பரிபூர்ணமான திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஆகாசத்தைக் காட்டிலும் வ்யாபகமென்று சொல்லலாம். (5)

(அ) ஜகத் பூராவையும் ஆத்ம தத்வம் வ்யாபிக்கிற தென்றால் ஜகத்திலுள்ள வைகத்திரியங்கள் எல்லாம். அதில் ஒட்டாதாவென்று ஸம்சயம் ஏற்படக்கூடியதால் அதை நிவர்த்தி செய்வதற்காக அந்த தத்வம் எவ்வித ரூபமும் அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதிரின் ஸ்வரூபம் என்பது ஆருவது சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

न शुक्लं न कृष्णं न रक्तं न पातं

न कुञ्जं न पीनं न ह्रस्वं न दीर्घम् ।

अरूपं तथा ज्योतिराकारकत्वात्

तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् । ६ ।

“வெளுப்பு அல்ல, கருப்பு அல்ல, சிவப்பு அல்ல, மஞ்சள் அல்ல, சிறியது அல்ல. பெரியது அல்ல, குட்டையல்ல, நீளமல்ல, அப்படியே எவ்வித ரூபமும் அற்றது. ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபமாய் இருத்தலால் தனித்து ஏகமாய் மங்கள் ரூபியான தத்வமே “நான்”

ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபம் என்றால் நமக்கு சாதாரணமாய் ஸூர்யப்ரகாசம் போல் பளிச்சென்று இருக்கும் என்ற எண்ணமே ஏற்படுகிறது. வாஸ்தவத்தில் ஜ்யோதிஸ் என்பது மற்ற பதார்த்தங்களை நமக்கு தெரிவிக்கக்கூடிய யோக்கியதையுடைய வஸ்து. என்று மாத்திரம் தாற்பரியம் - ஸூர்ய சந்திராதிகளின் பிரகாசமில்லாத இடத்திலும் நமக்கு அறிவு ஏற்படுகிறது. தூங்கும்போது ஸ்வப்னத்தில் எத்தனையோ விஷயங்களைப்

பார்க்கிறோம். அங்கேயாவது இந்திரியங்கள், மனஸ், சரீரம் எல்லாம் இருப்பதாக தோற்றமிருக்கிறது. நல்ல தூக்கத்தில் ஒரு பதார்த்தத்தையும் அறியாமலிருந்த போதிலும், அறிவற்று இருந்தேன். சுகமாய் தூங்கினேன் என்கிற அறிவு மாத்திரம் இருந்தே வருகிறது. அந்த அறிவுக்கு ஸாதனங்கள் எவையும் கிடையாது. ஆகையால் ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பிரகாசத்துக்குத் தனியாக ரூபம் கிடையாது எந்தெந்த பதார்த்தத்தை விளங்கச் செய்கிறதோ அந்தந்த ரூபத்தை அந்தந்த சமயத்தில் எடுத்துக்கொள்ளும். அப்படியே தான் ஆத்ம பதார்த்தமும் ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபமாயிருந்து ஜகத்தை வியாபிக்கும்போது ஜகத் ரூபமாகத் தோன்றுகிறது. ஸூர்யன் சாக்கடையில் பிரகாசித்தாலும், அதன் ஜலத்தில் பிரதிபலித்தாலும் எப்படி சாக்கடையின் குணதோஷங்களால் பாதிக்கப்படாமல் எப்போதும் போல் சுத்தமாகவே இருந்து வருகிறதோ அப்படியேதான் ஆத்மாவும் ஜகத்தாகத் தோன்றினாலும் ஜகத்தின் குண தோஷங்களினால் கொஞ்சமேனும் பாதிக்கப்படாமல் அஸங்கனாய், நிர்விகாரணாய், சுத்தனாய் இருக்கிறார். ஸ்வயம் பிரகாச பரமானந்த ரூபமான பிரஹ்மம் பிரபஞ்சத்திற்கு விவர்த்தோபாதானமாக அதிஷ்டானமாக இருப்பதால் காரணமாக இருந்த போதிலும் காரியமான பிரபஞ்சத்துடன் ஸம்பந்தமில்லாததால் தத்பின்னமான ஜீவனுக்கும் பிரபஞ்ச சம்பந்தமில்லை.

(அ) இவ்விதமாக ஈசுவரன் இதர மதவாதிகள் சொல்லுகிறபடி இல்லாமல் உபநிஷத்தில் சொல்லியபடியே அஸங்கராகவும் சுத்தராகவும் இருக்கிறார் என்று 4வது சுலோகத்திலும் அவர் ஸர்வ வியாபகர் என்று 5வது சுலோகத்திலும் அவர் ஜகத்திலுள்ள வேற்றுமைகளினால் வேற்றுமையடையாதவர் என்று 6வது சுலோகத்திலும் ஜகத்காரணமாகக் கருதும் ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஒருவாறு நிரூபணம் செய்து விட்டு, மேலால் ஜீவனின் தத்வமான சைதன்யமும் ஈசுவரனின் தத்வமான சைதன்யமும் ஒன்றுதான் என்பதை மேல் மூன்று சுலோகங்களால் ஸ்ரீமத் ஆசார்யர் உபதேசிக்கிறார்.

இரண்டு சைதன்யமும் ஒன்று என்றால் உலகத்திலுள்ள வியவஸ்தை எல்லாமே ஆதாரமற்று விடுமே, சிஷ்யனுயிருந்து குருவை ஸேவித்து சாஸ்திரங்களைக்கற்று கர்மானுஷ்டானம் செய்து ஈசுவரனுடைய பிரசாதம் பெற்று சித்தகத்தி ஏற்பட்டு த. 3

சிரவண மனஞாதிதன் செய்து ஆத்ம ஸாஷ்காத்தாரம் அடைந்து பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷநிலையை அடையவேண்டும் என்று ஸகல சாஸ்திரங்களும் சொல்லும் போது இவை எல்லா வற்றையும் மறுதலித்ததாக ஆகிவிடாதா? என்று தோன்றலாம்.

அஞ்ஞான தசையில் இவை எல்லாம் உண்டு என்பதை மறுதலிக்கவே இல்லை. எவர் ஒருவருக்கு தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபம் அஸங்க மாய இரண்டற்றதாய் சுத்தமாய் நித்யமாய் ஞானமாய் ஆனந்தமாயிருப்பது. என்ற ஸாஷ்காத்தாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அவருக்கு அதற்குமேல் அடையவேண்டியது ஒன்றுமில்லாததனால் அவருக்கு எவ்வித ஸாதனத்தின் அபேக்ஷையும் இருக்க நியாயமில்லை. அவருடைய நிலையிலிருந்து பார்க்கும்போது இவையாவும் கிடையாதுதான்.

न श्रान्तं न शब्दं न विष्यो न शिष्या

न च त्वं न चाहं न चायं प्रपञ्चः ।

स्वरूपावबोधो विकस्यासहायः

तदेकावशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ७ ॥

“கட்டளை யிடுகிற குரு கிடையாது-கட்டளை கிடையாது. சிஷ்யன் கிடையாது கிணைக் கிடையாது கேட்கிற நீ என்பதும் கிடையாது சொல்லுகிற நான் என்பதும் கிடையாது தேவேந்திரியம் முதலான இந்த உலகமும் உண்மையாக கிடையாது. பலவிதமாக எண்ணுவதற்கு இடம் கொடுக்காமல் ஸ்வரூப ஸாஷ்காத்தாரத்தோடு கூடி ஏகனாய் தனித்து மிஞ்சிய மங்களரூபியான தத்வம் “நானே”

(7)

(அ) இவ்விதமாக ஸகலத்வைத பிரபஞ்சத்தையும் நிரோஷதம் செய்துவிட்டாலும் அனுபவிக்கிறவனாக இருக்கும் ஜீவன் ஒருவன் பரிச்சின்னனாய் இருந்தால் அக்வைதம் சித்திக் காதே என்றால், அந்த ஜீவன் பரிச்சின்னனாய்த் தோன்றுதற்கு காரணம் அவித்யை ஏற்பட்ட மூன்றுவித அவஸ்தைகள்தான். அந்த அவித்யை ஆத்ம ஸ்வரூப ஸாஷ்காத்தாரத்தினால் விலகின வுடன் அந்த அவஸ்தைகளும் ஆத்மானைவுச் சேர்ந்ததில்லை என்ற அனுபவம் ஏற்பட்டுவிடும்.

விழிப்பு திசையில் ஸ்தூல சரீரம் மனஸ் இந்திரியங்களோடு வெளிப்பிரஞ்சத்தின் அறிவு ஏற்படுவதை ஜாக்ரத் என்றும் அப்பொழுது அனுபவிக்கும் ஜீவனே விசுவன் என்றும் சொல்வார்கள். ஸ்தூல சரீரத்தை மறந்து வாஸ்துமயமான சரீரம் மனஸ் இந்திரியங்கள் ஜகத் எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டி செய்துகொண்டு தான் மாத்திரம் தனித்திருந்து அறிவதை ஸ்வப்னம் என்றும் அப்பொழுது அனுபவிப்பவனை தைஜஸன் என்றும் சொல்வார்கள். வெளி உலகமோ உள் உலகமோ இரண்டுமற்ற சரீரம் மனஸ் இந்திரியங்கள் யாவும் காரணமாய் அவித்யையில் லயமடைந்து அந்த அவித்யையுடன் மாத்திரம் இருக்கும் அனுபவத்தை ஸுஷுப்தி என்றும் அப்பொழுது அனுபவிப்பவனை ப்ராஞ்ணன் என்றும் சொல்வார்கள். இம்முன்று அவஸ்தைகளும் அவித்யையின் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மகாரணவஸ்தை யாகவும் இருப்பதால் இவ்வவஸ்தைகள் ஆத்மாவுக்கு சம்பந்தப் பட்டவைகள் அல்ல. ஆத்மா இவைகளுக்கு அதிதமான நிலையில் இருப்பதால் அந்நிலையை நான்காவது என்று வ்யவஹரிப்பார்கள்.

न जाग्रत न मे स्वप्नो वा सुषुप्तिः

न विद्यो न वा तैजसः प्राज्ञको वा ।

अविद्यात्मकत्वात् त्रयणां तुरीयः

तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् । ८ ॥

‘எனக்கு ஜாக்ரத் கிடையாது. ஸ்வப்னம் கிடையாது. ஸுஷுப்தியும் கிடையாது. நான் விசுவன் இல்லை. தைஜஸனுமில்லை. பிராஞ்ணுமில்லை. மூன்றும் அவித்யா தன்மையுடையதால் நான்காவதாக ஏகமாய் தனித்து மிஞ்சி நிற்கும் மங்கள ரூபியான தத்வமே ‘நான்’

(அ) வியாபகனாய் ஞானஸ்வரூபியாய் ஆனந்தமாய் இருக்கும் ஆத்மாவை மறைத்து துண்டுபடுத்தி அல்பஞ்ஞாய் துக்கியாய் செய்தது அவித்யையேயாகும். அதன் காரியங்களான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களில் கட்டுப்பட்டவன் போல் இருக்கும் வரை அவைகளுடைய எல்லா தர்மங்களும் ஆத்மாவில் இருப்பது போலவே தோன்றும். ஆகையினாலேயே ஜனன மரண சுகதுக்காதிகள் அடங்கிய ஸம்ஸாரமாகிய பந்தம் ஆத்மாவிடத்தில் இருந்து வருகிறது. அந்த பந்தத்திலிருந்து

தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளவேண்டுமானால் அந்த தேகங்களின் கட்டிலிருந்து தன்னை அவைகள் விடுவித்துக் கொள்ளவேண்டும். தன்னை பாதிக்காமல் செய்யவேண்டுமானால் அவித்யையை விலக்கியாகவேண்டும். அவித்யையை விலக்க அதன் எதிரியான வித்யையை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். வித்யை என்பது புதிதாக எதையும் சிருஷ்டி செய்யாது. ஏற்கனவே இருக்கிற வாஸ்தவ நிலையை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிற அஞ்ஞானத்தை போக்கடித்து ஆச்மாவை கலப்பன்னியில் சுத்தமாக எடுத்துக் காட்டும். இவ்விதம் ஆத்ம தத்துவம் பிரகாசிக்க ஆரம்பித்து விட்டால் அதைப் பரிசின்னப்படுத்திக்காட்டிய அம்சங்கள் எல்லாம் நிவிருத்தியாகி விடுகிறபடியால் ஆத்மா வ்யாபகமென்பது, அனுபவத்திற்கு வரும். தன்னைத் தவிர வேறு பகார்த்தம் கிடையாததால் தன்னை பாதிக்கக்கூடியதாக யாதும் இல்லாததால் நிரதிசயமான ஆனந்த ஸ்வரூபி என்பதும் அனுபவ சித்தமாகும். இவ்வித அனுபவமே பரமபுருஷார்த்தமென்றும் உபநிஷத்துக்கள் பிரதிபாதிக்கின்றன. அந்த நிலை அடைந்தவர் சுத்த பிரஹ்ம சைதன்யமேயாவார். அந்த நிலை வந்த பிற்பாடும் பிராரப்த கர்ம வேகத்தினால் சரீரம் இருக்கிறவரையில் ஜகத்தும் அதிலுள்ள பலவிதமான இந்திரியங்களும் கண்ணுக்கு தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் இவை எல்லாம் தோற்றமே தவிர வாஸ்தவம் இல்லையென்று உணர்ச்சியும் கூடவே இருக்குமாதலால் அவைகளினால் எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படமாட்டார்.

अपि व्यपकत्वात् हितत्वप्रयोगात्

स्वतः सिद्धभावात् अनन्याश्रयत्वात् ।

अगत तुच्छमेतत् समस्तं तदन्यत्

तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहम् ॥ ९ ॥

“ஆத்மா வியாபகமாக இருப்பதினாலேயும் அதுவே மேலான ஹிதம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினாலேயும், அது எப்பொழுதும் தானாகவே நிலைத்திருக்கும் ஸ்வபாவத்தோடு கூடிய தினாலேயும், அது வேறு எதையும் ஆசிரயிக்கும் தன்மையற்றதாயிருப்பதினாலேயும், அதற்கு வேறுகத்தோன்றும் ஸமஸ்தமான இந்த ஜகத்தும் வெறும் தோற்றமேயாகும். ஏகமாய்த் தனித்து மங்களரூபியை மிஞ்சியிருக்கும் தத்துவமே நான்”

(9)

(அ) இவ்விதமாக ஆத்மாவை பரிச்சின்னப்படுத்தி காட்டும் அம்சங்களை விலக்கி சுத்தமான ஆத்மாவை கவனிக்கும்போது அதுவே வியாபகமான பிரஹ்மசைதன்யம் என்று மூன்று சுலோகங்களால் தீர்மானம் செய்து கொடுத்தார் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார். ஆனால் இவ்விதமாக சரீர விலக்கணன், அவஸ்தாத்ரய ஸாக்ஷி, ஸர்வ வ்யாபகன், என் றெ ல் ல ர ம் எடுத்துச் சொல்லும்போது ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் அவர் ஏகர், தனித்தவர், மிஞ்சினவர், மங்களமானவர், என்று சொல்லப் படுகிறதே இந்த அம்சங்கள் எல்லாம் அவருக்கு விசேஷணங்கள் ஆகாதா? இரண்டாவது வேறு பதார்த்தங்கள் இருந்தால்தானே “ஒன்று” என்ற வ்யவஹாரம்? கலப்பதற்கு வேறு இருந்தால் தானே “தனித்து” என்று சொல்லமுடியும்? விலக்குவதற்கு வேறு இருந்தால்தானே “மிஞ்சினவர்” என்று சொல்லலாம்? அமங்களமான பதார்த்தங்கள் இருந்தால்தானே இதை “மங்களம்” என்றலாம்? ஆகையால் இந்த அடைமொழிகளும் வேறு பதார்த்தங்களின் இருப்பை அனுசரித்துக்கொண்டுதானே உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன? வேறு எவ்வித ஆசிரயமும் அற்ற ஆத்ம பதார்த்தத்தைத் துலக்கிக்காட்டும்போது மற்ற பதார்த்தங்களையும் அவலம்பித்தே சப்தங்களை பிரயோகிப்பது நியாயமா? என் றெ ல் ல ர ம் சந்தேகம் ஏற்படலாம். அந்த சந்தேகம் மிகவும் நியாயமே. இரண்டற்ற ஆத்ம தத்துவத்தை வார்த்தைகளினால் எடுத்துச் சொல்லமுடியாது என்பது வாஸ்தவம். சப்தம் என்பதே உலக வ்யவஹாரத்திற்காக ஏற்பட்டது. அதைக்கொண்டு எவ்வித வ்யவஹாரத்திற்காக அதீதமாயிருக்கும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை வர்ணிப்பது ஸாத்தியமில்லை. ஆகையால் அதையும் வர்ணிக்கவண்டும் என்று எண்ணம்கொண்டு வார்த்தைகளை உபயோகப்படுத்துவதனால் உலக வ்யவஹாரத்திலுள்ள வார்த்தைகளைத்தான் உபயோகப்படுத்த வேண்டுமே தவிர வேறு வழியில்லை. ஆகையினால்தான் மேலே கண்ட அடைமொழிகள் ஆத்மாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. இரண்டாவது வஸ்துவே கிடையாததினால் அது “ஒன்று” என்று சொல்லக்கூடாதுதான். அது தனித்து இருக்கிறது என்றவது தனித்திருக்கவில்லை என்றவது சொல்வதும் உசிதமில்லைதான். ஜகத்தைப் பூராவும் துக்கமென்றுவிட்டால் மிஞ்சுவதாக ஒன்றையும் காணவில்லையே என்றால், அதுவும் வஸ்தவம்தான். ஆனால் காணவில்லை என்று சொல்கிறவன் ஒருவன் இருந்தே தீரவேண்டியிருப்பதால் சூன்யம் என்றும் சொல்வதற்கு இல்லை. எல்லா வேதாந்தங்களிலும் ஆத்மா இது அல்ல, இது அல்ல என்று விலக்கி விலக்கியே மறைமூறையாக ஆத்ம தத்துவத்தை நமக்கு போதிக்கின்றனவே தவிர, நேராக

ஆத்மா இவ்விதம் என்று எடுத்துக்காட்டுவதில்லை. மனஸுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத தத்துவத்தை வாக்கு எப்படி வர்ணிக்க முடியும். உபநிஷத்துக்களில் சொல்லிய மார்க்கத்தை அனுசரித்து சிரவண மனன நிதித்யாஸனாதி ஸாதனங்களை அப்யஸித்து கடைசியில் தானாகவே ஸாக்ஷாத்தாக அநுபவிக்க வேண்டிய விஷயம் ஆத்மஸ்வரூபம். அவ்வனுபவம் ஏற்படாதவன் அதைப்பற்றி சொல்லவே யோக்கியதையற்றவன். அவ்வனுபவமுள்ளவர் அதை வெளியிட வார்த்தைகள் இல்லாத படியால் வெளியிட முடியாது. ஸ்வானுபூதிக்கு விஷயமாகுமே தவிர இன்னொருவன் சொல்லித் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய விஷயமே இல்லை. அப்படியே ஒரு ஆத்ம ஞானிக்கு போதுமான வார்த்தைகள் அகப்பட்டுவிட்டாலும் அதைக்கேட்டு அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய யோக்கியதை வேறு யாருக்கும் கிடையாது. ஆகையால் பிரஹ்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி வாக்கினால் சொல்லிவிடலாமென்று நினைப்பதோ, இன்னொருவர் சொல்லி நாம் தெரிந்துகொண்டுவிடலாம் என்று நினைப்பதோ இரண்டும் தவறுதான். இவ்வித உண்மையான நிலையை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துக்காட்டி இந்த ப்ரகரணத்தை முடிக்கிறார்.

न चैकं न तदन्यत् द्वितीयं कुतः स्यात्

न वा केवलत्वं न चाकेवलत्वम् ।

न शून्यं न चाशून्यमद्वैतकत्वात्

कथं सर्ववेदान्तसारं ब्रवीमि ॥ १० ॥

“அது ஒன்றும் அல்ல, அதற்கு இரண்டாவது எப்படி இருக்கமுடியும்? அந்தத் தனித்திருக்கும் தன்மை கிடையாது, தனித்திராத தன்மையும் கிடையாது. அது சூன்யமல்ல, சூன்யம் அல்லாததுமல்ல. இரண்டற்றதாயிருப்பதால், எல்லா உபநிஷத்துக்களினாலும் உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவை நான் எப்படிச் சொல்லமுடியும்?”

இவ்விதம் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யாராயும் ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத்பூஜ்யபாதரின் சிஷ்யராயும் உள்ள ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதருடைய கிருதிகளில்
தச்சலோகீ முற்றிற்று.

ஓம் தத் ஸத்

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ शतश्लोकी ॥

சதசுலோகீ

[ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதாசார்யரவர்கள் சாஸ்திரக்குர்களை உத்தேசித்து அனுகூலித்த பிரஸ்தானத்திரய பாஷ்யங்களைத் தவிர, ஸாமான்ய வ்யுத்தபத்தி உள்ளவர்களும் ஸுலபமாய் உபநிஷத்து தத்வங்களை அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அநேகப் பிரகரணங்களையும் மிகக் கருணையுடன் இயற்றியிருக்கிறார். ஒரு சுலோகத்தில் 'ஏக சுலோகி' என்பதையும் 100 சுலோகங்களில் 'ஸர்வ வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸார ஸங்கிரஹம்' என்பதையும், மற்றும் 3, 5, 7, 10 முதல் 580 எண்ணிக்கையுள்ள சுலோகங்கள் வரையிலும், 'பிராதஸ் ஸ்மரணம்' முதல் 'விவேக குடாமணி' வரையிலுள்ள பலவித கிரந்தங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறார். அவ்விதம் அவர் அனுகூலித்திருக்கும் பிரகரணவளியில் 100 சுலோகங்கள் அடங்கிய 'சதசுலோகீ' என்பது மிகவும் பிரஸித்திபெற்றது. இதில் உள்ள ஒவ்வொரு சுலோகமுமே தனித் தனிப் பிரகரணமாகவே அமைந்திருக்கிறது. உபநிஷத்தில் கண்ட விஷயங்களை மாத்திரம் இந்த சுலோகங்களில் ஸங்கிரகித்திருக்கிறாரென்பதில்லை; கர்ம காண்டத்தில் காணப்படும் அநேக வாக்கியங்களின் ஸாரத்தையும் எடுத்துச் சொல்லி, எப்படி கர்மானுஷ்டானமும் பகவத் ஆராதனமும் அவசியமென்பதையும் துலக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். அவர் கையாளும் விஷய வாக்கியங்கள் நான்கு வேதங்களிலுமிருந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கிற படியால், நான்கு வேதங்களையும் நன்கு அத்யயனம் செய்து, அவைகளின் தாத்பர்யத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள்தான் ஸ்ரீமத் ஆசார்யரவர்களின் அபிப்பிராயத்தை தெளிவாய் வெளிப்படுத்த முடியும். இந்த பிரகரணத்திற்கு ஆநந்தகிரி என்பவர் பெயரால் ஒரு வியாக்யானம் இருக்கிறது. அதில் வேதங்கள் முதலியதிலுள்ள மூல வாக்கியங்களை எடுத்து விஸ்தாரமாக வியாக்யானம் செய்திருப்பதால் அது மிகவும் உபகாரமாயிருக்கிறது. அந்த ஆநந்தகிரி பாஷ்யங்களுக்கு டகை எழுதின ஆநந்தரூபர் என்ற ஆநந்தகிரி அல்ல என்று வாக்கயசலியினருந்தே வியக்த

மாகத் தெரிகிறது. இதில் ஒவ்வொரு சுலோகமும் தனித்தனி விஷயமாகவே இருப்பதால், ஒரு சுலோகத்திற்கும், அடுத்த சுலோகத்திற்கும் உள்ள ஸங்கதி (துடர்ச்சி) யை எடுத்துச் சொல்வதும் சிரமம். இந்த கிரந்தத்தையும் வாசித்து எல்லாரும் கிருதார்தர்களாக ஆகவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் கூடியமட்டும் தெளிவான ரீதியில் தமிழில் இங்கு மொழிப்பெயர்க் கப்பட்டிருக்கிறது அவசியமாய்த் தோன்றியவிடங்களில் குறிப்பு களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதை வாசித்தாலே ஸமஸ்கிருதத்திலிருக்கும் மூல கிரந்தத்தை அவசியம் வாசிக்க வேண்டுமென்ற அவா வாசகர்களுக்கு ஏற்படுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.]

(1)

எந்த கிரந்தத்தை ஆரம்பித்தாலும் முதலில் ஆசிஸ் (மங்களத்தை வேண்டல்), நமஸ்கிரியா (குருவையோ இஷ்ட தேவதையையோ வணங்குதல்), அல்லது வஸ்து நிர்தேசம் (கிரந்தத்தில் சொல்லப்போகும் விஷயத்தை சுட்டிக் காட்டுவது) என்ற ஸம்பிரதாயம் பெரியோர்களிடமிருந்து வருகிறது. அதை அனுஸரித்தே ஸ்ரீமத் ஆசார்யரவர்களும் இந்த கிரந்தத்தை ஆரம்பிக்கிறார்கள். மங்களங்களுக்கெல்லாம் மேலான மங்களம் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமே. அதற்கு ஸாதனமான ஆத்ம ஞானத்தை உண்டுபண்ணுபவர் குருநாதரே. பிரஹ்மத்தையறிந்தவர் பிரஹ்மமேயென்ற முறையில், அவர் வேறு, இஷ்ட தேவதை வேறு என்பது கிடையாது. அவர் மூலமாய் ஞானத்தையடைந்து அவ்வுத்தமமான புருஷார்த தத்தையடைவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களே இக்கிரந்தத்தின் விஷயங்களாகும். ஆகவே கிரந்த-ஆரம்பத்திற்கு வேண்டிய மூன்று அம்சங்களையுமே ஒருங்கே சேர்ந்து முதல் சுலோகத்தில் சொல்கிறார்.

दृष्टान्तो नैव दृष्टः त्रिभुवनजठरे सद्गुरोर्ज्ञानदातुः

स्पर्शश्चेत् तत्र कल्प्यः स नयति यदहो स्वर्णताम्रमसारम् ।

न स्पर्शस्त्वं तथाऽपि श्रितचरणयुगे सद्गुरुः स्वीयशिष्ये

स्वीयं साम्यं विवक्षते भवति निरूपमः तेन वाऽलौकिकोऽपि ॥ १ ॥

त्रि-भुवन-जठरे மூன்று-உலகங்களுக்கும் உள்ளே ஜான-
தாது: ஞானத்தைக்கொடுக்கும் சட-குரு: ஸத்தான-

குருவிற்கு ஐயந்த: உபமானமானது ந டவ ஐ: பார்க்கப் பட்டதே கிடையாது. அஹ்மசார் இரும்புக்கு ஸ்ரீதா தங்கமாயிருக்கும் தன்மையை அஹி ஆச்சர்யப்படுத்தும்படி ச: அது (ஸ்பர்சமணியானது) நயதி ஏற்படுத்துகிறது யத் என்ன காரணத்தினால் ஸ்ரீ: ஸ்பர்சமணி தந் அவ்விஷயத்தில் (திருஷ்டாந்தமாக) க்ரய: சேத் கல்பிக்கப்படலாமே யென்றால், தயாஃபி அப்படியிருந்தும் (இரும்பைத் தங்கமாக்கினாலும்) ஸ்ரீ: (அந்த இரும்புக்கு) ஸ்பர்சமணியின் தன்மையை ந ஏற்படுத்தாது. சத்-குரு: ஸத்தான-குருவோ வென்றால் ஸ்த-வரண-குரு தன் இரண்டு பாதங்களிலும் சரணமடையும் ஸ்ரீ-ஷி: தன்னுடைய சிஷ்யனிடத்தில் ஸ்ரீ: தனக்கு சாய் ஸமானமாயிருக்கும் தன்மையை வித்யை ஏற்படுத்திவிடுகிறார். தை அந்தக் காரணத்தினால் நிரூபம்: உபமானமற்றவராக ஸ்வதி இருக்கிறார். அலோகிக: அபி வா (அந்தக்காரணத்தினாலேயே) உலகத்திற்கெல்லாம் மேல் போனவர் என்றும் (ஏற்படுகிறது).

‘ஸத்தான-குருவிக்கு’—தைத்திரிய உபநிஷத்தில் அஸி
 ப்ரஹ்மேதி சேதே சந்தமேன ததோ விது: 2-6 (பிரஹ்மம் ‘இருக்கிறது’ என்று ஒருவர் ஸாஷ்காத்தாக அறிந்தாரேயானால், அவரை அந்தக்காரணத்தால் ஸத் என்று பெரியோர்கள் அறிகிறார்கள்) என்று சொல்லியிருப்பதால், ‘ஸத்’ என்றால் ‘பிரஹ்மவித்’ என்று தாத்பர்யம். ச தேவ சோம்யேதமய அஸித் 6-2 (1) (முதலில் இந்த ஜகத் ஸத்தாகவேயிருத்தது) என்று சாந்தோக்கிய உபநிஷத்திலிருந்து ‘ஸத்’ என்றால் என்றைக்கும் பாதிக்கப்படாமல் இருந்து வரும் பிரஹ்மம் என்றும் ஏற்படுகிறது. ச யோ ஹ வை தத்பரம் ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மேவ ஸ்வதி 3-2 (9) (எவர் ஒருவர் அந்த உத்தமான பிரஹ்மத்தை அறிகிறாரோ அவர் பிரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுகிறார், இருக்கிறார்) என்று முண்டகோபநிஷத் சொல்வதினால் பிரஹ்மவித்திற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் வித்தியாஸமில்லை ஆகையால் ‘ஸத்தாயும்—குருவாயுமிருக்கிற’ என்றும் அர்த்தம் கிடைக்கிறது. அவ்விதகுருவிற்குத்தான் திருஷ்டாந்தம் இல்லையே தவிர பிரஹ்மவித்தையைத் வேறுவித்யைகளை சொல்லி கொடுக்கும் ஸாமான்ய குருக்களுக்கு திருஷ்டாந்தம் கிடைக்கும்.

‘ஞானத்தைக் கொடுக்கும்’ — ஜகத்தில் அறியப்படாத விஷயங்கள் பலவிதமாயும் அனந்தமாயிருக்கலாம். அவை விஷயமான அறியாமையை நிவிருத்தி செய்துகொள்வதையும் ‘ஞானம்’ என்று சொல்வதுண்டு. ஆனால் அவ்விஷயமான அறியாமையிருந்தால் ! எவ்வித கெடுதலுமில்லை. தான்யார் என்று தெரியாமலிருப்பதாகிய அவித்யையினாலேயே காமம், கர்மா, சரீரம், துக்கம் எல்லாம் ஏற்படுவதினால், அந்த மூல காரணமான அவித்யையை போக்கடிக்க வேண்டும். அதை போக்கடிக்க ஆத்மதத்வ ஞானமே வேண்டியிருப்பதால் அது தான் வாஸ்தவமான உத்தமமான ஞானமாகும். அந்த ஞானத்தைக் கொடுப்பவர்தான் மேலானவராவார். திரவியத்தை தானம் செய்தால் வாங்குகிறவனுக்கு போதும் என்ற எண்ணம் ஏற்படுவதில்லை; அன்னதானத்தில் வாங்குகிறவன் அப்பொழுது போதும் என்று எண்ணி சொன்னாலும் மறு நாள் பசிக்கும்; எப்படியும் தானம் வாங்கும் திரவியத்தில் போதும்மென்று தோன்றினாலும், மற்ற திரவியங்கள் விஷயமாயுள்ள ஆசையை நிவிருத்தி செய்யாது. ஆத்ம ஞானத்தில் அந்த ஞானம் பெற்றவருக்கு ஸகலவித ஆசைகளும் நிவருத்தியாகி விடுகிற படியால் இந்த தானமே உத்தமமாகும். மேலும் திரவியதானத்தில் வாங்குகிறவனுக்கு லாபம் இருந்த போதிலும் அந்த திரவியம் ஸம்பந்தப்பட்டமட்டில் கொடுப்பவனுக்கு குறைவு ஏற்பட்டேதீரும் ஞானதானத்தில் கொடுப்பவருக்கும் எவ்விதக் குறைவும் ஏற்படாது. இந்த காரணத்தினாலும் ஞானதானம் உத்தமம்

“ஸ்பர்சமணியின் தன்மையை ஏற்படுத்தாது” - இரும்பை தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தினால் இந்த மணி தங்கமாக ஆக்கிவிடும் என்பது வாஸ்தவம். ஆனால் அவ்விதம் தங்கமாகவான இரும்பை வேறு இரும்பு தொட்டதேயானால் அது தங்கமாக ஆகிவிடாது. ஞானினிடமிருந்து ஆத்மஞானம் பெற்ற சிஷ்யன் தானும் இன்னொருவனுக்கு இந்த ஆத்மஞானத்தைக் கொடுத்து அவனையும் ஞானியாகச் செய்துவிட யோக்கியதை பெற்றுவிடுவதால், ஸ்பர்சமணி திருஷ்டாந்தமாகாது.

“தனக்கு ஸமானமாயிருக்கும் தன்மையை ஏற்படுத்தி விடுகிறார்” - ஏற்படுத்திவிடுகிறார் என்றால் இதற்கு முன்னிலாத ஒரு தன்மையை உண்டாக்கிக் கொடுக்கிறார் என்று தேர்ன்றலாம். அப்படியானால் यत् कृतं तत् अनित्यं (எது செய்யப்படுகிறதோ, அதாவது, உண்டாகிறதோ, அது அநித்யம்) என்கிற நியாயப்படி,

அத்தன்மை சாக்வதமாயிருக்க முடியாது என்று ஏற்பட்டுவிடும். தவிரவும் ஸமானமாயிருக்கும் தன்மை என்றால் குருவின் தன்மை வேறு. சிஷ்யனுக்கு ஏற்படும் தன்மை அதைப்போல வேறு என்ற அர்த்தம் த்வனிக்கும். ஆகையால் 'தனக்குள்ள ஸமமாயிருக்கும் தன்மை' என்று அர்த்தம் செய்வது சிலாக்யம். **निर्दोषं हि समं** 6-19 (எவ்வித தோஷமற்று ஸமமாயிருப்பது பிரஹ்மம்) என்ற பகவத்கீதா வாக்கியத்தின்படி 'ஸமம்' என்றாலே பிரஹ்மம் என்று தெரிவதால், ஸமமாயிருக்கும் தன்மையென்றால் பிரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மை என்ற அர்த்தம் கிடைக்கிறது. மேலும் 'தனக்குள்ள' என்பதற்கு 'குருவினுடைய' என்று அர்த்தம் கொள்வதவிட 'சிஷ்யனுடைய' என்றே எடுத்துக் கொண்டால் சிஷ்யனுக்கு ஏற்கனவேயிருந்து வரும் பிரஹ்மத் தன்மையை குரு வெளிப்படுத்துகிறார் என்ற அர்த்தம் கிடைக்கும். இதனால் அத்தன்மை ஏதோ புதிதாக ஏற்பட்டதில்லை, முன்னமே இருந்தது, என்பதினால் அநித்யமாவதற்கு இடமில்லை.

‘तेनवासौकिकोऽपि’ அதினால் உலகத்திற்கு அதீதரும், முன் மூன்று உலகங்களிலும் திருஷ்டாந்தம் கிடையாது என்று சொல்லி யிருப்பதினால் உலகத்திற்குள் அடங்காமல் ஏதேனும் திருஷ்டாந்தம் இருக்கலாமோ அல்லது கவிகளால் கல்பித்து உத்பிரேகைச் செய்யக் கூடியதாக ஏதேனும் திருஷ்டாந்தம் இருக்கலாமோ என்று ஸந்தேஹம் ஏற்படலாம். அதுவும் ஸாத்திய மில்லையென்று தாற்பர்யம் எடுத்துக்கொண்டால், 'அதினால் உலகத்திற்கு வெளிப்பட்ட திருஷ்டாந்தம் கூடக் கிடையாது' என்று 'அலௌகிகம்' என்ற வார்த்தையை திருஷ்டாந்தம் என்பதற்கு விசேஷணமாக வைத்து அர்த்தம் செய்யலாம். மேலும், பிரிக்கும்போது 'லௌகிக' என்று பிரிக்கலாம். அப்படி பிரித்தால், ஆத்ம ஞானம் கொடுக்கும் குருவைத்தவிர ஸாமான்ய மான குருவைக் கூட தனக்குத் தெரிந்ததையெல்லாம் சிஷ்யனுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்து அவனை தனக்கு ஸமானமாகச் செய்துவிடுகிறபடியால், அந்த ஸாமான்ய குருவிற்குக் கூட திருஷ்டாந்தம் அகப்படாது; அப்படியிருக்க ஆத்மஞானத்தைக் கொடுக்கும் குருவிற்கு திருஷ்டாந்தம் எப்படி அகப்படும் என்ற விசேஷதாற்பர்யமும் கிடைக்கிறது.

(2)

இவ்விதம் ஆத்ம ஞானோபதேசம் செய்கிற ஆசார்யரின் பெருமையிருப்பதுடன் அவருடன் கூடவிருந்து பழகினவர்

களுக்கும் அவருடைய உபதேசத்தைப்பெற்றவர்களுக்கும் கூட மற்றவர்களை கிருதார்த்தர்களாகச் செய்யக்கூடிய யோக்கியதை ஏற்பட்டுவிடுகிறதென்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் காட்டுகிறார்—

यद्वत् श्रीखण्डवृक्षप्रसृतपरिमलेनामितोऽन्येऽपि वृक्षाः

श्वेत सौगन्ध्यभाजोऽप्यतनुतनुभृतां तापघ्नमूलयन्ति ।

आचार्यात् लब्धबोधा अपि विधिवशतः सन्निधौ संस्थितानां

त्रेधा तापं च पापं सकरुणहृदयाः स्वीक्तिभिः क्षालयन्ति ॥ २ ॥

श्रीखण्डवृक्ष சந்தன மரத்திலிருந்து ப்ரஸூத் வெளியில் பரவுகிற ப்ரம்மலேன வாஸணையினால் அமித: நாலாபக்கத்திலும் அந்ந் வேறு வ்ருக்ஷா: மரங்கள் அபி கூட ஶ்வேத் எப்பொழுதும் சௌக்ய-பாஜ: ந ல் ல வாஸணையுடன்-கூடியவைகளாக இருக்கின்றன, அபி மேலும் அதனு-தனு ப்ருதா் ஏராளமான-பிராணிகளுடைய தாப் தாபத்தை (உஷ்ணத்தினால் ஏற்படும் சிரமத்தை) ஁மூலயந்தி நன்கு போக்கடித்து விடுகின்றன என்பது யத்வத் எப்படியோ (அப்படியே), ஆசார்யாமிருந்து விதவஸாத் முன் செய்திருந்த புண்ணியங்களின் பலனாக ல்-வோ: ஞானத்தை அடைந்தவர்கள் அபி கூட சந்நிதௌ தங்கள் முன்பு சஸ்திதானா் இருக்கக் கூடியவர்களுடைய த்ரேதா (வியாதி முதலிய ஆத்யாத்மிகம், தேள் முதலிய ஆதி பௌதிகம், பனி முதலிய ஆதிதைவிகம், ஆகிய) மூன்று விதமாயிருக்கும் தாப் துன்பத்தையும், (மனஸ், வாக்கு, காயம் என்றவைகளால் செய்யப்படும் மூன்று விதமான) பாபம் ச பாபத்தையும், சகரூண-ஹ்ரதயா: கருணையுடன் கூடிய ஹ்ருதயமுள்ளவர்களாக இருந்து கொண்டு ச-ஸுக்திभि: தங்களுடைய வார்த்தைகளினால் ஶ்லாயந்தி அ ல ம் பி விடுகிறார்கள் (போக்கடித்து விடுகிறார்கள்).

சௌக்ய பாஜ:— சந்தன விருக்ஷத்தின் ஸமீபத்திலிருந்தாலே அதன் வாஸணை கர்ற்றினால் பக்கத்திலுள்ள மற்ற விருக்ஷங்களில் அடிக்கடி படுவதினால் அவைகளும் ஒருவாறு அந்த வாஸணையுள்ளதாக ஆகிவிடும். சந்தன விருக்ஷமாக

ஆகிவிடாமல் போனாலும் அந்த வாஸனை கொஞ்சம் ஏற்பட்டுவிடுமல்லவா? அதைப்போல ஞானிகளின் ஸமீபத்தில் இருந்து வந்தாலே அவர்களுடைய ஸஹவாஸ பலத்தினால் மற்றவர்களுக்கும் ஒருவாறு யோக்கியதை ஏற்பட்டுவிடும். நேராக அந்த ஞானிகளை அடைவதற்கு முடியாதவர்கள் இந்த மற்றவர்கள் மூலமாயும் சேஷ ம த்தை அடையலாம். ஸஹவாஸத்திற்கே இவ்வளவு யோக்கியதை ஏற்படுத்தக்கூடிய சக்தியிருக்கிறபோது, அந்த ஞானிகளின் கருணைக்குப் பாத்திரமாகி அவர்களுடைய உபதேசத்தைக் கேட்கும் பாக்கியத்தையும் பெற்றவர்களிடம் அந்த யோக்கியதை மிகவும் அதிகமாக இருக்குமென்பதிலும், இவர்களை அண்டினால் அவசியம் சேஷமம் கைகூடும் என்பதிலும் என்ன ஸந்தேஹம்?

अतनु तनुधृतां — என்பதில் 'அதநு' என்ற பதத்திற்கு 'குறைவில்லாத' அதாவது 'ஏராளமான' என்று முன் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. அதற்கே 'சிறியதில்லாத' அதாவது 'பருமனான' (ஸ்துலமான) என்று அர்த்தம் செய்தால் 'ஸ்துலமான சரீரத்தையுடையவர்களுக்கு' என்று ஏற்படும் மனுஷ்யர்களில் பெருத்த சரீரமுள்ளவர்களுக்கும் மிருகங்களில் யானைக்கும் உஷ்ணத்தினால் ஏற்படும் தாபத்தைத் தாங்குவது மிகவும் சிரமம் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. அவர்களுடைய தாபத்தைகூட இந்த வாஸனை போக்கடிக்குமேயானால், சிறிய சரீரத்துடன் இருப்பவர்களின் தாபத்தை போக்கடிக்காதா? அப்படியே, சரீரத்தில் 'நான்' என்ற அபிமானம் மிகவும் தடித்திருப்பவர்களுடைய தாபத்தை நீக்குமானால், அவ்வபிமானத்தை விவேகத்தினால் குறைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுடைய தாபத்தை நீக்குவது சிரமமாகும்?

विचिवशतः — பூர்வ புண்யத்தினால் குருவினிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றவர்களென்று சொன்னோம். இதையே பின்னால் வரும் 'தன் முன்பு இருப்பவர்' என்பதுடன் அன்வயம் செய்தால் அவ்விதம் ஞானோபதேசம் பெற்றவரின் எதிரில் போயிருக்கும்படி கிடைப்பதற்கும் பூர்வபுண்யம் நிரம்பவேண்டுமென்ற தாத்பர்யம் கிடைக்கிறது.

अथा — மூன்றுவிதமாக தாபத்தையும் பாபத்தையும் முன் எடுத்துச் சொன்னோம். 'தங்களுடைய வார்த்தைகளினால்' என்பதுடன் அன்வயம் பண்ணினால், அவ்வார்த்தைகளும்

மூன்றுவிதம் என்று அறியலாம். புருஷார்த்த ஸாதனங்களைச் சொல்லும் வேதத்தை கர்மகாண்டம், உபாஸனாகாண்டம், ஞானகாண்டம் என்று மூன்றாகப் பிரிப்பார்கள். ஸாதகர்களுடைய அதிகாரத்திற்கு தக்கபடி சிலர்களுக்கு சித்த சுத்திக்கு ஸாதனமான கர்மாவையும், சித்த-ஐகாக்ரிய ஸாதனமான உபாஸனையையும், அவித்யா நிவிருத்திக்கு ஸாதனமான ஞானத்தையும், பெரியோர்கள் உபதேசிப்பார்கள் என்னும் தாத்பர்யம்.

ஆலயந்தி :— அலம்பிவிடுகிறார்கள் என்று சொன்னதினால் அலம்பிவிடக்கூடிய தாபமோ பாபமோ புதிதாக வந்து ஓட்டிக் கொண்ட அழுக்குகளே தவிர, ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சேர்ந்தவைகள் அல்ல; ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்திருக்குமேயானால் அவைகளை அலம்பிவிடவே முடியாது. ஆகையால் ஆத்மா எவ்வித தாபமும் பாபமுமில்லாத சுத்த ஆனந்த ஸ்வரூபம் என்பது தெளிவாகிறது.

(3)

இவ்விதம் உத்தமமான குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்ம ஞானம் வாஸ்தவமாக ஸபலமாக வேண்டுமானால் பரோக்ஷமாய் மாத்திரம் ஏற்பட்டிருந்தால் போதாது, அதை சிஷ்யன் குருவினிடமிருந்து ஸந்தேஹமற்று கேட்டுத் தெரிந்துகொண்ட பின்பு அதையே அனுஸந்தானம் செய்து அனுபவத்திற்கு கொண்டு வந்து அபரோக்ஷ ஞானமாய் செய்யவேண்டியதுண்டு, அதை எப்படிச் செய்வது என்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் விவரித்துச் சொல்லுகிறார் —

आत्मानात्मप्रतीतिः प्रथममभिहिता सत्यमिथ्यात्वयोगात्

देवा ब्रह्मप्रतीतिः निगमनिगदिता सांख्यभूत्योपपत्त्या ।

आद्या देहानुबन्धाद्भवति तदपरा सा च सर्वात्मकत्वात्

आदौ ब्रह्माहमस्मीत्यनुभव उदिते खल्विदं ब्रह्म पश्चात् ॥ ३ ॥

आत्म-अनात्म-प्रतीतिः ஆத்மா-ஆத்மாவல்லாதது-என்ற அறிவு **सत्य-मिथ्यात्व-योगात्** ஸத்யமாயிருத்தல்-மித்யையாயிருத்தல்-என்ற ஸம்பந்தத்தினால் **प्रथमं** முதலில் **अभिहिता** சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. **ब्रह्म-प्रतीतिः** பிரஹ்ம விஷயமான-அறிவு **स-अनुभूत्या** தன்னுடைய அனுபவத்தினாலும், **उपपत्त्या** யுக்தியினாலும், ஆக **देवा** இருவிதமாக **निगम-निगदिता** வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(இவ்விரண்டில்) ஆதா முதலாவது (அறிவு) தேஹ-அனுபவாத் சரீரத்தை-ஸம்பந்தித்தே भवति ஏற்படுகிறது. तत्-अपरा அதற்கு வேருகிய (இரண்டாவது) सा च அந்த அறிவோ சர்வ-ஆதாமகாவத் எல்லா-ஸ்வரூபமாயிருப்பதினால் (ஏற்படுகிறது). अहं நான் ब्रह्म பிரஹ்மமாகவே असि இருக்கிறேன் इति என்று अनुभवे அனுபவம் आशी முதலில் उदिते ஏற்பட்டதேயானால், पश्चात् பின்னால் इह இந்த ஜகத் ब्रह्म பிரஹ்மம் खलु தானே (என்ற அனுபவம் ஏற்படும்).

ஜகத்தின் தத்வத்தை பரிசீலனம் செய்வதற்காக ஆரம்பிக்கும் எந்த அறிவாளிக்கும் ஜகத்தில் அறியும் சக்தியுள்ள சேதனம்சம் ஒன்றிருப்பதாயும், அறியப்படும் தன்மையுள்ள ஜடாம்சம் ஒன்றிருப்பதாயும், முதலிலேயே நன்கு தட்டுப்படும். அதையே आत्मानामप्रतीति: என்கிறார். அச்சேதனம்சத்தை ஆத்மா என்றும், ஜடாம்சத்தை அனாத்மா (ஆத்மாவல்லாதது) என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மஞானம் ஏற்படவேண்டுமானால் ஆத்மா எது, ஆத்மாவல்லாதது எது, என்று தெரியவேண்டியிருப்பதால் முதலில் ஆத்மாவையும் ஆத்மாவல்லாததையும் பிரித்தறியத் தெரியவேண்டும். இதை 'விவேகம்' என்பார்கள். பிரித்தறியவேண்டுமானால் இரண்டின் ஸ்வரூபமும் நன்கு அறியப்படவேண்டும். அந்த ஸ்வரூபத்தையே सत्यमिथ्यात्वयोगात् என்ற பதத்தினால் குறிக்கிறார். அதாவது, அறிகிறதான ஆத்மா எப்பொழுதுமிருக்கும் தன்மையுள்ளது, அறியப்படும் அனாத்மா ஒரு நிலையிலில்லாமல் மாறுபட்டுக்கொண்டு தோன்றி மறையும் தன்மையுள்ளது. தோன்றி மறையும் தன்மையுள்ள அனாத்மாவை பொருட்படுத்தாமல், தன்னிடமிருந்து விலக்குவது 'வைராக்யம்' எனப்படும். பிறகு ஆத்மாவிலிருந்து அனாத்மாவை நன்கு பிரித்துப் பார்க்கும்போது, இந்த அனாத்மா கலந்ததினால் தான் ஆத்மா சிறியதாகத் தோன்றினதென்றும் வாஸ்தவத்தில் ஆத்மா வியாபகமான பிரஹ்மம் என்றே தெரியவரும். அதன் பிறகு, விலக்கிவிட்ட அனாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை கவனித்துப் பார்க்கும் போது அது வெறும் தோற்றமாயிருப்பதால், சிப்பியில் தோன்றும் வெள்ளி எப்படி சிப்பியைத் தவிர வேறில்லையோ அப்படியே, அனாத்மாவும் அதற்கும் அடிப்படையான பிரஹ்மத்தைத்தவிர வேறில்லையென்ற அறிவு ஏற்படும் இவ்விதமாக ஆத்மா என்பது பிரஹ்மமே, அனாத்மாவென்பதும். பிரஹ்மத்தைவிட வேறில்லை,

என்று இரண்டு விதமாக பிரஹ்ம விஷயமான அறிவு ஏற்படும் என்பதையே **இதா ப்ராப்தி**: என்ற பதங்களால் சொல்லியிருக்கிறார். தான் பிரஹ்மம் என்று அனுபவத்தினால் அறிவுவேண்டுமென்றும், தன்னைத்தவிர வேறுகத்தோன்றும் அனாத்மாவும் பிரஹ்மந்தானென்று அறிவது யுக்தியினாலேயே ஸாத்தியமென்றும், அவ்விரண்டு அறிவுகளுக்கும் ஸாதனங்கள் வெவ்வேறு என்பதை **சானுமூயா 349251** என்று பிரித்துச்சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விரண்டு அறிவுகளிலும் முதலில் தான் யார் என்ற ஆத்ம தத்வத்தின் அறிவே ஏற்படவேண்டுமென்பதை **आदौ (முன்னால்) पश्चात् (பின்னால்)** என்கிற வார்த்தைகளால் காட்டுகிறார்.

ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் பிரித்தறியவேண்டும் என்றும், பிரித்து அறியும்போது ஆத்மா பிரஹ்மந்தானென்று தெரியவருமென்றும், அவ்விதம் தெரிந்து கொள்ள தேஹ ஸம்பந்தமான தன் அனுபவமே உதவுமென்றும் பொதுவாக சொல்லிவிட்டு, இனி பிரித்தறியவேண்டிய ஆத்மாவின் லக்ஷணத்தையும், எதிலிருந்து அதைப் பிரிக்கவேண்டுமோ அதன் லக்ஷணத்தையும், தேஹ ஸம்பந்தமான அனுபவம் எவ்வகையுள்ளதென்பதையும், 4 சுலோகங்களில் விளக்குகிறார்-

आत्मा सचित्सुखात्माऽनुभवापरिचितः सर्वदेहादियन्ता

सत्येवं मूढबुद्धिः भ्रजति ननु जनोऽनित्यदेहात्मबुद्धिम् ।

बाह्येऽस्थित्वायुमजापलरुधिरवसाचर्मभेदोयुगन्तः

विष्णुत्रयम्पूणं स्वपरवपुरही संविदित्वाऽपि भूयः ॥ ४ ॥

आत्मा ஆத்மாவானது **सत्-चित्-सुख-आत्मा** ஸத்தாயும்-ஞானமாயும்-ஆனந்தமாயும்-இருக்கும் தன்மையுள்ளது; **अनुभवपरिचितः** அனுபவத்தினாலேயே (இவ்விதமென்று) பழக்கத்தினால் அறியப்பட்டது; **सर्व-देहादि-यन्ता** எல்லா-சரீரம் (இந்திரியம், பிராணன், மனஸ்) முதலியவைகளை அடக்கி ஏவுவது. **एवं** இவ்விதமாக **सति** இருந்தும், **मूढ-बुद्धिः** மோஹத்தையடைந்த-புத்தியையுடைய **जनः** ஜனங்கள் (இந்த தேஹத்திற்கு) **बाह्यः** வெளியில் (இந்த தேஹம்) **अस्थि-आयु-मज्जा-पल-रुधिर-वसा-चर्म-भेदो-युक्**

எனும்பு - நரம்பு-மஜ்ஜை-மாம்ஸம்-ரத்தம்-வஸை-தோல் - கொழுப்பு-இவைகளுடன் கூடியதாயும் அந்த உள்ளே விட்-
 மூ-ஸூ-ம-பூ மலம்-மூத்திரம்-சிலேஷ்மம்-இவைகள்
 நிறைந்ததாயும் ச-பர-வபு: தன்னுடைய சரீரமும்-மற்றவர்
 களுடைய சரீரமும் (இருக்கிறதென்று) சிவதிவா அபி
 நன்கு தெரிந்து கொண்டும் கூட மூ: வெகுவாக அநிய-
 ஷ-ஆத்ம-புஷி அநித்யமான-சரீரத்தில்-ஆத்மாவென்கிற-
 எண்ணத்தை மஜதி நனு அடைகிறார்களல்லவா? அஹி இது
 வெகு ஆச்சர்யம்.

சிவதிவா என்கிற அச்சுப் புஸ்தகங்களில் காணப்
 படுகிறது. 'சித்' என்பதற்கும் 'வித்' என்பதற்கும் அர்த்தத்தில்
 அதிக வித்யாஸமில்லாததினால் சிவதிவா என்பது தான்
 சரியான பாடம் பின்னால் சரீரத்தை அநித்யமென்று கண்டிருப்
 பதினால், ஆத்மா நித்யம் என்று சொல்லவேண்டியதும்
 அவசியமாகும். 'சவ' 'ஸத்' (ஒரு நாளும் பாதிக்கப்படாமல்
 எப்பொழுதும் இருந்துவரும் தன்மையுள்ளது) என்றேயிருந்தால்
 பொருத்தமாயிருக்கும்.

அனுபவ பரிசித: - ஆத்மா ஸத் சித் ஆனந்தஸ்வரூபம்
 என்பது ஏதோ வேதத்தினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று
 நினைக்கவேண்டாம். நம்முடைய பிரதிதின அனுபவத்தினாலேயே
 அறியப்படுகிறது ஜாக்கிரத் காலத்தில் "நான் இருக்கிறேன்,
 நான் அறிகிறேன், நான் ஸுகியாக இருக்கிறேன்" என்று
 மூன்றுவித அனுபவமுமிருக்கிறது; ஆனால் "நான் அறியவில்லை,
 நான் துக்கியாக இருக்கிறேன்" என்ற அனுபவமும் சிலஸமயம்
 கலந்திருக்கிறது; எப்படியும் "நான் இருக்கிறேன்" என்பது
 எப்பொழுதும் இருந்துவருகிறது. ஸ்வப்ன ஸமயத்திலும் "நான்
 இருக்கிறேன், நான் அறிகிறேன், நான் ஸுகியாக இருக்
 கிறேன்" என்ற மூன்றுவித அனுபவமிருக்கிறது. ஆனால்
 "நான் துக்கியாக இருக்கிறேன்" என்ற அனுபவமும் சில
 ஸமயம் கலந்துவிடுகிறது. எப்படியும் "நான் அறிகிறேன்"
 என்பது இருந்துவருகிறது. நல்ல தூக்கத்திலும் "நான் இருக்
 கிறேன், நான் அறிகிறேன், நான் ஸுகியாக இருக்கிறேன்"
 என்ற அனுபவமிருக்கிறது. ஆனால் அந்த ஸமயத்தில் "நான்
 இருக்கிறேன்" என்றாவது, "நான் அறிகிறேன்" என்றாவது,

“நான் ஸுகியாக இருக்கிறேன்” என்றவது, தோன்றுவதில்லை. பின்னால் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டபிறகு “நான் ஸுகமாக இருக்கிறேன்” என்று ரூபகத்துடன் சொல்வதினால், தூக்க ஸமயத்தில் அனுபவம் இருந்தது என்பது தெளிவாகிறது. இந்த அனுபவத்தில் தூக்கம் கொஞ்சமேனும் கலப்பதில்லை. ஆக பொதுவாக, ஜாக் கிரத்தில் “ஸத்” அம்சத்திற்கும், ஸ்வப்னத்தில் “சித்” அம்சத்திற்கும், ஸுஷுப்தியில் “ஆனந்த” அம்சத்திற்கும், பிரதான்யம் உண்டென்று சொல்லலாம். இவ்வம்சங்களுடையதே ஆத்மா.

सर्वदेहादियन्ता:- தேஹம், இந்திரியம், மனஸ் முதலானவைகளை நியமனம் செய்கிற சக்தி ஆத்மாவிற்கு இருக்கிறதென்பதும் எல்லாருடைய அனுபவத்தினாலேயே தெரிந்த விஷயம்; அப்படியே, தேஹம் முதலியவைகள் நியமனம் செய்யப்படுபவைகள் என்பதும் அனுபவத்தினால் அறியப்பட்டதே.

मूढबुद्धि :- ஆத்மா ஸத்தாய், சித்தாய், ஆனந்தமாய் இருக்கும் தன்மையுள்ளது, நியமனம் செய்வது, என்று அனுபவத்தினாலேயே தெரிந்திருந்துங்கூட அநித்யமாய், ஜடமாய், வெறுக்கத்தக்கதாய், நியமனம் செய்யப்படுவதாய், இருக்கும் சரீரத்தில் ஆத்மாவென்கிற எண்ணம் வரவேண்டுமானால் மூடத்தனத்தைத் தவிர வேறு எவ்வித காரணமும் சொல்வதற்கில்லை என்பதை இந்த பதத்தினால் காட்டுகிறார்.

(5)

அனாத்மாவாயிருக்கிற தேஹாதிகளில் ‘நான்’ என்ற எண்ணம் எப்படி மூடத்தனத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அப்படியேதான் தேஹம் முதல் வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களில் வைக்கும் ‘என்னுடையது’ என்ற எண்ணமும் என்று அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறார் :-

देहस्यपुत्रमिच्चानुचरहयवृषाः तोषहेतर्ममेत्थं

सर्वे स्यायुर्नयन्ति प्रथितमलमयीं मांसमीमांसयेह ।

एते जीवन्ति येन व्यवहृतिपटवो येन सौभाग्यभाजः

तं प्राणाधीशमन्तर्गतममृतमयं नैव मीमांसयन्ति ॥ ५ ॥

ஹே-ஹி-புஷ-மித்ர-அநுவர-ஹய-புஷா: தேஹம் - மனை வி-
புத்திரன் - ஸ்நேஹிதன் - வேலைக்காரன் - குதிரை - மாடு
இவைகள் மம எனக்கு தோஷ-ஹே: ஸந்தோஷத்திற்கு-
காரணம் ஹ்யே என்று இவ்விதமாக ஹ இவ்வுலகத்தில்
சर्वे யாவாமாகிய அமி இந்த ஜனங்கள் மாंस-மீமாंसயா
மாம்ஸத்தைப்பற்றி-விசாரணை செய்து கொண்டே ப்ரயித்
(எவ்வளவேவா சிரமப்பட்டு அடைந்திருக்கும்)
பிரஸித்தமான ச-ஆயு: தங்களுடைய-வாழ்நாளை அங்
பூராவும் नयन्ति நடத்துகிறார்கள். एते இவைகளெல்லாம்
(தேஹம் முதலியவை) येन எதினால் जीवन्ति ஜீவித்திருக்
கின்றனவோ, (எதினால்) व्यवहृति-परव: வியவஹாரம்
செய்வதில் - ஸாமர்த்தியமுள்ளவைகளாக இருக்
கின்றனவோ, येन எதினால் सौभाग्य-भाज: நல்ல
கேழ்மத்தை-அடைந்தவைகளாக இருக்கின்றனவோ, तं
அந்த अन्तर्गतं உள்ளேயிருக்கிற अमृतं நாசமற்றதான अमृतं
இந்த प्राण-अधीशं பிராணனுக்கு - அதிபதியை
(ஆக்மாவை) न एव मीमांसयन्ति விசாரிப்பதே கிடையாத்.

அநேகமாய் “நான்” என்றும் சில ஸமயங்களில்
‘என்னுடையது’ என்றும் சரீரம் எண்ணப்படுகிறது. சரீரத்திற்கு
அடுத்தபடியாக “என்னுடையது” என்று பார்வையெண்ணப்
படுகிறான்; அதற்கு அடுத்தபடியாக புத்திரன்; அதற்கு அடுத்த
படியாக மித்திரன்; அதற்கு அடுத்தபடியாக வேலைக்காரர்;
அதற்கு அடுத்தபடியாக மாடு, குதிரை முதலிய சொத்துக்கள்
இவைகளை ஸம்பாதிப்பதும் சிரமம், பரிபாலிப்பதும் சிரமம், கையை
விட்டுப் போய்விட்டாலும் சிரமம். ஆக இவை யாவும் துக்கத்
திற்கே காரணமாயிருந்தும், அவைகள் ஸந்தோஷத்திற்குக்
காரணம் என்று எண்ணுவது முடத்தனமல்லவா? என்கிறார்
ஆசார்யார். தவிரவும், ஒருவனைப் பார்த்து ‘நீ சௌக்கியமா?
பார்வையெழுந்ததை முதலானவர்கள் சௌக்கியமா? மாடும்
குதிரையும் ஏன் மெலிந்திருக்கிறது?’ என்றெல்லாம் குசலப்
பிரசினம் கேட்பது அங்கங்கேயுள்ள மாம்ஸம் குறையாமல்
இருக்கிறதா? ஏன் குறைந்திருக்கிறது? என்றுதானே அர்த்தம்?
இது மாம்ஸத்தைப்பற்றின விசாரந்தான் அல்லவா? என்கிறார்.
பிராணன் இல்லையானால் தேஹம் தனித்து இருக்குமா? சேஷ்டிக்க
முடியுமா? மங்களமாயிருக்கிறதென்று சொல்லமுடியுமா?

அப்படியே பார்வைய முதலான 'என்னுடையது' என்பதெல்லாம் இவைகளுக்கெல்லாம் ஸ்வான்தாரான 'நான்' என்கிற ஆத்மாவைப் பொறுத்துத்தானே பெருமை கொண்டாட முடிகிறது. அப்படியிருக்க, அந்த ஸ்வான்தாரான 'நான்' என்கிற ஆத்மாவைப்பற்றி விசாரிக்காமலேயிருப்பது மூடத்தன மில்லையா? என்று ஆசார்யார் மிகவும் அனுதாபத்துடன் ஆச்சர்யத்துடன் கேட்கிறார். அந்த ஆத்மா ஒருவன் உண்டென்று தெரியாது என்று சொல்லமுடியாது என்பதை முந்தின சுலோகத்தில் தெளிவுபடுத்தியிருப்பதுடன் இந்த சுலோகத்திலும் கொஞ்சம் யோஜித்தால் தர்னாகவே தெரியவரும் என்பதைத் துவக்கி இருக்கிறார்.

प्रथितं ... इह — பலவிதமாக கோடிக்கணக்காக பிராணிகள் இருந்துவருவதில் மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பது மிகவும் அரிது. மஹத்தான புண்ணியமிருந்தால்தான் கிடைக்கும். அதிலும் புருஷனாய் பிறப்பது, அதிலும் பிராஹ்மணனாய் பிறப்பது, மிகவும் அரிது. இவ்வளவு அரிதான பிறவி கிடைத்தும் வீணாக்குகிறார்களே என்று மிகவும் வருந்துகிறார் ஆசார்யார். அதுவும் பரமபுருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குரியதான கர்மபூமியான 'இங்கே' பூவுலகத்தில், அதிலும் கர்மதேசமான 'இங்கே' பாரத தேசத்தில், அதிலும் 'இங்கே' மஹரிஷிகளின் வம்சத்தில், பிறந்தும் கூட தன் வாழ்நாட்களை எவ்விதம் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமோ அவ்விதம் செய்யாமல் வீணாக எவ்விதப்பிரயோஜன மில்லாத அனாத்ம விசாரணையிலேயே காலத்தைக் கழிக்கிறார்களே என்று அனுதாபமும் வியப்பும் கலந்து ஆசார்யார் இவ்விதம் சொல்கிறார்.

(8)

அநித்யமாய், ஜடமாய், துக்கத்திற்குக் காரணமாயுள்ளதும் வெறுக்கத்தக்கதுமான சரீரத்தில் ஆத்மாவிற்கு 'நான்' என்கிற எண்ணம் நியாயமில்லையென்றிருக்கலாம். ஆனாலும் அவ்வெண்ணம் இருந்துவருகிறதே, அதற்குக் காரணம் என்ன? என்றால் அதை அடுத்த சுலோகத்தில் திருஷ்டாந்த பூர்வமாக எடுத்துச் சொல்கிறார்—

कथित कीदः पदुमतिरभितः कण्टकानां कुटीरं

कुर्वन् तेनैव साकं व्यवहृति विधये चेष्टते यावदायुः ।

तद्वत् जीवोऽपि नानाचरित समुदितैः कर्मभिः स्थूलदेहं
निर्मायात्रैव तिष्ठन्ननुदिनममुना साकमभ्येति भूमौ ॥ ६ ॥

பது-மதி: நல்ல-புத்திசாலியான கவிர ஒரு கீழ்: பூச்சி
அபித: தன்னைச் சுற்றி கஷ்டகானா முட்களைக்கொண்டு குடிர
குடிசையை குவீன் ஏற்படுத்திக்கொண்டு தென் சாக் எவ அதன்
கூடவே, சுவஹி-வித்யை ஸகல வியவஹாரமும்-செய்வதின்
பொருட்டு, யாவது-மாயு: ஆயுட்காலம்-இருக்கும் வரை
செய்து சேஷிக்கிறது. தவ் அதைப்போல, ஜீவ: அபி
ஜீவனும் நானா-சரித-சமூதீ: பலவிதமாக-முன்னால்
செய்யப்பட்டிருக்கும் கர்மாக்களிலிருந்து-எடுக்கப்பட்ட
கர்மभि: (இந்த சரீரம் ஏற்படுவதற்கு வேண்டிய பிராரப்த)
கர்மாக்களைக் கொண்டு ஸ்தூல-தேஹ் ஸ்தூல-சரீரத்தை நிர்மாய
நிர்மாணம் செய்து கொண்டு அது எவ இந்த ஸ்தூல
சரீரத்திலேயே திஷ்ந் இருந்து கொண்டு அநுதிந் பிரதிதினம்
(எப்பொழுதும்) அமுனா சாக் அதனுடன் கூடவே பூமீ
உலகத்தில் அப்யேதி பல வியவஹாரங்களைச் செய்து
வருகிறான்.

நத்தை, முத்துச்சிப்பிப்பழு, முதலிய பிராணிகள் இருக்கும்
வீடுகள் போலுள்ள கூடுகளை தாங்களே ஏற்படுத்திக்கொண்டு
அக் கூடுகளை விட்டுப் பிரியாமல் அவைகளையும் எப்பொழுதும்
தூக்கிக்கொண்டே ஸஞ்சரிக்கின்றன என்பது பிரஸித்தம். அக்
கூடுகள் சேதனமற்ற ஜடமானவைகள் என்பதும், அவைகளுக்
குள்ளிருக்கும் பிராணி சேதனம் என்பதும், யாரும் அறிந்த
விஷயம். அதைப்போலவே, ஜீவன் சேதனமாயிருந்தும்,
அசேதனமான ஸ்தூல சரீரத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதற்குள்
இருந்துகொண்டு அதை எப்பொழுதும் சுமந்துகொண்டு
உலகத்தில் ஸகல வியவஹாரங்களையும் செய்கிறான். தனக்கு
இருப்பிடமாயிருந்துவரும் வீடுபோலுள்ள ஸ்தூல சரீரத்தையும்
தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டு அதையும் 'நான்' என்று
பாவிக்கிறான். வஸ்திரத்தைப் போர்த்திக்கொண்டு இருப்பவன்,
மற்றொருவன் அந்த வஸ்திரத்தைத் தொட்டால், 'என்னை ஏன்
தொட்டாய்?' என்று கேட்பதில் லாயா? அவன் வேறு,
வஸ்திரம் வேறு, என்றிருந்தபோதிலும் இவ்வித உலக வியவ

ஹாரம் எப்படி இருக்கிறதோ, அப்படியேதான், ஜடமான சரீரம் வேறு, அதிலுள்ள சேதனான ஜீவன் வேறு, என்றிருந்த போதிலும் அந்த சரீரத்தை 'தான்' என்றும், அந்த சரீரத்தின் தர்மங்களையும் ஸுகதுக்க அனுபவங்களையும் 'தன்னுடையது' என்றும் ஜீவன் நினைக்கிறான். அவ்விதம் நினைப்பதற்குக் காரணம், இரண்டையும் பிரித்து அறியாததுதான். இந்த அறியாமையைத் தான் முன் சுலோகங்களில் 'மூடத்தனம்' என்று சொல்லப் பட்டது.

அந்தப்புழு எப்படி தன்னுடைய எச்சில் முதலிய அம்சங்களால் தானாகவே கூட்டை உண்டுபண்ணிக்கொள்கிறதோ, அதைப்போலவேதான், ஜீவனும் தன்னுடைய புண்ணிய பாபச் செயல்களினால் இந்த ஸ்தூல சரீரத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்கிறான். இந்த சரீரம் ஏற்படுவதற்கு முன்னால் அனாதி காலந்தொட்டு பலவிதமாய் அனந்தமாய் புண்ணிய பாபங்கள் செய்திருப்பதினால் அவ்வெல்லா புண்ணிய பாபங்களுக்கும் சேர்த்து ஒரே பலனாக இந்த சரீரம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பது கிடையாது. அனந்தமான அக்கர்மாக்களிலிருந்து இப்பொழுதுள்ள சரீரத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு போதுமான கர்மாக்களை மாத்திரம் உபயோகித்து இந்த சரீரம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை **नानाचरित समुदितैः कर्मभिः** என்ற வார்த்தைகளால் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்.

ஜீவன் ஸ்தூல சரீரத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு 'தான்' என்றே வியவஹாரம் செய்துவந்தபோதிலும், தன்னுடைய வாஸ்தவமான சேதன ஸ்வரூபத்தை மறந்தே விட்டானென்று சொல்ல முடியாது, என்பதை இரண்டு திருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லி அடுத்த சுலோகத்தில் எடுத்துக்காட்டுகிறார்—

स्वीकुर्वन् व्याघ्रवेष्टं स्वजठरभृत्ये भीषयन् यश्च मुग्धान्

मत्वा व्याघ्रोऽहयित्थं स नरपशुमुखान् बाधते किन्तु सत्त्वान् ।

मत्वा स्त्रीवेषधारी सत्यहमिति कुरुते किं नटो भर्तुरिच्छां

तद्वत् शारीर आत्मा पृथगनुभवतो देहतो यः स साक्षी ॥

ய: எவனொருவன் **स्व-जठर भृत्ये** தன்-வயிற்றை-நிரப்பு வதற்காக (பிழைப்புக்காக) **व्याघ्र-वेष्टं** புலி-வேஷத்தை **स्वीकुर्वन्** எடுத்துக்கொண்டு **मुग्धान्** (குழந்தைகள்

முதலான) அறிவில்லாதவர்களை மிஷயந் ச-பயமுறுத்திக் கொண்டும் இருக்கிறுனோ, ச:-அவன் “**ஈஹ்**” நான் வ்யாஃ-புலி” **ஈத்ய்**-என்றிவ்விதம் மதவா-எண்ணிக்கொண்டு **நரபுத்** **முகான**-மனிதன், பசு (ஆடு, மான்) முதலிய **சுவான**-பிராணிகளை: **கி** **நு** **வாசுதே**-பாதிப்பானா? **கி**-**வே**-**வாரி** ஸ்திரீ-வேஷம்-தரித்துக்கொண்டிருக்கிற **நீ**:-**நட**ன் “**ஈஹ்**” நான் **கி**-**ஸ்திரீ**” **ஈதி**-என்று **மதவா**-எண்ணிக்கொண்டு **மநு**: பர்த்தா விஷயமான (தனக்கு பர்த்தா வேண்டுமென்று) **ஈத்ய்**-விருப்பத்தை **கி** **கூசுதே**-கொள்வானா? **ததவ்**-அதைப் போலவே, **சாரி**:-சரீரத்திலுள்ள **அதமா**-ஆதமாவாடைவர் **ய:**-எவரோ **ச:-**அவர் **தேத:** - தேஹத்திலிருந்து **பூத**-**மநு** **மநு**:-வேறு பட்டவர் என்கிற அனுபவமிருப்பதனால் **சாஸி**-வெறும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர் தான்.

புலிவேஷம் போட்டுக்காட்டிப் பிழைப்பவன் **புலி** **மா** **திரியே** **சரீர**த்தில் அடையாளங்கள் செய்துகொண்டு **வால்** **புலி**, முதலியதை தரித்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் பாய்ந்துகொண்டு குழந்தைகளை பயமுறுத்திக்கொண்டிருந்தாலும், தான் மனிதன் என்பதை மறந்துவிட மாட்டான். தனக்குப் பசி வந்தபோது பக்கத்திலுள்ள வேறு மனிதனையோ ஆட்டையோ மாட்டையோ அடித்துத் தின்பது கிடையாது. தவிரவும் வேறு மனிதனோ மிருகமோ இவனை எதிர்க்கவந்தால் இவனை ஒடி ஒளிந்து கொள்வான். இவை போலுள்ள காரியங்களிலிருந்து இவன் தன்னை மறந்தவனில்லையென்பது நன்றாகத் தெரிகிறது.

அப்படியே நாடகத்தில் ஸ்திரீ வேஷம் போட்டுக்கொள்ளுபவன் அதற்குரிய நடை உடை பாவனை பேச்சு முதலிய யாவற்றையும் உடையவனாகத் தோன்றினபோதிலும், அவன் தன்னை ஸ்திரீதான் என்று நினைத்து புருஷனென்பதை மறந்துவிடுவது கிடையாது. தனக்கு ஒரு நாயகன் இருந்தால் நல்லது என்று ஒருக்காலும் நினைக்கவுமாட்டான். **மநு**: **ஈத்ய்** என்பதற்கு பர்த்தா விஷயமான விருப்பம் என்று மேலே அர்த்தம் சொல்லப் பட்டது. அதற்கே “**பர்த்தாவினு** **தய** **விருப்பம்**” என்றும் அர்த்தம் செய்யலாம். அதாவது, அந்த நாடகத்தில் அந்த ஸ்திரீக்கு ஒரு பர்த்தா இருப்பான்; அவனுக்கு ஸ்திரீ போகத்தில் விருப்பம் ஏற்பட்டால், அதை பர்த்தா செய்துகொடுக்க இந்த

ஸ்திரீ வேஷதாரியான் நமனுக்கு ஸாமர்த்தியம் உண்டா? என்று தந்தபர்யம். இவ்விதம் இரு வகையாக கவனித்தாலும் இவன் தன்னுடைய புருஷத் தன்மையை மறந்தவனில்லை யென்பது நிச்சயமாய் தெரிகிறது.

அது போலவே தான், ஆத்மாவும் இந்த சரீரமாகிற வேஷத்தை தரிக்கும்போது சில ஜன்மாக்களில் மனிதனாகவும் சில ஜன்மாக்களில் பசு பஷி மிருக ரூபமாகவும் சில ஜன்மாக்களில் புருஷனாகவும் சில ஜன்மாக்களில் ஸ்திரீயாகவும் மற்றும் பலவா ராகவும் வேஷம் தரித்து அந்தந்த வேஷத்திற்குரிய நடை உடை பாவனைகளுடன் இருந்துவருகிறான். அப்படியிருந்துங்கூட, தான் சேதனன்; ஜடமில்லை; தான் நித்யன் தனக்கு நாசமில்லை, தான் ஆனந்தஸ்வரூபி தனக்கு துக்கம் ஸ்வரூபமில்லை, தான் அறிகிறவன் அறியப்படும் பதார்த்தமில்லை, தான் நியமனம் செய்கிறவன் நியமனம் செய்யப்படும் பதார்த்தமில்லை என்பதை எல்லாம் மறந்துவிட்டான் என்பது கிடையாது. தன்னுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தின் ஞானம் உள்ளுரயிருந்துகொண்டேதான் இருக்கிறது என்று தா த் ப ர் ய ம். அதாவது தான் ஜடமான சரீரத்தைவிட வேறு என்கிற அறிவு மங்கலாமேதவிர இல்லாமலே போய்விடாது. சரீராதிகளில் ஏற்படும் பால்யம், யௌவனம், ஜரை, வியாதி. ஆரோக்கியம் முதலிய யாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டு, தான் எவ்வித மாறுதலையுமடையாமல் ஒரே நிலையில் எல்லா ஸமயங்களிலும், ஜாக்கிரத், ஸ்வப்ன, ஸுஷுப்தி முதலிய அவஸ்தைகளிலும், “நான், நான்” என்று ஒரே மாதிரியாக இருந்துவருவதே ஆத்மா, தன் முன்பு நடக்கும் வியவஹாரங்களை பார்த்துக்கொண்டு அவைகளில் ஸம்பந்தப்படாமல் உதாரணமாயிருக்கும் ஸாக்ஷியைப் போலவே ஆத்மா இருந்து வருகிறார் என்கிறார்.

(8)

இவ்விதம் ஆத்மா தேஹாதிகளை நியமனம் செய்கிறவர், அவைகளிலிருந்து வேறுபட்டவர், என்ற அறிவு அனுபவத்தினாலேயே ஏற்படத்தகுந்தது என்றால், ஆத்ம தத்வத்தை எடுத்து சொல்வதற்கு வேதம் எதற்காக? அந்த வேதமும் தான் பலவிதமாகச் சொல்வதற்கு என்ன காரணம்? என்று கேட்கலாம். இவ்வறிவு ஏற்படவேண்டியது நியாயமாயிருந்தும், ஏற்படாமலிருப்பதற்கு காரணம் மூடத்தனம் என்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது. அந்த மூடத்தனம் இருக்கும்வரை தானாகவே

தத்வத்தை அறிந்துகொள்ள முடியாது. உலகத்தில் ஏதாவது பதார்த்தத்தின் அறிவு ஏற்படவேண்டுமானால் ஸாமான்யமாக கண்டாது முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் மூலமாகவே ஏற்படுகிறது. சில ஸமயங்களில் அவ்விந்திரியங்களால் கிரஹிக்கப்பட்ட அறிவை உபயோகித்து அதிலிருந்து அனுமானத்தினால் ஊழிக்கக் கூடிய சில விஷயங்களையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆதம் தத்வமோ அதிஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதினால் இந்திரியங்களால் பிரத்யக்ஷமாய் அறியவோ மனஸினால் அனுமானத்தினால் அறியவோ முடியாது. பதார்த்தமாயிருப்பதால், அதை அறிவிக்க எவ்வித தோஷமுமற்ற உத்தமமான பிரமாணமாகிய வேதந்தான் வேண்டியிருக்கிறது. மூடத்தனத்தை நிவிர்த்தி செய்து கொடுப்பதே அதன் உத்தேசமாயிருப்பதினால், அந்த மூடத்தனம் தாரதமயத்துடன் பலவகையாயிருப்பதை உத்தேசித்து அதை நிவிர்த்தி செய்யக்கூடிய உபாயங்களும் பலவிதமாகவே இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தக் காரணத்தினாலேயே வேதம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை பலவாறாக எடுத்துச்சொல்கிறது. அவரவர் களுக்கு யுக்தமாய் தோன்றும் உபாயத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு எல்லோருமே ஆத்ம ஸாஷாத்தகாரத்தையடைய வேண்டுமென்ற ஒரே எண்ணத்துடன் வேதம் மிகக்கருணையுடன் பல உபாயங்களை உபதேசிக்கிறது. பசி தீர்ந்து திருப்தி ஏற்பட வேண்டியதென்பது ஒரே நோக்கமாயிருந்தபோதிலும், வந்திருக்கும் விருந்தினர் களுக்கு ருசி உகக் கூடிய பலவித பதார்த்தங்களை தயாரித்து விருந்தளிக்கிறதில்லையா? குழந்தை அழுதுகொண்டிருந்தால் அழுவதை நிறுத்தி அது சாந்தமாயிருக்க வேண்டுமென்ற கருத்து ஒன்றாகவே இருந்தபோதிலும் அக்குழந்தைக்கு பலவித பழங்களையும் பக்ஷணங்களையும் கொடுத்துப் பார்ப்பதில்லையா? ஒரு குழந்தைக்கு திராக்ஷைப்பழம் கொடுத்து அழுகையை நிறுத்த முடிந்தாலும், வேறு குழந்தை அப்பழத்தினால் திருப்தியடையாமல் இருந்தால் மாம்பழம் கொடுத்துப் பார்ப்பதில்லையா? அதுபோலத் தான் வேதம் பலவிதமாகச் சொல்லி அறிவையுண்டாக்கிப் பார்ப்பது என்று ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சொல்கிறார்—

एवं बालं रोदमानं चित्ररश्मयं शान्तिमानेतुमग्रे

द्राक्षं खार्जूरमात्रं सुकदलमथवा योजयत्यम्बिकाऽस्य ।

तद्वत् चैतोऽतिमूढं बहुजननमवात् मोक्षसंस्कारयोगात्

बोधोपायैरनकैरवशमुपनिषत् बोधयामास सम्यक् ॥ ८ ॥

விரதர-சமய-வெகு-நாழிகையாக ரோமான-அமுது
கொண்டிருக்கிற சுவ-தன்னுடைய வாழ்-குழந்தைக்கு
சாந்தி-சாந்தியை (அமுதின் நிறுத்தலை) அனைத்து-
ஏற்படுத்துவதற்காக அசு-அக்குழந்தையின் அம்மிகா-
தாயார் அம்-அதன் முன்னால் தாள்-திராணைப்பழம்,
சாஜர்-பேரிச்சம்பழம், அம்-மாம்பழம், அயா-அல்லது,
சுகவல்-நல்ல வாழைப்பழம் இவைகளை யோஜயதி-கொடுப்-
பாள். தவ-அதைப்போலவே, வது-வன-மவா-அநேக-
ஜன்மாக்களில்-ஏற்பட்டிருக்கும் மூல-சுசுகார்-யோகா-மூடத்-
தனத்திலேயே பழகிவந்ததினால் ஏற்பட்டிருக்கும் ஸம்ஸ-
காரத்தின்-சேர்க்கையினால் அம்மூட-வெகு மூடமாயும்,
அவ-ஸ்வாதீனமற்றுமிருக்கும் சே-புத்தியை உபநிஷ-
உபநிஷத்தானது அனே-பல வோ-உபாயை-அறிவுண்டு
பண்ணக்கூடிய-உபாயங்களால் சமய-நன்றாக வோயாச-
அறிவூட்டுகிறது.

(9)

ஆதமா எவருக்கும் அத்யந்தப் பிரீதிக்கு விஷயமானதினால்
அதன் ஸாக்ஷாத்காரம் எப்படியும் அடையவேண்டுமென்பதற்கு
உள்ள பிறுறதாரண்யக உபநிஷத் வாக்கியங்களின் தாத்பர்-
யத்தை இரண்டு சுலோகங்களால் எடுத்துச்சொல்கிறார் —

यत्प्रीत्या प्रीतिपात्रं तनुयुवतितनूजार्थमुख्यं स तस्मात्

प्रेयानात्माऽथ शोकास्पदमितरदत्तः प्रेय एतत् कथं स्यात् ।

सार्थायं जीवितार्थी वितरति च वपुः स्वात्मनः श्रेय इच्छन्

तस्मादात्मानमेव प्रियमधिकमुपरासीत विद्वान् न चान्यत् ॥

யத்-பிரீत्या-எதினிடத்தில் பிரீதியிருப்பதினால் தனு-
யுவதி - தனூ - அர்ய - முக்ய - சரீரம் - பார்யை - புத்திரன் - சொத்து
முதலியவை பிரீதி - பாத் - பிரீதிக்கு - விஷயமாக இருக்-
கின்றனவே, சா - அந்த ஆத்மா - ஆத்மாவானது தஸா-
(சரீரம், பார்யை முதலிய) அவைகளைவிட-பிரீயான-அதிகப்-
பிரியமானவஸ்து. அய-மேலும், இதர- (ஆத்மாவைத்-
தவிர) வேறையுள்ளது. ஷோக-ஸாஸ்ப- சோகத்திற்கே-

காரணம். அத்-ஆகையால் एतत्-(வேறாயுள்ள) இது
 ப்ரெய:-பிரியமானதாக कथं-எப்படி ख्यात् - இருக்கமுடியும்?
 जीवित-அயி-பிழைத்திருக்க - விரும்புகிறவன் भायर्-ஆய்-
 பார்வைய-முதலானவைகளை वितरति கொடுத்துவிடுகிறான்
 (தியாகம் செய்துவிடுகிறான்) स्व-ஆத்மன்:-தன்னுடைய
 ஆத்மாவின अय:-ஐக்ஷமத்தை इच्छन् - விரும்புகிறவன்
 वयु: च - சரீரத்தைக்கூட (தியாகம் செய்துவிடுகிறான்).
 तस्मात्-ஆகையால் विद्वान्-அறிவுள்ளவன் आत्मानं-
 ஆத்மாவை एव-தான் अयं-மேலான प्रियं-பிரியமான
 வஸ்துவாக उपासीत - உபாஸிக்கவேண்டும். (தேடி-
 யடையவேண்டும்). अयत्-வேறு எதையும் न च-
 உபாஸிக்கக்கூடாது.

ஓரிடத்தில் தீபம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அந்த
 தீபத்திற்கு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஸமீபத்தில் பதார்த்தமிருக்
 கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகமாக பிரகாசிக்கிறதென்
 பதையும், தூரம் போகப்போக பிரகாசம் குறைகிறதென்பதையும்,
 பார்த்திருக்கிறோம். அப்படியே ஆத்மாவிடம் நெருங்க நெருங்க
 பதார்த்தங்களில் பிரீதி அதிகமாவதையும், ஆத்மாவிடமிருந்து
 தள்ளிப் போகப் போக பிரீதி குறைவதையும் கவனித்தால்,
 ஆத்மாதான் அத்யந்தப் பிரீதிக்கு விஷயம் என்று தெரியவரும்
 என்கிறார். ஆத்மாவிற்கு மிகவும் நெருங்கியது சரீரம்; அதில்
 பிரீதி ஏற்படுகிறது; அந்த சரீரத்திற்கு அனுகூலமாயிருப்பதினால்
 பார்வையிடத்தில் பிரீதி; தனக்கும் பாரவையுக்கும் பிரீதியுண்டு
 பண்ணுயதால் குழந்தையிடத்தில் பிரீதி; எல்லோருக்கும் ஸுக
 ஸாதனமாயிருப்பதினால் சொத்தில் பிரீதி; அந்த சொத்து
 ஸம்பாதிக்க ஸாதனமாயிருப்பதினால் உத்தியோகம் முதலானதில்
 பிரீதி. இவ்விதமாக ஆத்மாவைத்தவிர மற்ற பதார்த்தங்கள்
 எல்லாம் ஸாஷாத்தாகவோ பரம்பரையாகவோ ஆத்மாவிற்கு
 ஸுகஸாதனமாயிருப்பதினாலேயே பிரீதிக்கு விஷயமாகின்றன.
 ஆகையால் அத்யந்த பிரீதி விஷயம் ஆத்மாதான் என்று
 ஏற்படுகிறது.

இதுவும் தவிர, தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு
 பார்வைய முதலானவைகளை பரித்யாகம் செய்யவேண்டி வந்தால்
 பரித்யாகமே செய்துவிடுகிறான்; தனக்கு அனுகூலமில்லாமல்

பிரதிகூலமாயிருந்தாலும் பரித்யாகம் செய்துவிடுகிறான். தன் ஆத்மா நல்ல கதியடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் பிரயாகை முதலான இடங்களில் அல்லது யுத்தகளத்தில் சரீரத்தைக்கூட தியாகம் செய்துவிடுகிறான். சரீரம் துக்கத்தையே கொடுக்கிறதென்ற எண்ணம் வந்து அதைத்தொலைத்துவிட்டால் ஸௌக்கியமடையலாமென்ற மோஹத்தினால் தற்கொலைகூட செய்துகொள்வதில்லையா? இவைகளிலிருந்தும் மிகவும் பிரியமான வஸ்து ஆத்மாதான் என்று நன்றாய்த் தெரிகிறது. மற்ற வஸ்துக்கள் பலவிதமான துன்பங்களையே உண்டுபண்ணுவதால், அவைகளில் பிரீதி வைப்பது நியாயமில்லை.

(10)

அவை ஏதேனும் ஒரு ஸமயத்தில் ஸுகம் கொடுப்பதாகத் தோன்றிப் பிரியப்படக்கூடியதாயிருந்தாலும், அதுவே வேறு ஸமயங்களில் துக்கத்தைக் கொடுப்பதினால் பிரியமில்லாததாக ஆகிவிடும். ஆத்மா மாத்திரம் எப்பொழுதும் பிரியமாகவிருக்கும் வஸ்து என்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறார்—

यस्मात् यावत् सुखं स्यादिह हि विषयतः तावदस्मिन् प्रियत्वं

यावत् दुःखं च यस्मात् भवति खलु ततः तावदेवाप्रियत्वम् ।

नैकस्मिन् सर्वकालेऽस्त्युभयमपि कदाऽप्यप्रियोऽपि प्रियः स्यात्

प्रेयानप्यप्रियो वा सततमपि ततः प्रेय आत्माख्यवस्तु ॥ १० ॥

யஸாத்-எந்த விஷயத்-விஷயத்திலிருந்து யாவத் - எது வரை (எவ்வளவு) சூலம் ஸுகமானது ஐஹிகே-இங்கே-ஸ்யாத்-ஏற்படுமோ, அஸிம்-இதில் (அந்த விஷயத்தில்) தாவத்-அதுவரை (அவ்வளவு) ப்ரியத்வம்-பிரியமாயிருக்கும் தன்மையும், யஸாத்-எதிலிருந்து யாவத் - எதுவரை (எவ்வளவு) துக்லம்-துக்கமும் சவாதி-ஏற்படுகிறதோ, தத-அதில்-தாவத்-அதுவரை (அவ்வளவு) தான் அப்ரியத்வம்-அப்பிரியமாயிருக்கும் தன்மையும், ஹி-உண்டென்பது பிரஸித்தமல்லவா? எகஸிம்-ஒரே விஷயத்தில் சர்வகாலே-எல்லா ஸமயத்திலும் அபி-கூட உபயம்-இரண்டும் (பிரியமாயிருக்கும் தன்மையும் அப்பிரியமாயிருக்கும்

தன்மையும்) ந அஸ்தி - இரு ப்ப தில்லை. அபிரிய: அபி-
அப்பிரியமாயிருக்கும் வஸ்துக்கூட கதாஸி-ஏதோவொரு
ஸமயத்தில், ப்ரிய: - பிரியமாக ஸ்யாத் - இருக்கலாம்.
(அப்படியே). ப்ரிய: அபி-மிகவும் பிரியமான வஸ்துக்கூட
(வேறு ஸமயத்தில்) அபிரிய: வா-அப்பிரியமாகவும்
(ஆகலாம்). சதா-ஆகையால் ஆத்மாவை - வஸ்து - ஆத்மா
வென்று சொல்லப்படும் வஸ்து (ஒன்றுதான்) சதத: அபி-
எப்பெரிமூதும் (இடைவிடாமல்) ப்ரிய: - மிகவும் பிரியமா
யிருக்கும் வஸ்து.

(11)

அத்யந்தம் பிரியமாயிருக்கும் ஆத்மாவை ஸாஷ்வத்காரம்
செய்தால்தான் ப்ரமபுருஷார்த்தமான மேகக்ஷமென்ற நிர்வசிய
மான ஆனந்தநிலை கிடைக்கும். ஸகல துக்கங்களும் விவதும்.
அப்படிக்கண்ணியில் பிரியமாய் தோன்றும் மற்ற வஸ்துக்களை
ஸம்பாதனம் செய்வதினால் ஸ்திரமான ஸுகம் கிடைக்காது
என்பது மாத்திரமில்லை, துக்கம் விலகாது என்பது மாத்திரமும்
இல்லை; மேலுக்குமேல் துக்கமேதான் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்.
ஆகையால் விஷயமறியதவர்கள்தான் அவ்வஸ்துக்களை விரும்பு
வார்கள்; விஷயமறிந்தவர்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தையே அறிய
விரும்புவார்கள். இவ்விஷயம் காடகோபநிஷத்திலும் சொல்லப்
பட்டிருக்கிறதென்று எடுத்துக்காட்டுகிறார்—

श्रेयः प्रयश्च लोके द्विविधमभिहितं काम्यमात्यन्तिकं च

काम्यं दुःखैकबीजं क्षणलवविरसं तत् चिकीर्षन्ति मन्दाः ।

ब्रह्मैवात्यन्तिकं यत् निरतिशयसुखस्यास्पदं संश्रयन्ते

तत्त्वज्ञाः तच्चा काठोपनिषदमिहितं षड्विधायां च ब्रह्मयाम् ॥

श्रेयः-சிரேயஸ் (சிலாக்கியமானது) ப்ரிய: -பிரேயஸ்
(மிகவும் பிரியமானது) என்றும் லோகே-உலகத்தில் द्विविध-
இரண்டு விதமாக, அபிहितம்-சொல்லப்படுகிறது, அதாவது
काम्य-ஆசைப்படும் வஸ்து आत्यन्तिकं - எல்லையற்றது
(எதற்குமேல் எதுவும் கிடையாதோ அந்த உக்கமமான
வஸ்து) என்றும் काम्य-ஆசைப்படும் வஸ்து दुःखैक-बीज-
துக்கத்திற்கே - விதை (காரணம்), क्षणलव-निरस - ஒரு

க்ஷணத்தின் அம்சத்திலேயே ரஸம்ற்று போகக் கூடியது. **तत्-அதை மனா: -** அறிவில்லாதவர்களே **चिकीर्षन्ति-ஸம்பாதிக்க விரும்புவார்கள்.** **आत्यन्तिक-எல்கையற்றது என்பது யத்-எது** **निरतिशय-सुखस्य-எதற்கு மேல் கிடையாதோ-அவ்வித ஸுகத்திற்கு** **आस्पदं-இருப்பிடமான** **ब्रह्म एव - பிரஹ்மமேதான்.** (**அதை**) **तत्त्वज्ञा:-தத்வமறிந்தவர்கள்** **संश्रयन्ते-நன்கு** **आसिर्याகிகிருர்கள்.** **तत् च - அதுவும்** **वद्विधायां - ஆறுவிதமான** **वस्तुयां-வல்லியில்** **च-கூட** **काठोपनिषत् - அபிहित-காடகோப** **निषत्-நிஷத்தினால்** **सोशल्लोपப்பட்டிருக்கிறது.**

द्विविधं இந்த பத்தத்தையே, **सिरयस्** இரண்டுவிதம் (பலனை உத்தேசித்து செய்யப்படுவது, **मोक्षक**த்தையுத்தேசித்து செய்யப்படுவது), **पिरयस्**ஸும் இரண்டுவிதம் (பார்வையுத்திராதிகள், **मोक्षकம்**) என்று **सिलर** அர்த்தம் செய்கிருர்கள். அவ்விதம் அர்த்தம்செய்ய **काडकोपनिषत्**த்தில் **पिरमाण**மில்லை. அங்கே

अन्यत भ्रयोऽन्यदुतैव प्रेयः ते उभे नानार्थे पुरुषं सिनीतः ।

तथो भ्रय आददानस्य साधु भवति हीयतेऽर्थाद्य उ प्रयो वृणीते ॥

II-1

भ्रयश्च प्रेयश्च ममुष्ययेतः तौ संपरीत्य विविनक्ति धीरः ।

भेयौ हि धीरोऽभिप्रेयसो वृणीते प्रयो मन्दो योगक्षेमात् वृणीते ॥

II-2

सिरयस् **पिरयஸ்.** என்றே **इरण्डாக**ப் பிரித்துக்காட்டியிருக்கிறது. பின்னால் **काम्यம்** ஆக்யந்திகம் என்கிற சப்தங்களை “**முறையே**” என்று எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது; **सिरयस्** என்பது ஆக்யந்திகம்; **पिरयஸ்** என்பது **काम्यம்.**

दुःखैकवीजं **काम्य** பதார்த்தங்கள் ஸம்பாதிக்கிற காலத்திலும் துக்கத்தையே கொடுக்கிறது, அனுபவ காலத்திலும் துக்கமே, **विलकिविट्टाल** அதைவிட துக்கம். ஆசைப்படும் போது நல்லதாகத் தோன்றினபோதிலும் அனுபவிக்கும்போதே அல்லது அனுபவித்த பிறகு அதிலுள்ள ருசிபோய் வெறுக்கத் தக்கதாகவே தெரியவரும். இத்தன்மையை நன்கு உணராமல் நல்லதாகத் தோன்றுகிறதென்பதினால் **मोह**ஹங்கொண்டு அதில்

ஆசையேற்படுகிறது. அதிலேயே அவ்விதம் ஆசைப்படுகிற
வர்களை 'மந்தர்கள்' என்கிறார் ஆசார்யார்.

तत्त्वज्ञा: வஸ்துக்களின் தத்வத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள்
அவ்வித ஆசைக்கு இடங்கொடுக்காமல் சாசுவதமாயுள்ள
ஆனந்த ஸ்வரூபமான பிரஹ்மத்தன்மையேயுடைய விரும்பு
வார்கள்.

(12)

அவ்விதம் நிரதிசய-ஆனந்த ஸ்வரூபத்தை அறிந்து அடைய
விரும்புகிறவர்களுடைய அனுபவமும் நிமேனோபாவமும் எப்படி
யிருக்கும் என்று இரண்டு சுலோகங்களில் வர்ணிக்கிறார்—

आत्मामोघेस्तरङ्गोऽस्यहमिति गमने भावयन् आसनस्य:

संवित्सत्त्वानुविदो मणिरहमिति वाऽस्मीन्द्रियार्थप्रतीतो ।

दृष्टोऽस्यात्माबलोकादिति शयनाविधौ मय आनन्दसिन्धौ

अन्तर्निष्ठो मुमुक्षुः स खलु तनुभृतां यो नयत्येवमायुः ॥ २ ॥

गमने-நடக்கும்போது **अहं**-நான் **आत्म-अमोघे:**
ஆத்மாவாகிற - ஸமுத்திரத்தின் **तरङ्गः**-அலைமாக -**असि-**
இருக்கிறேன் **इति**-என்றும், **आसन** - **स्यः**-ஆஸனத்தில்-
இருக்கும்போது **संवित** - **सत्त्व** - **अनुविदः**-சைதன்யமாகிற-
கயிற்றில்-கோர்க்கப்பட்டிருக்கும் **मणिः**-ரத்தினமாக **अहं-**
நான் **असि-இருக்கிறேன் इति वा**-என்றும், **इन्द्रिय** - **अर्थ-**
प्रतीतो - இந்திரியங்களுடைய - விஷயங்கள் - தென்படும்
போது **आत्म अवलोकात्** - ஆத்மா தென்படுவதினால் **दृष्टः**-
ஆத்மாவை பார்த்துவிட்டவனாக **असि** - இருக்கிறேன்
इति-என்றும், **शयन-विधौ**-படுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது
आनन्द-सिन्धौ-ஆனந்தக் கடலில் **मयः**-மழ்கியிருக்கிறேன்
என்றும், (**प्राविश्यात्**கொண்டு) **तनुभृतां**-மனிதர்களுக்குள்
यः-எவர், **एवं**-இவ்விதமாக, **आयुः**-தன் வாழ்நாளை, **नयति-**
செலுத்துகிறாரோ, **सः**-அந்த, **मुमुक्षुः**-மோகைத் தை
விரும்புகிறவர், **अन्तर्निष्ठः**-உள்ளேயே (ஆத்மாவிலேயே)
நிகுத்திருப்பவர், **खलु**-என்பது பிரஸித்தம்.

वराज-व्यष्टि-रूप- பல மரங்களிருக்கும் இடத்தை பொதுவாக
தோப்பு, வனம், என்பார்கள். எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப்
பார்க்காமல் தனித்தனி மரமாகப் பார்க்கும்போது தோப்பு,
வனம் என்று சொல்வதில்லை. எல்லாவற்றையும் சேர்த்து
ஒன்றாக பார்ப்பதை ஸமஷ்டி என்றும், தனித்தனியாக பார்க்கப்
படுவதை வியஷ்டி என்றும் சொல்வார்கள். வீடு என்பது
ஸமஷ்டி; சுவர், உத்திரம், தூண் என்றால் வியஷ்டி. சுவர்
என்றால் ஸமஷ்டி; செங்கல்லை என்றால் வியஷ்டி. இவ்விதமே
உலகம் பூராவையும் ஒன்றாகக் கருதும்போது ஸமஷ்டியாகும்.
அதிலுள்ள ஜீவர்களைப்போ பதார்த்தங்களைப்போ தனித்தனி
தனியாகத் தால் வியஷ்டியாகும். ஆகையால் உலகத்தை ஸமஷ்டி
யாகவும் பார்க்கலாம், வியஷ்டியாகவும் பார்க்கலாம். ஸ்தூல
மான உலகத்தை பூராவும் தன் சரீரமாகக்கொண்டு அதில்
'நான்' என்று அபிமானம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் சைதன்
யத்தை 'விராட்' என்பார்கள். அவரைச் சேர்ந்ததாகஸமஷ்டி
பிரபஞ்சமிகுப்பதினால் கவராஜம் என்று இங்கு சொல்லப்பட்
பிருக்கிறது. ஸமஷ்டியானாலும் வியஷ்டியானாலும் அவைகளை
சேஷடிக்கும்படிச் செய்யும் சைதன்யம் ஒன்றே. ஆனாலும்,
அவைகளுக்குள் வியவஹார தசையில் பெயர்கள் வெவ்வேறு,
உருவங்கள் வெவ்வேறு என்பதை **नामरूपात्मकं** "பெயர் உருவம்
இவைகளை ஸ்வரூபமாயுடைய" என்ற பதம் தெளிவுபடுத்து
கிறது.

अन्तस्स्य प्राणमुख्यात् ஸமஷ்டியாகவோ வியஷ்டியாகவோ
உலகத்தை சேஷடிக்கும்படிச் செய்வதற்கு கிரியா சக்தி வேண்டி
யிருப்பதால் அதற்கு பிராதான்யம் கொடுத்து "பிராணன்"
என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் கிரியா சக்தி,
ஞான சக்தி இரண்டுமே சைதன்யத்தைச் சேர்ந்தது. அந்த
ஞான சக்தியை உபயோகித்துக்கொண்டு **वेति सर्वान् परार्थान्**
எல்லா பதார்த்தங்களையும் அறிகிறது என்று மேலால் சொல்லப்
படுகிறது.

சேஷடிக்கச் செய்வதினால் சைதன்யத்திற்கு 'செய்கிறவன்'
என்ற தன்மை ஏற்படுமோவென்றால், கிடையாது என்கிறார்
नायं कर्ता என்ற வார்த்தைகளால். ஸூரியன் உதயமானால்
ஜனங்கள் எழுந்திருந்து அவரவர்கள் காரியங்களைச் செய்
கிறார்கள். இதற்காக இவர்கள் செய்யும் காரியங்களைச் செய்
யும்படி ஸூரியன் ஏவினார் என்று ஆகாது. அப்படியே, சைதன்ய

மிருப்பதினால்தான் மனஸிற்கு ஸுக துக்கங்களை அனுபவிக்க முடிகிறது, அதினால் இவ்வனுபவங்கள் சைதன்யத்தினுடையதாக ஆகாது என்பதை **ந மோகா** என்று சொல்கிறார். ஸுரீரயன் தானிருப்பதினாலும் பிரகாசிப்பதினாலும் ஜீவர்களை சேஷடிக்கும் படிக்கும் அனுபவிக்கும்படிக்கும் செய்தபோதிலும், அந்த சேஷடையாவது அனுபவமாவது எப்படி வாஸ்தவத்தில் ஸுரீரயனிடம் ஸம்பந்தப்பட்டு பாதிக்காதோ, அதேமாதிரி சைதன்யம் இருந்துகொண்டு அறிவு ஸ்வரூபமாயிருப்பதினால் உலகத்தில் ஸகல வியாபாரங்களும் ஸகலவித அனுபவங்களும் ஏற்பட்ட போதிலும், இவை யாதொன்றும் அந்த சைதன்யத்தினிடம் ஸம்பந்தித்து பாதிக்காது என்பதை விளக்குவதற்காக **सवितृवत्** ஸுரீரயனைப்போல என்று திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் உலகத்தில் ஏற்படும் எல்லா வியவஹாரங்களையும் அனுபவங்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும், அவைகளில் ஸம்பந்தப்படாமல் அவைகளால் பாதிக்கப்படாமல் எப்பொழுதும் ஆத்ம தத்வத்தை அனுஸந்தானம் செய்துகொண்டிருப்பவரே ஞானியாவார் என்று சுலோகத்தின் தாற்பர்யம்.

(14)

அவ்வித ஞானமேற்படுவதற்கு முக்கிய ஸாதனமாகிய
வைராக்யம் இரண்டுவிதமென்று எடுத்துக்காட்டுகிறார் —

नैवेद्यं ज्ञानगर्थं द्विविधमभिहितं तत्र वैराग्यमाद्यं

प्रायो दुःखावल्लोकात् भवति गृहसुहृत्पुत्रवित्तैषणादेः ।

अन्यत् ज्ञानोपदेशात् यदुदितविषये वान्तवत् हेयता स्यात्

प्रव्रज्याऽपि द्विधा स्यात् नियमितमनसा देहतो गेहतश्च ॥

தவ-அதில் (ஞானமேற்படவேண்டிய விஷயத்தில்) சபாய்-ஆசையற்றிருப்பது நேவீத்ய்-வெறுப்பினால் ஏற்படுவது, சான-சய்-ஞானத்தை-உள்ளேயுடையது, என்று த்வித்ய்-இரண்டுவிதமாக அமிதீத்ய்-சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அய்-முதலாவது (வெறுப்பினால் ஏற்படும் வைராக்யம்) சூத்ய்-சூத்ய்-புத்-வித்-பணாதி:-வீடு-நண்பர்-புத்திரன்-சொத்து-இவைகளிலுள்ள ஆசைமுதலானதுக்களால் தூத்ய்-அவஸாக்யத்-துக்கம் ஏற்படுகிறதென்பதை-பார்ப்பதினால் தான் சாய்-அநேகமாய் சயதி-உண்டாகிறது. அந்யத்-மற்றொன்று

(ஞானத்தையுள்ளே உடையது) யத்-எது ஓதீத்-விஷய-
முன்சொன்ன (வீடு முதலிய)-விஷயத்தில், வான்தவ்-
வாயிலெடுத்ததில் போல, ஹ்யதா-தள்ளிவிட வேண்டிய
தென்ற எண்ணமாக ச்யத்-இருக்குமோ (அது) ஜான-
ஓபதேசாத்-ஞான-உபதேசத்தினால் (உண்டாகிறது).
(அதே மாதிரி) ஸ்வயா-புறப்படுதல் (ஸன்னியாஸம்) அபி-
கூட் நியமித்-மனசா-நன்கு கட்டுப்படுத்தப்பட்ட-
மனஸுள்ளவர்களுக்கு ஹேத:-சரீரத்திலிருந்து என்றும்
ஹேத: ச-வீட்டிலிருந்து என்றும் டிவ்ய-இரண்டு விதமாக
ச்யத்-இருக்கும்.

ஒரு பதார்த்தத்தில் ஆசை ஏற்பட வேண்டுமானால், அப்
பதார்த்தம் நல்லது, அனுசூலமானது, ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்
கூடியது என்கிற எண்ணமிருந்தால்தான் ஏற்படும். உலகத்தில்
ஒரு பதார்த்தமும் பூராவும் நல்லது, எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே
கொடுக்கும் என்பது கிடையாதென்று முன் 10வது சுலோகத்தில்
சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் எல்லா பதார்த்தங்களிலும்
நல்லதுடன் கெட்டதும், அனுசூலத்துடன் பிரதிகூலமும், ஸுகத்
துடன் துக்கத்தைக் கொடுக்கும் அம்சமும் கலந்துதான் இருக்கும்.
அவைகளிலுள்ள நல்ல அம்சத்திற்கு பிராதான்யம் கொடுக்காமல்
கெட்ட அம்சத்திற்கு பிராதான்யம் கொடுத்தால் அவைகளில்
உள்ள ஆசை தானாகவே குறையும். கிருஹம், ஸ்திரீ, புத்திராதி
களினால் பலவிதமாக துக்கமேற்படுகிறதென்பது யாவராலும்
அனுபவத்தில் தெரிந்துகொண்ட விஷயமே. அந்த துக்கத்தை
நினைத்துப் பார்த்து அவைகளில் ஆசையை விடுவது நைவேத்
வெறுப்பினால் ஏற்படும் வைராக்கியமாகும். ஸாதாரணமாக
உலகத்தில் முதலில் வைராக்கியமேற்படுவது இம்முறையில்தான்
என்பதை ஸாய: (அநேகமாய்) என்ற-பதத்தினால் குறிக்கிறார்.

இவ்வித வைராக்கியமேற்பட்டு பெரியோர்களை அண்டி
சாஸ்திரங்களையும் அப்பெரியோர்களின் உபதேச மொழிகளையும்
கேட்கக் கேட்க, அப்பதார்த்தத்தின் ஸ்வரூபத்தை பரிசீலனம்
செய்து பார்க்கும்போது, அதில் ஏதோ கொஞ்சம் நல்ல அம்சம்
இருப்பதாகத் தோன்றினதும் வாஸ்தவமில்லையென்றும், அப்
பதார்த்தமே வாஸ்தவமில்லாத வெறும் தோற்றமே தவிர
வேறில்லையென்றும் தெரியவரும். அப்பொழுது அப்பதார்த்தத்தில்

விருப்பமும் இருக்காது, வெறுப்பும் இருக்காது. அந்த நிலையை ஜானகி ஞானத்தையுள்ளேயுடைய வைராக்கியமென்று சொல்லியிருக்கிறார். அப்பொழுது வாஸ்தவத்தில் வெறுப்பு இல்லையானாலும், கொஞ்சம்கூட விருப்பமில்லாததினால் அப்பதார்த்தமும் தள்ளுபடிசெய்ய வேண்டியதிலேயே சேரும். தள்ளுபடிசெய்ய வேண்டியதென்ற அம்சத்தில் மாத்திரம் திருஷ்டாந்தமாக வான்வத் (வாயிலெடுத்ததுபோல) என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. வாயிலெடுத்தது என்று பொதுவாய் சொல்லி யிருப்பதினால், தான் வாயிலெடுத்ததையும் எடுத்துக்கொள்ள லாம், வேறு யாரேனும் வாயிலெடுத்ததையும் எடுத்துக்கொள்ள லாம். தான் வாயிலெடுத்ததுதானே என்று அதை மறுபடியும் எடுத்து சாப்பிடுவது கிடையாது. அதுபோல, தான் அனுபவித்து வந்த விஷயங்களை பிரதிகூலமென்றே ஸாரமற்றதென்றே விலக்கிவிட்ட பிறகு மறுபடியும் அவைகளை விரும்புவது கொஞ்ச மேனும் நியாயமில்லை. பெரியோர்கள் பிரதிகூலமென்றே ஸார மற்றதென்றே விலக்கிவிட்டு நம்மையும் விலக்கிவிடச் சொல்லும் போது, நாம் அதை எடுத்துக்கொண்டோமேயானால், வேறொருவர் வாயிலெடுத்ததை உட்கொள்வதுபோலவே ஆகும்.

प्रज्ञया “நன்றாக வெளியேறல்” என்பது ஏற்பட்ட அர்த்தம். இதை இரண்டுவகையாக ஆசார்யர் பிரித்திருக்கிறார், தேஹத்திலிருந்து வெளியேறல், வீட்டிலிருந்து வெளியேறல், என்று. தேஹத்திலிருந்து வெளியேறல் என்பது மரணம் என்று அர்த்தமில்லை. மரணம் என்பது இந்த சரீரத்திற்கு காரணமாகிய பிராரப்தகர்மா முடிந்துவிட்டதேயானால் தானாகவே ஏற்படும். அப்பொழுது தேஹத்தை விட்டுவிடுவது ஜீவன் ஸ்வதந்திரமாய் செய்யும் கார்யமேயல்ல. ஆகையால் அவ்வித “வெளியேறலை” அவன் செய்கிறானென்று சொல்லமுடியாது. அவன் ஸ்வதந்திர மாய் செய்யக்கூடிய “வெளியேறல்” தேஹத்தில் நானென்றும் என்னுடையதென்றும் வைத்திருக்கிற அபிமானத்தை விடுவது தான். அந்த அபிமானத்தை ஒருவாறு விட்டால்தான், விட்டை விட்டு வெளியேறமுடியும். அதினால்தான் “தேஹத்திலிருந்து” என்பதை முதலில் சொல்லிவிட்டு இரண்டாவதாக “வீட்டில் இருந்து” என்று கண்டிருக்கிறார். வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிளம்பிய போதிலும் குருவை அடைந்து உபதேசம் பெற்று நன்கு ஆத்ம தத்வானுஸந்தானம் நிலைக்கிறவரையில் தேஹத்தில் கொஞ்சம் நானென்பதும் என்னுடையதென்பதும் இருந்தேதிருமானதினால்,

முதலில் “வீட்டிலிருந்து” என்றும் பின்னால் தேஹத்திலிருந்து என்றும் வரிசையை மாற்றி அர்த்தம் செய்தாலும் தோஷமில்லை. அப்படியே ஒரு வியாக்யாதா அர்த்தம் செய்திருக்கிறார். வைராக்கியத்தை நைர்வேத்யம், ஞானகர்ப்பம் என்று இரண்டு விதமாக சொல்லியிருப்பதை அனுஸரித்து, நைர்வேத்ய வைராக்கியம் வீட்டை விட்டு வெளியேறலுக்கு முன்னமேயும், வீட்டை விட்டு வெளியேறினதற்குப் பிற்பாடு ஞானகர்ப்ப வைராக்கியம் என்றும் இருப்பது உசிதமேயாகும். ஆகையால் தேஹாபிமானத்தை விடுவது முதலில் ஸாதனமாகவும் பின்னால் எரித்தமாகவும் இருந்துவரும்.

(15)

வெறுப்பினால் ஏற்படும் வைராக்கியம் துக்கத்தின் அனுபவத்தினால் என்று சொல்லப்பட்டதே, அந்த துக்கம் ஏற்படுவதற்கு நிமித்தம் தேஹத்தில் “நான்” என்கிற எண்ணமும் அதற்கு ஸம்பந்தப்பட்ட பதார்த்தங்களில் “என்னுடையது” என்கிற எண்ணமுந்தான் என்று அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறார்.

यः कश्चित् सौख्यहेतोः त्रिजगति यतते नैव दुःखस्य हेतोः

देहेऽहंता तदुत्था स्वविषयममता चेति दुःखास्पदे द्वे ।

जानन् रोगाभिघाताद्यनुभवति यतोऽनित्यदेहात्मबुद्धिः

मायापुत्रार्थनाशे विपदमथ परामेति नारातिनाशे ॥ १५ ॥

त्रி-जगति-முன்று-உலகத்திலும் यः कश्चित्-யாராயிருந்தாலும் सौख्य-हेतोः-ஸுகம் வேண்டுமென்றகாரணத்தினாலேயே यतते-யத்தினம் செய்கிறான்; दुःखस्य-துக்கம் வேண்டுமென்ற हेतोः-காரணத்திற்காக नैव-யத்தினம் செய்வதே கிடையாது. देहे-சரீரத்தில் अहंता-“நான்” என்கிற பாவனையும் तदुत्था-அந்த பாவனையிலிருந்து ஏற்படுகிற स्व-विषय-ममता-சு-தனக்கு-விஷயமாயுள்ள पदार्थ-तथங்களில் - “என்னுடையது” என்கிற பாவனையும் इति-என்ற द्वे-இரண்டும் दुःख-आस्पदे-துக்கத்திற்கு-காரணங்கள். यतः-ஏனென்றால், जानन्- (சரீரம், தானில்லையென்று) தெரிந்துகொண்டிருப்பவனு

யிருந்தும் அனிய-வே-மாம-புடி-அநித்யமான-சரீரத்தில்-
தான் என்கிற-எண்ணமுள்ளவனாய் (அந்த சரீரத்தைச்
சேர்ந்த) ரோ-அபிவாதி-வியாதி-அடி-முதலியதை
(தன்னைச் சேர்ந்த தென்று) அநுபவிக்கிறான்.
அய-அத்துடன், (தன்னுடையது என்று எண்ணிக்
கொண்டிருக்கிற) மாரி-பு-அ-நா-பார்-பார்-புத்திரன்-
சொத்து-இவைகளுக்கு நாசம் ஏற்படும் போது (தனக்கே
நாசம் ஏற்பட்டது போல்) ரா-அதிகமான விபத்-
துக்கத்தை எதி-அடைகிறான்; (தன்னைச் சேராததாக
பாவிக்கப்படுகிற) அராதி-நா-சத்துருவிற்கு நாசம்
ஏற்பட்டால் ந-துக்கத்தையடைவதில்லை.

ய: கசிவ- “யாரும்” என்று சொல்லியிருப்பதால் சிறு
புழு முதல் நான்முகன் வரையில் ஸகலஜீவர்களையும் குறிக்கும்.
எல்லா ஜீவர்களுடைய பிரயத்தினம் ஸுகத்தை உத்தேசித்தே
ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும், யாரும் துக்கத்தை உத்தேசித்து பிரயத்
தினம் செய்வது கிடையாதென்று இருந்த போதிலும், உலகத்தில்
துக்கம் ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறதென்பது. அநுபவத்தில்
நன்றாக தெரிகிறது. இதற்கு காரணம் நாசத்தையடையக்கூடிய
சரீரத்தில் “நான்” என்ற எண்ணமும், அப்படியே அதை
யொட்டி நாசத்தையடையக் கூடிய பதார்த்தங்களில் “என்னு
டையது” என்ற எண்ணமும், என்கிறார். விரோதியாயிருப்
பவனிடம் “நான்” என்றவது “என்னைச் சேர்ந்தவன்”
என்றவது எண்ணமேயில்லாததினால், அவனுக்கு ஏதேனும்
கெடுதல் வந்தால் நாம் துக்கப்படுவதில்லை. சரீரத்தில் “நான்”
என்ற எண்ணம் இராமலிருந்தால் அதிலுள்ள வியாதி முதலியவை
களால் ஜீவன் பிடிக்கப்படமாட்டான். அப்படியே மனை வி
மக்கள் முதலியவைகளில் “என்னைச் சேர்ந்தது” என்ற
எண்ணமிராமலிருந்தால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் கெடுதல்களினால்
இவன் பிடிக்கப்படமாட்டான்.

நிய-வே-மாம-புடி: என்று பாடமிருக்கும் பக்கத்தில் “எப்
பொழுதும் தேஹத்தில் ஆத்மா என்ற எண்ணம்” என்று அர்த்தம்
செய்துகொள்ளவேண்டும். 4வது சுலோகத்தில் அனிய-வே-மாம-புடி:
என்று வந்திருப்பதால் அப்படியே இங்கேயும் இருப்பதுதான்
உசிதமாகத் தோன்றுகிறது.

(16)

சீரத்தில் கொஞ்சம் விவேகத்தினால் “நான்” என்ற பாவனையை விட்டுவிட்டாலும் அதில் ‘என்னுடையது’ என்ற பாவனை விலகாது போலிருக்கிறதேயென்றால் அதுவும், ஸாத்தியந்தான் ; வீட்டை விட்டு வெளியேறுவதற்கு ஏதேனும் காரணத்தினால் முடியாமல் போனாலும், அங்கே இருந்துகொண்டே சீரத்திலும் வீடு முதலியவைகளிலும் “என்னுடையது” என்ற எண்ணமில்லாமல் இருக்கமுடியும் என்பதை திருஷ்டாந்தத்தினால் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

திष्ठन् गेहे गृहेशोऽप्यतिथिरिव निजं धाम गन्तुं चिकीर्षुः

देहस्य दुःखसौख्यं न भजति सहसा निर्ममत्वाभिमानः ।

आयात्रायास्यतीदं जलदपटलवत् यावत् यासत्यवश्यं

देहाद्यं सर्वमेव प्रविदितविषयो यश्च तिष्ठत्ययत्नः ॥ १६ ॥

निजं - தன்னுடைய சொந்தமான ஧ாம-இருப்பிடம்
 गन्तुं-போக சிகிரீஷு:-விரும்புகிற அதிதி: இவ-அதிதியைப்
 போலவே, गृहेश: அபி-வீட்டிற்கு யஜமானனாய் (கிரஹஸ்
 தனாய்) இருந்தபோதிலும் गेहे-வீட்டில் तिष्ठन्-இருந்து
 வருபவன், देहस्य-சீரத்திலுள்ள दुःख-சுக்ஷ்-துக்கத்
 தையும்-ஸு க த தையும், निर्ममत्व-அபிமான:-“என்
 னுடையது” என்ற அபிமானமில்லாதவனாக, सहसा-
 உடனே न भजति-அடைவதில்லை. आयात्र-அவசியம் வர
 வேண்டியதாயுள்ள इदं-இது आयास्यति-வந்தேதீரும்,
 जलद-படலவத்-மேக-வரிசையைப் போல; यावत्-போவதும்
 अवश्यं-அவசியம் यास्यति-போயேதீரும். एवं-இப்படியே
 தான் देहाद्यं-தேஹம் முதலானது सर्व-எல்லாமும் என்று
 यः-எவர் विदित-விஷய:-விஷயம் அறிந்தவரோ (அவர்)
 अयत्नः च-பிரயத்தினம் செய்யாமலே तिष्ठति-இருப்பார்.

निजं धाम - அதிதியானவர் ஒரு வீட்டிற்கு வந்திருந்த
 போதிலும், தான் போய்ச் சேர வேண்டியது தன் சொந்தமான
 வீடு என்பதை எப்படி மறக்கமாட்டாரோ, அப்படியே ஜீவனும்
 ஏதோ கர்மகதியினால் ஒரு சீரத்தில் வந்திருக்கும்படி நேரிட்ட

போதிலும், தான் போய்ச்சேர வேண்டிய சாசுவதமான தன் சொந்தமான இடம் பிரஹ்மஸ்வரூபநிலை என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது என்று தாத்தபர்யம்.

ரேஹ்ய் (சரீரத்திலுள்ள) என்று சுலோகத்தில் கண்டிருந்த போதிலும் **ரேஹ்ய்** (வீட்டிலுள்ள) என்றதையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

निर्ममत्वाभिमान : ('என்னுடையது' என்ற அபிமானம் இல்லாதவன்) என்பதை அதிதி ஸம்பந்தப்பட்ட மட்டில் அவன் தங்கியிருக்கும் வீட்டையும், ஜீவன் ஸம்பந்தப்பட்ட மட்டில் அவன் இப்பொழுது அடைந்திருக்கும் தேஹத்தையும் அந்த தேஹம் இப்பொழுது குடியிருந்து வரும் வீடு, குடும்பம், ஊர், தேசம், லோகம், எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அதிதி எப்படி தான் தங்கியிருக்கும் வீட்டை தன்னுடையதென்று நினைக்கமாட்டானோ, அப்படியே ஜீவனும் தன் சரீரம், வீடு முதலியவைகளை தன்னுடையதென்று நினைப்பது உசிதமில்லை.

अनुपपन्नवत् (மேக வரிசையைப்போல) - மேகத்திற்கு எவ்வித ஸ்வாதந்திரியமில்லாமல் காற்று கொண்டுபோகும்படி எல்லாம் போய்க்கொண்டும் அக்காற்று சிதறடித்துவிட்டால் சிதறியும்போய்விடுகிறதோ, அதேமாதிரி பிராரப்த கர்மாவின் வேகத்தைத் தடுக்க எவ்வித ஸ்வாதந்திரியமுமில்லாமல் ஜீவன் அக்கர்மானினால் ஏற்படும் ஸுக துக்க அனுபவங்களை அனுபவித்தே தீரவேண்டும். இவனுடைய விருப்பத்தையாவது பிரயத்தினத்தையாவது அபேக்ஷிக்காமல் அவ்வனுபவங்கள் தானாகவே ஏற்படுமானதினால், இவன் ஸுகம் வேண்டுமென்று விரும்பிப் பிரயத்தினம் செய்வதற்கோ, துக்கம் விலகவேண்டும் என்று விரும்பி அதற்காகப் பிரயத்தினம் செய்வதற்கோ, வாஸ்தவத்தில எவ்வித அவசியமும் கிடையாது. இந்த தத்வத்தை அறியாதவர்கள்தான் ஸுகப் பிராப்திக்காகவும் துக்க நிவிருத்திக்காகவும் பிரவிருத்தி செய்வார்கள்; அறிந்தவர்கள் எவ்வித பிரயத்தினமும் செய்யமாட்டார்கள்.

रैह्यं (தேஹம் முதலானது) - அவ்விதம் தானாகவே இவனை எதிர்பாராமல் இவனைக் கேட்காமல் வந்துபோகும் பதார்த்தங்களில் சரீரமும் சேர்ந்தது என்பதை ரூபகப்படுத்துகிறார். இன்னவிதமான பிறவி ஏற்படவேண்டும், இவ்வளவு

காலம் ஜீவித்திருக்க வேண்டும், இவ்விதமான போகங்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானிக்க ஜீவனுக்கு அதிகாரமே இல்லை. அவையாவும் முன் செய்திருக்கும் கர்மாவை அனுஸரித்து முன்னமேயே தீர்மானிக்கப்பட்டவைகளேயாகும். அவைகள் ஏற்படுவதை இவன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைத் தவிர இவன் செய்யவேண்டியதோ, செய்யக்கூடியதோ யாதொரு பிரயத்தினமும் கிடையாது.

(17)

முன் 14வது சுலோகத்தில் வீட்டை விட்டுப் போவதற்குமுன் தேஹாதிகளில் வைராக்கியம் ஸாதன ரூபமாய் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், வீட்டை விட்டுப் போனபிறகு தேஹாதிகளில் வைராக்கியம் திருடப்பட்டு ஸாத்யரூபமாக ஆகுமென்று சொல்லப் பட்டது. அவ்வித திருடமான வைராக்கியமேற்பட்டுவிட்ட போதிலும், சரீரம் இருக்கிற வரையில் பசிதாஹமிருக்குமே? அவைகளை நிவிருத்தி செய்வதற்காவது சரீரத்தில் 'தான்' என்ற எண்ணமும் அதினால் ஏற்படக்கூடிய ஸுக துக்க அனுபவமும் ஏற்பட்டுதானே தீரும்? அப்பொழுது தத்வமறிந்தவன் எப்படி இருப்பானென்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் காட்டுகிறார்.—

शक्त्या निर्मोक्तः स्वात् बहिरहिरिव यः प्रव्रजन् स्वीयगोहात्
छायां मार्गद्रुमोत्थां पथिक इव मनाक् संश्रयेत् देहसंस्थाम् ।
श्रुत्पर्याप्तं तरुण्यः पतितफलमयं प्रार्थयेत् मैथुमन्
स्वात्मारामं प्रवेष्टुं स खलु सुखमयं प्रव्रजेत् देहतोऽपि ॥

स्वात्-தன்னுடைய निर्मोक्तः-சட்டையிலிருந்து बहिः-பாம்பு बहिः-வெளியே इव-(போவது) போல, यः-எவர் शक्त्या-வைராக்கிய பலத்தினால் स्वीय-गोहात्-தன்-வீட்டிலிருந்து प्रव्रजन्-வெளியே போகிறவர், पथिकः-வழிப் போக்கன் मार्ग-द्रुम-उत्थां-வழியிலிருக்கும்-மரத்தினால்-ஏற்படும் छायां-நிழலை इव-(எப்படி ஆசிரயிப்பானோ அதைப்) போல, देह-संस्थाम्-சரீரத்தில்-இருப்பதை मनाक्-ஏதாவது ஸமயத்தில் संश्रयेत्-ஆசிரயிப்பார். तरुण्यः-மரங்களிலிருந்து श्रुत्-पर्याप्तं-பசியைப் போக்குவதற்கு-

போதும்பான் **पति-कल-मय-உ-திர்ந்த-பழங்கள்-ஆகிய** **सुख-பிணையால் கிடைக்கும்** **सुख-ஆஹாரத்தை** **प्राप्य-விரும்புவார்.** **सः-அவர்** **सुखमय-ஆன** **नित्य-நிதஸ்வரூபமான** **स-आत्म-आराम-தன்-ஆத்மாவாகிற-உத்யான** **वन-வனத்தை** **प्राप्य-பிரவேசிப்பதற்காக** **सुख-அல்லவா** **देवतः अपि-தேஹத்திலிருந்தும் கூட** **प्राप्य-வெளியேறுவார்.**

பாம்பின் சட்டை அதன் சரீரத்துடன் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது அதையும் சேர்த்து 'தான்' என்று பாவித்துக் கொண்டிருக்கும். பிறகு அந்த சட்டை முற்றி தனியாக எடுத்து விடக்கூடிய பக்குவத்தை ஏற்பட்டவுடன், அதில் 'தான்' என்றோ 'தன்னுடையது' என்றோ, எண்ணம் போய்விடுவதால், அந்தப் பாம்பு தானாகவே அந்த சட்டையை கழற்றிவிட்டு அதை கொஞ்சமேனும் கவனிக்காமல், அதினால் கட்டுப்படாமல், ஸ்வதந்திரமாக வெளியே போய்விடுகிறது. அப்படியேதான், தத்வமறிந்தவரும் விட்டில் 'தான், தன்னுடையது' என்ற எண்ணம் போய்விட்டவுடன் விட்டை விட்டு வெளிக்கிளம்பி விடுவார். அவ்வளவு ஸுலபமாக பிராரப்த கர்மா இருக்கும்வரை சரீரத்தை விட்டுப்போக முடியாததினால், அந்த சரீரம் கூடவே இருந்து வரும். அதற்கு பசி, தாஹம் ஏற்படும்தோது, அதை நிவிருத்தி செய்யவேண்டியதற்காக அவரும் அந்த ஸமயத்தில் மாத்திரம் கொஞ்சம் 'தன்னுடையது' என்று புரவிக்க நேரிடும்; ஆனால் அதற்காக விசேஷ பிரயத்தினம் ஒன்றும் செய்யமாட்டார். வழி நடப்பவன் வெய்யில் கடுமையாயிருந்தால் மரத்து நிழலில் தங்குவதினால் அந்த மரம். தன்னுடையதுதான் என்று நினைப்பது உண்டோ? அதுபோல்தான். இவரும் சரீரத்தை அசிரயிப்பதும் மரத்தினுள்ள பழத்தை தானாக பறிக்காமல் அதுவாக கீழே விழுந்ததேயானால் அதை ஆஹாரமாக உட்கொள்வார். அதுவும் பசியாகிற வியாதிக்கு மருந்து என்ற முறையிலேயே கிரஹிக்கிற படியால் அவசியத்திற்கு மேல் கிரஹிக்கமாட்டார். அடுத்த வேளைக்கு வேண்டுமென்று எடுத்துக்கொண்டும் போகமாட்டார். இவ்விதம் பசித்தஸமயம் பிணை எடுத்துவரும் ஞானி வாஸ்தவத்தில் தேஹத்திலிருந்தும் வெளிக்கிளம்பினவரே தேஹமே ஷில்லாத நிலை விதேஹ கைகல்ய தசையில் ஏற்படுவதாயிருந்த போதிலும், அதற்கு முன்பே ஜீவன் முக்த தசையில் சரீரத்தில் 'தான், தன்னுடையது' என்கிற அபிமானம் இல்லாத காரணத்தினால் அப்பொழுதே சரீரத்திலிருந்து வெளியேறினவரேயாவார்.

पतितफलमयं என்பதை पतितफलं (கீழே உதிர்ந்த பழம்) अयं (இவர்) என்று இரண்டு வார்த்தைகளாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அப்படி எடுத்துக்கொண்டால், பழம் தான் ஆஹாரமென்பதில்லை, பிணையெடுப்பதினால் கிடைப்பதும் ஆஹாரமாகும் என்று தாத்தபர்யம் கிடைக்கும்.

खारमारामं - தன்னுடைய ஆத்மா ஸந்தோஷமாக இருக்கக் கூடிய நிலை, என்று பொதுவாகவும் அர்த்தம் செய்யலாம்.

खलु - அல்லவா? என்று பிரஸீத்தியைக் காட்டுகிறார். அதாவது, தன்னுடைய சொந்த வீட்டிற்குப் போய்ச்சேரவேண்டுமென்ற ஆவலுடன் போய்க்கொண்டிருக்கும் வழிப்போக்கன் நிழலுக்காக ஒரு மரத்தடியில் கொஞ்சம் ஒதுங்கினாலும், அங்கே கீழே கிடக்கும் ஏதேனும் பழக்கை சாப்பிட்டாலும், அந்த மரம் யார் வைத்து உண்டு பண்ணினது என்று விசாரப்படுவானா? அவன்தான் அந்த மரம் நன்கு வளரவேண்டுமென்று நினைத்து அதற்கு உரம் போடுவானா? ஜலம் தான் பாய்ச்சுவானா? அதே மாதிரி ஞானியானவர். சரீரத்தைப் பற்றி எவ்வித கவலையும் படமாட்டார். அதை போஷிப்பதற்காக எவ்வித பிரயத்தினமும் செய்யமாட்டார். முந்தின சுலோகத்தில் சொன்னபடி உதாரணமாகவேயிருப்பார் இந்த நிலையைத்தான் தேஹத்தை விட்டு வெளியேறல் என்கிறார் ஆசார்யார்.

(18)

15வது சுலோகத்தில் “நான்” என்பதும் அதிலிருந்து ஏற்படும் “என்னுடையது” என்பதுந்தான் துக்கத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லி அந்த “என்னுடையது” என்று எண்ணத்தை விட்டவன் எப்படியிருப்பானென்பதை 16, 17 சுலோகங்களில் காட்டினார். இனி அவ்வெண்ணம் எவ்விதம் துக்கத்திற்குக் காரணமாகிறதென்பதை விவரித்துக்கூறுகிறார்.

कामो बुद्धाबुदेति प्रथममिह मनस्युद्दिश्यर्थजातं

तत गृह्णातीन्द्रियास्यः तदनधिगमतः क्रोध आविर्भवेष्व ।

प्राप्तावर्थस्य संरक्षणमतिक्रुदितो लोभ एतत् त्रयं स्यात्

सर्वेषां पातहेतुः तदिह मतिमता मय्ययमध्यात्मयोगात् ॥

ஐ-இங்கே க அய்-ஜாத் - (சப்தம் முதலிய) விஷய-
ஸமுஹத்தை மனஸானது உதிசுதி-குறிவைத்ததே
யானால், மயம்-முதலில் புகு-புத்தியில் காம:- ஆசை உதி-
உண்டாகிறது; தவ்-அதை ஐந்திய-ஆசை:-இந்திரியங்கள்-
மூலமாக சூழாதி-கிரஹித்துக் கொள்கிறான். தவ்-மனவிசம:-
அது-கிடைக்காமலிருந்தால் க்ரோ: ச-கோபமும் அபிம்வே-
வெளிக்கிளம்பும். அய்-பதார்த்தம் மாத்-கிடைத்து
விட்டதேயானால் சந்த்-மதி:-அதை நன்கு பாதுகாக்க
வேண்டுமென்ற-எண்ணம் மோ:-லோபம் உதி:-என்று
சொல்லப்படுகிறது. மதத்-இந்த மய-(காமம், கோபம்,
லோபம் ஆகிய) மூன்றும் சந்த்-எல்லாருக்குமே மாத்-ஐது:-
கீழ் வீழ்ச்சிக்கு-காரணம். தவ் ஆகையால் (அல்லது,
இந்த மூன்றும்) ஐ-இங்கே மதிமத-புத்தியுள்ளவனால்
அய்யாஸ்-யோகவ் - ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை- அனுஸந்தானம்
பண்ணுவதால் மாத்-தள்ளத்தகுந்தது.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில், ஒரு பதார்த்தத்தைப்பற்றி மனஸ்
அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்தால் அதில் பற்றுதல் ஏற்படுகிறது,
அந்தப் பற்றுதலிலிருந்து ஆசை ஏற்படுகிறது,

व्यायतो विषयान् पुंसः सङ्गस्तेषूपजायते ।

सङ्गात् संजायते कामः कामात् क्रोधोऽभिजायते ॥ II-68

என்று சொல்லியிருக்கிறதை அனுஸரித்து மேலே இந்த சுலோகம்
முதல் பாதத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிலர்
உதிசுதி என்ற வார்த்தையை ஏழாம் வேற்றுமை ஏகவசனமாக
எடுத்துக்கொள்ளாமல் 'உத்தேசிக்கிறது' என்று வினைச்
சொல்லாகவே எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். அவ்விதம் எடுத்துக்
கொண்டால் 'மனஸில் விஷய ஸமுஹத்தை உத்தேசிக்கிறான்'
என்று அர்த்தம் செய்யவேண்டியவரும், அதாவது அந்த
பதார்த்தத்தை அடையவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக்கொள்
கிறான் என்று சொல்லவேண்டும்.

மனஸ் பதார்த்தத்தைப்பற்றி நினைக்கலாம், ஆசைப்படலாம்;
ஆனால் அதை அனுபவிப்பதற்கு இந்திரியங்கள் மூலமாய்தான்
முடியும் என்பதை ஐந்தியாசை: என்ற பதம் காட்டுகிறது. அந்

துடன், இந்திரியங்கள் கருவிகளே தவிர, ஸுகத்துக்கு அனுபவம் மனஸிற்குத்தான் என்பதையும் காட்டுகிறது. இந்திரியங்களுக்கும் பதார்த்திற்கும் ஸம்பந்தமிருந்தபோதிலும், அந்த இந்திரியங்களுடன் மனஸ் ஸம்பந்தப்படாமலிருந்தால் எவ்வித அனுபவமும் ஏற்படாது.

ஆசைக்கு விஷயமான பதார்த்தம் கிடைப்பதற்கு ஏதேனும் இடைஞ்சல் ஏற்பட்டால், அவ்வாசையே கோபமாக மாறுகிறது. பதார்த்தம் கிடைத்துவிட்டால், அது தன்னைவிட்டு விலகவே கூடாது என்ற பிடிமானம் தான் லோபம் எனப்படுகிறது. ஆகையால் காமம், குரோதம், லோபம் மூன்றுமே ஒரே மனோ விருத்தியின் மாறுதல்களேயாகும். மனஸ் சாந்தமாய் அடங்கி இருந்ததை முதலில் ஆசை ஏற்பட்டுக் கலக்கிவிடுகிறது, பிறகு குரோதம் ஏற்படும்போது அதிகமான கலக்கத்தை அடைகிறது. லோபமாக மாறும்போது தமோகுணம் மேலிடுகிறது. ஆக இம் மூன்றுமே சாந்தியைக் கெடுத்து ஜீவனை துன்பத்திற்கு ஆளாக்குகின்றன. இவைகளுக்கு அவன் இடம் கொடுத்துவிட்டால் மதம், மாத்ஸரியம், அஸூயை முதலிய துர்குணங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவைகளால் தூண்டப்பட்டு பர்பம்செய்யத் துணிந்து விடுகிறான். அதன் பலனாக துக்கத்தையே அனுபவிக்கும்படி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் இம் மூன்றும் இவனை கீழேதள்ளி விடும் என்று ஆசார்யார் சொல்கிறார். இந்த கலோகம் பகவத் கீதையிலுள்ள,

त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं नाश्नमात्मनः ।

कामः क्रोधः तथा लोभः तस्मादेतत् त्रयं त्यजेत् ॥

XVI-21

ஆத்மாவைக் கெடுக்கக்கூடியதாய் நரகத்திற்கு வழியாக காமம், குரோதம், அப்படியே லோபம், ஆகிய இந்த மூன்றும் இருந்துவருகின்றன. ஆகையால் இம் மூன்றையும் விலக்க வேண்டும் என்ற வாக்கியத்தின் வியாக்யானமேயாகும் எப்படி விலக்குவது என்பதை “ஆத்மானு ஸந்தானத்தினால்” என்ற வார்த்தையினால் குறிக்கிறார்.

இம் மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்றில் எப்பொழுதாவது கொஞ்சம் அஜாகிரதையாயிருந்தால் யாராயிருந்தாலும் கெடுத்துவிடும் என்பதை சவுஷீ (எல்லோருக்கும்) என்ற பதத்தினால் காட்டுகிறார்,

புராணங்களிலுள்ள கதைகள் எல்லாம் இதையே ரூபப்படுத்துகின்றன. நம் அனுபவத்தை நன்கு கவனித்துப் பார்த்தாலும் இதன் உண்மை நன்கு விளங்கும்.

(19)

இவ்வளவு ஆபத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிற காரமும் முதலானதுகளை எந்த ஸாதனங்களைக்கொண்டு விலக்கமுடியும் என்று கேட்டால், ஸாமவேதத்தில் 'கல்பாஷஸாமம்' என்றும் 'ஸேதுஸாமம்' என்றும் பிரஸித்தி பெற்றிருக்கிற வாக்கியங்களையே அனுவதித்து சுலோகத்தில் அமைத்து ஆசார்யார் பதில் சொல்கிறார். அந்த ஸாமத்தில் பிரகிருதத்தில் வேண்டிய அம்சங்கள் இவை —

சேதுஸ்தர டுஸ்தரான் । டானேன அடானம் ... அக்ஷேனக்ஷே...
அடியாஸ்தா ... சத்யேநானூதம் ... ஏஷா கதி: । ஏததமூதம் ।
சுரீஞ்ச । வ்யோதிர்சுரீஞ்ச । சேதுஸ்தீவா சதுர: ॥

‘(மற்ற உபாயங்களால்) கடக்கமுடியாத அணிகளைக்கடந்து செல்லு. தானம் செய்வதால் தானம் செய்யாமலிருப்பதையும், குரோதமில்லாமலிருப்பதால் குரோதத்தையும், சிரத்தையில்லாமல் இருப்பதை சிரத்தையாலும், ஸத்யத்தினால் பொய்யையும் (தாண்டு) இதுதான் வழி. இதுதான் சாவு அற்றநிலை. இந்த நான்கு அணிகளையும் கடந்து ஸ்வர்க்கம் செல்லு. ஜ்யோதிஸ் ஸ்வருபத்தை அடைவாயாக!’

இதிலுள்ள பதங்களின் தாற்பரியத்தை மூலத் ஆசார்யார் தன் சுலோகத்தில் விவரித்துச் சொல்லுகிறார் —

டானம் வ்ஷாபணம் யத் கியத இஹ நுமி: ச்யாத் ஷமாஸ்கோபசங்க்ஷா
அதாஸ்திக்யம் ச சத்யம் சதிரி பரமத: சேதுஸங்க்ஷம் சதுக்ஷம் ।
யத் ச்யாத் வந்ஷாய ஜந்தோரிரி சதுர இமான டானபு: சதுமி:
தீவா த்ரேயோஸூதம் ச அயத இஹ நர: சுரீஞ்ச வ்யோதிராஸிம் ॥

நுமி: - மனிதர்களால் யத் - எது வ்ஷா - அர்ப்பணம் - பிரஹ்மத்திற்கு-அர்ப்பணமாக கியதே-செய்யப்படுகிறதோ (அதுதான்) டானம்-“தானம்” ஆகும். ஷமா-பொறுமை

தான் அக்ஷ-சங்க-“அக்குரோதம்” (கோபமில்லாமை) என்ற - பெயருள்ளது. அஸ்திக்யம் - ஆஸ்திக்யம் (“இருக்கிறது” என்று நம்புவது) தான். அக்ஷ-“சிரத்தை” என்பது. சய்ய-ஸத்யம் என்றால் சய்ய- (எப்பொழுதும் ஒரு காலத்திலும் பாதிக்கப்படாமல்) “இருக்கிற” வஸ்து இதி-என்று. அத:-இவைகளிலிருந்து (தானம், பொறுமை, ஆஸ்திக்யம், ஸத்யம், இவைகளிலிருந்து) பர-வேறுபட்டதான (அதானம், குரோதம், அசிரத்தை, அஸத்யம் ஆகிய) சதுக்-நான்கும் சேது-சங்க-அணையென்று - பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. தத்-அந்த நான்கும் ஜந்தி:-பிராணியினுடைய வந்தாய - பந்தத்திற்காகத் தான் சய்ய-இருக்கும் இதி-என்று இருப்பதினால் நர:-மனிதன் இஃ-இங்கே இமாம்-இந்த சதுர:-நான்கையும் தான-பூர்வ:-தானம் முதலான சதுர்மி:-நான்கு ஸாதனங்களினால் தீர்வ:-கடந்து ஷய:-மேலான நன்மையையும் அமூர்த:-சாவு அற்ற நிலையையும் சவ:-சாதி-(துக்கம் கலக்காத) ஸ்வர்க்கம்-போவதையும் ஜ்யோதி:-அசி-ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபப் பிராப்தியையும் ஷய:-அடைகிறான்

போக்கடிக்கவேண்டியதாகவுள்ள வாஸனைகள் இருந்தால் அவைகளை போக்கடிப்பதற்கு அந்தந்த வாஸனைகளுக்கு நேர் விபரீத வாஸனைகளை ஏற்படுத்தினால்தான் போகும்பது உலக அனுபவம். அப்படியே ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமாயிருந்து வருகிற லோபம், கோபம், அவநம்பிக்கை, அஸத்யம், இவைகளை நிவிர்த்தி செய்வதற்கு முறையே தானம், பொறுமை, சிரத்தை, ஸத்யம், இவைகளே தேவை.

அதிலும் தன் கையிலுள்ள பதார்த்தத்தை இன்னொருவருக்குக் கொடுத்துவிட்டால் மாத்திரம் ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுதலை செய்யக்கூடிய தானம் ஆகாது. பகவான் கீதையில்,

यत् करोषि यत् अभासि..... तत् कुरु मदर्शनम् IX-21

‘எது செய்கிறாயோ, எது அனுபவிக்கிறாயோ, அதை எனக்கு அர்ப்பணம் செய்.

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்தால் தான் வாஸ்தவமான தானம் ஆகும். எந்த தேவதைக்கோ, மனுஷ்யனுக்கோ, வேறு பிராணிக்கோ, எது கொடுத்தாலும் அவர்களிடமுள்ள பகவானுடைய அம்சத்திற்கே கொடுப்பதான பாவனை வேண்டும்.

கோபம் வந்து அடக்கிக் கொள்வது சிலாக்கியமில்லை. தனக்கு யாரேனும் கெடுதல் செய்தால் அதற்கு பதில் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணமேயில்லாமல் கோபமே வராமல் உதாஸீனமாயிருக்கும் தன்மையாகிய பொறுமை என்பதுதான் சிலாக்கியம்.

சிரத்தை என்பதற்கு ஆஸ்திக்யம் என்றே ஆசார்யார் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார். அதாவது, பகவான் இருக்கிறார், பரலோகம் உண்டு, ஜன்மாந்தரம் உண்டு, வேதமே பிரமாணம். என்றெல்லாம் திருடமாயுள்ள நம்பிக்கை.

ஒரு காலத்திலிருந்து இன்னொரு காலத்தில் இல்லாமல் இருக்கும் பதார்த்தம் 'ஸத்யம்' என்று சொல்லத் தகுதி அற்றது. அப்படியே ஓரிடத்திலிருந்து வேறு இடத்தில் இல்லாமலிருக்கும் பதார்த்தமும் 'ஸத்யம்' ஆகாது. 'இல்லை' என்கிற சப்தத்தை சேர்க்கமுடியாமல் எது எப்பொழுதும் எங்கேயும் இருக்கிறதோ, அதுதான் வாஸ்த்தவமாய் 'ஸத்யம்'. அது பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு கிடையாததினால் 'ஸத்யம்' என்பதே பிரஹ்மம்தான் என்று ஆசார்யார் இந்த சுலோகத்தில் கண்டிருக்கிறார்.

பந்தத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிற 'அதானம்' முதலிய நான்கையும் 'தானம்' முதலிய ஸாதனங்களால் விலக்கிவிட்டால், ஆத்மா தன் ஸ்வரூப நிலையான ஆனந்தத்தை அடைகிறார் என்கிறார். அந்த நிலையை அடையவொட்டாமல் தடுத்துக் கொண்டிருப்பதினால் அந்த நான்கையும் வேதம் 'ஸேது' (அணை) என்ற சொல்லால் சொல்கிறது.

(20)

தானம் என்பதில் அன்னதானம் மிகவும் சிலாக்கியமானது. அதை முன் சுலோகத்தில் கண்டபடி பிரஹ்மார்ப்பணமாகச் செய்வது எப்படி என்பதை இரண்டு சுலோகங்களில் எடுத்து விரிவாய்ச் சொல்கிறார் —

अन्नं देवातिथिभ्योऽर्पितममृतमिदं चान्यथा मोघमन्नं

यश्चात्मार्ये विधत्ते तदिह निगदितं मृत्युरूपं हि तस्य ।

लोकैःसौ केवलाघो भवति तनुभृतां केवलादी च यः स्यात्

त्यक्त्वा प्राणाग्निहोत्रं विधिः अनुदिनं योऽनुते सोऽपि मर्त्यः ॥

வே-அதிதிभ्यः - தேவர்களுக்கும்-அதிதிகளுக்கும்
अर्पितं-அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட **इदं**-இந்த **अन्नं**-அன்னம்
अमृतं - அமிருதமேயாகும். **अन्यथा च** - வேறுவிதமாயோ
 (தேவர்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் அர்ப்பணம் செய்யப்
 படாத) **अन्नं** - அன்னமானது **मोघं** - வீணை (எவ்வித
 பிரயோஜனமில்லை) தவிர்வு **यः च** - எவ்வினாவன்
आत्मार्ये-தன்னுடைய பிரயோஜனத்தை மாத்திரம் உத்தே
 சித்து **विधत्ते** (அன்னத்தை) ஏற்படுத்துகிறானோ, **तस्य**-
 அவனுக்கு **तत्** - அந்த அன்னம் **इह** - இங்கேயே **मृत्युरूपं**-
 மிருத்யு-தன்மையுடையது என்று **निगदितं**-(வேதத்தில்)
 சொல்லப்பட்டிருக்கிறது **हि**-என்பது பிரஸித்தம். **तनुभृतां**-
 மனிதர்களுக்குள் **यः च**-எவ்வினாவன் **केवल-आदी-**
 தனித்து-சாப்பிடுகிறவனாக **स्यात्** - இருப்பானோ, **असौ** -
 அவன் **लोकै** உலகத்தில் **केवल-अघः**-பாபமேயுள்ளவனாக
भवति-ஆகிறான். **यः**-எவன் **अनुदिनं**-பிரதிதினம் **विधिवत्**-
 வேதத்தில் விதித்தபடி **प्राणाग्निहोत्रं** பிராண-அக்னி
 ஹோத்திரத்தை **त्यक्त्वा**-விட்டுவிட்டு (செய்யாமல்)
अनुते-சாப்பிடுகிறானோ, **सः अपि**- அவனுங்கூட **मर्त्यः**-
 மரணத்திற்குரியவன் (நாசமடைய வேண்டியவன்).

இந்த சுலோகத்தில் தைத்திரிய பிராஹ்மணத்தில் உள்ள
 அடியில் கண்ட மந்திரத்தின் தாத்பர்யத்தை எடுத்துச் சொல்லி
 இருக்கிறார்.

मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः सत्यं ब्रवीमि वध इत् स तस्य ।

नार्यमणं पुष्यति नो सखायं केवलाघो भवति केवलादी ॥ II-8 8)

“ஸத்யமாகச் சொல்கிறேன். புத்தி கெட்டவன் வீணான்
 அன்னத்தையேயடைகிறான், அது அவனுக்கு வதம் (மித்யு)

போலத்தான். எவன் ஸௌர்யனுக்கு (தேவதைகளுக்கு) ம் (இவனுக்கு ஷேமத்தைக் கொடுக்க வந்திருக்கும் அதிதியான) நண்பனுக்கும் கொடுக்கவில்லையோ, எவன் தனித்திருந்து சாப்பிடுகிறானோ அவன் பாபத்தையையுடையவனாக ஆகிறான்.

मृत्युरूपं—தேவர்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் கொடுத்தது அமிருதம் என்று சொல்லியிருப்பதால், அவ்விதம் கொடுக்காமல் தான் மாதிரம் சாப்பிட நினைக்கும் அன்னம் விஷமாகயிருந்து, இவனைக் கெடுத்துவிடும்.

प्राणाग्निहोत्रं — பகவான் எல்லா பிராணிகளின் தேஹங்களிலும் ஜடராக்னி ரூபமாக வைசுவாநரன் என்ற பெயருடன் இருந்து வருவதால் அந்த அக்னிக்கு ஆஹுதியாக பசி தீரும்படி அன்னம் கொடுத்தால் அதுவே அக்னி ஹோத்திரத்திற்கு ஸமானமாகும். இதனால் வைசுவதேவம் அதிதிஸக்காரம் இரண்டுமே சொன்னதாக ஆகிறது. இதைச் செய்யாமலிருந்தால் அவன் பாவிதான் என்பதில் சந்தேஹமில்லை. இது பிரதிதினம் செய்ய வேண்டிய கார்யம் என்பதை **अनुदिनं** என்ற வார்த்தையும் இது வேத விஹிதமென்பதை **विधिवन्** என்ற வார்த்தையும் காட்டுகின்றன.

सोऽपि मृत्युः “அந்த மனிதனுங்கூட” பாவிதான் என்றும் அவ்வயம் செய்து கொள்ளலாம்.

(21)

அதிதியை நண்பன் என்று வேதவாக்கியத்தில் கண்டு இருப்பது எப்படி நியாயம் என்பதை பின்வரும் சுலோகத்தில் சொல்கிறார். அதில் ரிக்வேதத்திலுள்ள இரண்டு ரிக்ளுகளை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளின் தாற்பர்யத்தை சுலோகத்தில் அமைத்திருக்கிறார்—

लोके भोजः स एवाप्यति गृहगतायार्थिनेऽन्नं कृशाय

यः तस्मै पूर्णमन्नं भवति मखविधौ जायतेऽजातशत्रुः ।

सख्ये नाभार्थिने योऽर्पयति न स सखा सेवमानाय नित्यं

संसक्तायाजमस्मात् विमुक्त इव पराधुचिमिच्छेत् कदर्यात् ॥ २१ ॥

ய:-எவன் குஹ-கதாய-விட்டிற்கு வந்தவனாய் அயினை-
வேண்டுபவனாய் குஷாய-மெலிந்தவனாய் (எளியவனாய்)
இருக்கிறவனுக்கு அன்-அன்னத்தை அப்யயி-
கொடுக்கிறானே, சபவ-அவன் தான் லோக-உலகத்தில்
மோக:-போலனம் செய்துவைப்பவன். தசை-அவனுக்கு
மக-விவா-யக்கும்-செய்வதில் அன்-அன்னமானது புரி-
நிறைய மவதி-ஏற்படும். (அவன்) அகாத-சுரு:-சத்துருவே
யில்லாதவனாக ஜயித்தே ஏற்பட்டு விடுகிறான். ய:-எவன்
சக்ய-நண்பனாயும் அன்-அயினை - அன்னத்தை-விரும்பு
பவனாயும் நியை சேவமானாய-ஸ வி த் து க் கொண்டிருப்
பவனாயும் ச்சகாய-தன்னை நன்கு அண்டினவனாயு
முள்ளவனுக்கு அன்-அன்னத்தை ந அப்யயி-கொடுப்ப
தில்லையோ, ச:-அவன் சகா-நண்பன் ந-ஆகமாட்டான்.
அசாத-அந்த கதாயி-கஞ்சனிடமிருந்து (பிச்சைக்காரன்
கூட) விமுக டவ-முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டவன்போல
பராவதி-திரும்பிப்போய் விடுவதையே டுஷே-விரும்ப
வேண்டும்.

இந்த சுலோகத்திற்கு மூலமான ரிக்வேத சுருதியாவது—

ச டுஹோ யோ குஹவே டதாயகாமாய சரதே குஷாய ।
அரமசுமே மவதி யாமஹதா உதாபரிபு கருதே சகாயம் ॥ X 117 (3)

ந ச சகா யோ ந டதாதி சக்யே சகாயவே சகமானாய பித்வ: ।
அபாசாத் ப்ரேயாஜ ததோகோ அதி புணந்தமந்யமரணம் சிதிஷுதே ॥ ,, (4)

மகவிவா (யக்கும் செய்வதில்)—‘வேதோக்தமான யாகங்
களை அனுஷ்டிக்கும் போது’ என்று மாத்திரம் அர்த்தமில்லை.
இவ்விதம் தானம் செய்கிறவருடைய தின வாழ்க்கையே
யக்குமாகுமாதலால்’ ‘எப்பொழுதும் வேண்டியபோதெல்லாம்’
என்றே தாற்பர்யம்.

சக்யே—அன்னத்தை வேண்டி விட்டுக்கு வருகிறவர் அந்த
விட்டிலிள்ள கிரஹஸ்தனுக்கு புண்ணியம் ஸம்பாதிப்பதற்கு
அவதாசம் கொடுத்து உதவுவதால் ‘நண்பர்’ ஆகவேயிருக்கிறார்.

அவ்வித நண்பருக்கு அன்னம் கொடுக்கவில்லையானால் தோஷ முண்டென்பதுடன், இவனை யாரும் நண்பனாக பாவிக்க மாட்டார்கள்.

சேவமானாய்-தன்னையே ஸேவித்துக் கொண்டு தன்னையே ஆசிரியமாக நம்பிக்கொண்டிருப்பவனுக்குக்கூட அன்னம் கொடுக்காதவன் முன்பின் தெரியாத அதிதிகா ஸத்காரம் செய்யப் பேரகிருன்? இவ்வளவு கஞ்சத்தனமுள்ளவன் வீட்டுப்பக்கமே பிச்சைக்காரன் கூட போகக்கூடாதென்று சொல்வதால் அவன் மிகவும் நிந்திக்கத்தக்க பாவியென்ற கருத்து. மூலசுருதியில் 'न तत् ओकः अतु वीडेयாகमर्ட்டாது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(22)

ஆத்மாவல்லாத பதார்த்தங்களில் 'தான்' என்கிற எண்ணமும் 'தன்னுடையது' என்கிற எண்ணமும் 'முடத்தனத்தினால்' ஏற்படுகிறதென்று பொதுவாக முன்சொல்லப்பட்டது. அந்த 'முடத்தனம்' என்பது தன்னினத்தான் சரியாக அறிந்துகொள்ளாமல் இருப்பதுதான். தன்னுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை அறிந்துவிட்டால், தன்னினத்தவிர வேறு பதார்த்தம் இருப்பதாகவே தோன்றுது. ஆகையால் ஜகத் தோன்றுவதற்கே காரணம் தன்னினத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருப்பதுதான். தன்னின அறியாமல் இருக்கும்வரை ஜகத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும்; தன்னின அறிந்துவிட்டால் ஜகத் மறைந்துவிடும் என்ற தத்வத்தை உதாஹரண பூர்வமாக மூலமத் ஆசார்யார் எடுத்துச் சொல்கிறார் —

स्वाज्ञानज्ञानहेतु जगदुदयलयौ सर्वसाधरणौ स्तः

जीवेवास्वर्णगर्भं भुतय इति जगुः ह्यते स्वप्रबोधे ।

विश्वं ब्रह्मण्यबोधे जगति पुनरिदं ह्यते ब्रह्म यद्वत्

शुक्तौ रौप्यं च रौप्येऽधिकरणमथवा ह्यतेऽन्योन्यमोहात् ॥ २२ ॥

जगत् - उदय-लयौ - உலகத்தின்-தோற்றமும்-மறைவும்
 आ-स्वर्णगर्भं-ஹிரண்ய கர்ப்பர் வரை (உள்பட) ஜீவபு-
 ஜீவர்களிடத்தில் सर्व-साधरणौ-எல்லாருக்கும்-பொதுவாக
 (ஒரே மாதிரியாக). स्व-अज्ञान-ज्ञान-हेतु-தன் விஷயமான-

அறியாமை-அறிவு-இவைகளைக் காரணமாயுள்ளதாக ஸ்:-
இருக்கின்றன, ஐதி-என்று ஐதய:- வேதங்கள் ஐது:-
சொல்லுகின்றன. சவ்-தன்-அறிவு ஏற்பட்டால்
பிரஹ்-பிரஹ்மத்தினிடத்தில் விஷ்-ஜகத்தானது ஐதெ-
ஆஹுதி செய்யப்படுகிறது (மறைந்து விடுகிறது); அவோ-
தன்னை அறியாமலிருக்கையில் ஐத்-இந்த ப்ரஹ்ம
மானது புந:-முறையே ஐதி-ஜகத்தில் ஐதெ-ஆஹுதி
செய்யப்படுகிறது (மறைந்து விடுகிறது). அந்ய-மோஹ-
ஒன்றுக்கொன்று மோஹத்தினால் ஐகூ-கிளிஞ்சலில்
(அறிவு இருக்கும்போது) ரீய்-ச-(வெறும் தோற்றமாகிய)
வெள்ளியும், சயவா-அல்லது, (அறியாமலிருக்கும்போது)
ரீய்- (தோற்றமாகிய) வெள்ளியில் - அசிகரன்-
(கிளிஞ்சலாகிற) அடிப்படை வஸ்துவும், ஐதெ-ஆஹுதி
செய்யப்படுகிறது (மறைந்து விடுவது) யஹ்-எப்படியோ
(அப்படியேதான்).

கிளிஞ்சல் கிளிஞ்சல் என்று தெரிந்துகொள்ளாததினால்தான்
வெள்ளி தோன்றுகிறது; வெள்ளி தோன்றும்போது வாஸ்தவத்
தில் அடிப்படையாயிருந்து வரும் கிளிஞ்சல் தெரிவதில்லை.
அப்படியே இது கிளிஞ்சல்தான் என்று தெரிந்துவிட்டால், அதில்
தோன்றிக்கொண்டிருந்த வெள்ளி மறைந்துவிடும். இதைப்
போலத்தான், பிரஹ்மத்தின் ஸாக்ஷாத்காரமேற்பட்டால், ஜகத்
மறைந்துவிடும். ஸாக்ஷாத்காரமேற்படாமலிருக்கும் வரை, ஜகத்
தோன்றிக்கொண்டுதான் இருக்கும். தானே ஸ்வரூபத்தில்
பிரஹ்மமாயிருப்பதினால் தன்னையறிவதும், பிரஹ்மத்தையறிவதும்
இரண்டுமே ஒன்றுதான்.

ஹிரண்யகர்ப்பருக்கும் தன் சரீரமாகிற ஜகத்தில் 'தான்'
என்கிற அபிமானமிருப்பதினால் அவரையும் ஜீவர்களின் கோஷ்டி-
யிலேயே ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சேர்த்திருக்கிறார். அவருக்கும்,
தான் எத்த சைதன்யஸ்வரூபமே என்கிற அனுபவம் ஏற்படும்
போது அவர் சரீரமாகிய ஜகத்தும் மறைந்துவிடும்.

(28)

அக்ஞானந்தான் ஜகத்திற்குக் காரணமென்றால், அதன்
ஸ்வரூபம் என்ன? அது 'இருக்கிற' வஸ்துவா? அல்லது,

, இல்லாத' வஸ்துவா? 'இல்லாத' வஸ்துவானால், அதற்கு காரணமாயிருக்கும் தன்மை பொருந்தாது. 'இருக்கிற' வஸ்துவானால், அது பிரஹ்மத்தைத்தவிர வேறு, வேறல்லாததா? வேறுபெற்றுந்தால், அதுவும் 'இருக்கிறது' பிரஹ்மமும் 'இருக்கிறது' என்றால், பிரஹ்மம் 'ஏகம் ஏவ அத்விதீயம்' (ஒன்றுதான், இரண்டாவதற்றது) என்ற லக்ஷணம் பொருந்தாது. அது பிரஹ்மத்தைத்தவிர வேறில்லையானால், அது பிரஹ்மத்தை எப்படி மறைத்து ஜகத்தைத் தோற்றுவிக்க முடியும்? ஆகையால், ஜகத்திற்குக் காரணமாய் சொல்லப்படும் அக்ஞானம் என்பது 'இருக்கிற வஸ்துவுமில்லை, 'இல்லாத' வஸ்துவுமில்லை, இரண்டிவிரும்பும் வேறுபட்டது என்றே சொல்லவேண்டும். இதையே மாயை என்கிறார்கள். இதன் தத்வத்தை ரிக்வேதத்தில்,

नासदासीनो सदासीत् तदानीं

नासीद्रजो नो व्योमापरी यत् ।

किमावरीवः कुहकस्य शर्मन्

अम्मः किमासीद्रहनं गभीरम् ॥ X 129 (1)

என்ற மந்திரத்தினால் சொல்லியிருப்பதை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சுலோக ரூபமாக எடுத்துரைக்கிறார்—

तुच्छत्वात् नासदासीत् गगनकुसुमवत् मेदकं नो सदासीत्

किंत्वाभ्यामन्यदासीत् व्यवहृतिगतिस्त् नास लोकस्तदानीम् ।

किंत्वगिव शुक्लौ रजतवदपरो नो विराट् व्योमपूर्वः

शर्मण्यात्मन्यथैतत् कुहकसलिलवत् किं भवेत् आवरीवः ॥ २३ ॥

(ஜகத் உண்டாவதற்கு முன்னால் ஜகத் காரணமாயிருந்த வஸ்து) ஸசத்-“இல்லாத” வஸ்துவாக ந ஸாசித்-இருக்கவில்லை, गगनकुसुमवत्-“ஆகாசத்தில் புஷ்பம்” (என்றால் எப்படி ஒருக்காலும் இல்லாத வஸ்துவோ அதைப்) போல तुच्छत्वात्-(ஒரு காலத்திலும்) இருக்கக் கூடியதில்லையானதினால் (அது) मेदकं-(பிரஹ்மத்தை) பிரித்துக் காட்டக்கூடிய (வேறு) सत्-

“இருக்கிற” வஸ்துவாகவும் நோ அஸித்-இருந்திருப்பதில்லை. கி் து-ஆனால் அஸ்யா- (இருக்கிற, இல்லாத, என்ற) இவ்விரண்டிற்கும் அஸ்யத்-வேறுபட்டதாக அஸித்-இருந்தது. (அப்பொழுது எவ்வித வியவஹாரமும் கிடையாது ஏனென்றால்) व्यवहृति गतिसत्-வியவஹாரம் நடக்க வேண்டியதற்குள்ள லோக:-உலகம் ததானிம்-அப்பொழுது ந ஸாச-கிடையாது; கி் து-மேலும் அவாக் எவ-பின்னால்தான் शुक्र-கிளிஞ்சலில் ரஜதவத்-வெள்ளி தோன்றுவதுபோல (தோன்றுகிறது). अपर:- வேறுக வ்யோம-பூவ:-ஆகாசத்தை முன்னிட்ட விராட்-விராட் என்பவரும் நோ-கிடையாது. अथ-அப்படியிருக்கையில் शर्मणि-ஆனந்த ஸ்வரூபமான (சுத்தமான) आत्मनि-ஆத்மாவின்னிடத்தில் कुहक-சகிலவத்-மாயாவி கார்ட்டுகிற-ஜலத்தைப்போல (அல்லது, பொய்யாகவுள்ள கானல் ஜலம் போல) தோன்றுகிற एतत्-இது आवरीव:-ஆவரணமாக (பிரஹ்மத்தை மறைக்கக்கூடியதாக) கி் भवेत्-இருக்க முடியுமா?

பிரஹ்மத்தை மறைக்கக்கூடியது ‘அஸத்’ (இல்லாதது) என்னால் மறைப்பது ஸாத்தியமேயில்லை. ‘ஸத்’ (இருப்பது) என்னால் பிரஹ்மத்தைத் தவிர இது வேறு என்றால், பிரஹ்மத்திற்கு இரண்டாவதற்ற தன்மை, அத்விதீயத்வம், போய்விடும். ஆகையால், மறைக்கும் பதார்த்தம் ஸத்துமில்லை, அஸத்துமில்லை, என்று ஆகிறது. அதை ஸத்-அஸத்-விலக்ஷணம் என்பார்கள். இதுதான் மாயையின் ஸ்வரூபம். ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஸுக்ஷ்ம பிரபஞ்சமோ ஸ்தூல பிரபஞ்சமோ அவைகளில் அபிமானமுள்ள ஹிரண்யகர்ப்பரோ விராட்டோ ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் கிடையாத தினால் இது எதுவும் பிரஹ்மத்தை மறைக்க முடியாது. பின்னால் ஏற்பட்டிருக்கும் காலத்திலும், கிளிஞ்சலில் தோன்றும் வெள்ளியைப்போலவே வெறும் தோற்றமாகவே இருப்பதினால், பிரஹ்மத்தை பாதிக்கக்கூடியதில்லை. ஆகையால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னால் எப்படி பிரஹ்மம் இருந்ததோ, அப்படியேதான் எவ்வித மாறுதலுமன்னியில் ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் இருந்துவருகிறது.

(24)

ஜீவனுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபமும் பிரஹ்மமேயானபடியால் அவனுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் என்பதோ, அதிலிருந்து விடுதலை அடைவது என்பதோ, இரண்டும் தோற்றமே தவிர வாஸ்தவம் இல்லை. அவ்விரண்டும் தோன்றுவதினால் ஜீவனுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தில் எவ்வித மாறுதலும் கிடையாது. நம் கண்ணிற்கு ஸூர்யன் தெரியும்போது பகல் என்றும், தெரியாதபோது இரவு என்றும், நாம் வியவஹாரம் செய்கிறோமே தவிர, வாஸ்தவத்தில் எப்பொழுதும் பிரகாசஸ்வரூபமாகவே இருக்கும் ஸூர்யனிடத்தில் பகல் இரவு என்ற வியவஹாரம் கிடையாது என்பதை திருஷ்டாந்தமாகக் கூறுகிறார் —

बन्धो जन्मात्ययात्मा यदि न पुनरभूत् तर्हि मोक्षोऽपि नासीत्

यदत् रात्रिर्दिनं वा न भवति तरणौ किं तु दृग्दोष एषः ।

अप्राणं शुद्धमेकं समभवदथ तत् मायया कर्तृसंज्ञं

तस्मादन्यच्च नासीत् परिवृतमजया जीवभूतं तदेव ॥ २४ ॥

जन्म-अत्यय-आत्मा-ज्ज-न-मरण-स्व-रूप-मान बन्धः-
 ஸம்ஸார பந்தமானது ந அமூத்-(வாஸ்தவமாக)
 கிடையாது என்று यदि पुनः-இருந்ததேயானால். तर्हि-
 அப்பொழுது मोक्षः अपि-மோக்ஷமும் கூட न आसीत्-
 கிடையாதுதான்; यदत्-எதைப்போலவென்றால், तरणौ-
 ஸூர்யனிடத்தில் रात्रिः-இரவோ दिनं वा-பகலோ न भवति-
 கிடையாது, किं तु ஆனால் एषः-இது (இரவு பகல் என்ற
 வியவஹாரம்) दृक् दोषः பார்க்கிறவனின்-தோஷமே
 யாகும். अप्राणं-பிராண ஸம்பந்தமில்லாததாய் शुद्धं-சுத்த
 மாய் एकं-ஒன்றாகவே (இரண்டாவதற்றதாய்) இருப்ப
 தான் तत्-அது (பிரஹ்மம்) अथ-பின்னால் मायया-மாயை
 யினால் (ஸமஷ்டி அக்ஞானத்தினால்) कर्तृ-சங்-
 செய்கிறவர்-என்ற பெயருள்ளவராக (ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி
 செய்கிறார், ரக்ஷிக்கிறார், ஸம்ஹரிக்கிறார், என்று
 சொல்லக்கூடியவராக) समभवत्-ஆகிவிடுகிறார். तस्मात्-
 அந்த பிரஹ்மத்தைத்தவிர अन्यत् च-வேறு எதுவும் न

அசிவ-இருந்திருப்பதில்லை. அஜயா-பிறவியற்றதினால் (அனாதியாயிருந்து வரும் வ்யஷ்டி அக்ஞானத்தினால்) பரிவூத்-குழப்பட்டதாய் தத் எவ-அந்த பிரஹ்மமேதான் ஜீவ-மூத்-ஜீவனாக-ஆகியிருப்பவர்.

முண்டகோபநிஷத்தில் பிரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்லும் போது அபிராணோ ஹமனா: ஸூத்ர: II 1 (2) 'பிராணன் இல்லாதவர், மனஸ் இல்லாதவர், நிர்மலமாயிருப்பவர்' என்று கண்டிருப்பதால் அவரிடம் பிராண கார்யமான 'கர்த்தருத்வம்' (செய்கிறவர் என்ற தன்மை) மனஸின் கார்யமான 'போக்த்தருத்வம்' (அனுபவிக்கிறவர் என்ற தன்மை), இரண்டுமே கிடையாதென்பதூ தெரிகிறது. அவரிடம் இவை இருப்பதாகத் தோன்றுவது மாயையினால்தான். அந்த மாயை இருவகைப்படும். வியாபகமாய் ஸமஷ்டியாய் எடுத்துக்கொண்டால் அது பிரஹ்மத்துடன் சேரும் போது பிரஹ்மத்திற்கு 'ஈசுவரன்' (ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் செய்கிறவர்) என்ற பெயர் ஏற்படுகிறது. குறுகிய வ்யஷ்டி மாயையின் (அவித்யையின்) ஸம்பந்தமேற்படும்போது 'ஜீவன்' (கர்த்தா, போக்தா) என்ற பெயர் ஏற்படுகிறது. இந்த இருவித மாயா ஸம்பந்தத்தினால் பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் ஒரு விதத்திலும் பாதிக்கப்படுவதில்லை.

(25)

ஜகத் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் அக்ஞானம் எனபது ஞானத்தின் இல்லாமையாகிய அபாவ பதார்த்தமா? அல்லது அதுவும் ஒரு பாவ பதார்த்தமா? என்று விசாரிக்கையில், வெறும் இல்லாமை எதற்கும் காரணமாகவிருக்கும் யோக்கியதை யுள்ளதாகாது; இந்த அக்ஞானமோ ஜகத்திற்கும் அதிலுள்ள ஸுக துக்கங்களுக்கும் காரணமாகவே இருப்பதால் இத்தையும் பாவ பதார்த்தமாகத்தான் கருதவேண்டும் என்கிறார் —

பிராணாசிவ் ஸ்வரூபம் தம இதி தமஸா மூடமஸா தவ்ய்

க்ஷிராந்தர்யஹ்மோ ஜநிரிஹ் ஜகதோ நாமரூபா தமகஸ்ய ।

காமாஹ்மாதூ: சிஸுக்ஷோ ரனுதஜகத: கர்மஸி: சம்பவூதா

ரேதோரூபேர்மநோமி: ப்ரதமமனுததீ: சந்தீ: கார்யமாணீ: ॥ 25 ॥

மாக் - (ஜகத்தோன்றுவதற்கு) முன்னால் தம: इति-
 “இருட்டு” என்று भाव-रूप-பாவ-ரூபமுள்ளதாக आसीत्-
 இருந்தது. (அப்பொழுது இந்த ஜகத்) तमसा-அந்த
 இருட்டினால் गूढं - மறைக்கப்பட்டிருந்தது. अस्मात्-
 அதினால் (மறைக்கப்பட்டிருந்ததினால்), क्षीर-अन्तः-
 பாலிற்கு-உள்ளேயிருக்கும் अम्भः - ஜலம் यद्वत्-எப்படியோ
 (எப்படி அறியப்படுவதில்லையோ அப்படியே இந்த
 ஜகத்தும் அப்பொழுது) अतर्व्य-அறியப்படுவதில்லை.
 मनोभिः - மனஸ்களால் (மனஸுடன் கூடிய ஜீவர்களால்)
 प्रथमं - முதலில் (ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தின கல்பத்தில்) संततैः-
 இடைவிடாமல் कार्यमाणैः - செய்யப்பட்டதாய் अनुगतैः -
 கூடவே வருகிறதாயுள்ள रेतो-रूपैः - பீஜத்தன்மையை
 யடைந்திருக்கிற कर्मभिः - கர்மாக்களினால் संभवृत्तात्-நன்கு
 ஏற்பட்ட अनुगत-जगतः-துயர்ந்து வரும்-ஜகத்தை सिद्ध्योः-
 ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிற घातुः-ஈசுவர
 னுடைய कामात् - இச்சையினால் नाम-रूप-आत्मकस्य-
 பெயரையும் - ரூபத்தையும் - ஸ்வபாவமாயுடைய जगतः -
 ஜகத்தினுடைய जनिः-உத்பத்தியானது इह-இதில் (இந்த
 அக்ஞானத்திலிருந்து ஏற்படுகிறது).

இந்த சுலோகத்திற்கு மூல சுருதி ரிக்வேதத்திலுள்ள

तम आसीत् तमसा गूढमग्रेऽप्रकेतं सलिलं सर्वमा इदम् । X 128 (3)

कामस्तदग्रे समवर्ततामि मनसो रेतः प्रथमं यदासीत् । , , , (4)

என்றதும், தைத்திரீய உபநிஷத்திலுள்ள सोऽकामयत् । बहुस्यां
 प्रजायेय II 6, என்றதும், மனுஸ்மிருதியிலும் இது சொல்லப்
 பட்டிருக்கிறது.

आसीदिदं तमोभूतं अप्रज्ञातं अलक्षणम् ।

अप्रतक्यं अनिर्देयं प्रसुप्तमिव सर्वतः II 1-5.

ஜகத் உண்டாவதற்கு முன்னால் காரண-அவஸ்தையில் பீஜ-ருபமாக இருக்கும்போது நாமருபங்கள் கிடையாததினால், அது இருப்பதாகவே நினைக்க இடமில்லாமல் இருக்கிறது. பாவில் உள்ள ஜலமோ, அல்லது பாவில் கலந்த ஜலமோ, எப்படி தனியாக அறியமுடியாமலிருக்குமோ, அப்படியே இதுவும் அறியக் கூடியதாக இல்லை. பின்னால் பெரிதாக வளரக்கூடிய விருஷும் பூராவும் அதன் மூலகாரணமான விதையில் எப்படி தெரியாமல் ஸுஷுமமாக இருந்துவருகிறதோ, அதேபோல இந்த நாம ரூபாத்மகமான இந்தப் பெரிய ஜகத்தும் தோன்றுவதற்கு முன்னால் பீஜருபமாக அடங்கித் தெரியாமலிருந்தது. இப்பொழுது ஏற்படும் விருஷத்திற்குத் காரணமாகிய விதை முன்னிருந்த ஒரு விருஷத்திலிருந்தே ஏற்பட்டிருக்குமாதலால், இந்த ஜகத்தின் பீஜம் ஏற்படுவதற்கு, முன்னால் அதற்குக் காரணமாக முன் ஒரு ஜகத் இருந்திருக்கவேண்டும். அந்த ஜகத்திற்கு ஒரு பீஜம், அந்த பீஜத்திற்கு முன் ஒரு ஜகத் என்று இப்படியே கவனித்து வந்தால் இந்த ஜகத்-பீஜம்-ஜகத்-பீஜம் என்கிற துடர்ச்சிக்கு ஆதியும் கிடையாது அந்தமும் கிடையாது என்றே ஏற்படும். இந்த தாத்பர்யத்தைத்தான் **अनुगतगतः** (துயர்ந்துவந்த ஜகத்) என்ற பதத்தினால் குறிக்கிறார்.

பீஜமாயிருக்கும் தன்மையை விட்டு விருஷமாவதற்கு ஏதேனும் காரணமிருக்குமே? ஜகத் பீஜாவஸ்தையைவிட்டு நாமரூபாத்மகமாகத் தோன்றுவதற்கு என்ன காரணம்? என்று கேட்டால், பகவானுடைய ஸங்கல்பம் என்று சொல்வோம். அவருக்கு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யவேண்டுமென்ற ஸங்கல்பம் ஏன் ஏற்பட்டது? என்று கேட்டால், பிராணிகள்முன் செய்திருந்த கர்மாக்கள் பலனைக்கொடுக்க வேண்டியதாய் பழுத்துவிட்டதால், என்கிறோம். ஆகையால் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கவேண்டியிருக்கிற ஜீவர்கள் தான் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கு காரணம். ஈசுவரன் பலனைக் கொடுப்பவரே தவிர, அவரைப் பலன் கொடுக்கச் செய்வது ஜீவர்களின் புண்ணிய பாப கர்மாக்களே. ஆகையால் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கோ, இருப்புக்கோ, மறைவுதலுக்கோ, ஜீவர்கள்தான் பொறுப்புள்ளவர்கள். பகவானுக்கு எவ்வித பொறுப்பும் கிடையாது என்று தாத்பர்யம்.

(26)

ஜகத் தோன்றுவதற்குக் காரணம் ஆத்ம ஸ்வரூபமான பிரஹ்மத்தை அறியாமலிருப்பதுதான் என்றும், அந்த

அறியாமையே மாயை எனப்படும் என்றும், அது பாவருபம் என்றும், ஸத்-அஸத்-விலக்ஷணம் என்றும், அதினுல்தான் ஈசுவரன் ஜீவன் என்று வியவஹாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது அந்த மாயையின் மஹிமைகளையும் அதையொட்டி ஈசுவரரும் ஜீவனும் வேறுபோல் தோன்றுவதற்குள்ள காரணத்தையும் எடுத்துச் சொல்லும் ரிக்வேத வாக்கியங்களின் தாத்தர்யத்தை இரண்டு சுலோகங்களில் எடுத்துச் சொல்கிறார். அந்த மூல வாக்கியங்கள் இவை :

चतुष्कपर्दा युवतिः सुपेशा घृतप्रतीका वयुनानि वस्ते ।

तस्यां सुपर्णा वृषणा निषेदतुः यत्र देवा दधिरे भागधेयम् ॥

एकः सुपर्णः स समुद्रमाविवेश स इदं विश्वं युवनं विचष्टे ॥

X 114 (3, 4)

चत्वारोऽस्याः कपर्दाः युवतिरथ भवेन्नूतना नित्यमेषा

माया वा पेशला स्यात् अघटनघटनापाटवं याति यस्मात् ।

स्यादारम्भे घृतास्या श्रुतिभवनवयुनान्येवमाच्छादयन्ती

तस्यामेतौ सुपर्णाविव परपुरुषौ विष्टतोऽर्थप्रतीत्या ॥ २६ ॥

அச்யா:- இந்த மாயைக்கு चत्वार:- நான்கு कपर्दा:- விசேஷ மஹிமைகள் இருக்கின்றன:- (1) एषा-இந்த माया - மாயையானது युवति:- யௌவனமுள்ளது; अथ- அதினுல் नित्यं-எப்பொழுதும் नूतना-புதிதாகவே भवेत्-இருக்கும் (2) यस्मात्-எதினால் अघटन-घटना-पाटवं-சேர்க்க முடியாததை - ऽसौ-இதுவைப்பதில் - ऽसौ-ஸாமர்த்தியத்தை याति-அடைந்திருக்கிறதோ (அதினால்) पेशला वा-மிகவும் ஸாமர்த்தியசாலியாகவும் स्यात्-இருக்கும் (3) आरम्भे-ஆரம்பத்தில் घृत-அச்யா-நெய்யையுடைய வாயுள்ளதாகவும் (மிகவும் மனோஹரமாயுள்ளதாக) स्यात्-இருக்கும் (4) श्रुति-भव-वयुनानि-வேதத்தில்-உள்ள-அறிவுகளை एवं-இவ்விதம் आच्छादयन्ती-நன்கு மறைப்பதாகவும் இருக்கும். तस्यां-அந்த மாயையில் एतौ-இந்த पर-पुरुषौ-ஈசுவரனும்-ஜீவனும், अर्थ-प्रतीत्या - பதார்த்தங்கள்-தெரிவிதினால்,

सुषणौ-(நல்ல இறக்கைகளுடைய) பக்கிகள் **हृष-போல்**,
विष्टः-இருக்கிறார்கள்.

மாயை என்பது பாவபதார்த்தம் என்பது, மாத்திரமல்ல அதில் விசேஷமான மஹிமைகளும் உண்டு என்று அம் மஹிமைகளை நான்கு விதமாக எடுத்துச்சொல்கிறார்.

1. மாயை அனாதியாயிருந்தபோதிலும் அதற்கு கிழட்டுத் தனமே கிடையாது. அது எப்பொழுதும் புதிதுபோலவேதான் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். அந்தத் தோற்றத்தில் பலவிதமாய் வைசித்திரியம் இருக்கின்றது என்பது மாத்திரமில்லை. அதே அனுபவம் திரும்பத்திரும்ப ஏற்பட்டாலும் அலுத்துப்போகாது.

2. எதெல்லாம் ஸாத்தியமில்லையென்று ஸாதாரணமாக நினைக்கிறோமோ அதையெல்லாம் செய்துகாட்டும் யோக்கியதை மாயைக்கு இருக்கிறது

3. மாயை முதலில் மிகவும் நம் மனஸை இழுக்கும் தன்மையுடன் இருக்கும். பிறகுதான் அது நம்மை ஏமாற்றிவிட்டது, படுகுழியில் தள்ளி விட்டது, என்ற பிரக்ஞை ஏற்படும்.

4. வேத சாஸ்திரங்களை நன்கு பயின்றிருப்பவனைக் கூட அது மயக்கி அவைகளில் சொல்லியிருக்கிற விஷயங்களை இவன் சரியாக அர்த்தம் செய்து கொள்ளாமலோ மறந்துவிடும்படியோ செய்துவிடும்.

இவ்வித மஹிமையுள்ள மாயையின் ஸம்பந்தமுள்ளவர்களாகவேதான் ஜீவனும் ஈசுவரனும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் ஜீவன் மாயைக்குப் பராதீனனாயும், ஈசுவரனுக்கு மாயை பராதீனமாயும் இருக்கிறதினால்தான் வித்யாஸம், இருவரும் சைதன்ய ஸ்வரூபமாயிருப்பதினால், உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களை தங்கள் அறிவிற்கு விஷயமாக்கிக்கொள்ள முடிகிறது என்ற அம்சத்தை **अविज्ञा** என்ற பதத்தினால் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வெறும் ஸாக்ஷியாக மாத்திரம் பார்த்துக்கொண்டு அறிகிறவர் ஈசுவரன், அதிலேயே ஈடுபட்டு ஸுக துக்கங்களை அனுபவிப்பவன் ஜீவன். இருவருமே மாயையை ஆசிரயித்திருப்பதால் அவ்விருவரையும் சேர்த்து ஒரு மரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் பக்கிகளைப்போல என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, இதே திருஷ்டாந்தம் மூண்டகோபநிஷத்திலும் இருக்கிறது.

ஹ்ரு சுபுரீ சயுஜா சக்யா சமான் பூக்ஷ் பரிபக்ஷஜாதே ।
தயோர்நய: பிப்யல் சாஹதி அநபக்ஷந்யோ஽பிசாக்ஷிதி ॥ III 1 (1).

(27)

ஈசுவரன் ஜீவன் இருவருமே மாயையை ஆசிரியத்திருந்த
போதிலும் அவ்விருவர்களுக்குள் உள்ள வித்யாஸத்தை அடுத்த
சுலோகத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

एकस्तत्रास्त्यसङ्गः तदनु तदपरोऽज्ञानसिन्धुं प्रविष्टो
विस्मृत्यात्मस्वरूपं स विविधजगदाकारमाभासैक्षत् ।
बुद्ध्याऽन्तर्यावदैक्षत् विमृजति तमजा सोऽपि तां एवमेकः
तावत् विप्रास्तमेकं कथमपि बहुधा कल्पयन्ति स्ववाग्भिः ॥

தந்-அவ்விருவர்களில் ஈக:-ஒருவர் (ஈசுவரன்) அசங்க:-
பற்றுதலில்லாதவராக அஸ்தி-இருக்கிறார். ததநு-அதன்பிறகு
தத-அபர:-அவருக்கு-வேருயுள்ளவன் (ஜீவன்) அஜ்நா-
சிந்நு-அறியாமையாகிற-ஸமுத்திரத்தில் ப்ரவிஸ்த:-
மூழ்கினவனாய் ஆத்ம-ஸ்வரூப்-தன்னுடைய-வாஸ்தவமான
ஸ்வரூபத்தை விஸ்மூத்ய-மறந்துவிட்டு ச:-அவன் விவித-
ஜகத்-ஆகார-பலவித-உலக-ரூபமாயுள்ள அபாஸ-
தோற்றத்தை எக்ஷத்-பார்க்கிறான். (அவனை) யாவத்-
எப்பொழுது அந்:-தனக்குள்ளே பூத்யா-நிர்மலமான
பத்தியினால் எக்ஷத்-பார்க்கிறானே, (அப்பொழுது) த்-
அவனை அஜா-ஆதியற்ற மாயை விமூஜதி-விட்டு விலகி
விடும்; ச:அபி-அவனுங்கூட தா-அந்த மாயையைவிட்டு
(விலகிவிடுவான்) எவ்-இவ்விதமாக தாவத்-அப்பொழுது
ஈக:-ஒருவனாகவேயிருப்பான். ஈக்-இவ்விதம் ஒருவன
யிருக்கிற த்-அவரை விபா:-வேதமறிந்த பிராஹ்மணர்கள்
ஸ்வ-வாग्भि:-தங்களுடைய-வார்த்தைகளினால் கய் அபி-
எப்படி எப்படியோ பஹுதா-பலவிதமாக கல்பயந்தி-
கல்பிக்கிறார்கள்.

முண்டகோபநிஷத்தில் இவ்விருவர்களுக்குள் ஜீவன்
ஸூக துக்க ரூபமான பலனை அனுபவிக்கிறுனென்றும் ஈசுவரன்

அனுபவிக்காமல் பார்த்துக்கொண்டு மாத்திரம் இருக்கிறாரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதே விஷயத்தை இங்கே சொல்லும் போது ஒருவன் அக்ஞான ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கிறான் என்றும் மற்றொருவர் எவ்வித பற்றுதலுமில்லாமலிருக்கிறாரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விருவரும் தனித்தனியென்று எண்ணிவிடக்கூடாது. சைதன்யம் என்பது ஒன்றுதான். அதுவே வெளிப் பார்வையுடன் உலகத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்குமானால் ஜீவன் எனப்படுகிறது. உள்ளேயிருக்கும் ஆத்ம தத்துவத்தை அறிந்துவிட்டால் அந்தஜீவனே சுத்த சைதன்யமாய் விளங்குகிறான். அப்பொழுது மாயை அவனை கட்டுப்படுத்தாது. மாயை விலகிவிடுகிறபடியால் 'இரண்டு' என்கிற விவவஹாரத் திற்கும் இடம் கிடையாது. இவ்விதம் வாஸ்தவமாக ஒன்றாகவே இருக்கும் பிரஹ்ம தத்துவம் நன்கு மனஸில் பதியவேண்டியதற்காக அதையே பலவிதமாக பெரியோர்கள் எடுத்துச்சொல்கிறார்கள். **एकं सत् विद्या बहुधा वदन्ति** என்ற மந்திரத்தின் தாத்பர்யத்தை இந்த சுலோகத்தின் நான்காவது பாதத்தில் ஆசார்யார் கண்டிருக்கிறார். அவ்விதம் எடுத்துச் சொல்வதினால் அப் பெரியார்களுக்கு பிரஹ்ம சைதன்யம் பலவிதமென்ற தாத்பர்யம் கிடையாது. அவர்கள் பலவிதமென்று சொல்லிவிட்டதாகக் கிரஹிப்பதும் பிசகு.

(28)

முன் 24-வது சுலோகத்தில் ஆத்மாவிற்கு வாஸ்தவத்தில் பந்தமோ மோக்ஷமோ கிடையாது என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியானால் ஜனன மரணம், ஸுக துக்கம் ஆகிய ஸம்ஸாரம் யாருக்கு? என்ற கேள்வி ஏற்படக்கூடுமானதினால் அதற்கு, ஆத்மாவிற்கு உபாதியாயிருந்து கொண்டு, ஆத்மாவை ஜீவனாகத் தோன்றும்படி செய்யும் மாயாகரணமான அந்த:கரணத்திற்குத் தான் ஸம்ஸாரமே தவிர ஆத்மாவிற்கு இல்லையென்று, பதில் சொல்கிறார்.

नायाति प्रत्यगात्मा प्रजननसमये नैव यात्यन्तकाले

यत् सोऽखण्डोऽस्ति लक्षणं मन इह विद्यति प्रव्रजत्यूर्ध्वमर्वाक् ।

तत् काश्यं स्थूलतां वा न भजति वपुः किं तु संस्कारजाते

तेजोमात्रा गृहीत्वा व्रजति पुनरिहायाति तैस्तैः स हैव ॥ २८ ॥

प्रत्यक्-आत्मा-உ ள் ளே யி ரு க் கி ரு-ஆத்மா (சுத்த சைதன்யம்) प्रजनन-समये-பி ர க் கு ம்-போது (கர்ப்பம் ஏற்படும்போது) न आयाति வருவது கிடையாது; अन्त-काले-கடைசி-காலத்தில் (மரணஸமயத்தில்) न एव याति-போவதும் கிடையாது; यत्-ஏனென்றால் सः-அவர் अक्षरः-துண்டுபடாதவராக (பரிச்சின்னராகவில்லாமல்) अस्ति-இருக்கிறார். लैङ्ग-லிங்க சரீரத்துடன் சேர்ந்த मनः-அந்த:கரணம் (தான்) इह-இங்கே (இந்த ஸ்தூல சரீரத்தில்) विशति-பி ர வே சி க் கி ரு து; ऊर्ध्व-மேலே (ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுக்கும்) अर्वाक्-கீழே (கீழ் லோகங்களுக்கும்) प्रवजति-போகிறது. वपुषः-ஸ்தூல சரீரத்தினுடைய काश्य-மெலிந்திருக்கும் தன்மையையோ स्थूलतां वा-பருத்திருக்கும் தன்மையையோ तत्-அது न भजति-அடைகிறதில்லை. किं तु-ஆனால் संस्कार-जाते-(புண்யம், பாபம் என்கிற) இரண்டு ஸம்ஸ்கார-கூட்டங் களையும் तेजोमात्रा:-தேஜஸ் (முதலிய பஞ்சபூதங்களின்) ஸூக்ஷ்மாம்சங்களையும் गृहीत्वा-எடுத்துக்கொண்டு व्रजति-போகிறது; पुनः-மறுபடியும் इह-இங்கே तैः तैः सह एव-அந்த அந்த ஸம்ஸ்காரங்களுடனேயே आयाति-வருகிறது.

ஸர்வ வியாபகமாயிருக்கும் சுத்த சைதன்யத்திற்கு எங்கேயும் போவது வருவது என்ற வியவஹாரம் ஸாத்யமில்லை. அந்த சைதன்யத்தை பரிச்சின்னப்படுத்தி சிறிதாகக் காட்டும் உபாதி யான ஸூக்ஷ்மசரீரத்தான் இங்கே பிறப்பு, இறப்பு, ஸ்வர்க்க நரகாதிலோக அனுபவம், மனிதபக்ஷமிருகாதி ஜன்மம், முதலிய வைகளை அடைகிறது. அதை ஸ்தூல தேஹத்திலுள்ள மெலிவு, பருமன் முதலியவை பாதிக்காதபோதிலும், அது இந்த சரீரத்தை விட்டுப் போகும்போது தனக்கு ஆசிரயமாய் பஞ்ச பூதங்களின் ஸூக்ஷ்மமான அம்சங்களை எடுத்துக் கொண்டே போகிறது. அத்துடன் அதுவரை செய்யப்பட்டிருக்கும் புண்ய பாப கர்மாக்களின் ஸம்ஸ்காரங்களும் கூடவே வரும். அந்த ஸூக்ஷ்மாம்சங்களே போகும்படித் தில் ஸூக துக்கங்களை அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய புதிய ஸ்தூல சரீரத்திற்கு பீஜமாய் இருக்கின்றன. அந்த ஸம்ஸ்காரங்களே போகும்படித் புதிய

கர்மாக்களைச் செய்வதற்கும் அதன் பலனான ஸுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதற்கும் காரணமாயிருக்கின்றன. இவ்விஷயம் பிரஹ்மஸூத்திரத்தில்,

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिवृक्तः

என்று ஆரம்பிக்கும் அதிகரணத்திலும் (3-1-1) பிரஹ்தாரண்யக உபநிஷத் IV-4.

स एतास्तेजोमात्राः समभ्याददान । तं विद्याकर्मणि समन्वारमेते पूर्वप्रज्ञा च ।

என்கிற பிரகரணத்திலும் உள்ள பாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(29)

உபாதி யான அந்த:கரண விசிஷ்டமான விங்கஜீசரீரம்தான் லோகாந்தரம் போகிறதென்பதற்கு பிரமாணமாக நிக்வேதத்தில் உள்ள ஒரு கதையை ஆசார்யார் உதாஹரிக்கிறார். ஸநாதி என்ற ஒரு அரசனுக்கு பந்து, ஸுபந்து, சுருதபந்து, விப்ரபந்து என்று நான்கு ஸஹோதரர்கள் புரோஹிதர்களாக இருந்தார்கள். ஒரு ஸமயம் அரசனின் இஷ்டப்படி ஆபிரா கர்மாவைச் செய்ய இவர்கள் ஸம்மதிக்கவில்லையானதினால் வேறு இரண்டு மாயாவி்களை அவன் புரோஹிதர்களாக ஏற்படுத்திக்கொண்டான். அவர்கள் ஆபிராபிரயோகம் செய்து அந்த நால்வரில் ஸுபந்து என்பவரைக் கொன்றுவிட்டார்கள். அதன்பேரில் மற்ற மூவரும் சேர்த்து வேத மந்திரங்களால் அவரை மறுபடியும் யமலோகத்திலிருந்து அழைத்துவிடுகிறார்கள். அப்படி அழைக்கும் மந்திரங்களில்

यत् ते यमं वैवस्वतं मनो जगाम दूरकम् ।

तत् त आवर्तयामसीह क्षयाय जीवसे ॥

X 58 (1)

“உன்னுடைய எந்த மனஸானது வெகுதூரத்திலிருக்கும் ஸூர்யன் குமாரரான யமனைப் போயடைந்ததோ, அந்த உன் மனனை இங்கே வந்திருந்து ஜீவிக்கவேண்டியதற்காக திருப்பிக் கூப்பிடுகிறோம்” என்ற மந்திரம் இருக்கிறது. அதை ஆசார்யார் சுலோக ரூபத்தில் எடுத்துச்சொல்கிறார் :—

आसीत् पूर्वं सुबन्धुः भृशमवनिसुरो यः पुरोधाः सनातैः

ब्राह्मात् कृटाभिचारात् स खलु मृतिमितः तन्मनोऽगात् कृतान्तम् ।

तद्भ्राता श्रौतमन्त्रैः पुनरनयदिति प्राह सूक्तेन वेदः

तस्मादात्माभियुक्तं व्रजति ननु मनः कर्हिचिन्नान्तरात्मा ॥ २९ ॥

पूर्வ - முன்னொரு காலத்தில் சனாதை: - ஸ்நாதியென்ற வனுக்கு பூரோஹிதராக பூஷ - மிகவும் கியாதி பெற்றவரான சுவந்நு: - ஸுபந்து என்ற ய: - எந்த அவநிசுர: - பிராஹ்மணர் ஆசீத் - இருந்தாரோ, ச: - அவர் ப்ராஹ்ம - ஒரு பிராஹ்மணன் செய்த கூட - அபிசாராத் - கபடமாகச் செய்த - ஆபிசாரப்பிரயோகத்தினால் மூதி - மரணத்தை இது - அடைந்தார்ல்லவா ! தத் - மன: - அவருடைய மனஸ் கृतாந்த - யமனை அகாத் - போய்ச்சேர்ந்தது. தத் - ஞாநா - அவரது ஸஹோதரர் ஶ்ரீத் - மந்நை: - வேத மந்திரங்களினால் புந: - மறுபடியும் அநயத் - கொண்டு வந்தார் இதி - என்று வேத: - வேதமானது சூக்தெந - ஒரு ஸூக்தத்தின் மூலம் ப்ராஹ் - சொல்லுகிறது. தஸாத் - ஆகையால் ஆத்ம - அபியுக்த - ஆத்மாவுடன் சேர்ந்த மன: - மனஸ் வ்ரஜதி - போகிறது நநு - என்று ஏற்படவில்லையா ? கர்ஹிசி - த் ஒருக்காலும் அந்நராத்மா - உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மா (சுத்தசைதன்யம்) ந - போவ தில்லை.

(30)

“ஆத்மாவுடன் சேர்ந்த” என்றால் ஆத்மாவின் பிரதி பிம்பஸஹிதம் என்று மாத்திரம் தாத்தபர்யம். உள்ளேயுள்ள சுத்த சைதன்யம் மனஸில் பிரதிபிம்பிக்கிறபடியால் மனஸில் உள்ள சேஷ்டைகள் சைதன்யத்திலும் இருப்பதாகத் தோன்று கின்றன. வாஸ்தவத்தில் அச்சேஷ்டைகள் பிம்பமான சைதன்யத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டவையல்லவென்பதை திருஷ்டாந்தம் மூலமாக அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறார்:—

एको निष्काम आत्मा प्रचलति मनसा धावमानेन तस्मिन्
तिष्ठन्नग्रेऽथ पश्चाद्वहि तमनुगतं जानते चक्षुराद्याः ।

यद्वत् पाथस्तरङ्गैः प्रचलति परितो धावमानैस्तदन्तः

प्राक् पश्चादस्ति तेषां पवनसमुदितैस्तैः प्रशान्तैर्यथावत् ॥ ३० ॥

एकः - ஒருவராக निष्कम्पः - அசைவற்றவராயிருக்கும்
आत्मा - ஆத்மா धावमानेन - ஓடுகிற मनसा - மனஸூடன்
(சேர்ந்து) प्रचलति - சேஷ்டிக்கிறார்; तस्मिन् - அந்த மனஸில்
अग्ने - முன்னாலேயும் अथ - அப்படியே पश्चात् - பின்னாலேயும்
तिष्ठन् - இருந்துகொண்டு இருக்கிறார். (ஆனால்) अनुगतं -
கூடவேயிருந்துவருகிற तं - அவரை चक्षुराद्याः - கண்
முதலிய இந்திரியங்கள் न हि जानते - அறிகிறதேயில்லை.
यद्वत् - எதுபோலேயென்றால், परितः - நாலா பக்கங்களிலும்
पवन-समुदितैः - காற்றினால் கிளப்பப்பட்டு धावमानैः - ஓடுகிற
तरङ्गैः - அலைகளுடன் (சேர்ந்து) पाथः - ஜலம் प्रचलति - நன்கு
அசைகிறது; तत्-अन्तः - அந்த அலைகளுக்குள்ளேயும் तेषां -
அவைகளுக்கு प्राक् - முன்னாலும் पश्चात् - பின்னாலும் अस्ति -
இருந்துவருகிறது; प्रशान्तैः - நன்கு அடங்கிவிட்ட तैः -
அந்த அலைகளுடன் यथावत् - எப்படியிருக்கவேண்டுமோ
அப்படி (அசைவற்றதாக இருந்துவிடுகிறது).

அலைகள் எவ்விதம் கிளம்பி ஓடினாலும் ஓடாமலிருந்தாலும்
அவைகளிலுள்ள ஜலம் எவ்வித மாறுதலையுமடையாமல் எப்படி
ஒரே மாதிரி இருந்து வருகிறதோ, அப்படியேதான் மனஸில்
ஏற்படக்கூடிய பலவித விருத்திகளினால் அந்த மனஸில் பிரதி
பலிக்கும் ஆத்மாவிற்கு எவ்வித பாதகமுமில்லை; அது
எப்பொழுதும் போல் ஒரேமாதிரியாகத்தான் இருக்கும்,
மனஸிற்கும் வெளிப்பட்டவைகளாகிய இந்திரியம் முதலியவை
மனோவிருத்திகள் எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்து பிரகாசித்துக்
கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை அறிந்துகொள்ள சக்தியற்றவை.

(81)

அவ்விதம் சலனமற்று இருக்கவேண்டிய ஆத்மா எவ்விதம்
வெளிப்பிரபஞ்சத்தில் ஈடுபட்டு ஸம்ஸார ஸுகதுக்கங்களை
அனுபவிக்கும்படி ஏற்பட்டது என்பதை படிப்படியாக பிருஹு
தாரண்யக உபநிஷத்தில் கண்ட,

आत्मैवेदमग्र आसीदेक एव, सोऽकामयत जाया मे स्यात्, अथ प्रजायेय, अथ वित्तं मे स्यात्, अथ कर्म कुर्वीय, इति ...
... स यावदप्येतेषां एकैकं न प्राप्नोति अकृत्स्न एव तावन् मन्यते ॥ I 4 (17)

என்ற வாக்கியத்தையனுஸரித்து வர்ணிக்கிறார்:-

एकाक्यासीत् स पूर्वं मृगयति विषयान् आनुपूर्व्यान्तरात्मा
जाया मे स्यात् प्रजा वा धनमुपकरणं कर्म कुर्वन् तदर्थम् ।

क्लेशैः प्राणावशेषैः महदपि मनुते नान्यदस्माद्गरीय-

स्त्वेकालामेऽप्यकृत्स्नो मृत इव विरमत्येकहान्याऽकृतार्थः ॥ ३१ ॥

சு:- அந்த அந்தராத்மா - உள்ளேயுள்ள ஆத்மா பூர்வ-
முதலில் ஏகாதி - ஒருவராகத்தனித்து அஸித் - இருந்தார்.
அநுபூர்வ - பிறகு வரிசையாக விஷயங் களை சூதயதி-
தேடுகிறார் “சு - எனக்கு ஜாயா - மனைவி ச்யாத் - இஃதுக்க
வேண்டும். ப்ரா வா - (அவள் மூலமாய்) பிரஜையும்த
(வேண்டும்). உபகரண - (எல்லா ரையும் போஷணம்
செய்வதற்காக) உபயோகிக்கும் படி தன் - செல்வம்
(வேண்டும்).” தத் - அஃ - இவைகளுக்காக ப்ராண-அவசை:-
பிராணனை மாத்திரம்-மீதமாக வைத்துக் கொண்டு க்ஷை:-
பலவித துன்பங்களுடன் கர்ம - வேலை குர்வத் - செய்து
கொண்டு மஹத் - அபி - (வாஸ்தவத்தில்) பெரிதாயிருந்த
போதிலும் அந்யத் - வேறு எதையும் அஸாத் - இதைவிட ரீதிய:-
பெரிதாக ந மருதே - எண்ணுவதில்லை. து - அத்துடன் ஏக-
அக்ஷை - அபி - (இவைகளில் ஏதேனும்) ஒன்று - கிடைக்கா
விட்டாலும்கூட அகூத:- - குறையுள்ளவனாக (மூளியாக)
ஆகிவிடுகிறான். ஏக - ஹ்யா - ஒன்று - குறைந்து விட்டால்
அகூதர்த் - செய்ததெல்லாம் பிரயோஜனமற்றதாகி விட்ட
தென்று எண்ணினவனாய் சூத: த்வ - இறந்துவிட்டவன்
போல விரமதி - ஓய்ந்து போகிறான்.

தான் பரிபூர்ணமானவன், எவ்வித குறையும்ற்றவன், ஸுக ஸ்வரூபியாயிருப்பவன், என்பதையெல்லாம் மாயையினால் ஆத்மா மறந்தவுடன், தன்னை பூர்ணமாக்கிக்கொள்ள, தனக்கு உள்ள குறையை நிவர்த்திசெய்துகொள்ள, தனக்கு ஸுகத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்ள, அவசியமிருப்பதாக நினைத்துவிடுகிறான். அதன் பேரில் மனைவி, மக்கள், சொத்து, உத்தியோகம் முதலியவைகளை தேடும்படி ஏற்படுகிறது. அப்படித் தேடியடைய பலவிதத் துன்பங்களுக்குள்ளாகி வேலை செய்தும் இவைகளில் ஏதேனும் ஒன்று கிடைக்காவிட்டாலும், கிடைத்தது கையை விட்டுப் போய்விட்டாலும், தானே போய்விட்டதாக பாவித்து அயர்ந்து போகிறான். இவைகளைவிட மேலான புருஷார்த்தங்கள் இருப்பதாக வேதமோ பெரியோர்களோ எடுத்துச்சொன்னாலும் கூட, இதிலுள்ள பிடிமானத்தினால் அதில் நம்பிக்கை ஏற்படுவது இல்லை. மாயைக்கு இவ்வளவு பலமிருக்கிறது.

(32)

மாயை எவ்வளவு பெரிதாக இருந்தாலும், ஸர்வ வியாபகமாய் ஸர்வசக்தமாய் ஸர்வக்ருமாயுள்ள ஆத்ம தத்வத்தை மறைக்கமுடியுமா? என்னால் ஸூர்ய மண்டலத்தை விட எவ்வளவோ சிறியதாகிய மேகம் ஸூர்யனை மறைத்து விடுகிற தில்லையா? என்கிறார். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் ஸூர்யனை நம்கண்ணுக்குத் தெரியவோட்டாமல் மாத்திரம் மேகம் செய்யலாமேதவிர, ஸூர்யனைப் பிரகாசமற்றதாகச்செய்ய யோக்கியதையற்றது. மேகம் இருக்கிறதென்று நமக்கு தெரிவதே ஸூர்யப் பிரகாசத்தினால்தான் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது என்கிறார் :-

नासीत् पूर्वं न पश्चादतनुदिनकराच्छादको वारिवाहो

दृश्यः किं त्वन्तराऽसौ स्थगयति स दृशं पश्यतो नार्कविम्बम् ।

नो चेदेवं विनाऽर्कं जलधरपटलं भासते तर्हि कस्मात्

तद्वत् विश्वं पिधते दृशमथ न परं भासकं चालकं खम् ॥ ३२ ॥

அதனு - டினகர் - ஆच्छாदக: - மிகவும் பெரியதான் - ஸூர்யனை - பூராவும் மறைக்கக்கூடிய வாரிவாஹ: - மேகம்

மானது பூவ் முன்னாலும் ந அசித்-இருந்ததில்லை; பஜாத்-பின்னாலும் ந-இருக்கப்போவதில்லை. கி் து-ஆனால் அந்தா-மத்தியில்தான் அசி-அது ஐய:-பார்க்கப்படுகிறது. ச:-அது பश्यत:-பார்க்கிறவனுடைய ஐய-கண்ணைத்தான் ஸ்யாயதி-தடுக்கிறது; அக்-விஸ்வ-ஸூர்யனுடைய-பிம்பத்தை ந-பாதிக்கிறது. எவ்-இவ்விதம் (ஸூர்யனை பாதிக்கிறதில்லையென்பது) நோ சேத்-இல்லை யானால், தஹி-அப்பொழுது ஜஹ-படத்-மேக-வரிசையானது அக்-ஸூர்யனை வினா-தவிர கஸாத்-எதினால் (வேறு எந்தப் பிரகாசத்தினால்) பாசை-பிரகாசிக்கிறது (இருப்பதாகத் தெரிகிறது)? தத்-அதைப்போலவே, விஸ்வ-(மாயா கார்யமான இந்த) பிரபஞ்சம் ஐய-ஜீவனுடைய பார்வையை பித்யை-மூடிவிடுகிறது (பார்க்கவொட்டாமல் தடுக்கிறது); அய-ஆனால் பாசக்-தன்னை பிரகாசிக்கும்படிச் செய்வதாயும் சாதக்-தன்னை அசையும்படிச் செய்வதாயும் உள்ள பர்-மேலான (பரம்பொருளான) ச்-ஆத்மாவை ந-மூடிவிடுகிறதில்லை.

ஸூர்யனுக்கு வெகுதூரம் கீழே மிகச்சிறியதாக இருக்கும் மேகம், ஸூர்யனுடைய பிரகாசத்தை கொஞ்ச தூரத்திற்கு நன்கு தெரியவொட்டாமல் செய்யலாமே தவிர, அந்த தூரத்திற்கு வெளியிலும் மேலேயும் பிரகாசத்தை தடுக்க முடியாது. அந்த கொஞ்ச தூரத்திற்குத் தெரியாமலிருப்பதும் மேகத்தின் நிழலில் இருந்துகொண்டு பார்ப்பவனுடைய பார்வையில்தான், வேறிடங்களில் இருப்பவர்களுக்கு ஸூர்ய பிரகாசம் நன்றாகத்தெரியும். இந்த மேகமும் முன்னாலுமில்லை. பின்னாலுமில்லை. நடுவில் சிறிது காலம் தோன்றி மறைந்து விடுகிறது. இந்த மேகம் எவ்விதத்திலும் ஸூர்யனை மங்கச் செய்யாது. ஸூர்யனுக்கு பிரகாசமேயில்லையென்று செய்து விடுவது ஸாத்தியமேயில்லை. அப்படி ஸாத்தியமாயிருந்தால் மேகம் என்று ஒன்று இருக்கிறதென்பதையே யாராலும் அறிய முடியாது. ஆகையால் ஸூர்யனை மறைக்கும் மேகமும் ஸூர்யனால்தான் பிரகாசிக்கிறது. தவிரவும், பூமியிலும் ஸமுத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தை தன் கிரணங்களால் வற்றடித்து ஆவியாக்கி மேகத்தை உண்டு பண்ணினதும் ஸூர்யன்தான்.

அதே மாதிரி, ஜகத் உண்டாவதும், இருப்பதாகத் தோன்றுவதும், ஸகலவித வியவஹாரங்களை நடத்துவதும், ஆத்மாவினால் தான். தனக்குக் காரணமாயும், பிரகாசமாயும், பிரவர்த்தகமாயுமுள்ள ஆத்மாவை மறைத்துவிட ஜகத்திற்கு யோக்கியதை கிடையாது. ஆனால் ஜகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு ஆத்ம தத்வம் நன்கு விளங்காது.

(33)

ஜகத் இருப்பதாய்த் தோன்றுவதினால் மாத்திரம் ஸத்ய மென்று ஆகாது, அது வெறும் தோற்றமே என்பதை நன்கு விளக்குவதற்காக ஸ்வப்ன காலத்திலுள்ள அனுபவத்தை திருஷ்டாந்தமாக ஆசார்யார் எடுத்துச்சொல்கிறார்:—

புஜான: ச்வராஜ்ய் சசகலவிभवो जागरं प्राप्य भूयो

राज्यभ्रष्टोऽहमित्थं न भजति विषमं तन्मृषा मन्यमान: ।

स्वम् कुर्वन् अगम्यागमनमुखमघं तेन न प्रत्यवायी

तद्वत् जाग्रदशायां व्यवहृतिमखिलां स्वप्नवत् विसरेत् चेत् ॥ ३३ ॥

ச - சகல - விभव - ஸகலவித - வி ப வ ங் க ளு ட ன் கூடியவனாக **சும - ராஜ்ய் -** ஸ்வப்னத்தில் காணப்படும் - ராஜ்யத்தை **புஜான:-** அனுபவிக்கிறவன் **பூய:-** மறுபடியும் **ஜாగர் -** விழிப்பை **பாப -** அடைந்த பிற்பாடு, **தத் -** அந்த ராஜ்யத்தை **மூஷா -** பொய்யென்று **மன்யமான:-** அறிந்தவனாகி “**ராஜ்ய-புஷ:-** ராஜ்யத்தை-இழந்து விட்டவன் **அஹ்-நான்**” **ஹ்ய் -** என்று **விஷம் -** துக்கத்தை **ந பஜதி -** அடைகிறதில்லை. **சும -** ஸ்வப்னத்தில் **அகம்யா -** **கமன -** அகம்யா-கமனம்-முதலான **அஃ -** பாப கார்யத்தை **குவீந் -** செய்கிறவன் **தென -** அந்த பாப கார்யத்தினால் **புத்யவாயி -** தோஷமுள்ளவனாக (பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டியவனாக) **ந -** ஆகிறதில்லை. **தத்வத் -** அதைப்போலவே, **ஜாபத் -** **தஷாய் -** விழிப்பு-ஸமயத்தில் உள்ள **அஸிலா -** எல்லா **வ்யவஹி -** வியவஹாரத்தையும் **சுமவத் -** ஸ்வப்னத்தை மறப்பதுபோல **வீசுரெத்** **செத் -** மறந்து விடுவானெயானால்: (இதுவும்

பொய்தான் என்று அறிந்து விடுவானேயானால்) எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படமாட்டான்; துக்கமோ தோஷமோ ஏற்படாது.

ஸ்வப்ன காலத்தில் அனுபவிக்கப்படுகிற லாபமோ நஷ்டமோ இரண்டும் விழிப்பு வந்தவுடன் பொய்தான் என்ற அறிவு ஏற்பட்டு விடுவதால், அதைப்பற்றி ஸந்தோஷமோ துக்கமோ அடைவது கிடையாது. அப்படியே, அந்த ஸமயத்தில் செய்யப்படும் புண்ணியமோ பாபமோ இரண்டும் பொய்தான் என்ற அறிவு விழித்துக்கொண்டவுடன் ஏற்படுவதால், அதற்காக மேன்மையோ இழிவோ பச்சாத்தாபமோ பிராயச்சித்தமோ ஏற்படுவதற்கும் நியாயமில்லை. அதேமாதிரி ஜாகிரத் காலத்தில் உலகத்தில் செய்யும் புண்ணிய பாபங்களும் அனுபவிக்கும் ஸுகதுக்கங்களும் பொய்தான் என்று, அவித்யையாகிற தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டவருக்கு, அறிவு ஏற்பட்டு விடுமானதினால் அவைகளால் ஆத்மாவிற்கு எவ்வித மாறுதலும் ஏற்படக்கூடியதில்லை. அவர் எப்பொழுதும்போல் நிர்விகார மாய் தன் நிலையிலேயே இருந்து வருகிறார்.

(34)

ஸ்வப்ன காலத்திய அனுபவத்தைப்போல ஜாகிரத் காலத்திய அனுபவத்தைப் பார்க்க முடியுமா? என்றால், இரண்டிற்கும் உள்ள ஸமானமான அம்சத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார்:—

स्मावस्थानुभूतं शुभमथ विषमं तन्मृषा जागरे स्यात्

जाग्रत्यां स्थूलदेह व्यवहति विषयं तन्मृषा स्वापकाले ।

इत्थं मिथ्यात्वसिद्धावनिशुभमथवा सज्जते तत्र मूढः

सत्ये तद्भासकेऽस्मिन्निह हि कुत इदं तन्न विज्ञो वयं हि ॥ ३४ ॥

ஸ்ம-அவஸ்தா-அனுபூத் - ஸ்வப்ன-தசையில்-அனுபவிக்கப் படும் शुभம் - நல்லது अथ - அப்படியே विषमம் - கெட்டது எனவே वात् - அது जागरे-விழிப்பு ஸமயத்தில் मृषा - பொய் யாகவே स्यात् - ஆகும். (அப்படியே) जाग्रत्यां - விழிப்பு

ஸமயத்தில் स्थूलदेह-व्यवहृति-विषय-ஸ்தூல தேஹத்தின்-
வியவஹாரத்திற்கு - விஷயமானதும் (நல்லதும்
கெட்டதும்) எதுவோ तत्-அது स्वाप-काले- தூங்கும்-
ஸமயத்தில் (ஸ்வப்னம் காணும்போது) मृषा-பொய்யே.
इत्थं-இவ்விதமாக अनिश-எப்பொழுதும் उभयथा - இரண்டு
வகையிலும் मिथ्यात्व-सिद्धौ-பொய்த்தன்மையே என்று-
தீர்மானமாகயிருக்கையில் तत्र-அதில் मूढः-மூடனாயிருந்து
கொண்டு सज्जते - பற்றுள்ளவனாகயிருக்கிறான்; तत्-भासके -
அவ்விரண்டையும்-தெரியும்படி செய்து கொண்டு सत्ये -
வாஸ்தவமாயிருக்கிற असिन्-இவர் (ஆத்மா) इह-இங்கே
இருக்கும்போதே, इदं - இவ்விதம் பற்றுதல் ஏற்படுவது
कुतः-எந்த காரணத்தினால்? तत्-அந்த காரணத்தை वयं-
நாம் न विमः हि-அறியவில்லை.

நன்கு போஜனம் செய்துவிட்டு தூங்குகிறவன் ஸ்வப்னம்
காணும்போது, தான் பசியினால் மிகவும் வருந்துவதாக
அனுபவிக்கிறான். ஸ்வப்னத்தில் நன்கு போஜனம் செய்தவன்
விழித்துக்கொண்டவுடன் பசியினால் வருந்துகிறான். ஆகை
யால், ஜாகிரத்தில் இருப்பது ஸ்வப்ன காலத்தில் இல்லாததாக
ஆகிவிடுகிறது; ஸ்வப்னத்தில் இருப்பது விழிப்புக் காலத்தில்
இல்லாததாக ஆகிவிடுகிறது. இதிலிருந்து இரண்டுமே பொய்
தான் என்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் ஜாகிரத் காலத்தில்
அனுபவித்தவன்தான் ஸ்வப்ன காலத்திலும் அனுபவிக்கிறானா
தால் அவன் இரண்டு காலத்திலும் இருப்பவனாகவேயிருக்கிறான்;
அவன் இல்லை யென்று போவதே கிடையாது. இவ்வளவு
தெளிவாய் இரண்டு காலத்திலும் இருப்பதாகத் தெரிகிற
ஆத்மாவை அறிந்து கொள்ளாமல், தோன்றி மறையும் அம்சங்
களில் ஈடுபடுவது மூடத்தனத்தைத்தவிர வேறு என்ன?
என்கிறார் ஆசார்யார். அந்த மூடத்தனத்திற்கு என்ன
காரணம் என்று ஆலோசித்தால், அந்த மூடத்தனம் காரணத்
துடன் ஏற்பட்டிருந்தால் மூடத்தனமேயாகாது. ஆகையால்
அதற்குக் காரணம் தேடுவது வீண் பிரயத்தினம் என்று
தாற்பரியம்.

सत्ये तद्भासके असिन् “ஸத்யமாய் பிரகாசப்படுதுகிற
வராய் இவர் இருக்கும்போது” என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டது.

இதையே முன்னுள்ள சூத்: “மூடன்” என்ற வார்த்தையுடன் சேர்த்து அன்வயம் செய்தால் “ஸத்யமாய் பிரகாசப்படுத்துகிற வரையுள்ள இவர் விஷயத்தில் மூடனாயிருப்பவன்” என்ற அர்த்தம் கிடைக்கும். அனாத்ம பதார்த்தத்தில் பற்றுதல் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் ஆத்மாவை அறியாமலிருப்பதுதான். ஆத்மா இவ்வளவு தெளிவாகத் தெரியும்போது, அது விஷயமாக அறியாமையோ அதன் பலனாக அனாத்மாவில் பற்றுதலுமோ ஏற்படுவதற்கு காரணமேயில்லை என்று தாற்பர்யம்.

(35)

ஜாக்கிரத் காலத்திலேயே ஒரு ஸமயத்தில் அனுபவித்த விஷயம் சில நாட்கள் சென்று மறந்துபோய் விடுகிறது. மறந்து விடுவதினால் அவ்விஷயம் பொய் என்று ஆகுமா? அதைப்போலவே, ஜாக்கிரத் காலத்தில் உள்ள அனுபவம் ஸ்வப்ன ஸமயத்தில் மறந்துபோய் விடுகிறது; அதினால் தான் ஸ்வப்னத்தில் காணவில்லை. இதற்காக அதை பொய் என்று சொல்லிவிட்டலாமா? என்று கேட்கலாம். இதற்காக, ஜாக்கிரத் அனுபவத்தை மறக்காமலே ஸ்வப்னம் காண்பதும் உண்டு என்பதை ஆசார்யார் எடுத்துக்காட்டுகிறார். ஒருவன் ஸ்வப்னம் காணும்போது வெகு நாட்களுக்கு முன்னால் இறந்துபோன பத்துவையோ நண்பனையோ காண்பதுண்டு; அப்பொழுது “இவன் இறந்துபோனவன் அல்லவா?” என்ற ஞாபகமும் இருப்பதுண்டு. அப்படியே இறந்துபோய் விட்டதாக ஒரு பத்துவையோ நண்பனையோ ஸ்வப்னத்தில் காணும் போது “இவன் உயிருடன் அல்லவா இருக்கிறான்?” என்ற ஞாபகமும் இருப்பதுண்டு. ஆகையால், ஞாபக மறதியினால் விபரீதமான தோற்றமேற்படுகிறதென்று சொல்வதற்கில்லை. காரணம் தெரியவில்லையென்று முந்தின சுலோகத்தில் சொன்னது அவ்வளவு சரியல்ல, ஞாபகமறதியைக் காரணமாகச் சொல்லலாமே என்றால், அதுவும் போதுமான காரணமாகாது என்று காட்டுவதற்காக அடுத்த சுலோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது:—

जीवन्तं जाग्रतीह स्वजनमथ मृतं स्वप्नकाले निरीक्ष्य

निवेदं यात्यकस्मात् मृतममृतमयं वीक्ष्य हर्षं प्रयाति ।

स्मृत्वाऽप्येतस्य जन्तोः निधनमसुयुति भावते तेन साकं

सत्येवं भाति भूयोऽल्पकसमयवशात् सत्यता वा मृषात्वम् ॥

इह - இங்கே जायति - ஜாகிரத்தில் जीवन्तं - உயிரோ
 டிருக்கும் स्व जन् - தன்-மனிதனை अय - பிறகு स्वप्नकाले -
 ஸ்வப்ன காலத்தில் मृतं - இறந்து போனதாக निरीक्ष्य-
 பார்த்து अकस्मात् - காரணமன்னியில் निर्वेदं - துக்கத்தை
 याति - அடைகிறான். मृतं - ஜாக்கிரத்தில் வாஸ்தவமாய்)
 இறந்து போயிருக்கும் असु-இவனை असृतं-இறந்து
 போகாதவனாக (உயிருடன் இருப்பதாக) वीक्ष्य-பார்த்து
 हर्षं ஸந்தோஷத்தை प्रयाति - அடைகிறான். एतस्य இந்த
 जन्तोः - மனிதனுடைய निधनं மரணத்தையும் असु-युति-
 உயிருடன்-சேர்ந்திருப்பதையும் स्मृत्वा अपि - ஸ்மரித்துங்
 கூட तेन-साकं-அவனுடன் கூட भाषते-பேசுகிறான். एवं-
 இவ்விதம் सति இருக்கையில், भूयः - अल्पक-समय-वशात्-
 அதிக காலம்-ஸ்வல்ப காலம் என்ற காரணத்தினால்
 सत्यता - (ஜாக்கிரத்திற்கு) உண்மையாயிருக்கும்
 தன்மையோ मृषात्वं वा - (ஸ்வப்னத்திற்கு) பொய்யா
 யிருக்கும் தன்மையோ भाति-தோன்றுகிறது.

வெகுநாள் நீடித்திருப்பதினால் ஜாகிரத் ஸத்யமென்றும்
 சில நிமிஷங்களில் மறைந்து விடுவதினால் ஸ்வப்னம் பொய்
 யென்றும் தோன்றுகிறதே தவிர, தத்வத்தை விசாரிக்கும்போது
 இரண்டிற்கும் ஒரே ஸ்வரூபந்தான். அதாவது, இரண்டுமே.
 பொய்தான். ஜாக்கிரத் என்பது நீடித்த தூக்கம், அவித்யை
 யினால் ஏற்பட்டது; ஸ்வப்னம் என்பது குறுதின தூக்கம்,
 நித்ரையினால் ஏற்பட்டது. இவ்வுளவுதான் ஸத்தியாஸம்.

(86)

இவ்வளவு வியக்தமாயிருக்கிற ஜகத் பொய்யான காரணத்
 திரிந்து உண்டாயிருக்கமுடியுமா? என்றால், ஒருவன் ஸ்வப்
 னத்தில் ஸ்திரீ ஸம்போகம் செய்ததாகக் கண்டால், அப்பொழுது
 வாஸ்தவத்தில் ஸ்திரீயும் இல்லை ஸம்போகமும் இல்லை யென்று
 இருந்தபோதிலும், சுக்கிரம் திரவித்து வஸ்திரம் அழுக்காகிற
 தில்லையா? என்று பதில் கேட்கிறார்.

स्वप्नसौख्यादपि भृशमसतो या च रेतस्ययुतिः स्यात्

सा ह्यया तद्वदेतत् स्फुरति जगदसत्कारणं सत्यकल्पम् ।

स्वमे सत्यः पुमान् स्यात् युवतिरिह मृषैवानयोः संयुतिश्च

प्रातः शुकेण वस्त्रोपहतिरिति यतः कल्पनामूलमेतत् ॥ ३६ ॥

மூசு அசத:-கொஞ்சமேனும் வாஸ்தவமில்லாத ஸ்வ-
 ம்-சங்-சௌயாத் அபி-ஸ்வப்னத்தில் தோன்றும்-ஸ்திரீயின்
 சேர்க்கையினால் ஏற்படும் - ஸுகம் காரணமாகக்கூட
 ரேத:-ச்யுதி:-சுக்கிரம்-திரவிப்பது யா-எது ச்யாத் -
 இருக்குமோ, சா-அது ட்ஷ்யா-பார்க்கக் கூடியதாயிருக்கிறது
 (உண்மையாக இருக்கிறது) தத்-அதைப்போலவே,
 எதத்-இந்த ஜகத்-உலகம் அசத்-காரண-ஸத்தில்லாததை-
 காரணமாயுடையதாயும் சத்யகல்ப-ஸத்தியம். மாதிரி
 தோற்றமுள்ளதாகவும் ஸூரதி - பிரகாசிக்கிறது. யத:-
 ஏனெனில் ஸ்வப்னத்தில் புமான் புருஷன் சத்ய:-ஸத்ய
 மாக ச்யாத்-இருக்கலாம். ட்ஹ-இங்கே யுவதி:-ஸ்திரீ. மூஷா
 எவ-பொய்தான்; அநயோ: இவ்விருவருக்கும் ச்யுதி: ச-
 சேர்க்கையும் (பொய்தான்). (ஆனாலும்) ப்ராத:-காலையில்
 ஷுகேண - சுக்கிரத்தினால் வஸ்த்ர-உபஹதி:-வஸ்திரம்-கெடுக்கப்
 பட்டிருப்பது (பார்க்கப்படுகிறது) ட்ஹி-என்ற எதத்-இது
 கல்பனா-மூல்-வாஸ்தவமில்லாத கல்பணையையே காரண
 மாகவுடையது.

ஸ்வப்ன லோகத்தை அனுபவித்து பின்னால் விழித்துக்
 கொண்ட பிறகு அப்போகத்தின் ஞாபகத்தோடிருக்கும் புருஷன்
 எப்படி ஸத்யமோ, அப்படியே, உலகத்தில் அனுபவித்துவந்து
 பின்னால் ஆத்ம ஞானத்தினால் உலகம் ஸத்யமில்லையென்று
 எவன் உணர்கிறானோ அந்த அறிவுள்ளவன் ஸத்யம். அவனே
 ஆத்மா.

(87)

ஆத்மா எப்பொழுதும் தென்பட்டுக்கொண்டேதான் இருக்
 கிறது. ஆனாலும் அதை யாரும் உணர்வதில்லை ஒரு
 அட்டையில் வரையப்பட்டிருக்கும் சித்திரத்தைப் பார்ப்பவன்
 அவ்வட்டையை பார்க்காமலிருக்கமுடியாது. ஆனாலும் அந்த
 சித்திரமே அவனுடைய கவனத்தை இழுந்து விடுகிறபடியால்,
 அட்டையை பார்க்கிறேன் என்ற உணர்ச்சியே ஏற்படுவதில்லை,

அதேமாதிரி ஜாகிரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி ஆகிய மூன்று தைசகளிலும் ஆத்மா தோன்றிக்கொண்டேயிருந்தபோதிலும் அந்த தைசகளை அனுபவிப்பதில் ஈடுபட்டுக்கொண்டு அவைகளுக்கு அடிப்படையாயிருக்கும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதில்லை. இது ஒரு பெரிய ஆச்சர்யம் என்கிறார்.

पश्यन्त्यारामस्य प्रतिदिवसममी जन्तवः स्वापकाले

पश्यत्येनं न कश्चित् करणगणमृते मायया क्रीडमानम् ।

जाग्रत्यर्थव्रजानां अथ च तनुभृतां भासकं चालकं वा

नो जानीते सुषुप्तौ परमसुखमयं कश्चिदाश्चर्यमेतत् ॥ ३७ ॥

புதிவவசம் - புரிதிதினமும் அமி-இந்த ஜந்துக்கள் ஸாபகாலே-ஸ்வப்னகாலத்தில் அஸ்ய-இந்த ஆத்மாவினுடைய ஆராம் - விளையாட்டை (ஆத்மாவினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட வாஸ்தவரூபமான பொருள்களை) பஸ்யந்தி-பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். (ஆனால்) கஸ்தி-யாரும் கரண-गण-கரு-இந்திரிய-கூட்டம்-இல்லாமலே மாயயா-மாயையினால் கிரீடமான்-விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற என் - இவரை ந பஸ்யதி பார்ப்பதில்லை. ஜாஃபதி - விழிப்புக்காலத்தில் அர்த்த-வ்ரஜானா - விஷயங்களின்-கூட்டங்களை பாஸக-பிரகாசிக்கச்செய்பவராயும் அथ ச-அப்படியே தனுபூதா-சரீரம் தரித்திருக்கும் ஜீவர்களை சாலக வா - சேஷ்டிக்கும்படிச் செய்பவராயும் உள்ளவராயும் (பார்ப்பதில்லை) சுஸுப்தௌ-நல்லதூக்கத்தில் பரம-சுக்ஷ்மயம்-மேலான - ஸுகஸ்வரூபமாயிருப்பவராயும் கஸ்தி-எவரும் நோ ஜானிதே-அறிகிறதில்லை. एतत् இது ஆச்சர்ய-வியக்கத்தக்கது.

ஜாக்ரத் காலத்தில் ஜீவர்களை சேஷ்டிக்கச் செய்வதும் பதார்த்தங்களை தெரியச்செய்வதும் ஆத்மா; ஸ்வப்னத்தில் எவ்வித இந்திரியங்களையும் எதிர்பாராமல் அனுபவம் ஏற்படும் படிச் செய்வதும் ஆத்மா; ஸுஷுப்தியில் எவ்வித துக்கமும் கலக்காமல் ஸுக-அனுபவத்தைக் கொடுப்பதும் ஆத்மா; அப்படியிருந்தும் அந்த ஆத்மாவை அறிந்து கொள்ளாமல்! இந்த

மூன்று தசைகளை மாத்திரம் ஜீவர்கள் அனுபவித்து வருவது மிகவும் ஆச்சர்யமே என்கிறார். பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் இதற்கு பிரமாண வாக்யம்.

आश्रमस्य पश्यन्ति न तं पश्यति कश्चन .. || IV 3 (14).

(88)

ஸ்வப்னம் போலவே ஜாக்கிரத்தும் பொய்தான் என்றால் வேதம், சாஸ்திரம், குரு, வேதாந்த விசாரம் முதலிய யாவற்றும் பொய்யாகி விடுமே? அதனால் ஸத்யமான ஆத்மாவின் அறிவு எப்படி ஏற்படமுடியும்? என்றால் அதற்கு இரண்டு விதமாக ஆசார்யார் பதில் சொல்கிறார். (1) அஸத்யமான ஸாதனத்தினால் ஸத்யமான பலன் ஏற்படலாம். (2) ஆத்மா “ஏற்பட வேண்டிய” பலன் இல்லை, ஸ்வதஸ்ஸித்தர் எப்பொழுதும் ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருப்பவர். அவரை நன்கு தெரியவொட்டாமல் செய்துகொண்டிருக்கிற அவித்யை என்ற மறைவை விலக்கவேண்டியதைத்தவிர வேறு எவ்வித ஸாதனமும் தேவையில்லை. இதற்குத்தான் வேதம் முதலியவை உபயோகப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு அம்சங்களையும் அடுத்த சுலோகத்தில் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

स्वप्ने मन्त्रोपदेशः श्रवणपरिचितः सत्य एव प्रबोधे

स्वप्नादेव प्रसादात् अभिलषितफलं सत्यतां प्रातरेति ।

सत्यप्राप्तिस्त्वसत्यादपि भवति तथा किं च तत् स्वप्रकाशं

येनेदं भाति सर्वं चरमचरमथोच्चावचं दृश्यजातम् ॥ ३८ ॥

स्वप्ने ஸ்வப்னத்தில் ஶ்ரவண-பரிசித:-கேட்டு அறிந்து கொள்ளப்பட்ட மन्त्र-उपदेश:-மந்திரத்தின்-உபதேசமானது प्रबोधे-விழித்துக்கொண்ட பிறகு सत्य: एव ஸத்யமாகவே இருக்கிறது. तथा-அப்படியே स्वप्नात् एव-ஸ்வப்னத்தில் கூடக்கிடத்த प्रसादात्-அனுக்ரஹத்தினால், अभिलषित-फलं வேண்டப்பட்ட-பலன் प्रात:-காலையில் सत्यतां-உண்மையாயிருக்கும் தன்மையையே एति-அடைகிறது. (ஆகையால்) असत्यात् अपि तु-வாஸ்தவத்தில்லாததிலிருந்துங்கூட सत्य-प्राप्ति:-

வாஸ்தவமாயுள்ளதின்-அடைதல் பவதி-ஏற்படும். கி்-
மேலும், சர்-அசைவுள்ளது அசர்-அசைவற்றது அய்-
அப்படியே உவ்-அவச்-மேல்-கீழ் உள்ளது ஆகிய சர்வ்-
எல்லா ஐத்-இந்த ஐய-ஜாத்-பார்க்கப்படும்-கூட்டமும்
(உலகம் பூராவும்) யெ-எவரால் பாதி பிரகாசிக்கிறதோ,
தத்-அது (ஆத்மா) ச்-மகாசி-(வேறு எதையும் எதிர்
பாராமல்) தானே பிரகாசிக்கும் வஸ்து.

36-வது சுலோகத்தில் கண்ட ஸ்வப்ன ஸ்திரீ ஸங்க திருஷ்டாந்தத்தை இங்கேயும் எடுத்துக்கொள்ளலாமானாலும் அங்கு ஏற்படும் ஸுகம் வெறும் பிராந்தி, ஷுணிகமும்கூட, என்ற காரணத்தினால் இங்கே வேறு திருஷ்டாந்தம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

(39)

ஸ்வப்ன காலத்தில் தோன்றும் இந்திரியங்கள் விஷயங்கள் எல்லாம் ஜாக்கிரத் காலத்தில் தோன்றாததினால் பொய்யென்று எப்படி சொல்லப்பட்டதோ அப்படியே, ஜாக்கிரத் காலத்தில் தோன்றும் இந்திரியங்கள் விஷயங்கள் எல்லாம் ஸுஷுப்தி காலத்தில் தோன்றாததினால் பொய்யேயாகும். வெறும் தோற்றம்தான் என்பதை மேலுள்ள சுலோகத்தில் காட்டுகிறார்.

मध्यप्राणं सुषुप्तौ स्वजनिमनुविशन्त्यग्निसूर्यादयोऽमी

वाग्वायुं तदिह निगदिता ग्लानिरेषां न वायोः ।

तेभ्यो दृश्यावभासो भ्रम इति विदितः शुक्तिकारौप्यकल्पः

प्राणायामव्रतं तत् श्रुतिशिरसि मतं स्वात्मलब्धौ न चान्यत् ॥

சுசுப்தி-நல்ல தூக்க ஸமயத்தில் அமி-இந்த அग्नि-சூர்-
ஆதய்:-(வாக் இந்திரியத்தின் அதிதேவதையான)
அக்னி-(சக்ஷுஸ் இந்திரியத்தின் அதிதேவதையான)
ஸூர்யன் முதலானவர்கள் (மற்ற இந்திரியங்களின் அதி
தேவதைகள்) எல்லாரும் ச்-ஜனி-தங்களுடைய-உத்பத்தி
ஸ்தானமான மध्यப्राणம்-மத்தியிலுள்ள பிராணதேவதையை
(விராட்டை) அநுவிசந்தி-அடைந்து விடுகிறார்கள்,

(அப்படியே) வாஸா:-வாக் முதலான இந்திரியங்கள் ஸா-
 வாயு-(சரீரத்தில் தங்களுடைய உத்பத்திஸ்தானமாகிய)
 பிராணவாயுவை (அடைந்துவிடுகின்றன). தத்-
 அ த ன ல் த ர ன் ஐஹ-இங்கே. ஸா (இந்திரியங்களும்
 அவைகளின் அதிதேவதைகளாகிய) இவர்களுக்கு
 ஸாநி:-வாட்டம் (லயம்) நிவதி:- (வேதத்தில்) சொல்லப்
 பட்டிருக்கிறது; வாயு:-வாயுவிற்கு ந-சொல்லப்படவில்லை.
 தை:- அந்த இந்திரியங்களிலிருந்து ஏற்படும் ஐஹ-அவாச:-
 அனுபவிக்கப்படுகிற பதார்த்தங்களின்-தோற்றம் ஸுநிகா-
 ரீய-கல:- சிப்பியில் தோன்றும்-வெள்ளிக்கு-ஸமானமாக
 ஸம:-பிராந்தி, ஐதி விதி:-நிச்சயிக்கப்படுகிறது. தத்-
 ஆகையால்தான் (இந்திரியங்களுக்கு வெளிக்கிளப்புதல்-
 லயம் உண்டு, பிராணனுக்குக்கிடையாது, என்ற
 காரணத்தினால்தான்) ஸ-ஹ-ஸ-தன்னுடைய-ஆத்ம
 தத்வத்தை-அறிகிற விஷயத்தில் ஸாயாம தத்-பிராணனை
 நியமனம் செய்வதென்ற விருதம் (ஸாதனமாக) ஸுதி-
 சிரசி-உபநிஷத்தில் தத்-கருதப்பட்டிருக்கிறது. ஸந்யத்-
 வேறு விருதம் ந ச அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

வெளிப்பிரபஞ்சம் யாவற்றையும் இந்திரியங்களுக்குள் லயம்
 செய்து, இந்திரியங்கள் எல்லாவற்றையும் பிராணனில் லயம்
 செய்து, பிறகு பிராணனையும் கட்டுப்படுத்தி விட்டால், எவ்வித
 விசேஷத்திற்கும் அவகாசமிராத்தினால் ஸ்வயம்பிரகாச
 மாயிருக்கிற ஆத்ம தத்வம் நிர்மலமாய் விளங்கும்.

(40)

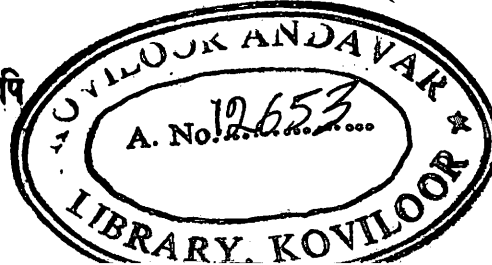
பிரபஞ்சத்திலிருந்து இந்திரியங்களைத்திருப்பி, அவைகளுக்கு
 வேலையில்லாமல் செய்யவேண்டுமானால், அவைகளை பிரபஞ்
 சத்தை நோக்கி இழுக்கக்கூடிய மனஸிலுள்ள ராகத்
 துவேஷங்களை விலக்கியாக வேண்டும். ஆகவே ஆத்மஞானம்
 ஏற்படுவதற்குள்ள படிகளில் முதலாவது படி ராகத்துவேஷ
 மற்று இருத்தல். இதையே “வைராக்யம்” என்பார்கள்,
 அது எவ்வளவு அவசியம் என்பதை திருஷ்டாந்தம் மூலமாக
 அடுத்த சலோகத்தில் சொல்கிறார்.

नोऽकस्मादाद्र्मेधः स्पृशति च दहनः किं तु शुष्कं निदाघात्
 आद्रं चेतोऽनुबन्धैः कृतसुकृतमपि स्रोक्तकर्मप्रजायैः ।
 तद्वत् ज्ञानाग्निरेतत् स्पृशति न सहसा किं तु वैराग्यशुष्कं
 तस्मात् शुद्धो विरागः प्रथममभिहितः तेन विज्ञानसिद्धिः ॥ ४० ॥

அர்द्र-ஈரமாயிருக்கும் எய்:-விறகைக் து-நெருப்பு
 அகஸாத்-உடனே நு-ஸுஸ்தி-வ-பற்றிக்கொள்ளாது; கி-
 ஆனால் நிதா஘ாத்-வெய்யிலினால் ஸுக்-உலர்ந்திருப்பதை
 (பற்றிக்கொள்ளும்). தவத்-அதைப்போல கृत-சுகுதம் அபி-
 புண்ணியம் செய்திருந்தபோதிலும் ஸ-ஸுக்-கர்ம-பு-
 தனக்கு-விதிக்கப்பட்ட-கர்மாக்கள்-பிரஜை சொத்து
 ஆகிய அநு-வ-கூடச் சேர்ந்தவைகளால் அர்-நனைந்
 திருக்கிற எதத்-இந்த சே-மனதை ஜ்ஞ-ஞானமாகிற
 நெருப்பு சஹஸா-உடனே ந-ஸுஸ்தி-பற்றிக்கொள்ளாது; கி
 து-ஆனால் விராய-ஸுக்-வைராக்கியத்தினால்-உலர்ந்திருப்
 பதை (பற்றிக்கொள்ளும்). தஸாத்-ஆகையினால்தான்
 து-சுத்தமான விராய:-வைராக்கியமானது பு-முதலா
 வதாக அபி-த-சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; த-அதனால்
 தான் வி-வி-அனுபவஞானத்தின்-ஸித்தி
 (ஏற்படும்).

விறகை எரியவிடாமல் செய்வது அதிலுள்ள ஈரம்தான்
 அப்படியே மனஸ் ஆத்மாவைத்தவிர வேறு விஷயங்களில்
 பற்றியிருந்தால் அதில் ஞானம் ஏற்படுவது ஸாத்தியமில்லை.
 சாஸ்திரவிஹிதமான கர்மாக்களிலோ, தான், பிதா, பர்ததா,
 முதலான முறைகளில் ஏற்பட்டிருக்கும் கடமைகளிலோ, புத்திர
 மத்திராதிகளிலோ, வீடு பணம் கியாதி முதலானவைகளிலோ,
 பற்றுதல் இருந்துவிட்டால் சரியானபடி ஞானமேற்படவிடாது.
 ஆகையால் அனாத்ம விஷயமான பற்றுதலை விலக்கியே ஆக
 வேண்டும். அவ்விதம் விலக்குவதுதான் “வைராக்கியம்”
 எனப்படும்

स्रोक्तकर्मप्रजायैः कृतसुकृतं अपि



“சாஸ்திரத்தில் தனக்குச்சொல்லப்பட்ட கர்மாக்கள், (சாஸ்திரத்திலேயே அவசியம் புத்திரன் வேண்டுமென்று சொன்னதை அனுஸரித்து) ஸந்தானம், இவைகளை பிரயோஜனமாயுடையவைகளால் புண்ணியம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும்” என்றும் அவ்வயம் செய்யலாம்.

(41)

அனாத்ம விஷயமான ஸகல ஆசையையும் விட்டு வெறும் தோற்றமாயிருக்கும் ஜகத்தின் அடிப்படையான ஆத்ம தத்வ ஸாஷாத்தகாரத்தினால், அந்த ஜகத்து வாஸ்தவமாய் இடங்கும் பதார்த்தமில்லையென்று உணரவேண்டுமென்கிற விஷயத்தில் ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்திலுள்ள.

ईशावास्यमिदं सर्वं यत्किंच जगत्पां जगत् ।

तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्यसिद्धनम् ॥

என்ற மந்திரத்தின் அர்த்தத்தை சுலோக ரூபமாய் சொல்கிறார்.

यत्किंचित् नामरूपात्मकमिदमसद्वोदितं भाति भूमौ

येनानेकप्रकारैः व्यवहरति जगत् येन तेनेश्वरेण ।

तद्वत् प्रच्छादनीयं निभृतरशनया यद्वदेष द्विजिह्वः

तेन त्यक्तेन भोज्यं सुखमनतिशयं मा गृधोऽन्यद्वनाद्यम् । ४१ ॥

भूमौ - உலகத்தில் நாம-ரூப-ஆத்மக்-பெயரையும்-
ரூபத்தையுமே-ஸ்வபாவமாயுள்ள இத்-இது யத் கிंचித்-
எதுவும் (யாவும்) அசத். எவ-வாஸ்தவமில்லாததாகவே
உதித்-உண்டாகி யென-எவரால் பாதி பிரகாசிக்கிறதோ,
யென-எவராலேயே ஜகத்-இந்த ஜகத்தானது அனேக प्रकारै:-
பல-விதமாக व्यवहरति-வியவஹாரம் செய்கிறதோ, तेन-
அந்த ईश्वरेण-ஈசுவரனைக்கொண்டு, तद्वत्-எவ்விதம் एष:-
இந்த (முன்தோன்றுகிற) द्विजिह्व:-பாம்பானது निभृत-
रशनया-தீர்மானிக்கப்பட்ட-கயிற்றினால் (மறைக்கப்பட்டு
“இல்லை” என்று செய்யப்பட்டு விடுகிறதோ) तद्वत्-அவ்
விதமே, (இந்த ஜகத்) प्रच्छादनीयं-நன்கு மூடப்பட

வேண்டும் (“வாஸ்தவமில்லை” என்று உணரப்பட வேண்டும்). **तेन-அவ்விதம் त्यक्तेन-(ஜகத்தை “துச்சம்” வாஸ்தவமில்லையென்று) விட்டு விடுவதின் மூலமாக अनतिशयं** எதற்கு மேல் கிடையாதோ அவ்வித **सुखं-ஸுகம்** (மோக்ஷானந்தம்) **भोक्ष्यं-அனுபவிக்கத்தக்கது.** (ஆகையால்) **अन्यत्-இதைத்தவிர வேறுகிய धन-அஃ-செல்வம்-முதலியதை मा गृह्य:-விரும்பாதே.**

எதற்கு மேல் ஆனந்தம் கிடையாதோ அந்த உத்தமமான ஆனந்தம் கிடைக்கவேண்டுமானால், அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட எல்லாவித ஆனந்தத்திலும் “வேண்டும்” என்ற பற்றுதல் இருக்கக்கூடாது. மற்ற ஆனந்தங்களில் “வேண்டும்” என்ற எண்ணம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் “அது நன்றாக இருக்கிறது” என்ற எண்ணமே. அவ்வித எண்ணம் ஏற்படுவதற்குக்காரணம் அது பார்வைக்கு நன்றாயிருப்பதாகத் தோன்றுவதே. அவ்விதம் தோன்றுகூடாது. “அது வெறும் தோற்றமே தவிர வாஸ்தவமான பதார்த்தமேயில்லை; அது நன்றாகத்தோன்றுவதும்! அதன் இயல்பு இல்லை; வேறு வாஸ்தவமாய் நன்றாயிருக்கும் பதார்த்தத்தின் தோற்றத்தை இரவல் வாங்கிக்கொண்டு இது தோன்றுகிறதே தவிர வேறில்லை” என்ற அறிவு ஏற்பட்டு விட்டால் அந்த வாஸ்தவமான பதார்த்தத்திலே தான் ஈடுபடத்தோன்றும், அம்முறையில், ஜகத் தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாய் ஆத்ம தத்வம் இருக்கிறது, தோன்றும் பாம்புக்கு அடிப்படையாய் கயிறு இருப்பதுபோல. அந்த அடிப்படை இருப்பதினால்தான் உலகத்திலுள்ள ஸகல வியலுறாரங்களும் நடக்கின்றன. அது தான் வாஸ்தவமாக “இருக்கும்” பதார்த்தம், அதிலேயே ஞாபகத்தைச் செலுத்திவிட்டால் வெறும் தோற்றமாயிருக்கிற உலகத்தில் மன ஸ ஈடுபடாது. இவ்வுலகத்திலுள்ள எந்த வஸ்துவிலும் ஆசை ஏற்பட நியாயமில்லை. இவ்விதம் வெறும் தோற்றத்திற்கு மதிப்புக் கொடுக்காமலேயிருக்கும் மனோநிலை ஞானரக்கியம் எனப்படுகிறது. இந்த மனோநிலை முற்ற முற்ற உலகத்தோற்றமே மறைந்து அதற்கு அடிப்படையான ஆத்ம தத்வம் விளங்குவாரம்பிக்கும். அது நன்கு விளங்கி விட்டால் உலகமே தனித்துக் கிடையாது என்ற அனுபவம் ஏற்பட்டு விடும். அப்பொழுது நிரதிசயமான ஆத்மானந்த அனுபவத்திலேயே நிலைத்திருக்கமுடியும்.

ஸந்தோஷப்படுத்தி அவருடைய பரிபூர்ணமான அனுக்ரஹம் பெற்றால்தான் அப்யாஸமோ ஞானயோகமோ ஸித்திக்கும். அப்யாஸம் என்பது ஞானயோகத்திற்கு பூர்வாங்கம். அது இரண்டு விதம் என்கிறார். யமம், நியமம் என்ற இரண்டு யோகாங்கங்களும் எல்லாவித அப்யாஸங்களுக்கும் பொதுவாக வேண்டியிருப்பதால் அவைகளை இங்கே தனித்து எடுத்துச் சொல்லவில்லை. அவைகளுக்கு மேலுள்ள ஆஸனம். பிராணாயாமம். பிரத்யாஹாரம் என்ற மூன்றும் முறையே சரீரத்தையும், சரீரத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பிராணனையும், சரீரமூலமாக சேஷிக்கும் இந்திரியங்களையும், நிக்ரஹம் செய்வதாயிருப்பதால், இம்மூன்றையும் சரீர அப்யாஸம் என்கிறார். இவைகளுக்கு மேலுள்ள தாரணை, தியானம். ஸமாதி. இம்மூன்றும் மனதை இழுத்துப்பிடித்தல், ஒரு முகமாய்ச்செய்தல், அசைவற்றிருக்கச் செய்தல், என்ற முறையில் மானஸிக அப்யாஸம் என்கிறார்.

அந்த ஸமாதி நிலை ஏற்பட்டாலும் சிலருக்கு அந்நிலை தானாகவே கலைந்து உலகம் தோன்றலாம்; சிலருக்கு தானாகக் கலையாமல் வெளி நிமித்தத்தினால் மாத்திரம் கலைந்து உலகம் தோன்றலாம்; இவ்விருவரையும் பிரஹ்ம வித்வான். பிரஹ்ம வித்வரீயான் என்பார்கள்; இவர்களுக்கு உலகத்தோற்ற மிருக்கக்கூடியதால் உலகம் பொய்தான் என்ற அறிவு இருந்தும் கூட, உலக வியவஹாரங்களில் ஈடுபடக்கூடியவர்களே; ஆகையால் இவர்களை ஜீவன் முக்தர் என்று சொல்லப்படுகிறது. என்ன நிமித்தம் ஏற்பட்டாலும் ஸமாதி கலையாமலேயிருந்து விடும். ஞானிக்கு உலகம் தோன்றவே தோன்றாததினால் அவருக்கு ஆபாஸமாகக்கூட சரீரம் தோன்றாது; ஆகையால் பிரஹ்ம வித்வரிஷ்டரென்ற அவரை விதேஹமுக்தர் என்றே சொல்லலாம். ஆனால் மற்றவர்கள் பார்வையில் அவர் சரீரத்துடனிருப்பதாகத் தெரிவதால். அவரையும் ஜீவன் முக்தர் என்றும் சொல்வதுண்டு. ஞானயோகத்தில் ஏற்படக்கூடிய அனுபவ தாரதமயத்தினால் இந்த வித்யாஸம் ஏற்படுகிறது. ஆனாலும் இவர்கள் யாவரும் பிரஹ்ம வித்துக்கள் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

சரீர-இந்திரிய-வியவஹாரங்களிலிருந்து நிவிருக்தி அடைந்த தாலொழிய மானஸிக அப்யாஸம் ஸாத்தியமாகக் கூடியதில்லை யான்தினால் அவ்வப்யாஸத்தை “உபரதி” (ஒய்வு) என்ற சப்தத்தினாலேயே இந்த சுலோகத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

(48)

அந்த பிரஹ்மானந்த அனுபவத்தை இந்த சரீரத்திலிருந்த படியே யோகாப்பாஸ முறையில் அடையலாம் அல்லது கிரம முக்தி யென்ற ரீதியாய் இந்த சரீரம் விட்டு பிரஹ்ம லோகம் போய் அடையலாம் என்று இரண்டு விதமாயிருப்பதால் இரண்டையுமே அடுத்த சுலோகத்தில் குறிக்கிறார். இவ்விரண்டு பேர்களுக்கும் கொஞ்சம் அவித்யா சேஷமிருக்கிறதென்று தாத்தபர்யம். அவித்யை பூராவும் பாக்கியன்னியில் போய் விட்டால் இந்த யோகரீதிக்காவது லோகாந்தரம் போவதற்காவது எவ்வித அவசியமுமில்லாமல் இங்கே கையே முக்தி அடைந்து பிரஹ்மத்துடன் கலந்து விடுகிறார். அந்த தசையை பின்னால் 46-வது சுலோகத்தில் வர்ணிக்கிறார்.

सर्वानुमूल्य कामान् हृदि कृतनिलयान् शिष्यशङ्कुनिवोच्चैः

दीर्घदेहाभिमानः त्यजति चपलतां आत्मदत्तावधानः ।

याःसुखस्थानमुच्चैः कृतसुकृतभरो नाडिकाभिर्विचित्रं

नीलश्वेतरुणाभिः स्रवदमृतभरं गृह्यमाणात्मसौख्यः ॥ ४३ ॥

சிஷ்யசங்குனிவ- ஏறியப்பட்ட இரும்பு முனைகளைப்போல
 ஹி-ஹ்ருதயத்தில் கृत-நிலயான் குடி-கொண்டிருக்கிற
 சர்வான்-எல்லா. காமான்-ஆசைகளையும் உச்சை:-உயரேர
 (நன்றாக) ன்மூல்ய - வேருடன் எடுத்து விட்டு டீர்யத்-தேஹ-
 அபிமான:-தேஹத்தில் அபிமானம் நீங்கியவராக ஆத்ம-தத்-
 தவதான:-ஆத்மாவிலேயே கவனம் வைத்தவராக இருந்து
 கொண்டு சபலதா:-(அனாதம் பதார்த்தங்களில் உள்ள)
 ஆவலை த்யஜதி-விட்டு விடுகிறார். (பிறகு) கृत சுகுத-மர:-
 செய்திருக்கும் - புண்ணியங்களை - எடுத்துக்
 கொண்டவராய். குஹ்மான-ஆத்ம-சௌக்ய:- ஆத்மானந்தத்தை
 அனுபவிப்பவராய், நீல-சுவேத-அருணாभि:-கருப்பு-வெண்பு-
 சிவப்பு வர்ணமுள்ள நாடிகாभि:-நாடிகளால் விசித்ர-பல
 விதமாயிருக்கிறது ச்ரவத்-அமृत-மர:- ஏராளமாய்-
 அமிருதத்தைப் பொழிவதுமான உச்சை:-மேலே சுக்-வ்-ஸ்யான்-
 மேலான்-ஸ்தானத்தை யோதி-அடைகிறார்.

யோகரீதியாய் இந்த சுலோகத்திற்கு அர்த்தம் பார்ப்பதானால் ऊर्ध्व-स्थानம் மேலான ஸ்தானம் என்பது பிரஹ்மாந்திரமாகும். அதில் இடை. பிங்களை, ஸுஷும்களை மூன்று நாடிகளும் ஒன்றுவிடுகிறதென்று சொல்லப்படுவதால் नीलश्वेताश्यामिः नादिकाभिः चित्रं (கருப்பு வெளுப்பு சிவப்பு நாடிகளால் பல விதமாயுள்ளது) என்ற விசேஷணமும் பிரஹ்மாந்திரத்திலிருந்து ஆனந்தாமிருதம் பிரவஹிக்குமென்றும் சொல்லப்படுவதால் स्रवदमृतभरं (ஏராளமாய் அமிருதத்தைப் பொழிகிற) என்ற விசேஷணமும், பொருந்தும்.

மேலான ஸ்தானம் என்பது பிரஹ்ம லோகம் என்று எடுத்துக் கொண்டால் அங்கேயும் ஸ்தவ பிரதானமான விஷ்ணு, ரஜ: பிரதன்னமான பிரஹ்மா, தம: பிரதிர்னமான ருத்ரர் இவர்களுக்கு ஸ்தானமிருப்பதாலும் ஸாதாரணமாக ஸ்தவத்தை, வெளுப்பு என்றும் ரஜஸை சிவப்பு என்றும் தமஸை கருப்பு என்றும் சொல்வதிலுமும், அங்கேயும் ஆனந்தாமிருதம் ஏராளமாய் இருக்குமாதலாலும், உவ்விசேஷணங்கள் பொருந்தக் கூடியனவேயாம்.

இந்த சுலோகத்திற்கு மூல சுருதியான பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்தில்

तेन धीराः अपियन्ति ब्रह्मविदः स्वर्गं लोकमित ऊर्ध्वं विमुक्ताः ॥
IV 4 (8)

तस्मिन् शुक्लपुत्र नीलमाहुः पिङ्गलं हरितं लोहितं च ।

एष पन्था ब्रह्मणा हानुवित्तः तेनैति ब्रह्मवित् पुण्यकृत् तैजसश्च ॥
IV 4 (9)

என்ற வாக்கியத்தில் வெளுப்பு, கருப்பு, மஞ்சள், பச்சை, சிவப்பு. ஆகிய ஐந்து வர்ணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த சுலோகத்தில் விட்டுப்போன மஞ்சளையும் பச்சையையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தேர்ந்துகிறது. தவிரவும்

यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते काषा येस्य हृदि श्रिताः ।

अथ मर्त्योऽमृतौ भवति अथ ब्रह्म समश्नुते ॥ IV 4 (7)

(காடகோபநிஷத் VI 14)

என்ற வாக்கியத்தில் ஸர்வகாமங்களும் அற்றவருக்கு லோகாத்தரம் போவது கிடையாது என்று ஏற்படுவதினால், இந்த சுலோகத்தில் கண்ட ஞானிக்கு ஸ்வல்பம் அவித்யையும் அதினால் பிரஹ்மலோகாதி அனுபவ இச்சையும் இருக்குமென்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. எவ்வித காமமற்றவனாய் அவித்யை மாத்திரம் இருக்கிறவனாகிய பிராக்ஞன் அதாவது ஸுஷுப்தி தசையிலிருக்கும் ஜீவன் “ஹிதா” என்கிற நாடிகளில் ஓடுங்கியிருப்பதாக அதே உபநிஷத்தில் சொல்லும் போதும் அந்த நாடிகள் மேலே கண்ட ஐந்துவித வர்ணங்களுடன் கூடினவையென்று வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ता वा अस्मैता हिता नाम नाट्यो यथा केशः सहस्रधा भिन्नः
तावताऽपिभ्रा तिष्ठन्ति शुक्लस्य नीलस्य पिङ्गलस्य हरितस्य लोहितस्य
पूर्णाः .. IV 3 (20).

(44)

நாடித்வாரா பிரஹ்மாந்திரத்தை பேதித்து ஆனந்தானுபவம் அடைகிறவர்களும், பிரஹ்ம லோகம் சென்று ஆனந்தானுபவம் அடைகிறவர்களும் தேஹமுள்ளவர்களாகவே இருப்பதால், ஜீவன் முக்தர்கள் என்ற பெயருக்கு உரியவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது வாஸ்தவம். அவ்விரண்டு வழியாகவும் போகாமல், சுத்தமான ஞானமார்க்கத்தில் பிரவேசித்து, தத்வ விசாரணை செய்து, ஆத்மா ஒன்றுதான் ஸத்யம், ஜகத் வெறும் தோற்றமே அதற்கு ஆத்மாவை விட்டு தனியாக இருப்புக் கிடையாது, ஆகையால் எல்லாமே ஆத்மாதான், என்ற திருடமான ஞானமேற்பட்டு விட்டால், அவருக்கும் எவ்வித ஆசையும் இருக்க நியாயமில்லை; ஆகையால் சோகத்திற்கும் அவகாசம் கிடையாது; எப்பொழுதும் ஆத்மானந்தத்தில் மூழ்கியிருக்கலாம்; சரீரம் முதலானதுகளை மறந்தேயிருப்பார், அவருக்கு புண்ணிய பாபஸம்பந்தம் கிடையாது; இவரும் ஜீவன் முக்தரேயென்று சொல்கிறார்.

प्रापश्यद्विश्वमात्मैत्ययमिह पुरुषः शोकमोहाद्यतीतः

शुक्रं ब्रह्माध्यगच्छत् स खलु सकलवित् सर्वसिद्धयास्पदं हि ।

विस्मृत्य स्थूलसूक्ष्मप्रभृति वपुरसौ सर्वसङ्कल्पशून्यो

जीवन्मुक्तस्तुरीयं पदमधिगतवान् पुण्यपापैर्विहीनः । ४४ ॥

அய்-இந்த புருஷ:-புருஷன் இஹ-இங்கே (இந்த சரீரத்தி லிருக்கும்போதே); விஷ்வ-ஐகத்தை ஆத்மா-ஆத்மா இதி- என்று ப்ராபஸ்யத்-பார்க்க்கிருன். ஷோக-மோஹ-ஆதி-அதித:- சோகம்-மோஹம்-முதலானதை-தாண்டினவன். ஷுக்-சுத்தமான ஐஹ-பிரஹ்மத்தை அப்யாஸஞ்ஜத்-அறிந்தவன். ச-சு-அவர் அல்லவா சகல-வித்-எல்லாவற்றையும்- அறிந்தவர், சர்வ-சித்தி-ஆஸ்பத்-ஹி எல்லா-எரித்திகளுக்கும்- இருப்பிடமும் என்பது பிரஸித்தம். அசௌ இவர் சூல-சூன்-ப்ரஹ்மி-ஸ்தூலம்-ஸூக்ஷ்மம்-முதலான வபு: சரீரத்தை விஸ்ய-மறந்து விட்டு சர்வ-சங்கல்ப-சூன்:- எல்லாவித-ஸங்கல்பமும் அற்றவராக புண்ய-பாப:-புண்ணியங்களாலும் பாபங்களாலும் விஹிந:-விடப்பட்டவராக இருக்கும் ஜீவ்முக:-இந்த ஜீவன் முக்தர் சூரிய-நான்காவதான வத்-நிலையை அபிஸந்தவான்-அடைந்தவர்.

விஷ்வ ஆத்மா இதி “ஐகத்தை ஆத்மா வென்று” என அர்த்தம் செய்யப்பட்டது. விசுவம் என்கிற சப்தத்தை முதல் வேற்றுமையாயும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அப்படியானால் “ஐகத் ஆத்மா தான் என்று” என அர்த்தம் கிடைக்கும். இரண்டு விதமாகவும் மூல சுருதியான ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தில் கண்டிருக்கிறது.

यस्तु सर्वाणि भूतानि आत्मन्येवानु पश्यति ।

सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते ॥ (6)

यस्मिन् सर्वाणि भूतानि आत्मैवाभूद्विजानतः ।

तत्र को मोहः कः शोकः एकत्वमनुपश्यतः ॥ (7)

स पर्यगात् शुक्रमकायमद्रणं

अस्त्राविरं शुद्धमपाविविद्धम् । ... (8)

“ஸ்தூலம்-ஸூக்ஷ்மம் முதலான” என்பதினால் காரண சரீரத்தையும் கிரஹிக்கவேண்டும். இந்த மூன்றுவித சரீரங் களுக்கும் அப்பாலுள்ளதே சுத்தமான பிரஹ்மத்தைவிட வேறு

காத ஆத்ம தத்வமானதினால், அதை “நாண்காவது” என்று சொல்லப்படுகிறது. புண்ணிய பாபகர்மாக்களும் அவைகளின் பலன்களாகிய ஸுகதுக்கங்களும் ஸ்தூல-ஸூக்சும சரீரங்களையே யொட்டினவை; காரணசரீரத்தில் கூட கர்மாவும் அனுபவமும் கிடையாது; அதற்கும் மேலிருக்கும் ஆத்மாவில் அவைகளின் ஸம்பந்தம் கிடையாதென்பதை “புண்ணிய பரவம் அற்றவர்” என்ற பதம் விளக்குகிறது.

(45)

ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபமாயிருக்கும் சுத்த சைதன்யந்தான் அந்த: கரணத்தில் பிரதிபிம்பித்து ஜீவன் என்ற பெயரை அடைகிறது. அது சரீராதிகளால் மூடப்பட்டிருந்த போதிலும், அதன் தத்வமறிந்த ஞானிகள் அதைத்தனியே பிரித்து சரீரதி ஸம்பந்த மற்ற சுத்த சைதன்ய நிகையில் அப்யாஸத்தினால் மறுபடி கொண்டு சேர்க்கிறார்கள் என்ற தாத்பர்யமுள்ளது.

युवा सुवासा परिवीत आगात स उभेयान् भवति ज्ञायमानः ।

त धीशसः कवय उन्नयन्ति स्वाद्यो मनसा देवयन्तः ॥ HI-1 (8).

என்ற ரிக்வேத சுருதியை மூலம் ஆசார்யார் அடுத்த சுலோகத்தில் உதாஹரிக்கிறார்.

यः सत्त्वाकारवृत्तौ प्रतिफलति युवा देहमात्रावृतोऽपि

तद्धर्मैः बाल्यवाङ्मर्यादिभिरनुपहतः प्राण आविर्भव ।

श्रेयान् साधुः तमेतं सुनिष्ठममनसः सत्त्वसङ्कल्पमाजी

ह्यभ्यासात् देवयन्तः प्रारणतमनसा साकपूर्वं नयन्ति ॥ ४५ ॥

ய:-எவர் யுவா-(எப் பெழுதும்) யுவாவாகவே யிருந்து கொண்டு, சத்வ-ஆகார-வூதௌ-ஸத்வகுண-ஸ்வரூபத்தையுடைய-அந்த:கரணத்தில் ப்ரதி஫லதி பிரதிபிம்பிக்கிருரோ, (எவர்) ஸுண:-ஜீவாத்கன்மையை அடைந்து தே஫மாத்ர-ஆவூத: அ஫ி-தே஫஫த்தினால் மூடப்பட்டவராயிருந்துங்கூட சத்-த்஫மै:- அந்ததே஫த்தின் தர்மங்களாகிய வாத்ய-வாத்யாதி஫ி:-பால்யம்-மூப்பு முதலான

வைகளால் அநுபஹ்-பாதிக்கப்பட்டாமல் ஆவிவ்மூவ்-
தெளிவாய் இருந்து வருகிறாரோ, (எவர்) அயாந்-
சிலாக்கியமானவராய் சாஹ்ய:-அடையக்கூடியவராய்
இருக்கிறாரோ, த்-அந்த பத்-இவரை சூ-நிபுண-மதய:-வெகு-
ஸாமர்த்தியமுள்ள - புத்தியுள்ளவர்களாயும் சத்ய-சகூல-
பாஜ:- (எடுத்த கார்யத்தை ஸாதித்து விடவேண்டு
மென்ற) ஸத்யமான-தீர்மானத்தை-உடையவர்களாயும்
இருப்பவர்கள் அஸ்யாஸா-அப்யாஸத்தினால் தேவயந்த: டி-
பிரகாசத்தன்மையை விளக்க உத்தேசித்தவர்களாக
அல்லவா-பரிணத-மனசா-நன் குபரிபக் குவமடைந்த
மனஸுடன் சாக்-கூட சூர்வ்-மேலே நயந்தி-கொண்டு
போய்ச் சேர்க்கிறார்கள்?

ஸர்வ விபாபகமாயுள்ள சைதன்யம் புத்தியென்ற உபாதியில்
பிரதிபலிக்கும்போது ஜீவன் என்கிற பெயரை அடைகிறது.
சைதன்யம் பிரதிபலிக்கும்படியான யோக்கியதையுள்ள புத்தி
யானது கண்ணாடிபோல ஸ்வச்சமாயிருக்க வேண்டியதால்
அதை ஸத்வகுணமுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஜலத்திலோ
கண்ணாடியிலோ பிரதிபிம்பிக்கும் ஸூர்யன் எப்படி அந்த
ஜலத்தினுடைய அல்லது கண்ணாடியினுடைய குணதோஷங்
களால் பாதிக்கப்படுகிறதில்லையோ, அதேமாதிரி புத்தியில் பிரதி
பிம்பிக்கும் சைதன்யம் புத்தியின் குணதோஷங்களினாலாவது
அப்புத்திக்கும் ஆசிரயமான ஸ்தூல சரீரத்தின் குணதோஷங்
களினாலாவது கொஞ்சமேனும் பாதிக்கப்படுகிறதில்லை. பிறப்பு,
மூப்பு, இறப்பு முதலியவை ஸ்தூல சரீரத்தையே சேர்ந்தவை
யானதினால் அவை யாதொன்றும் ஆத்மாவை பாதிக்காது.
அது எப்பொழுதும் ஒரேமாதிரி எவ்வித மாறுதலுமன்றியில்
இருந்துவருகிறது என்ற தாத்பர்யத்தில் “யுவா” (யௌவனத்
தோடு கூடியவர்) என்று இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
அவர் இதற்கு முன்னால் இல்லாமலிருந்து இப்பொழுது புதிதாக
உண்டானார் என்பதில்லை, அவர் எப்பொழுதும் இருப்பவர்,
ஜீவன் என்கிற வேஷத்துடன் தோன்றுகிறார், என்ற கருத்தை
ஆவிவ்மூவ் (வெளியில் தோன்றினார், தெளிவாய்த் தெரிகிறார்)
என்ற புதம் காட்டுகிறது. “ஜீவன்” என்கிற சப்தத்திற்கே
“பிராணனை தரிப்பவர்” என்ற அர்த்தமானதினால் இந்த

சுலோகத்தில் “பிராணன்” என்றே உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸூக்ஷ்மமான புத்தி, திருடமான ஸங்கல்பம், ஸாதனங்களை வெகு முயற்சியுடன் அப்யாஸம் செய்வது, ஆகிய இவைகள் நன்கு அமைந்தால், மனஸ் வெகு பரிசுத்தமாய் பரிபக்குவமடைந்துவிடும். அப்பொழுது தேஹம் முதலான உபாதிகளுக்குள் மறைபட்டிருந்த ஆத்மஜ்யோதிஸ் அம்மறைவுகளையெல்லாம் நீக்கிக்கொண்டு மேலே வந்து பிரகாசிக்கும்.

(46)

இவ்விதம் 43, 44, 45 சுலோகங்களில் ஜீவன் முக்தரைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு 46, 47, சுலோகங்களில் விதேஹ முக்தரைப்பற்றிச் சொல்கிறார்.

प्रायोऽकामोऽस्तकामो निरतिशयसुखायात्मकामस्तदाऽसौ

तत्प्राप्तावाप्तकामः स्थितचरमदशः तस्य देहावसाने ।

प्राणा नैवोत्क्रमन्ति क्रमविरतिमिताः स्वस्वहेतौ तदानीं

कायं जीवो विलीनो लवणमिव जलेऽखण्ड आत्मैव पश्चात् ॥

தடா-அப் பொழுது அசௌ-அவர் பாய:-அநேகமாய்
அகாம:-ஆசையற்றவராய் அஸ்த-காம:-ஆசைகளை விலக்கின
வராய் நிரதிசய-சுஷாய-நிரதிசயமான-ஆன்ந்தத்தை
யடைவதற்காக ஆத்ம காம:-ஆத்மாவில் (மாத்திரம்)
ஆசையுள்ளவராக (இருப்பார்). தத்-பிராணன்-அந்த
ஆத்மா-கிடைத்து விட்டதேயானால் ஆத்ம-காம:-ஆசை
நிறைவேறினவராக ஸ்தித-சுரம-தச:-கடைசி தசையில்
இருப்பவராக ஏற்படுவார். தசய-அவருக்கு தேஹ-அவசானே
தேஹம்-முடிவடையும் ஸமயத்தில் ப்ராண:-பிராணன்கள்
ந எவ் உக்ரமந்தி-வெளிக்கிளம்புவது கிடையவே கிடையாது;
(அவைகள்) ததானி-அப் பொழுது ஸ்வ-ஹேதௌ-தம்-தம்-
காரணத்தில் (உபாதான காரணமான பூதங்களில்) க்ரம-
விரதி-கிரமமாக-லயத்தை இதை-அடைந்து விடுகின்றன.
பஷாட்-பிறகு, ஜலே-ஜலத்தில் (கரைந்த) ஸ்வரண-இவ்-
உப்பைப்போல, மய-இந்த ஜீவ:-ஜீவன் க-எங்கோ

விலீன:- மறைந்தவனாய் அஃத:- துண்டுபட்டத
(வியாபகமான) ஆத்மாவாகவேயிருப்பான்.

பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் பிரஹ்மவித்தின் தேஹ
வியோகத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்போது

अथ अकामयमानो योऽकामो निष्कामः आसकामः आत्म
कामो न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ब्रह्मैव मन ब्रह्माप्येति ॥ IV 4 (6)

என்றிருக்கும் வாக்கியத்தின் தாத்தார்யத்தை இந்தசுலோகத்தில்
ஆசார்யார் சொல்கிறார். அனாத்மா விஷயமான ஆசைகள்
அவருக்குக் கிடையாது என்ற போதிலும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம்
ஏற்படும்வரை ஆத்மா விஷயமான ஆசையிருக்குமானதினால்
“அநேகமாய்” என்று கண்டிருக்கிறார். அந்த ஆத்ம
ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டு விட்டால் அதற்குமேல் அவருக்கு
எவ்வித ஆசையும் அதையடைய எவ்வித பிரவிருத்தியும் இருப்
பதற்கு நியாயமில்லாததினால் அந்நிலை அவருடைய கடைசி
தசை என்று சொல்லப்படுகிறது. இனி அவருக்கு வேறு ஜன்மம்
எடுக்க எவ்வித அவசியமும்மில்லை, ஜன்மமும் கிடையாது. அவர்
ஜலத்தில் கரைத்த உப்புமாதிரி சுத்தசைதன்யத்துடன் ஒன்றாகவே
ஆகிவிடுகிறார். பிறகு ‘ஜீவன்’ என்ற வியவஹாரமே கிடையாது.

அவ்விதம் சைதன்யம் சைதன்யத்துடன் ஒன்றாய் கலந்து
விட்டாலும் உபாதிகளாகிய ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம சரீரங்கள் என்ன
வார்கின்றன என்று கேட்கக்கூடியதால், அவைகள் தங்கள் தங்கள்
உபாதான காரணமாயுள்ள பஞ்சபூதங்களில் லயமடைந்து
விடுகின்றன என்கிறார். வேறு சரீரம் எடுப்பதாயிருந்தால் அவை
ஸூக்ஷ்மருபத்துடன் கூடவே போகவேண்டும். அதற்கு அவசிய
மில்லாததினால் இங்கேயே லயமடைந்து விடுகின்றன.

(47)

முன் சுலோகத்தில் சொன்ன ஜல லவண திருஷ்டாந்தம்
பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்திலேயே

स यथा सैन्धवखिलस्यः उदके प्रातः उदकमेवानुविलीयेत
न हासोद्भूषणायेव स्यात् ॥ II 4 (12)

என்ற வாக்கியத்திலும், இந்திரியங்கள் வியாபகமான அவை
அவைகளின் அநிதேவதைகளுடன் சேர்ந்துவிடுகின்றன
என்பது அதே உபநிஷத்தில்

यत्रास्य पुरुषस्य मृतस्य अग्निं वागप्येति, वातं प्राणः,
चक्षुर्गादित्यं, मनश्चन्द्रं, दिशः श्रोत्रं पृथिवीं शरीरं, आकाशमास्मा,
ओषधीः लोमानि, वनस्पतीन् केशाः, अप्सु लोहितं च रेतश्च
निधीयते ॥ III 2 (13)

என்ற வாக்கியத்திலும், இருப்பதை அடுத்த சுலோகத்தில்
காட்டுகிறார். இரண்டாவது வாக்கியம், ஆர்த்தபாகர் யாக்குய்
வல்க்யரைக்-கேட்டும் கேள்வியில் இருந்தபோதிலும் அது
ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமில்லாததினால் அதையும் பிரமாண
மாக ஆசார்யார் உதாஹரிக்கிறார்

पिण्डीभूतं यदन्तर्जलनिधिसलिलं याति तत् सैन्धवाख्यं
भूयः प्रक्षिप्तमस्मिन् विलयमुपगतं नामरूपैर्जहाति ।

प्राज्ञस्तद्वत् परान्मन्यथ भजति लयं तस्य चेतो हिमांशौ

वागग्रौ चक्षुरकं पयसि पुनरसृजेतसी दिक्षु कर्णौ ॥ ४७ ॥

யத்-எந்த அன்ஜலநிதி-சலில-ஸமுத்திரத்திற்குள்ளே
யிருக்கும்-ஜலம் பிண்பீமூத்-கெட்டியாக ஆகி சைன்ஹவ-ஆவ்ய-
உப்பு என்ற பெயரை யாதி-அடைகிறதோ தத்-அது பூய:-
மறுபடியும் அஸிந்-இந்த ஜலத்தில் ப்ரக்ஷித்-போடப்பட்டு
விலய்-லயத்தை உபகத்-அடைந்ததாய் நாம-ரூப-
பெயரையும்-ரூபத்தையும்-ஜஹதி விட்டுவிடுகிறது. தத்-
அதைப்போலவே ப்ராஜ:-ஞானியானவர் பராட்மநி-
பரமாத்மாவில் (சேர்ந்து பெயரையும்-ரூபத்தையும் விட்டு
விடுகிறார்). அய-பிறகு தச்ய-அவருடைய சைத்-மனஸ்
ஹிமாஞ்சௌ சந்திரனிலும், வாக்-வாக் இந்திரியம் அக்ஷி-
அக்ஷியிலும், சக்ஷு:-கண் இந்திரியம் அக்ஷ-ஸூர்ய
ஸிடத்திலும், அஸுக்-ரேதசீ-ரத்தமும்-ரேசஸும் பயசி புந:-
ஜலத்திலும், கர்ணௌ-காது இந்திரியம் விசு-திக்குகளிலும்,
ஹய்-லயத்தை மஜதி-அடைகிறது.

ஆத்மா பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறில்லையாதலால்,
ஆத்மாவின் வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டிருந்த
அக்ஞானம் விலகினவுடன் ஆத்மாவும் பிரஹ்மமும் ஒன்றாகவே

இருந்து வருவது நன்றாக விளங்குகிறது. அவை இரண்டையும் பிரித்துக் காட்டிக்கொண்டிருந்த உபாதி. விலகிவிட்டபடியால், இனிமேல் ஆத்மாவை பிரஹ்மத்திலிருந்து பிரித்துக்காட்ட எதுவுமில்லை. இவ்விஷயத்தை காடகோபநிஷத்தும் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறது.

यथोदकं शुद्धे शुद्धं आसिकं तादृगेव भवति ।

एवं मुनेर्विजानतः आत्मा भवति गौतम ॥ IV 15

ஹே கௌதம (நசிகேதஸ்) எப்படி சுத்தமான ஜலம்-சுத்தமான ஜலத்தில் விடப்பட்டு அவ்விதமாகவே ஆகிவிடுகிறதோ, இவ்விதந்தான் (ஆத்ம தத்வத்தை) அறிந்த முனிவரின் ஆத்மா ஆகிவிடுகிறது'.

(48)

ஆத்ம தத்வமானது ஜகத்திற்கு அடிப்படையாக இருந்து வருகையில், அது ஏன் வியக்தமாய் அனுபவிக்கப்படவில்லை என்று கேட்கலாம். அனுபவிக்கப்படவில்லை என்பதே வாஸ்தவம் இல்லை; பிரதிஷ்டுணமும் அதை அனுபவித்துக்கொண்டேதான் இருக்கிறோம். ஆனால் நாம் அனுபவித்து வருவது ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததென்று நாம் உணர்வதில்லை என்பதே ஸமாதானம் என்று அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறது.

क्षीरान्त्यद्वद्वद्वयं मधुरिमविदितं तत्-पृथग्भूतमस्मात्

भूतेषु ब्रह्म तद्वत् व्यवहृतिविदितं भ्रान्तविभ्रान्तबीजम् ।

यं लब्ध्वा लाभमन्यं तृणमिव मनुते यत्र नोदिति भीतिः

सान्द्रानन्दं यदन्तः स्फुरति तदमृतं विद्वद्यतो ह्यन्यदार्तम् ॥

யதத்-எப்படி அனன்ய-நெய்யானது க்ஷீர-மந்த-பாலுக்கு-உள்ளேயே மதுரிம-விதित-தித்திப்பினால் அறியப்பட்டதாய், தத்-அது அஸாத-இந்த பாலிலிருந்து பृதக்-பூத்-தனிப்பட்ட-பதார்த்தமோ, ததத்-அப்படியே, ப்ரஹ்-பிரஹ்மம் பூதேஷு-(எல்லா) பிராணிகளிடத்திலும் व्यवहृति-விदित-வியவஹாரத்தில்-அறியப்பட்டதே; भ्रान्त-विभ्रान्त-बीज-சிரமம்மடைந்தவர்களுக்கு இளைப்பாறுவதற்கு

காரணமாயிருந்து வருவது. ய-எதை ஸ்வா-அடைந்த பிறகு அந்-வேறு ஸம் (எவ்வித) லாபத்தையும் சூன் இவ-து ரும் பை பப் பே பா ல வே மனு-மதிப்பாடு. ய-எதனிடத்தில் மீதி:-பயமானது ந உதேதி-ஏற்படாதோ, ய-அந்த:-எதற்குள் சாந்த-அனந்த அடர்த்தியான-ஆனந்தம் ஸுரதி விளங்குகிறதோ, த-அதையே அமृत-மரணமற்றதாக (நித்தியமென்று) விதி-அறிந்துகொள். அத:-இதைத்தவிர அந்ய-வேறு எதுவும் அர்த்-தி-துக்கமே என்று பிரஸித்தம்.

பிருஹதாரண்யக உபநிஷத் அந்தர்யாமி பிரஹ்மணத்திலுள்ள விஷயத்தை இந்த சுலோகத்தில் சுருக்கிச் சொல்கிறார். எவர்தேவர்களுக்குள்ளும், பூதங்களுக்குள்ளும், பிராணிகளுக்குள்ளும் இருந்துக்கொண்டு அவர்களை யெல்லாம் சேஷடிக்கும்படிச் செய்கிறாரோ அவரே அந்தர்யாமி அவரே உன் ஆத்மா, அவரே மரணமற்றவர் என்று அங்கே விஸ்தாரமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

यः सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्, सर्वेभ्यो भूतेभ्योऽन्तरः, यः सर्वाणि भूतानि न विदुः, यस्य सर्वाणि भूतानि शरीरं, यः सर्वाणि भूतानि अन्तरो यमयति, एष ते आत्मा अन्तर्यामी अमृतः ...

III 7 (15)

अदृष्टो द्रष्टा, अश्रुतः श्रोता, असतो मन्ता, अविज्ञातो विज्ञाता । नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा, नान्योऽतोऽस्ति श्रोता, नान्योऽतोऽस्ति मन्ता, नान्योऽतोऽस्ति विज्ञाता, एष ते आत्मा अन्तर्यामी अमृतः । अतोऽन्यत् आर्तं ... III 7 (23)

அப்படி உள்ளேயிருப்பவர் தெரியாமலிருப்பாராவென்றால், பாரிற்முள்ளே நெய் இருக்கிறது தெரியவில்லையே? ஆனாலும் பூர்வம் தெரியாமலுமில்லை, ஏனென்றால் பாலில் நெய் இருப்பதினால்தான் பால் தித்திக்கிறது. அவ்விதமே ஆத்ம பதார்த்தம் ஸாதாரணமாகத் தெரியாமலிருந்தபோதிலும், ஜடமான சரீரம் இந்திரியம் முதலானவை சேஷடிக்கிறபடியால் அவைகளை சேஷடிக்கும்படி செய்துகொண்டு உள்ளே வைதன்யம் இருக்க

கிறது. என்பதை நன்கு அறியலாம். இவைகளுடைய வியவஹாரங்களினாலேயே அது அறியப்பட்டதாகிறது என்பதை तद्वद्वति विदितं என்ற பதம் குறிக்கிறது. இவையாவும் சேஷ்டிக் காமவிருக்கும் ஸுஷுப்தி காலத்தில் துக்கக்கலப்பில்லாமல் ஆனந்த ரூபமாக பிரகாசித்துக்கொண்டு ஜாகிரத் ஸ்வப்ன காலங்களில் ஏற்படும் சிரமங்களிலிருந்து இளைப்பாறுவதற்கு ஆசிரயமாயிருப்பதும் இந்த ஆத்மாதான் என்பதை श्रान्त विश्रान्तिवीजं என்ற பதம் சொல்கிறது. நல்ல துக்கம் வரும் போது இந்திரியங்களால் ஏற்படும் ஸுகத்தை அபேக்ஷிப்பது கிடையாது; இந்திரிய ஸுகங்களைவிட ஸுஷுப்தி ஸுகமே மேலானது என்பதுதான் இதற்கு காரணம். அங்குள்ள அனிட்யையாகிற மனதையும் நீங்கிய ஸமாதிநிலையில் சுத்தமான ஆத்ம ஸுகம் அனுபவிக்க நேரிட்டால், மற்ற எந்த ஸுகமும் ஸுகமாகவே தோன்றுது. அந்த நிலையில் இரண்டாவது பதார்த்தமே கிடையாததால் பயத்திற்கு நிமித்தமே இல்லை. அந்த நிலையைத் தவிர வேறு எந்த நிலையிலும் துக்கமும் பயமும் இருந்தேதீரும்.

(49)

நன்கு விசாரித்துப் பார்த்தால் நாம் காண்கிற ஜகத்து பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறில்லை; பிரஹ்மமேதான் ஜகத்தாகத் தோன்றுகிறது. என்பதை அறியலாம்; ஜகத்தில் தோன்றும் நாமங்களுக்கும் ரூபங்களுக்கும் நாம் மதிப்புக்கொடுத்து அவை களுக்கு அடிப்படை ஆதாரமாயிருந்துவரும் பிரஹ்மத்தை பொருட் படுத்துவதில்லை. இவ்விஷயத்தை, நூல்கள் சேர்ந்தே வஸ்திரமா யிருக்கையில் வஸ்திரம் என்ற வியவஹாரம் செய்யும்போது நூலை மறந்துவிடுகிறோம் என்ற திருஷ்டாந்தத்தின் மூலமாய் விளக்குகிறார்.

आतः प्रोतश्च तन्तुष्विह विततपटः चित्रवर्णेषु चित्रः

तस्मिन् जिज्ञास्यमाने ननु भवति पटः सूत्रमात्रावशेषः ।

तद्वत् विश्वं विचित्रं नगनगरनरग्रामपञ्चादिरूपं

प्रोतं वैराजरूपे स त्रियति तदपि ब्रह्मणि प्रोतमोतम् ॥ ४२ ॥

ஐ-இ வ் வு ல கி ல் சித்ர:-பல வித வர்ணங்களோடு கூடிய வितत-पट:-விஸ்தாரமான-வஸ்திரம் चित्रवर्णेषु-

பல வித வர்ண முடைய தனது நூல் களில் ஓத:-
 குறுக்கேயும் ஸ்ரோத்-ச-நெடுகிலும் நெய்யப்பட்டிருக்கிறது.
 தஸிந்-அதை ஜிஷாஸ்யமானே-அறிய வேண்டுமென்று
 விசாரித்தால். ஸ்ரோத்-அந்த வஸ்திரம் சூத்ர-மாந-அவசேஷ:-நூல்-
 மாத்திரமாகவே-மிஞ்சுகிறதாக ஸ்ரோத்-ஆகிறது நு-
 அல்லவா? தஸிந்-அதைப்போலவே நக-நகர-நர-நாம-பய-
 ஆதி-ரூப்-மலை (அல்லது, மரம்)-நகரம்-மனிதன்-கிராமம்-
 பசு-முதலிய-ரூபமாயிருக்கும் விசித்ர பல வித மாயுள்ள
 விஷ்-ஜகத்தானது வேராக-ரூப-விராட்டின்-ரூபத்தில் ஸ்ரோத்-
 கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது; ச-அது (விராட்ரூபம்) வியதி-
 ஆகாசத்தில் (அவ்யக்தத்தில்) (கோர்க்கப்பட்டிருக்
 கிறது) தத்-அபி-அதுவும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்ரோத்
 ஸ்ரோத்-நெடுகிலும் குறுக்கேயும் கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

என்படி நூலித்தவிர வஸ்திரம் என்பது தனியாகக் கிடை
 யாதே அப்படியே பிரஹ்மத்தை விட வேறாக அவ்யக்த்யென்ற
 மாயை கிடையாது; அந்த அவ்யக்தத்தை விட்டு வேறாக விராட்
 கிடையாது; அவரைவிட்டு வேறாக உலகம் கிடையாது;
 ஆகையால் உலகமென்பது பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறுபட்ட
 தில்லை; அதற்கு அடிப்படையாயுள்ள பதார்த்தம் பிரஹ்மமே
 தான் என்று கருத்து.

இதற்குள்ள மூல சுருதியான பிசுஹதாரண்யக உபநிஷத்தில்
 இந்த பிரஹ்மத்தை “அக்ஷரம்” என்ற பதத்தினால் வியவ
 ற்றரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

स होवाच यदूर्ध्वं गार्गि दिवो यदवाक् पृथिव्या यदन्तरा
 धावापृथिवी इमे यदभूतं च भवच्च भविष्यच्च इत्याचक्षते आकाश
 एव तत् ओतं च प्रोतं चेति । कस्मिन् नु खलु आकाशः ओतश्च
 प्रोतश्चेति ॥ III 8 (7)

स होवाच एतदे तत् अक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अग्निरदन्ति
 अस्थूलं अनणु अदृक् अदीर्घ III 8 (8) ॥

तद्वा एतदक्षरं गार्गि अदृष्टं द्रष्टुं, अश्रुतं श्रोतुं, अमृतं
मन्तुं, अविज्ञातं विज्ञातुं, नान्यत् अतोऽस्ति द्रष्टुं, नान्यत्
अतोऽस्ति श्रोतुं, नान्यत् अतोऽस्ति मन्तुं, नान्यत् अतोऽस्ति
विज्ञातुं । एतस्मिन् नु खलु अक्षरे गार्गि आकाशः ओतश्च प्रोत
श्चेति ॥ III 8 (II)

(50)

ஒரே பதார்த்தம் பலவாகத் தோன்ற முடியுமா என்றால்
பல குடங்களிலுள்ள வாயு பலவாகத் தோன்றுவதில்லையா ?
பல தீபங்களில் எரிந்துகொண்டிருக்கும் அக்னி பலவாகத்
தோன்றுவதில்லையா ? ஒரே ஸூர்யன் பலவித ஜல் பாத்ரங்
களில் பிரதிபிம்பிக்கும்போது வெவ்வேறுகத் தோன்றவில்லையா ?
இப்படியிருக்க அனந்தமான சக்தியுடைய பிரஹ்மம் தன்
சக்தியின் விருத்தி பேதத்தினால் பலவாகத் தோன்றுவது
நியாயமே என்று பிரஹ்மதாரண்ய சுருதியையே பிரமாணமாகக்
காட்டுகிறார்.

रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव तदस्य रूपं प्रतिचक्षणाय ।

इन्द्रो प्रायामिः पुरुरूप ईयते युक्ता ह्यस्य हरयः सुता दशेति ... ॥

II, 5 (19)

सलिल एको द्रष्टाऽद्वैतो भवति एष ब्रह्मलोकः ... ॥ IV 3 (32)

காட்கோபநிஷத்தில் உள்ள

अमिर्यथैको भुवनं प्रविष्टो रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव ।

एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा रूपं रूपं प्रतिरूपो बहिष्य ॥ V (9)

वायुर्यथैको भुवनं प्रविष्टो रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव ।

एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा रूपं रूपं प्रतिरूपो बहिष्य ॥ ,, (10)

என்ற வாக்கியங்களும் இதே விஷயத்தை எடுத்துச்
சொல்கின்றன.

பிரஹ்மம் எதில் பிரதிபிம்பிக்கிறதென்றால், தனித்தனியாக
இருக்கும் அந்த: கரணம் என்ற உபாதியில் என்று சொல்லி,
அவ்விதம் ஏற்படும் பிரதிபிம்பம்தான் ஜீவன் என்ப்படுகிற
தென்று இந்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சொல்கிறார்.

रूपं रूपं प्रतीदं प्रतिफलनवशात् प्रातिरूप्यं प्रपेदे

द्वेको द्रष्टाऽद्वितीयो भवति च सलिले सर्वतोऽनन्तरूपः ।

इन्द्रो मायाभिरास्ते श्रुतिरिति वदति व्यापकं ब्रह्म तस्मात्

जीवत्वं यात्यकस्मात् अतिरिमलतरे विम्बितं बुध्युपाधौ ॥ ५० ॥

इदं-இந்த பிரஹ்மமானது ரூப்-ரூப்-பு-ஒவ்வொரு ரூபத்திலும் प्रतिफलन-வசாत्-பிரதிபிம்பிக்கிற-காரணத்தினால் प्रातिरूप्यं-பிரதிபிம்பமாயிருக்கும் தன்மையை प्रपेदे-அடைந்தது. सलिले-ஐலத்தில் द्रष्टा-பார்க்கிறவன் एकः-ஒருவனாகவும் अद्वितीयः-இரண்டாவதற்றவனாகவும் (இருந்த போதிலும்) सर्वतः-நாலா பக்கத்திலும் (பலவித ஐல பாத்திரங்களில்) अनन्त-रूपः-அநேக ரூபமுள்ள வனாகவும் भवति-ஏற்படுகிறது हि-என்பது பிரஸித்தம். इन्द्रः இந்திரன் (பிரகாசஸ்வரூபமான பிரஹ்மம்) मायाभिः-பலவித மாயா சக்திகளால் (பலவிதமாக) आस्ते-இருக்கிறார் इति-என்று श्रुतिः-வேதம் वदति-சொல்கிறது. तस्मात्-ஆகையால் व्यापकं-எங்கும் வியாபித்திருக்கும் ब्रह्म பிரஹ்மமானது अतिविमलतरे-வெகு ஸ்வச்சமாயிருக்கிற बुद्धि-उपाधौ-புத்தியாகிற-உபாதியில் विम्बितं-பிரதிபிம்பித்து अकस्मात्-உடனே जीवत्वं-ஜீவத்தன்மையை वाति-அடைந்துவிடுகிறது.

(61)

இதே விஷயம் ரிக்வேதத்திலும்

पतङ्गमक्तमसुरस्य मायया हृदा पश्यन्ति मनसा विपश्चितः ।

समुद्रे अन्तः कवयो विचक्षते मरीचीनां पदमिच्छन्ति वेधसः ॥

X 177 (1)

என்ற மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அதன் தாற்பரியத்தை அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லி, உபாதிகளில் உள்ள குண தோஷங்களை அனுஸரித்து பிரதிபிம்பங்களும் வேறுபடுமென்பதை எடுத்துக்காட்டி, பிரதிபிம்பங்களுக்குள் வேற்றுமை தோன்றினாலும், எல்லா பிரதிபிம்பங்களுக்கும் மூல

காரணமாயுள்ள பிம்பத்தில் வேற்றுமை கிடையாது; அது போலவே பிரதிபிம்பமாகிய ஜீவர்களில் பலவிதமிருந்தாலும் பிம்பமாகிய பிரஹ்மம் ஒன்றாகவே எவ்வித மாறுதலுமன்னியில் இருந்துவருகிறது என்பதையும் காட்டுகிறார்.—

तज्ज्ञाः पश्यन्ति बुद्ध्या परमबलवतो माययाऽक्तं पतङ्गं

बुद्धावन्तः समुद्रे प्रतिफलितमरीच्यास्पदं वेधसस्तम् ।

यादृश्यावानुपाधिः प्रतिफलति तथा ब्रह्म तस्मिन्यथाऽऽस्यं

प्राप्तादर्शानुरूपं प्रतिफलति यथाऽवस्थितं सत्सदैव ॥ ५१ ॥

பரம-வலகத:- மிகவும்-பலமுள்ள **வேச:-** பரமாத்மாவினுடைய **மாயா-மாயையுடன்** அக்-ஸம்பந்தப்பட்டு **சமுத்-** முத்திரையுடன் கூடிய (**மூடியிருக்கிற**) **புஷ்ப-புத்தியில்** **அந்த:-** உள்ளே **பிரதிபலித மரிசி-ஆஸ்த-பிரதிபலித்திருக்கிற**-**கிரணங்களுக்கு-ஆசிரயமாயுள்ள த்-அந்த பதங்-பக்சியை** (**கீழே விழுந்திருப்பதை**) **தத்-நா:-** அதன் தத்வத்தை-**அறிந்தவர்கள்-புஷ்ய- (பரிசுத்தமான) புத்தியினால்** **பश्यन्ति-பார்க்கிறார்கள்.** **ஆஸ்ய-முகமானது** **பாச-பாச-அனூரூப் - கிடைத்திருக்கும் - கண்ணாடிக்கு-தக்கபடி** **யथा-எப்படி** **பிரதிபலித்தோ,** **தथा-அப்படியே** **ब्रह्म-பிரஹ்மம்** **उपाधि:-** உபாதியாயிருப்பது **यादृक्-எவ்விதமோ** **यावान्-எவ்வளவோ,** **तस्मिन्-அவ்விதமாக** **अव्वगवाक-அந்த உபாதியில்** **பிரதிபலித்தோ,** **प्राति-பலிக்கிறது.** (**ஆனால்**) (**பிரஹ்மம்**) **सदा एव-எப்பொழுதுமே** **यथाऽवस्थितं-எப்படியுள்ளதோ** **अप्य-அப்படியே** **सत्-இருந்து வருகிறது.**

கண்ணாடி அழுக்கடைந்திருந்தால் அதிலுள்ள பிரதிபிம்பம் மங்கலாகத்தான் தெரியும்; சிறியதாயிருந்தால் பிம்பம் பூராவும் பிரதிபிம்பத்தில் தெரியாது. அதுபோல, உபாதியான புத்தி எவ்வளவுக்கு அதிகமாக தெளிவாக இருக்கிறதோ அதற்குத் தக்கபடி பிரஹ்ம சைதன்யம் பிரகாசிக்கும். அந்த உபாதியால் ஏற்படும் தோஷங்கள் அந்த சைதன்யத்தைச் சேர்ந்ததெவ்வயல்லை என்பதை ஆத்மஞானிகள் அறிந்திருப்ப

தினால் அவைகளை விலக்கி, ஜீவனிடத்திலும் சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபத்தையே ஸாக்ஷாத்கரிப்பார்கள்.

பதக் மேலே இருந்து கீழே பறந்துவரக்கூடிய யோக்கியதையும் மேலே பறந்துபோகக்கூடிய யோக்கியதையும் இருப்பதால் பதங்கம் என்ற பெயர் புகழிக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஜீவனும் தன் ஸ்வரூபத்தில் மேலான பிரஹ்மமாயிருந்தும் கீழே இறங்கி வந்திருப்பதினாலும் மறுபடியும் மேலே போக ஸ்வரூபத்தை அடைந்துவிட யோக்கியதையுள்ளதினாலும் அதை இங்கே பதங்கம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சமுத் ஸமுத்திரத்தில் உத்தமமான முத்து, பவளம் முதலான பதார்த்தங்களும் பயங்கரமான திமிங்கிலம் முதலிய ஜந்துக்களும் இருப்பதுபோல், அந்த:கரணத்தில் நல்ல வாஸனைகளும் கெட்ட வாஸனைகளும் ஏராளமாயிருப்பதால் 'ஸமுத்திரம்' என்று சொல்லியிருக்கிறதென்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

(82)

இந்தப் பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தத்தை இன்னும் கொஞ்சம் விளக்கி அடுத்த கலோகத்தில் சொல்கிறார்:—

एको भानुस्तदस्यः प्रतिफलनवशाद्यस्त्वेकोदकान्त-

नानात्वं यात्युपाधिस्यितिगतिसमतां चापि तद्वत्परात्मा ।

भूतेषुच्चावचेषु प्रतिफलित इवाभाति तावत्स्वभावा-

वच्छिन्नो यः परं तु स्फुटमनुपहतो भाति तावत्स्वभावैः ॥ ५२ ॥

ய:-எந்த ஹனு:-ஸூர்யன் என:-ஒருவராயும் ததஸ்ய:- (மேலே) ஸம்பந்தப்படாமல் தனித்திருப்பவராயும் இருக்கிறாரே, (அவர்) அனேக-உதக-அந்த:-அநேக-ஜலங்களுக்கு-உள்ளே प्रतिफलன-வசாத்-பிரதிபிம்பிப்பது-காரணமாக நானா-பலவாயிருக்கும் தன்மையையும் உபாதி-கருடைய-இருப்பு-அசைவு-இவைகளுக்கு ஸமானமாயிருக்கும் தன்மையையும் चअपि-கூட யாதி-அடைகிறார். तद्वत्-அதைப் போலவே, य:-எந்த परात्मा-பரமாத்மாவானவர் उच्च-அவ்வே-மேல்-கீழுள்ள भूतेषु-பிராணிகளில் प्रतिफलित:-பிரதி

பிம்பித்து தாவத்-ஸாவ:-அந்தந்த-ஸ்வபாவங்களால்
அவ்விதம்:-வரையறுக்கப்பட்டவர் இவ-போல அமாதி-
தோன்றுகிறாரோ (அவர்) பரஸு-ஆனாலும் தாவத்-ஸாவ:-
அந்தந்த ஸ்வபாவங்களால் அநுபஹ:-பாதிக்கப்படாமல்
சுருத்-தெளிவாக மதி-பிரகாசிக்கிறார்.

மூன் உள்ள 7-வது சுலோகத்தின் தாத்பர்யத்தையே
இங்கே வேறுவிதமாக வேறு திருஷ்டாந்தத்தினால்
விளக்கியிருக்கிறார்.

(58)

ஆத்ம தத்வம் உபாதிகள் மூலமாய் பிரகாசிக்கிற காரணத்
தினால்தான் உபாதிகளுக்குப் பிரகாசிக்கும் தன்மையும் மற்ற
பதார்த்தங்களைப் பிரகாசப்படுத்தும் தன்மையும் ஏற்படுகிறது.
ஜடமாய் பிரகாசமில்லாத கண்ணாடியை ஸூர்ய கிரணங்களில்
காட்டினால் அக்கண்ணாடி ஸூர்ய பிரதிபிம்பமுடையதாக ஆகி
அது தானும் பிரகாசித்துக்கொண்டு வேறு பதார்த்தங்களைப்
பிரகாசப்படுத்தும் தன்மையையும் அடைந்து விடுகிறது. சந்திர
னுக்கு இருட்டை போக்கடிக்கும் தன்மையிலாத போனாலும்,
ஸூர்ய கிரணங்கள் சந்திரன்மேலே படும்போது அந்த கிரணங்
களின் பலத்தைக் கொண்டு இருட்டை போக்கவில்லையா?
வெங்கலப் பாத்ரத்தில் ஸூர்ய கிரணம் பட்டாலும், அது
தானும் பிரகாசித்துக்கொண்டு மற்றவைகளை பிரகாசப்
படுத்துவதில்லையா? அதைப்போலத்தான் ஆத்ம ஜ்யோதிஸ்
புத்தியில் பிரதிபலித்து இந்திரியங்கள் மூலமாக வெளியிலுள்ள
பதார்த்தங்களை பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறது என்கிறார்.

यद्वत्पीयूषाश्मौ दिनकरकिरणविम्बितैरेति सान्द्रं

नाशं नैशं तमिस्रं गृहगतमथवा मूर्छितैः कांक्षयात्रे ।

तद्वद्बुद्धौ परात्मद्युतिमिरनुपदं विम्बिताभिः समन्ता-

द्भासन्ते हीन्द्रियास्यप्रसृतिमिरनिशं रूपमुख्याः पदार्थाः ॥ ५३ ॥

यद्वत्-எ ப் ப டி பி யூ ஷ ர ஷ மௌ-சந்திரனிடத்தில் விம்வিতை:-
பிரதிபிம்பிக்கிற दिनकर-கிரணை: ஸூர்யனுடைய-கிரணங்
களால் नैशं-இரவிலுள்ள सान्द्रं-நெருக்கமான तमिस्रं-
இருட்டு नाशं-நாசத்தை एति-அடைகிறதோ, अथवा-

அல்லது, காஸ்ய-பாவே-வெண்கல பாத்நிரத்தில், மூர்தி:-
 பிரதிபலித்திருக்கும் (ஸூர்ய கிரணங்களால்), சூர்ய-
 வீட்டிற்குள்-இருக்கும் (இருட்டு எப்படி நாசத்தை
 அடைகிறதோ), தவ-அதைப்போலவே, சூர்ய-புத்தியில்
 அநுபந்த-இடைவிடாமல், சமந்தா-நாலாபக்கத்திலும்,
 விம்மிதாமி:-பிரதிபிம்பித்து, ஹிந்திய-ஆச-புத்தி:- இந்திரி
 யங்கள்-வழியாக-வெளியில் செல்லுகின்ற, பரம-புத்தி:-
 பரமாத்மாவின்-ஒளிகளால், ரூப-மூல:-ரூபம் முதலான,
 பதார்த்த:-பதார்த்தங்கள், அநிஷ்ட-எப்போதும், பாசன-பிரகா
 சிக்கின்றன, ஹி-என்பது பிரஸித்தம்.

(54)

பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தத்தையே எடுத்துக்கொண்டு வேறு
 விதமாயும் பிரஹ்மத்தை அறியலாமென்று அடுத்த சுலோகத்தில்
 எடுத்துச்சொல்கிறார். ஒரு குளத்தில் ஐந்து அடி ஆழம்
 ஜலம் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அதில் ஆகாசம்
 பிரதிபிம்பிக்கிறதைப் பார்க்கிறோம். ஆகாசம் என்பது இடை
 வெளி. அந்த இடைவெளி, ஜலத்திற்கு எல்லாப் பக்கங்களிலும்
 இருக்கிறது; அந்த ஜலத்திலும் ஐந்து அடிவரை வியாபித்தே
 யிருக்கிறது; அந்த ஜலத்தில் பிரதிபிம்பித்துமிருக்கிறது. ஆக
 வியாபகமான ஆகாசம், ஜலத்தை மாத்திரம் வியாபிக்கும்
 ஆகாசம், பிரதிபிம்ப ஆகாசம், என்று மூன்றுவிதமான ஆகாசம்
 வியவஹார யோக்கியமாக ஆகிறது. அப்படியே ஸர்வவியாபக
 மான ஆத்மா, அந்த:கரணத்தில் மாத்திரம் வியாபிக்கும் ஆத்மா
 அவ்வந்த:கரணத்தில் பிரதிபலித்திருக்கும் ஆத்மா, என்று
 மூன்று விதமாகச் சொல்லலாம். உபாதியாகிய அந்த:கரணம்
 விலகிவிட்டால், பின் சொன்ன இரண்டு விதமும் மன்றந்து
 வியாபகமான ஆத்மாவுடன் ஒன்றுச் சேர்ந்து லயித்துவிடும்.
 குளத்தில் ஜலம் பூராவும் வற்றிவிட்டால், தனியாக ஜல-
 ஆகாசமோ, ஜலத்தில் பிரதிபிம்ப ஆகாசமோ, இருப்பதற்கு
 நியாயமில்லை; வியாபகமான ஒரே ஆகாசம்தான் மிஞ்சும்.
 ஜலம் வற்றிவிட்டால் ஜலத்தில் ஏற்படக்கூடிய அழுக்கினாலோ
 அலைகளாலோ அதிலுள்ள பிரதிபிம்பத்திற்கு மாறுபாடுகள்
 ஏற்படவும் இடமிராது. அதுபோல் ஆத்மாவைப் பிரித்துக்காட்டிய
 அவித்யை விலகும்போது அதனால் ஏற்படும் புண்ய பரப கர்மங்கள்

களும் ஸுகதுக்க அனுபவங்களும் விலகிவிடும் என்பதையும் சொல்கிறார் :-

பூர்ணாத்மாநாத்மபேதாத்ரிவிவமிஹ பரம் புதுயவச்சிந்நமந்ய-

சத்ரீவாபாசமாந் மகநமிவ ஜலே த்ரிபகாரம் விமாதி ।

அம்மாவச்சிந்நமஸிந்நதிபலிதமதஃ பாதஸோ஽ந்நவ்ஹித்ய

பூர்ணவச்சிந்நயோகே த்ரிஜதி லயமவிதா ஸுகாயீஃ சஹீவ ॥ 48 ॥

மகநம்-ஆகாசமானது ஜலே-ஜலத்தில் த்ரி-த்ரி-மூன்று-விதமாக விமாதி-பிரகாசிக்கிறது. (1) அம்மாவச்சிந்ந-ஜலத்தினால் வரையறுக்கப்பட்டது (2) அஸிந்-அந்த ஜலத்தில் த்ரிபலிதம்-பிரதிபலித்திருப்பது (3) அதஃ-அந்த பாதஸஃ-ஜலத்திற்கு அந்ந-உள்ளேயும் வஹிந் வெளியிலும் இருப்பது என்று. இவ்-இவ்வாகாசத்தைப்போல, பூர்ணாத்மா-அநாத்மா-பேதாத்-நிறைந்தது-ஆத்மா (ஜீவன்)-அநாத்மா (ஜடம்)-என்ற வேறுபாட்டினால் (பிரஹ்மம்) த்ரி-விதம்-மூன்று-விதமாயிருக்கிறது. இவ்-இம்மூன்றில் (1) பரம்-மேலானது (சுத்தசைதன்யம்) (2) புது-அவச்சிந்ந-புத்தியினால்-வரையறுக்கப்பட்டது அந்யத்-வேறு (3) தவ-அந்த புத்தியிலேயே அபாசமாந்-வெறும் தோற்றமாயிருப்பது. பூர்ண-அவச்சிந்ந-யோகே-(இவைகளில்) நிறைந்ததான சுத்தசைதன்யமும்-புத்தியினால் வரையறுக்கப்பட்ட ஜீவனும்-ஒன்றுச்சேர்ந்து கலந்துவிட்டால், அவிதா-அவிதையானது ஸுகாயீஃ சஹீவ-தன்னால் ஏற்படக் கூடியவைகள் யாவற்றுடன் கூடவே லய-லயத்தை த்ரிஜதி-அடைந்து விடுகிறது.

இந்த கலோகத்தில் காணும் கருத்தை பஞ்சதசியில் சித்ர தீபத்தில் ஸ்ரீ வித்யாரண்யர் விளக்கியுள்ளார். புத்தி அவச்சிந்நமான சைதன்யத்தான் கூடஸ்தன் என்பது. இதற்குத்தான் சுத்த பிரஹ்மத்துடன் அபேதம் கூடஸ்த சைதன்யத்தில் கல்பிதமான அந்தக்கரணத்தில் பிரதிபிம்பிக்கும் சைதன்யம் ஜீவன் அதாவது சிதாபாஸன். தேஹத்தைபொட்டிய தர்மங்களெல்லாம் சிதாபாஸனுக்குத்தான். கூடஸ்தனுக்குக்கிடையாது. ஜலம் வற்றி

யதும் அதில் தோன்றின பிரதிபிம்பம் மறைவதுபோல உபாதி யான அந்தக்கரணம் நாசமடைந்ததும் அதில் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாஸனும் நாசமடைகிறான். இதையே

प्रज्ञानघन एव एतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानुविनश्यति

(ஆத்மா உபாதிகள் உண்டாகும்பொழுது தோன்றி உபாதிகள் அழியும்பொழுது நாசமடைகிறான்), என்ற சுருதி கூறுகிறது. தண்ணீர் வற்றினால் அது இருந்த இடம் (ஜலாகாசம் மஹாகாசத்துடன் சேர்ந்துவிடுகிறதுபோல் கூடஸ்தைசதன்யம் அந்தக்கரணம் அழிந்ததும் எங்கும் நிறைந்த பூர்ணப்ரஹ்மமாக ஆகிவிடுகிறது என்ற கருத்தை

अविनाशी वाऽरेयमात्मा

(இந்த ஆத்மா நாசமடையாதது) என்ற சுருதி கூறுகிறது.

(55)

பிரதிபிம்பத்திற்கு தனியாக ஸத்தை (இருப்பு) கிடையாது; பிம்பத்தின் ஸத்தைதான் அதில் தோன்றுகிறது என்பதினால் பிரதிபிம்பம் பராதீனம் என்பது தெரிகிறது. அப்படியே வரையறுக்கப்பட்டதும், வியாபகத்தைத் தவிர வேறில்லாத தினால், அதுவும் பராதீனந்தான் என்று ஏற்படுகிறது. அந்தர்யாமியாக இருந்து பிரஹ்மம் ஜகத்தை சேஷ்டிக்கும்படி செய்வதினாலும் ஜகத்தும் அதிலுள்ள யாவும் பராதீனம் என்று வேறுவிதமாகவும் வர்ணிக்கிறார்:-

दृश्यन्ते दारुणार्थो युगपदगणिताः सत्समूत्रप्रयुक्ताः

संगीतं दर्शयन्त्यो व्यवहृतिमपरां लोकसिद्धां च सर्वाम् ।

सर्वत्रानुप्रविष्टादமிनवविमवाद्यावदर्थानुबन्धा-

चद्वत्सत्रात्मसंज्ञाव्यवहरति जगद्भूर्भुवःसर्महान्तम् ॥ ५५ ॥

सत्सम-सूत्र-प्रयुक्ताः:-ஸ்தம்பத்திலுள்ள-நூல்களால்-ஏவப் பட்டவைகளாக **अगणिताः**:-கணக்கிடப்படாத (அநேகம்) **दारु-नार्थः**:-மரத்தினால் செய்யப்பட்ட-பெண் பொம்மைகள் **युगपत्**-ஒரே சமயத்தில் **सङ्गीतं**-ஸங்கீதத்தையும் **लोक-सिद्धां**-உலகத்தில்-ஏற்பட்ட **अपरां**-வேறு **सर्वाम्**-எல்லா

व्यवहृतिं च - வியவஹாரத்தையும் दर्शयन्त्यः-காட்டுவதாக
दृश्यन्ते - பார்க்கப்படுகின்றன. तद्वत् - அதைப்போலவே
सर्वत्र-எங்கிலும் अनुप्रविष्टात्-உள்ளே நுழைந்திருக்கிறதும்
अभिनव-विभवात् புது புது தான - ஸாமர்த்தியத்தோடு
கூடினதும் यावत्-अर्थ-अनुबन्धात्-எவ்வளவு வரை-
பிரயோஜனமுண்டோ-அதுவரை ஸம்பந்தப்பட்டதுமான
सुखात्म-संज्ञात्-ஸுக்தராத்மா-என்ற பெயருடைய பரமாத்
மாவினால் भूः-भुवः-स्वः-मह-अन्त - பூ மி-பு வர் லோகம்
ஸ்வர்க்க லோகம்-மஹ லோகம் முடியவுள்ள ஜாத்-ஜகத்
தானது व्यवहृति-வியவஹரிக்கிறது.

மரத்தினால் பலவித பொம்மைகளைச் செய்து அவைகளின்
அங்கங்களில் கயிறுகளைக் கட்டி பின்னால் ஒரு ஸ்தம்பத்தில்
கட்டிவைத்து அங்கு ஒருவன் இருந்துகொண்டு அக்கயிறுகளை
உசிதம்போல் இழுத்து அப் பொம்மைகளை பலவிதமாக
சேஷ்டிக்கச் செய்வது உண்டு. அவைகள் ஸங்கீதம் பாடு
கிறுப்போலும், நர்த்தனம் செய்வது போலும், மற்றும் பல
விதமாய் சேஷ்டிப்பதுபோலும் காட்டுவது உண்டு. வெளியில்
இருந்து பார்க்கிறவர்களுக்கு அக்கயிறுகளாவது அவைகளை
பிடித்து ஆட்டும் மனிதனாவது கண்ணுக்குத்தெரியாது.
பொம்மைகள் சேஷ்டிப்பது மாத்திரம் தெரியும். அப்படியே
இவ்வுலகத்தில் ஸகல பிராணி வர்க்கங்களும் பதார்த்தங்களும்
சேஷ்டிப்பதை மாத்திரம் நாம் பார்க்கிறோம். இவைகளை ஆட்டி
வைக்கும் பரமாத்மாவையாவது அவர் எப்படி ஆட்டிவைக்கிறார்
என்பதையாவது நாம் பார்ப்பதில்லை. இவையாவும் ஜடம்
தூறாக சேஷ்டிக்கும் சக்தியற்றவை என்பதைக்கூட நாம்
ஸாதாரணமாக கவனித்து அறிந்து கொள்வது கிடையாது.
அக்கயிறுகளைப் பிடித்திருப்பவன்போல பரமாத்மா விளங்கும்
போது ஸுக்தராத்மா எனப்படுகிறார்.

இவ்விஷயம் பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்தில்

स होवाच वायुर्वै गौतम सत्सुत्रं, वायुना वै गौतम
सूत्रेण अयं च लोकः परश्च लोकः सर्वाणि च भूतानि संहृद्वानि
भवन्ति ... ॥ III 7 (2)

என்ற வாக்கியத்தில் கண்டிருக்கிறது.

(56)

ஜகத்தை சேஷ்டிக்கும்படிச் செய்வது பிரஹ்மம் என்று சொன்னோம். அவ்வளவு மாத்திரமில்லை, ஜகத் இருப்பதற்கே காரணம் பிரஹ்மந்தான். ஜகத் இருப்பதினால் அதை ஸத்யம் என்று சொன்னால், பிரஹ்மம் அந்த ஸத்யத்திற்கும் இருப்பைக் கொடுக்கும் வஸ்துவானதினால் 'ஸத்யத்திற்கும் ஸத்யம்' என்ற பெயருக்குரியதாகிறது. ஜகத் இருப்பதினால் அதற்கு ஸத்யம் என்று வைத்துக் கொள்ளாமல், அதில் கண்ணுக்குத் தெரிகிற பிருதிவீ அப், தேஜஸ் இம் மூன்று அம்சங்களும் 'ஸத்' என்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கிற வாயு, ஆகாசம் இவ்விரண்டு அம்சங்களும் 'த்யத்' என்றும் சொல்லக்கூடியதால், இவ்வித ஐந்து அம்சங்களும் சேர்ந்திருக்கும் ஜகத்தை 'ஸத்-த்ய' என்றும் வைத்துக்கொள்ளலாம். இவ்விதம் வைத்துக்கொண்டாலும், ஜகத்திற்கு இருப்பைக் கொடுக்கிறபடியால் பிரஹ்மத்தை 'ஸத்யத்திற்கும் ஸத்யம்' என்று சொல்வது நியாயமேயாகும்.

இவ்விஷயத்தை பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில்

इ वाव ब्रह्मणो रूपे, मूर्तं चैवामूर्तं च, मर्त्यं चामूर्तं च,
स्थितं च यच्च, सच्च त्यच्च । II 3 (1)

तदेतत् मूर्तं यदन्यत् वायोरन्तरिक्षाच्च, एतत् मर्त्यं, एतत्
स्थितं, एतत् सत् । ११ ११ (2)

अथ अमूर्तं वायुश्चान्तरिक्षं च, एतत् अमूर्तं, एतत् यत्,
एतत् त्यत् । ११ ११ (8)

... अथात आदेशो नेति नेति न ह्येतस्मादिति नेत्यन्यत्
परमस्ति, अथ नामधेयं सत्यस्य सत्यं इति । प्राणा वै सत्यं
तेषामेष सत्यम् । ११ ११ (6)

என்ற வாக்கியங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளின் தாத்பர்யத்தை விளக்கி ஸ்ரீமத் ஆசாரியர் அடுத்த சுலோகம் இயற்றியிருக்கிறார்—

सच्च त्यच्चेति मूर्ताद्युपहितमवरं सत्यमस्यापि सत्यम् ॥ ५६ ॥

ஆகாசம் காலம் முதலியவைகளுக்கு உலக ரீதியாய் ஸத்யம் என்ற வியவஹாரம் இருந்தபோதிலும் அவைகளுக்கும் இருப்பைக்கொடுத்து வரும் பிரஹ்மந்தான் வாஸ்தவமான ஸத்யம். மூவுலகத்தையும் வியாபித்து அதில் “நான்” என்ற அபிமானமுள்ள ஹிரண்யகர்ப்பரையும் வியவஹார தசையில் தான் ஸத்யமென்று பெயர் சொல்லலாம். பாரமார்த்திக தசையில் சுத்த பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் ஸத்யம்காது.

அவைகளுக்கு ஸத்யம் என்று வியவஹாரமிருப்பதால், பிரஹ்மத்தை ஸத்யத்திற்கும் ஸத்யம் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் பிரஹ்மத்தினுடைய ஸத்யத்தன்மையினால்தான் அவைகள் ஸத்யமென்று வியவஹரிக்கக் கூடிய போக்கியதையை அடைகின்றன.

(57)

இவ்விஷயத்தையே திருஷ்டாந்த மூலமாக அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

यत्किञ्चिद्वात्यसत्यं व्यवहृतिविषये रौप्यसर्पाश्वमुख्यं

तद्वै सत्याश्रयेणेत्ययमिह नियमः सावधिलोकसिद्धः ।

तद्वै सत्यस्य सत्ये जगदखिलमिदं ब्रह्मणि प्राविशसी-

न्मिथ्याभूतं प्रतीतं भवति खलु यतस्तच्च सत्यं वदन्ति ॥ ५७ ॥

ரௌப்ய-சர்ப-அஸ்து-முக்ய-வெள்ளி-ஸர்ப்பம்-ஜலம் - முதலிய
அசத்ய-வாஸ்தவமில்லாத, யத் கிஞ்சித்-ஏதேனும் ஒன்று,
வ்யவஹ்ரி-விஷய-வியவஹார விஷயத்தில், மாதி-தோன்று
கிறதோ, தத்-அது, சத்ய-ஆசுரேண-(முத்துச்சிப்பி-கயிறு-
கானல் பூமி-முதலிய) ஸத்யமான பதார்த்தத்தை-
ஆசிரயமாய் வைத்துக்கொண்டுதான் (அவ்விதம்
தோன்றுகிறது) इति-என்று इह-இவ்விஷயத்தில் सावधि:-
எல்லையுடன் கூடியதான अयं-இந்த नियम:-நியமமானது
लोक-सिद्ध:-உலகத்தில் எரித்தமானது (அனுபவத்தினால்
ஸ்திரமாய் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது) तत् च-அதே
காரணத்தினால் सत्यस्य सत्ये-ஸத்யத்திற்கு ஸத்யமாயுள்ள
ब्रह्मणि-பிரஹ்மத்தினிடத்தில் इव-இந்த जगत्-ஜகத் अखिलं
प्राश्वयम्" प्राविशसीत्-தோன்றியிருக்கிறது. मिथ्या-भूतं-
பொய்யாக இருக்கும் ஒரு பதார்த்தம் यतः-எதினால் प्रतीतं-
தோன்றுவதாக भवति-ஏற்படுகிறதோ तत् च-அதையும்
सत्यं-ஸத்யம் என்று वदन्ति- சொல்கிறார்கள்.

ஜகத்திற்கு ஆரம்பம் என்று ஒரு எல்லை, முடிவு என்று
மற்றொரு எல்லை, இரண்டுமுண்டு. ஜகத் ஆரம்பிப்பதற்கு

முன்னாலும், ஜகத் தோன்றும் காலத்திலும், ஜகத் மறைந்ததற்கு
பின்னாலும் எது இருந்து வருகிறதோ, அந்த பிரஹ்மத்தைத்
தான் வாஸ்தவமான ஸத்யம் என்று சொல்ல வேண்டும்.
அதனுடைய இருப்பினுல்தான் உலகம் ஸத்யம்போல் தோன்று
கிறது. சிப்பியில் வெள்ளியும், கயிற்றில் பார்ப்பும். கானலில்
ஜலமும். தோன்றுவதெல்லாம் அடிப்படையாயுள்ள சிப்பி,
கயிறு. கானல் இவையிருப்பதினால்தான். அவை இல்லாத
பக்கத்தில் இவை தோன்றவே முடியாது. ஆகையால் தோற்றங்
களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாய், அதிஷ்டானமாய் எந்த
பதார்த்தங்கள் இருக்கின்றனவோ அவைகளைத்தான் ஸத்யம்
என்று சொல்வது நியாயமாகும்.

(58)

பிரஹ்மம் ஸத்யத்திற்கும் ஸத்யம் என்று சொல்வதைப்
போல பூர்ணத்திற்கும் பூர்ணம் என்றும் சொல்லலாம். ஸகல
ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தையும் வியாபிக்கக்கூடிய விராட்டை பூர்ணம்
எனலாம்; அப்படியே ஸலக்ஷ்ம பிரபஞ்சத்தை வியாபித்திருக்கும்
ஹிரண்யகர்ப்பரை விராட்டைவிட பூர்ணம் எனலாம். சுத்த
பிரஹ்மம் அவ்விருவர்களையும்விட வியாபகமாயிருப்பதால்
பூர்ணத்திற்கும் பூர்ணமேயாகும். அவ்விருவர்களுக்கும் வியாபகத்
தன்மை அவர்களின் காரியமான ஸ்தூல ஸலக்ஷ்ம
பிரபஞ்சங்களை உத்தேசித்துத்தான். பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியை
உத்தேசித்துத்தான் ஹிரண்யகர்ப்பரும் விராட்டும் ஆவிர்பாவ
மடைகிறார்கள். அவர்கள் ஆவிர்பவிப்பதற்கு முன்னாலும்
அவர்கள் லயமான பிறகும் பிரஹ்மம் இருந்து வருவதால்,
அதுதான் வாஸ்தவமாய் நிரதிசயமான பூர்ணத் தன்மையை
உடையது. உலகம் தோன்றுவதினால் அந்த பிரஹ்மத்தின்
பூர்ணத்தன்மைக்குக் குறைவோ உலகம் லயித்துவிடுவதினால்
பிரஹ்மத்தின் பூர்ணத் தன்மைக்கு ஏற்றமோ, யாதொன்றும்
கிடையாது. அது எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாய் பூர்ண
மாகவேயிருந்து வருகிறது.

पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णाति पूर्णमुदच्यते ।

पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ॥ V 1

என்று பிரஹ்மதாரணயக உபநிஷத் வாக்கியத்தின் தாத்பர்
யத்தை விளக்கிச் சொல்கிறார்.

यत्राकाशावकाशः कलयति च कलामात्रतां यत्र कालो
यत्वेवाशावसानं बृहदिह हि विराट्पूर्वमर्वागिवास्ते ।

सूत्रं यत्राविरासीत् महदपि महत् तद्धि पूर्णाच्च पूर्णं
संपूर्णादर्णावादेरपि भवति यथा पूर्णमेकार्णवाभ्यः ॥ ५८ ॥

यत्र-எதனிடத்தில் ஆகாச-அவகாச:-ஆகாசத்திற்கும்
அவகாசம் உண்டோ, யத்-எதன் விஷயத்தில் கால-
காலமும் கலாமாத்ரதா-அம்சமாக மா த் தி ர மி ரு க் கும்
தன்மையை கலயதி-அடைகிறதோ, யத் எவ-எதிலேயே
அாசா-அவசான-திக்குக்களின்-முடிவோ, பூஹ-இந்த பெரிய
தான் விராட்-பூர்வ-விராட் முதலானதும் பூ-இங்கே (சுத்த
பிரஹ்மத்தை கவனிக்கையில்) அர்வா-ஐவ-கீழ் பட்டது
போல அஸ்தே-இருக்கிறது. சூத்ர-ஸூத்ராத்மா (ஹிரண்ய
கர்ப்பம்) மஹ-பெரிதிற்கெல்லாம் மஹ் அபி-பெரியதாய்
இருந்தபோதிலும் யத்-எதனிடத்தில் அவிராசீத்-ஆவிர-
பாவமடைந்தாரோ தத் தி-அது அல்லவா ஸ்ரீ-நி-
நிறைந்த எல்லாவற்றையும்விட ஸ்ரீ-நிறைந்தது?
ஸம்ஸ்ரீ-நன்கு நிறைந்திருக்கிற அர்வா-அபி-ஸமுத்திரம்
(நதி, குளம்) முதலியதைக் காட்டிலுங்கூட ஐ-அர்வ-
அம்-ஓரே-ஸமுத்திரமாயிருப்பதின்-ஐ-எ-எ-எ-
ஸ்ரீ-நிறைந்ததாக மவதி-ஆகிறதோ (அப்படியாம்).

உல்கில் ஆகாசம்தான் எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் இருக்க
இடம் கொடுக்கிறது. ஸூர்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள்
லோகங்கள் எல்லாம் ஆகாசத்தில் இடம் பெற்றிருப்பதால்
அதை மிகவும் நிறைந்தது, பூர்ணம், என்று சொல்லலாம்.
அந்த ஆகாசத்திற்கும் இடம் கொடுக்கும் தன்மை பிரஹ்மத்
தனிடத்தில் இருப்பதால், அது நிறைந்ததெல்லாவற்றையும்விட
நிறைந்ததேயாகும். இடம் வியாபிக்கிறதினால் மரத்திரம் பூர்ணம்
என்பதில்லை, காலத்தினாலும் பூர்ணம். ஸ்ருஷ்டியேற்படும்
போதுதான் காலம் என்ற வியவஹாரம் ஏற்படுகிறது, தினம்,
மாஸம், வருஷம், யுகம், மண்வந்தரம், கலிபம் எல்லாமே
வரையறுக்கப்பட்டவைகள்; பிரஹ்ம நித்ய ஸித்தமனத்தினால்

அதை காலம் எவ்விதமும் வரையறுக்க முடியாது; அதனுடைய ஏதோ லேசம்தான் காலமென்பதே. திக்குக்கள் எவ்வளவு தூரம் போனாலும் முடிவடையாததினால் அவைகளையும் வியாபகமாய் சொல்லலாம்; ஆனாலும் அவைகளும் வியவஸ்தைக்கு கட்டுப்பட்டவைகள்தான்; பிரஹ்மத்திற்கு எவ்வித கட்டுப்பாடும் கிடையாது. தேசம், காலம், திகு இவைகளை வியாபித்து ஸகல ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தையும் சரீரமாயுடைய விசுவரூபம் தரிக்கும் விராட் ஸ்வரூபமும் பிரஹ்மத்தை உத்தேசித்து கீழ் பட்டதே. அவரையும்விடப் பெரியவராகிய ஹிரண்யகர்ப்பமும் யோ நஹாண் வித்யாதி பூர்வ் (எவர் முதலில் பிரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டி செய்கிறாரோ) ஹிரண்யகர் பஹ்யத ஜாயமான் (ஹி ரண் ய க ர்ப்ப ப் ப் பிறப்பதை பாருங்கள்) என்பதினால் உத்பத்தியுள்ளவரென்று தெரிகிறது. இவ்விதமாக மிகவும் பூர்ணமாய் இருக்கும் விராட், ஹிரண்யகர்ப்பர் இவர்களைவிட பிரஹ்மம் பூர்ணம் என்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? நதி, ஸமுத்திரம், முதலியவை நிறைந்திருக்கலாம். பிரளய காலத்தில் ஜலத்தைத் தவிர வேறு எதுவுமில்லாமல் ஒரே ஜலமாக இருக்கும்போது அதையல்லவா நிறைந்தது என்று ஸங்கோசமன்னியில் சொல்லலாம்? என்று இதற்கு திருஷ்டாந்தம் கொடுத்திருக்கிறார்.

(59)

பிரஹ்மந்தான் ஸகல பதார்த்தங்களையும் சேஷிக்கும்படி செய்கிறதென்று முன் சொல்லப்பட்டது. இதிலிருந்து பதார்த்தங்கள் வேறு பிரஹ்மம் வேறு என்று நினைத்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக, அந்த பதார்த்தங்களின் ரூபமாயிருப்பதும் பிரஹ்மந்தான் என்கிறார்—

अन्तः सर्वौषधीनां पृथगमितरसैर्गन्धवीर्यैर्विपाकै-

रेकं पाथोदपाथः परिणमति यथा तद्वदेवान्तरात्मा ।

नानाभूतस्वभावैर्वहति वसुमती येन विश्वं पयोदो

वर्षत्युच्चैर्दुतासः पचति दहति वा येन सर्वान्तरोऽसौ ॥ ५९ ॥

एक-ஒ ன் ரு யி ரு க் கி ரு பாथோ-பா-:-மே க த் தி ன்-
ஜலமானது சர்வ-ஔா-:-எல்லா-ஒஷதிகளுக்கும் (புல்
பூண்டு பயிர் ஸஸ்யாதிகளுக்கும்) ம-:-உள்ளே பூ-:-

தனித்தனியாக அமித-ரஸை அளவற்ற-ருசிகளோடும் ரங்-
 வியை:- வாஸணை - வீர்யங்களுடனும் விபாகை:-பலவித
 மாறுதல்களுடனும் யதா-ஈப்படி பரிணமதி-பரிணாம
 மடைகிறதோ, தவத்-ஏவ-அதைப்போலவே அந்தரமா-
 உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மா நானா-பூத-சமாவை:-பலவிதமான-
 பூதங்களுடைய - ஸ்வபாவங்களுடன் (பரிணமிக்கிறது).
 யென-எதினால் வசுமதி-பூமியானது விஷ்-எல்லாவற்றையும்
 வஹி-தாங்குகிறதோ, (எதினால்) பயோத: மேகமானது வசை:-
 மேலிருந்து வஹி-மழை பொழிகிறதோ, யென-எதினால்
 ஹிதா:-அக்னியானது பவதி-பாகம் செய்கிறது வஹி வா-
 அல்லது எரிக்கிறதோ, அசு-அது சர்வ-அந்தர:-எல்லா
 வற்றிற்கும் உள்ளேயிருப்பது (பிரஹ்மம்).

ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வியாபித்து அவைகளுக்கு இருக்
 கும் தன்மையையும் சேஷிக்கும் தன்மையையும் கொடுப்பது
 பிரஹ்மம் ஒன்றேதான். ஆனால் அது அந்தந்த உபாதிகளின்
 ஸம்பந்தத்தினால் பலவிதமாயிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.
 மேகத்திலிருந்து வரும் ஜலந்தான் மாமரத்திற்கும் உபயோகப்
 படுகிறது. வேப்பமரத்திற்கும் உபயோகப்படுகிறது. ஆனாலும்
 அவைகளில் ஏற்படும் பூ, காய், பழம் இவைகளிலுள்ள ருசியோ,
 வாஸணையோ, சக்தியோ வேறுபட்டேயிருக்கின்றன. பிரஹ்மத்
 தில் வேறுபாடுகள் தோன்றுவதற்குக் காரணமும் இதைப்
 போலத்தான்.

(60)

பிரஹ்மத்தில் தோன்றும் வேறுபாடுகளுக்கு மதிப்பு கொடுத்து
 கொண்டேயிருந்தால் நல்லது கெட்டது என்ற எண்ணங்
 களுக்கும் அவை மூலமாய் ராகத்வேஷங்களுக்கும் அவைகளி
 லிருந்து புண்ய பாப கர்மாக்களுக்கும் அவைகளின் பலனாக
 ஸுக துக்க அனுபவங்களுக்கும் வரிசையாக இடம் கொடுத்து
 ஸம்ஸாரத்திலேயே உழன்று கொண்டிருக்கும்படி நேரிடும்.
 ஆகையால் பேத புத்தியைவிட்டு எல்லாவற்றையும் பிரஹ்மா
 காரமாய் பார்க்கவேண்டும் என்று காலக உபநிஷத்தில்

यदेवेह तदमुत्र यदमुत्र तदन्विह ।

सूक्तोः स स्यूतामोति य इह नानेव पश्यति ॥ IV 10

மனசைவேதமாசுவ்யம் நேஹ நானா஽ஸ்தி கிஞ்சன ।

மூத்யோ: ச மூத்யு் கஞ்சதி ய இஹ நானேவ பश्यति ॥ १, 11

என்றும் பிரஹ்மதாரண்யக உபநிஷத்தில்

மனசைவானுத்யவ்யம் நேஹ நானா஽ஸ்தி கிஞ்சன ।

மூத்யோ ச மூத்யுமாமோதி ய இஹ நானேவ பश्यति ॥ IV 4 (19)

என்றும் சொல்லியிருப்பதை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் திருஷ்டாந்தத் துடன் சொல்கிறார்.—

भूतेष्व्वात्मानमात्मन्यनुगमयितुं भूतजातं प्रपश्येत्

प्रायः पाथस्तरङ्गान्वयवदथ चिरं सर्वमात्मैव पश्येत् ।

एकं ब्रह्माद्वितीयं श्रुतिशिरसि मतं नैह नानाऽस्ति किञ्चित्

मूथ्योरामोति मूथ्युं स इह जगदिदं यस्तु नानेव पश्येत् ॥ ६० ॥

भूतेषु-பூதங்களில் आत्मानं-ஆத்மாவையும், आत्मनि-ஆத்மாவுண்டததில் आखिलं-எல்லா भूतजातं-பூத-ஸமுஹம்-அனுதம்-கூடவ்ருப்பதாகவும், प्रपश्येत्-பார்க்கவேண்டும். अथ-பிறகு पाथः-तरङ्ग-अन्वयवत्-ஐலமும்-அகையும-ஸம்பந்தப் பட்டிருப்பதுபோல (அலை எப்படி ஐலத்தைத் தவிர வேறு இல்லைபோல அதைப்போல) सर्व-எல்லாவற்றையும் प्रायः-அநேகமாய் आत्मा एव-ஆதமாவாகவே चिरं-நீடித்து (எப்பொழுதும்) पश्येत्-பார்க்கவேண்டும். ब्रह्मा-பிரஹ்மமானது एकं-ஒன்றே, अद्वितीयं-இரண்டாவதற்றது என்று श्रुति-शिरसि-உபநிஷததில் मतं-தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறது. इह-இங்க (பிரஹ்மததனிடத்தில்) नाना-பலவென்பது किञ्चित्-கொஞ்சமேனும் न अस्ति-கிடையாது. यः तु-எவனாவது इदं-இந்த जगत्-ஜகத்தை इह-இந்த பிரஹ்மத்தில் नाना इव-வேறு போல पश्येत्-பார்ப்பானாகில, सः-அவன் मूथ्योः-மரணத்திலிருந்து मूथ्यु-மரணத்தையே आमोति-அடைவான்.

கைல பதார்த்தங்களிலும் ஆத்ம தத்வம் ஊடுருவி வியாபித்துக் கொண்டிருக்கிறதென்பதையும் உணரவேண்டும்.

எல்லா பதார்த்தங்களும் ஆத்மாவிடத்திலேயே கவிழிக்கப்பட்டு இருப்பதாகத் தெரிகின்றனவென்பதையும் உணரவேண்டும். இந்த உணர்ச்சியேற்பட்டுவிட்டால், அப்பதார்த்தங்களுக்கு தனியாக இருப்பு கிடையாது, ஆத்மாதான் அப்பதார்த்தங்களாக தோன்றுகிறது என்ற அறிவு ஏற்பட்டு விடும். ஜலம் வேறு அலை வேறு என்று தோன்றின போதிலும், அலையில் ஜலத்தைத்தவிர வேறு யாதொன்றுமில்லை என்று தெரியும்போது எல்லாம் ஜலந்தான் என்ற அறிவு ஏற்படுவது போலத்தான் இதுவும். இவ்விஷயம் ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தில்

यस्तु सर्वाणि भूतानि आत्मन्येवानु पश्यति ।

सर्वे भूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते ॥ 6

என்ற மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பாய: (அநேகமாய்)-ஜலத்திற்கும் அலைக்கும் ஸ்வரூபத்தில் வித்யாசமில்லாமல இரண்டும் ஜலமாகவே இருந்த போதிலும், அலை தனியான ரூபத்தையும் பெயரையும் அடைந்து, ஜலத்திலிருந்து உண்டானதென்ற வியவஹாரத்திற்கு விஷய மாயிருப்பதால், ஜலமும் அலையும் எல்லா அம்சத்திலும் ஒன்று என்று சொல்ல முடியாது. அதனால் 'அநேகமாய்' என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

श्रुतिशिरसि मतं என்பதற்கு ஐதிமிரமிஹித் (சுருதிகளால்- சொல்லப்பட்டது) என்றும் ஒரு பாடம் இருப்பதாகத்தொடிகிறது.

मृदोरामोति मृद्युं (மரணத்திலிருந்து மரணமடைகிறான்) என்றால் இப்பொழுது மரணத்தையடைந்து, மறு ஜன்மா அடைந்து, அதிலும் மரணமடைந்து, அப்படியே இடை விடாமல் ஜனன மரணப் பிரவாஹத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு கழன்று கொண்டேயிருப்பான் என்று தாத்பர்யம்.

(61)

முன் 28 வது சுலோகத்தில் பிரத்யகாத்மா எங்கேயும் போவதும் கிடையாது, வருவதும் கிடையாது; உபாதிபாய் இருப்பதுதான் போய் வருகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனாலும் உலகத்தில் ஆத்மாவிற்கே கதி, ஆகதி (போக்கு வரத்து) எல்லாமிருப்பதாக தோற்றமும் வியவஹாரமும் இருந்து

வருகிறதே, அதற்கு என்ன காரணம்? என்றால் ஆத்ம தத்வம் தெரியாததினால் ஏற்படும் பிராந்திதான் என்று சொல்ல, அது மனஸில் நன்கு படுவதற்காக திருஷ்டாந்தத்தையும்|சொல்கிறார்.

प्राक्पश्चादस्ति कुम्भाद्गगनमिदमिति प्रत्यये सत्यपीदं

कुम्भोत्पत्तावुदेति प्रलयमुपगते नश्यतीत्यन्यदेशम् ।

नीते कुम्भेन साकं व्रजति भजति वा तत्प्रमाणानुकारौ

इत्थं मिथ्याप्रतीतिः स्फुरति तनुभृतां विश्वतस्तद्वदात्मा ॥ ६१ ॥

इदं-இ ந் த गगनं-ஆகாசமானது कुम्भात्-குடத்திற்கு (குடம் உண்டாவதற்கு) प्राक्-முன்னமேயும், (குடம் நாச மடைந்ததற்கு) पश्चात्-பின்னாலேயும், अस्ति-இருக்கிறது इति-என்கிற प्रत्यये-அறிவு सति अपि-இருந்துங்கூட, कुम्भ-उत्पत्तौ-குடம்-உண்டாகும்போது इदं-இ ந் த आकाशम् उदेति-உண்டாகிறது, प्रलयं-(குடம்) நாசத்தை उपगते-அடையும்போது नश्यति-(குடத்திலுள்ள ஆகாசம்) நாச மடைகிறது इति-என்றும், (அந்தக் குடம்) अन्य-देशं-வேறு-இடத்திற்கு नीते-கொண்டு போகப்படும்போது कुम्भेन-குடத்துடன் साकं-கூடவே (அதிலுள்ள ஆகாசம்) व्रजति-போகிறது, वा-அல்லது तत्-प्रमाण-अनुकारौ-அந்த குடத்தின்-அளவு-ரூபம் இரண்டையும் (அதிலுள்ள ஆகாசம்) भजति-அடைகிறது, इत्थं-இவ்விதமாக तनुभृतां-பிராணிகளுக்கு मिथ्या-प्रतीतिः-பொய்யான-தோற்றம் स्फुरति-தோன்றுகிறது. तद्वत्-அதே மாதிரிதான் विश्वतः-உலகத்தைக் கொண்டு आत्मा-ஆத்மாவானவர் (உலக வியவஹாரங்கள் உள்ளவர் போல பொய்யாகத் தோன்றுகிறார்).

ஆகாசம் ஸர்வவியாபகமாயிருப்பதால் அது ஒரு இடத்தி லிருந்து வேறு இடம் போக அவசியமில்லை, ஸாத்தியமில்லை. ஆகாசத்தையும்விட வியாபகமாய் இருக்கும் ஆத்மா போகிறது என்று நினைத்தால் அது வெறும் பிராந்திதானாகும். உபாதியில் உள்ள “போகிறது” என்ற தர்மம் ஆத்மாவிடத்தில் அறியாமைப்பால் ஆரோபம் செய்யப்படுகிறது.

வியவஹாரம். அப்படியே, பிரஹ்மம் இருப்பதினால்தான் உலகம் என்ற வியவஹாரம் ஆகையால் உலகத்திற்கு பிரஹ்மத்தை விட்டு தனியாக இருப்போ, பிரகாசமோ இருக்கக்கூடியதில்லை. உலகம் உண்டாவதற்கு முன்னும் பிரஹ்மம் இருந்தது. உலகம் மறைந்த பிறகும் மிஞ்சியிருப்பது பிரஹ்மம்தான். இப்பொழுது உலகம் தோன்றும்போதும் இருந்துவருகிறது. வாஸ்தவமாய் கவனித்துப் பார்த்தால் பிரஹ்மம்தான் உலக ரூபமாய்த் தோன்றுகிறது எப்படி மண் தான் ரூபமாகத் தோன்றுகிறதோ, கயிறுதான் பாம்பாகத் தோன்றுகிறதோ, அப்படியே தான் அதிஷ்டானமான பிரஹ்மம் ஆரோபிதமான ஜகத்தாகத் தோன்றுகிறது.

(69)

ஜகத் ரூபமாய்த் தோன்றுவது பிரஹ்மமானால் பிரஹ்மம் என்று ஏன் தெரியவில்லை? ஜகத் மாத்திரமாகத்தானே தோன்றுகிறது? என்று கேட்கலாம். வாஸ்தவத்தில் எங்கும் பொதுவாக உள்ள பிரஹ்மமும் தெரிகிறது, அதில் விசேஷமான ஜகத்தும் தோன்றுகிறது. நாம் ஜகத்தின் தோற்றத்திற்கு பிராதான்யம் கொடுத்துவிடுவதினால், பிரஹ்மத்தை நாம் உணர்வதில்லையே தவிர அது தெரியாமலிருக்கவில்லை. இவ்விஷயம் பிரஹ்தாரண்யக உபநிஷத்தில்,

स यथा दुन्दुभेहेन्यमानस्य न बाह्यान् शब्दान् शक्नुयात्
ग्रहणाय, दुन्दुमेस्तु ग्रहणेन दुन्दुभ्याघातस्य वा शब्दो गृहीतः ॥

IV 5 (8)

स यथा शङ्खस्य ध्मायमानस्य न बाह्यान् शब्दान् शक्नुयात्
ग्रहणाय, शङ्खस्य तु ग्रहणेन शङ्खध्मस्य वा शब्दो गृहीतः ॥

,, ,, (9)

स यथा वीणायै वाद्यमानायै न बाह्यान् शब्दान् शक्नुयात्
ग्रहणाय, वीणायै तु ग्रहणेन वीणावादस्य वा शब्दो गृहीतः ॥

,, ,, (10)

என்ற வாக்கியங்களில் துந்துபி, சங்கம், வீணை இவைகளைத் திருஷ்டாந்தங்களாகச் சொல்லி காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதையே ஸங்கிரஹித்துத் தெளிவாக ஸ்ரீமத் ஆசார்யர் சொல்கிறார்.

वाद्याभादानुभूतिर्यदपि तदपि सा नूनमाघातगम्या

वाद्याघातध्वनीनां न पृथगनुभवः किं तु तत्साहचर्यात् ।

मायोपादानमेतत्सहचरितमिव ब्रह्मणाऽऽभाति तद्व-

त्तस्मिन्प्रत्यक्प्रतीते न किमपि विषयीभावमाप्नोति यस्मात् ॥ ६३ ॥

वाद्यात्-துந்துபி முதலான வாத்தியத்திலிருந்து நாட்-
 अनुभूति:-நாதத்தின்-அனுபவம் ஏற்படுகிறது என்பது
 यदपि-எதுவோ तदपि-அப்படியிருந்தபோதிலும் सा-அந்த
 அனுபவமானது आघात-गम्या-அடிப்பதினால் (வாசிப்
 पतिனால்) அறியப்படுகிறது नून-என்பது நிச்சயம். किं तु-
 ஆனால் तत्-साहचर्यात्-அந்த நாதத்துடன் சேர்ந்தேயிருப்
 पतिனால் वाद्य-आघात-ध्वनीनां-வாத்தியத்தை அடிப்பதால்
 ஏற்படும் த்வனி விசேஷங்களுக்கு पृथक्-தனியாக अनुभव:-
 அனுபவமானது न-இருப்பதில்லை. तद्वत्-அதைப்
 போலவே माया-उपादानं-மாயையை உபாதானமாயுள்ள
 एतत्-இந்த ஐகத் ब्रह्मणा-பிரஹ்மத்துடன் सहचरितमिव:-
 சேர்ந்தேதான் भाति-பிரகாசிக்கிறது. यस्मात्-ஏனென்றால்,
 तस्मिन्-அந்த பிரஹ்மமானது प्रत्यक्-உள்ளேயிருக்கும்
 வஸ்துவாக प्रतीते-தெரிந்துவிட்டதேயானால் किमपि-
 எதுவும் विषयीभावं-அறிவிற்கு விஷயமாயிருக்கும்
 தன்மையை न आप्नोति-அடைகிறதில்லை.

வினை வாசிக்கும்பொழுது அடிப்படையான நாதமும் அதில்
 பலவித சிறப்பு த்வனிகளும் ஏற்படுகின்றன. இரண்டும்
 சேர்ந்தேயிருப்பதால் பொது நாதத்திலிருந்து சிறப்பு
 த்வனிகளை தனியாகப் பிரித்து அறிந்துகொள்ள முடிவது இல்லை
 இதிலிருந்து பொது நாதம்தான் பல சிறப்பு த்வனிகளாக
 காதில் விழுகிறது. பொது நாதம் இல்லாவிட்டால் சிறப்பு
 த்வனிகள் இருக்காது. பொது நாதத்தைவிட சிறப்பு த்வனிகள்
 வேறல்ல. சிறப்பு த்வனிகளிலேயே மனதை ஈடுபடுத்துவதால்
 பொது நாதத்தை நாம் அறியமுடிவதில்லை. அதில் மனதைச்
 செலுத்தினால் சிறப்பு த்வனிகள் மறைந்துவிடும் என்பதை
 நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். இதுபோலவே மாயையின் காரண
 மாக ஏற்பட்டுள்ள உலகம் பிரஹ்மத்துடன் சேர்ந்தேதான்

காஷியளிக்கிறது. பிரஹ்மத்தை விட்டுப்பிரிந்து உலகம் இருக்கவே முடியாது. எல்லாவற்றிலும் பொதுவாக உள்ளது பிரஹ்மம். அதில் தோன்றும் விசேஷங்கள்தான் உலகம். உலகைப் பார்க்கும்போது ஸாமான்யமான பிரஹ்மத்தையும் நாம் பார்க்கிறோம். ஆனாலும் சிறப்பான உலகத்தில் மனம் ஈடுபடுவதால் பிரஹ்மம் நமக்கு தெரிவதில்லை. விசேஷத்தில் இருந்து மனதை திருப்பினால் ஸாமான்யமான பிரஹ்மத்தை அறியலாம்.

(64)

பிரஹ்மத்தை சிறிதாகக் காட்டிய மாயை மறைந்து விட்டதேயானால் ஸகல ஜகத்திற்கும் அதிஷ்டானமாயிருக்கிற வியாபகமான பிரஹ்ம சைதன்யமும் மாயையின் கார்யமாகிய சரீராதிகளில் குறுகியிருப்பதாகத் தோன்றிக்கொண்டு இருந்த ஜீவ சைதன்யமும் ஒன்றே என்ற ஞானம் ஏற்பட்டுவிடும். அப்பொழுது ஜகத் என்று இரண்டாவது வஸ்துவாக எதுவும் தோன்றாததினால் ராகத்வேஷமோ, அவைகளால் ஏற்படும் புண்ய பாப கர்மாக்களோ, அவைகளால் ஏற்படும் ஸுக துக்கங்களோ, இருப்பதற்கு நியாயமில்லாததினால், எப்பொழுதும் பிரஹ்மாகாரமான விருத்தியுடன் நிகழத்திருந்து விடுவான் ஞானி என்கிறார்.

इष्टः साक्षादिदानीमिह खलु जगतामीश्वरः संविदात्मा
विज्ञानः स्याणुरको गगनवदमितः सर्वभूतान्तरात्मा ।
इष्टं ब्रह्मातिरिक्तं सकलमिदमसद्रूपमाभासमात्रं
शुद्धं ब्रह्माहमस्मात्प्रविरतमधुनाऽनैव तिष्ठेदनीहः ॥ ६४ ॥

जगतां - ஸகல ஜகத்துக்களுக்கும் ईश्वरः - ஈசுவரராய் (ஆளுபவராய்) संविद्-आत्मा-அறிவு-ஸ்வரூபராய் विज्ञान-स्याः-அனுபவ ஞானத்திலேயே நிகழ்த்தவராய் एकः-ஒரேயொருவராய் सर्व-भूत-अन्तरात्मा-எல்லா-வஸ்துக்களுக்கும்-உள்ளேயுள்ள ஆதமாவாயுள்ளவர், इदानीं-இப்பொழுது इह-இங்கே के-के-य, गगनवद्-ஆகாசம்போல आयेतः-நாலா பக்கத்திலும் (எங்கிலும்) साक्षात्-தேரில் इष्टः खलु-பார்க்கப்பட்டு விட்டார் அல்லவா? ब्रह्मा-अतिरिक्तं-

பிரஹ்மத்திலிருந்து-வேருகிய ஐத்-இந்த ஜகத் சகஸ்-
எல்லாம் அசத்-ரூன்-வாஸ்தவமாக இல்லாத்தன்மை
யுடையது அபாசமாந்-வெறும் தோற்றந்தான் என்பதும்
ஐத்-பார்க்கப்பட்டு விட்டது. (ஆகையால்) அயுநா-
இப்பொழுது அநீஹ்-எவ்வித ஆசையும் (வியாபாரமும்)
அன்னியில் “அத்-நான் ஐத்-சுத்தமான ஐத்-பிரஹ்ம
மாகவே அசி-இருக்கிறேன்” இதி-என்று அவிரத்-இடை
விடாமல் எப்பொழுதும் அநீவ-இதிலேயே திஸ்து-நிலைத்
திருக்க வேண்டியது.

(65)

ஜாக்கிரத் காலத்தில் தோன்றும் பிரபஞ்சம் ஸ்வப்ன
காலத்தில் தோன்றும் பிரபஞ்சத்தை விட கொஞ்சம்
நிலைபெற்றதாய் தோன்றினபோதிலும், இரண்டுமே தோற்றம்
தான் என்றும், ஆகையால் அவைகளுக்கு மதிப்புக்கொடுக்
காமல் அவைகளின் தோற்றதிற்கு அதிஷ்டானமாயுள்ள ஆத்ம
தத்வத்தையே அறியவேண்டும் என்றும், இதுவரை சொல்லப்
பட்டது. அவ்விருவித தோற்றமும் நல்ல தூக்கத்திலும்
ஆத்மா விளங்கிக்கொண்டு இருக்கிறது என்பதை மேலால்
விளக்கிக்காட்டுகிறார். ஜாக்கிரத் சமயத்தில் வலது கண்ணில்
ஆத்மா நன்கு பிரகாசிப்பதினால், அவ்வாத்மாவிற்கு
“இந்திரன்” (பிரகாசிக்கிறவன்) என்று பெயர்; அப்பெயரை
அப்படியே சொல்வது மரியாதையாகாதென்று “இந்திரன்”
என்று சொல்கிறார்கள்; இவனே விசுவன் எனப்படுகிறான்.
இடது கண்ணிலும் இவனுடைய ரூபமே உள்ளது. அதை
விசுவன் என்ற இந்திரனின் பத்னி இந்திராணியாக சொல்
கிறார்கள். இவர்கள் ஜாக்ரத் காலத்தில் வினையாடிவிட்டு
ஸ்வப்னத்தில் தைஜஸன் என்ற பெயருடன் வினையாடிவிட்டு
ஓய்ந்து போயிருக்கும் சமயம்தான் ஸுஷுப்தி; அப்பொழுது
ஆத்மா பிராக்ஞன் எனப்படுகிறான். அந்த தசையில் ஜாகிரத்
ஸ்வப்ன தசைகளிலுள்ள எவ்வித துக்கமும் கிடையாததினால்
அங்கு அனுபவிக்கப்படும் ஸுகத்திற்கு அளவேயில்லை.
அவ்வித ஸுகம் ஆவிர்பாவம் அடையும் கோசம் ஆனந்தமய
கோசம் எனப்படும். அவ்வித ஸுகத்தை அனுபவித்துக்
கொண்டிருக்கிறவனை தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பினால், அவன்
துக்கத்தையடைவானாகையால் தூங்குகிறவனை எழுப்புவது

தோஷமென்றே சாஸ்திரம் சொல்கிறது. ஸ்வப்னம் கண்டு கொண்டிருப்பவனையே திடீரென்று எழுப்பக்கூடாது, என்று இருக்கையில் நன்றாய் தூங்குகிறவனை எழுப்புவது மிகுந்த தோஷமேயாகும். அப்பொழுது அனுபவிப்பது ஆத்மானந்தம். அவித்யை என்ற மறைவு இருக்கும்போதே இவ்வளவு மேலான ஸுகமாயிருக்கும்போது, அவித்யை நிவிருத்தியாகி எவ்வித மறைவுமண்ணியில் ஏற்படும் ஆத்மானந்தம் ஸர்வோத்தகிருஷ்டம் என்று சொல்லத் தடையுமில்லையென்று தாத்பர்யம்—

इन्द्रेन्द्राण्योः प्रकामं सुरतसुखजुषोः स्याद्रतान्तः सुषुप्तिः :

स्तस्यामानन्दसान्द्रं पदमतिगहनं यत्स आनन्दकोशः ।

तस्मिन् नो वेद किंचित् निरतिशयसुखाभ्यन्तरे लीयमानो

दुःखी स्यात् बोधितः सन् इति कुशलमतिः बोधयेन्नैव सुप्तम् ॥

प्रकामं-இஷ்டப்படியெல்லாம் सुरत-சுख-ஜுஷோ:-
சேர்க்கையின்-ஸுகத்தை-அடைந்துள்ள इन्द्र-इन्द्राण्यो:-
இந்திரனுக்கும்-இந்திராணிக்கும் रत-अन्तः:-போகத்தின்-
முடிவிலுள்ளதாக सुषुप्तिः:- நல்ல தூக்கம் स्यात् - இருக்கும்.
तस्यां-அந்த ஸுஷுப்தியில் आनन्द-सान्द्रं-நெருக்கமுள்ள
ஆனந்தத்துடன் கூடினதாய் अति-गहनं-வெகு உள்ளே
யிருப்பதாயுள்ள पदं - ஸ்தானம் यत् - எதுவோ सः-அது
आनन्द-कोशः - ஆனந்தமய - கோசமாகும். तस्मिन् - அந்த
கோசத்தில், निरतिशय-सुख-अभ्यन्तरे-எல்லையற்ற-
ஸுகத்தின் மத்தியில் लीयमानः-லயித்திருப்பவன் किंचित्-
எதையும் नो वेद-அறிவதில்லை. (अवन्) बोधितः-எழுப்பி
விடப்பட்டவனாக सन् - ஏற்பட்டால் दुःखी - துக்கமுள்ள
வனாகவே स्यात् - ஆவான் इति - என்ற காரணத்தினால்
कुशल-मतिः:- நல்ல புத்தியுள்ளவன் सुप्तं-தூங்குகிறவனை न
एव बोधयेत्-எழுப்பவேகூடாது.

விச்வதை ஜஸர்களுக்கு இந்திரன் இந்திராணி என்ற பெயர் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

इन्धो ह वै नामैष योऽयं दक्षिणोऽक्षन् पुरुषः । तं वा एतं
इन्धं सन्तं इन्द्र इत्याचक्षते परोक्षेणैव, परोक्षप्रिया इव हि देवाः
प्रत्यक्षद्विषः ॥ IV 2 (2)

अथ एतद्वामेऽक्षणि पुरुषरूपमेषाऽस्य पत्नी विशाट् । तयोः एष
संस्तौवो य एषोऽन्तर्हृदये आकाशः ... ॥ २, २ (3)

ஸ்வப்னம் காண்பவனையே எழுப்பக்கூடாது

तं म आयतं बोधयेत् इत्याहुः दुर्भिपज्यं हास्मै भवति यमेष न
प्रतिपद्यते ... ॥ २, 3 (14) என்றும்

ஸுஷுப்தி ஸமயத்தில் ஒன்றையும் அறியாமல் எல்லை
யற்ற ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான்.

तत् यथा प्रियया स्त्रिया संपरिष्वक्तो न बाह्यं किंचन वेद
नान्तरं, एवमेवायं पुरुषः प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्तो न बाह्यं किंचन
वेद नान्तरं ... ॥ २, २, २ (21)

என்றும் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்
கிறது. பின்னுள்ள வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை ஸ்ரீமத்
ஆசார்யாரே 69வது சுலோகத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்
போகிறார்.

(66)

ஸுஷுப்தி ஸமயத்தில், ஜீவனை தனித்துப்பிரித்துக்
காட்டின தேஹம், இந்திரியம், மனஸ், அஹங்காரம்,
யாதொன்றுமில்லாததினால், அவன் பிரஹ்மத்துடன் ஒன்றாகக்
கலந்துவிடுகிறான். ஆகையினால்தான் மிருகம் பஷி மனிதர்
யாவருக்கும் ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஏற்படும் ஸுகத்தில்
எவ்வித தாரதம்யமும் கிடையாது. அப்பொழுது எவ்வித
பாபத்திற்கும் இடமில்லை. தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டு
அவ்வுபாதிகளுடன் சேரும் போது தான் பாபம், தூக்கம்
எல்லாம் ஏற்படுகிறது இவ்விஷயத்தை ரிக்வேதத்தில்,

सर्वे नन्दन्ति यशसाऽऽगतेन सभासाहेन सख्या सखायः ।

किल्बिषस्पृक् पितृषणिः ह्येषामरं हितो भवति वाजिनाय ॥ X 7 2 (10)

“இந்திரியங்களை இழுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கும் ஸ்நேஹிதரான பிரஹ்மத்தினால் எல்லாரும் ஸுகமடைந்தவர்களாக ஆனந்திக்கிறார்கள். இவர்களில் எவன் அன்னத்தில் ஆசைப்பட்டு வீரயத்திற்காக ஈடுபடுகிறானோ அவன் தோஷமுள்ளவனாக ஆகிறான்.”

என்று சொல்லியிருக்கும் வாக்கியத்தின் தாற்பர்யத்தை அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறார். ஸுஷுப்தி காலத்தில் கண் முதலிய இந்திரியங்களை வெளியில் போகாமல் செய்வதாலும், மற்ற சமயங்களில்; வெளியில் போகும் போதும் தன்னுடைய சைதன்ய சக்தியைக்கொடுத்து உதவுகிறபடியாலும் ஆத்மா ஸ்நேஹிதர் அவை வெளியில் போகாமலேயிருந்தால் பாப ஸம்பந்தமே கிடையாது; வெளியில் போகவாரம்பித்தால் பாப ஸம்பந்தம் உண்டு; என்பதையும் விளக்குகிறார்.

सर्वे नन्दन्ति जीवा अधिगतयशसा गृह्णता चक्षुरादी-

नन्तः सर्वोपकर्त्रा बहिरपि च सुषुप्तौ यथा तुल्यसंस्थाः ।

एतेषां किल्बिषस्पृक्जडरभृतिकृते यो बहिर्वृत्तिरास्ते

त्वक्चक्षुःश्रोत्रनासारसनवशमितो याति शोकं च मोहम् ॥ ६६ ॥

அந்த:-உள்ளே அகராதிந் கண் முதலிய இந்திரியங்களை
 ஸ்நேஹித்து (இழுத்துக்) கொள்பவராயும் வஹி: அபி
 ச-வெளியிலும் சர்வ-ஓபகர்ரி எல்லாவற்றிற்கும்-உபகாரம்
 செய்யவராயும் உள்ள அஹித-யசா-அறியப்பட்ட-
 யசஸ்ஸுள்ள பிரஹ்மத்தினுடன் சேர்ந்து, யதா-எப்படி
 சுஷுப்தி-ஸுஷுப்தி காலத்தில் துல்ய-சம்ஸ்தா:-ஒரே மாதிரி
 ஸமானமான நிலையுள்ளவர்களா (யிருக்கிறார்களே
 அப்படி), சர்வ-எல்லா ஜிவா:-ஜீவர்களும் நந்தந்தி-ஆனந்த
 மடைகிறார்கள். எதேஷா-இவர்களுக்குள் ய:-எவன் ஜடர-
 மூர்திகுதே-வயிற்றை போஷிப்பதற்காக த்வக்-சக்ஷு:-சுத்-நாசா-
 ரசன-வச-தே தால்-கண்-காது-முகம்-நாக்கு ஆகிய

இந்திரியங்களிஷ்வசமாக இது:-போய் வஹி:-வஹி:-
வெளியில்-விருத்தியுள்ளவனாக வஸ்து:-இருக்கிறானே,
(அவன்) கிவ்ஷ-ஸூக்-பாப ஸம்பந்தமுள்ளவனாய் தோக்-
சோகத்தையும் மோஹத்தையும் யாதி-அடைகிறான்.

பிரஹ்மத்திற்கு ஸமானமாக வேறு எதுவும் கிடையாது
என்ற காரணத்தினால் அதற்கே “பெரிய யசஸ்” என்ற
பெயர் என்று சுவேதாசுவதர உபநிஷத்தில் காண்கிறது.

न तस्य प्रतिमा अस्ति यस्य नाम महद्यशः ॥ IV 19.

ஆகையால் பிரஹ்மத்தை யசஸ் என்றே இந்த சலோ
கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

गृह्णा- ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஆத்மா ஸகல இந்திரியங்
களையும் கிரஹித்துக்கொண்டு விடுகிறதென்று பிரஹ்தாரண்யக
உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

यत्रैष एतत्सुप्तोऽभूत् य एष विज्ञानमयः पुरुषः तदेषां प्राणानां
विज्ञानेन विज्ञानमादाय य एषोऽन्तर्हृदय आकाशः तस्मिन् शेते तानि
यद। गृह्णाति अथ हैतत्पुरुषः स्वपिति नाम तद्गृहीत एव प्राणो भवति
गृहीता वाक् गृहीतं चक्षुः गृहीतं श्रोत्रं गृहीतं मनः ॥ II 1 (17).

तुल्यसंस्था:- ஸுஷுப்தி ஸமயத்தில் உள்ள ஸுகத்தில்
துக்கம் கலக்காது. எல்லா பிராணிகளுக்கும் ஒரேமாதிரி
ஸுகந்தான். அந்த ஸுகமும் ஆத்ம ஸ்வரூப ஸுகமே தவிர,
புணிய கர்மாவினால் ஏற்படும் ஸுகமல்ல. அங்குள்ள ஆனந்தம்
எவ்வித கவலையுமற்ற குழந்தை, எல்லா ஸம்பத்தும் பொருந்திய
மஹாராஜா. ஸகல ஆசைகளையும் விட்ட உத்தமமான பிரஹ்
மணர், இவர்களுடைய ஆனந்தானுபவத்தைப்போல மிகவும்
மேலானது என்று பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் காண்கிறது.

अनन्वागतं पुण्येन अनन्वागतं पापेन, तीर्णो हि तदा सर्वान्
शोकान् हृदयस्य भवति ॥ IV 8 (22)

स यथा कुमारो वा महाराजो वा महाराज्ञाणो वा अतिर्घी
आनन्दस्य गत्वा क्षयीत एवमेवैष एतच्छेते ॥ II 1 (19).

இதே விஷயம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில்

तत्रैतत्सुप्तैः समस्तः संप्रसन्नः ... तं न कश्चन पाप्मा
स्पृशति, तेजसा हि तदा संपन्नो भवति ॥ VIII 6 (3)

என்ற வாக்கியத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(67)

ஸுஷுப்தி காலத்தில் அனுபவிக்கும் ஸுகம் ஜா கிரத்
ஸ்வப்ன காலங்களில் இந்திரியம் முதலானவைகளால்
அனுபவிக்கப்படும் ஸுகத்தைவிட மிகவும் மேலானது என்பது
எல்லா பிராணிகளும் அறிந்த விஷயமென்பதை எடுத்துக்
காட்டுகிறார்.

जाग्रत्यामन्तरात्मा विषयसुखकृतेऽनेकयत्नान्विधास्य-

आम्यत्सर्वेन्द्रियौघोऽधिगतमपि सुखं विस्मरन्याति निद्राम्
विश्रामाय स्वरूपे त्वतितरसुलभं तेन चातीन्द्रियं हि

सौख्यं सर्वोत्तमं स्यात् परिणतिविरसादिन्द्रियोत्थात्सुखाच्च ॥

जाग्रत्या-ஜா க் கிர த்த ச யி ல் அந்ராட்மா-உள்ளே
யிருக்கும் ஆத்மாவானவர் விஷய-சுக்-கூ-தே-விஷயங்களால்
உண்டாகும் ஸுகத்தை அடையும் பொருட்டு அநேக-யத்னாந்-
பலவித-பிரயத்தினங்களை விधाசயந்-செய்து வந்து आम्यत्-
सर्व-इन्द्रिय-ओघः-ஓசார்ந்து போன-எல்லா-இந்திரிய-
ஸமுஹத்தையுடையவனாய் अधिगतं-கிடைத்திருக்கும்
सुखं-ஸுகத்தை अपि-கூட विस्मरन् மறந்து स्वरूपे-
ஸ்வரூபத்தில் विश्रामाय-இளைப்பாறுவதற்காக निद्रा-
தூக்கத்தை யாति-அடைகிறான்; तेन-அதினால் अतितर-
सुलभं-வெகு ஸுலபமாய் கிடைக்கக்கூடியதும் अतीन्द्रियं-
இந்திரியங்களுக்கு அப்பாலுள்ளதுமான (இந்த) सौख्यं-

ஸு க ம ா ன து பரிணி-விரசாஸ் முடிவில் துக்கத்தைக் கொடுக்கும் ஐந்திரியங்களிலிருந்து-ஏற்படும் ஐந்திரிய-ஸுகத்தைக்காட்டிலும் கூட சர்வ-உதம்-எல்லாவற்றிற்கும்-மேலானதாக சாஸ்-இருக்கிறது என்பது ஐ-பிரஸித்தம்

எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு ஸம்பாதித்துக்கொண்டு வந்து இருக்கும் போகஸாதனங்களை மறந்து தூக்கமே பெரிது என்று ஜனங்கள் தாங்கிவிடுகிறது இல்லையா? தூக்க ஸுகம் கிடைப்பதற்கு பிரயத்தினம் தேவை யா? இந்திரியங்களுக்கு சிரமம் உண்டா? வாஸ்தவத்தில் சிரமப்பட்டிருக்கும் இந்திரியங்களுக்கு இளைப்பாறும் நிலையே தூக்கம். இந்திரியங்களால் ஸம்பாதிக்கப்படும் ஸுகஸாதனங்கள் ஸுகத்தைக் கொடுக்குமென்பதும் நிச்சயமில்லை; அவைகள் ஸுகத்தைக் கொடுத்தாலும் கடைசியில் துக்கத்திலேயே கொண்டுபோய் விடுகின்றன; அந்த ஸுகத்தை அனுபவிப்பதிலும் இந்திரியங்கள் சோர்ந்து போகின்றன. ஸுஹுப்தி ஸுகத்தை ஒரு கூணம் அனுபவித்தாலும் இந்திரியங்களின் சோர்வு போய் மறுபடியும் சுறுசுறுப்பும் பலமும் ஏற்படுகின்றன. ஆகையால் இந்திரியங்களுடைய அபேகைகளில்லாமல் ஸ்வரூப ஸுகத்தை அனுபவிக்கும் ஸமயமான ஸுஹுப்தியிலுள்ள ஸுகம் ஸர்வோத்தமம் என்று யாரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

(68)

விஷயங்களை த்தேடுவதற்காக மனஸும் பலவித கவலைப்பட்டு சிரமமடைந்து இளைப்பாறுவதற்கு தூக்கத்தையே விரும்புகிறது என்பதும் அனுபவத்தில் தெரிந்ததே. இதையே பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலுள்ள திருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லி தெளிவுபடுத்துகிறார்.

तद्यथाऽस्मिन्नाकाशे श्येनो वा सुपर्णो वा विपरिपत्य भ्रान्तः
संहत्य पक्षौ संलयायैव ध्रियत एवमेवायं पुरुषः एतस्मा अन्ताय
धावति यत्र सुप्तो न कञ्चन कामं कामयते न कञ्चन स्वप्नं पश्यति ॥

IV 3 (19).

पक्षावभ्यस्य पक्षी जनयति मरुतं तेन यात्युचदेशं

लब्ध्वा वायुं महान्तं श्रममपनयति स्वीयपक्षौ प्रसार्य ।

दुःसंकल्पैर्विकल्पैर्विषयमनुकदर्थीकृतं चित्तमेत-

त्स्विन्नं विश्रामहेतोः स्वपिति चिरमहो हस्तपादान्प्रसार्य ॥ ६८ ॥

பக்சி பக்ஷியானது பக்சி-இரு இறக்கைகளையும் அம்யச்ய-
அடித்து அடித்து மரூத்-காற்றை ஜனயதி-உண்டு
பண்ணுகிறது. தை-அந்த காற்றினால் உச்ச-देश-மேலே
யுள்ள-பிரதேசத்தை யாதி-அடைகிறது. மஹாந்த்-பெரிய
வாயு-வாயுவை ஸ்வா-அடைந்து சுவீய-பக்சி-தன்னுடைய-
இரண்டு இறக்கைகளையும் ப்ரசார்ய-நன்கு விரித்துக்
கொண்டு ஶ்ரம்-சிரமத்தை அபநயதி-போக்கடித்துக்
கொள்கிறது. (அதைப்போலவே) ஏதத்-இந்த சித்-
மன்னானது விஷய் அநு-விஷயத்தைக் குறித்து து:சங்கல்ப:-
கெட்ட எண்ணங்களாலும் விகல்ப:-பலவித ஆலோசனை
களாலும் கத்யீகர்த்-மிகவும் சிரமத்தையடைந்து சித்-
வாடினதாய் வித்ராம-हेतो:-இளைப்பாறுவதின்-காரணமாக
हस्त-पादान्-கைகளையும்-கால்களையும் ப்ரசார்ய-நன்கு நீட்டிக்
கொண்டு சிர்-वे-கு-ने-ரம் அஹோ-ஆச்சர்யப்படும்படி
स्वपिति-தூங்குகிறது.

विषयं अनु- “ விஷயத்தைக்குறித்து ” — என்பதால்
விஷயத்தை ஸம்பாதிப்பதிலோ, ஸம்ஷணை செய்வதிலோ,
விஷயத்தை அனுபவிப்பதிலோ, விஷயம் கிடைக்காமலிருப்
பதிலோ, மற்றும் எல்லாவிதத்திலும் மனஸிற்கு கவலையும்,
பிரவிருத்தியும், சிரமமும், துக்கமும், சோர்வும் உண்டென்று
தாத்பர்யம். இவைகளிலிருந்து கொஞ்சமேனும் விலகி
இளைப்பாற வேண்டுமானால் தூக்கத்தைத்தான் கோரவேண்டி-
யிருக்கிறது.

पक्षी பக்ஷியென்று சுலோகத்தில் பொதுவாக போட்டிருந்த
போதிலும் ஆகாசத்தில் மேலே பறந்து இறக்கைகளை விரித்துக்
கொண்டு இளைப்பாறுகிறதென்று சொல்லியிருப்பதால்
உபநிஷத்தில் கண்ட பருந்தையோ கருடனையோ எடுத்துக்
கொள்வதுதான் உசிதமாகும்.

(69)

ஸுஷுப்தி ஸுகத்தை அனுபவிக்கும்போது ஸ்தூல சரீரம் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் இரண்டுமே சேஷ்டிககாமவிருப்பதால் வெளிப் பிரபஞ்சமோ உள் பிரபஞ்சமோ யாதொன்றும் தெரிகிறதில்லை; அதினால் பாபம் புண்யம் என்பதோ, ஸுகம் துக்கம் என்பதோ, சோகம் மோஹம் பயம் முதலியதோ, நல்லது கெட்டது என்பதோ, யாதொன்றும் கிடையாது. தனித்து ஆத்மா பிரமாத் மாவுடன் சேர்ந்திருப்பதினால் ஏற்படும் ஸ்வரூப ஆனந்தந்தான் உண்டு என்கிறார். பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் பிரியமான பார்வையினால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டவன் எப்படி வேறு எதையும் அறியாமல் அவ்வாலிங்கன ஸுகத்திலேயே ஈடுபட்டிருப்பானோ அதுபோல என்று திருஷ்டாந்தம் கண்டிருக்கிறது.

तद्यथा प्रियया स्त्रिया संपरिष्वक्तो न बाह्यं किंचन वेद
नान्तरम् । एवमेवायं पुरुषः प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्तो न बाह्यं किंचन
वेद नान्तरम् । IV 3 (21)

அந்த திருஷ்டாந்தத்தையே “அயலூர்களுக்குப் போய் விட்டு வீடு திரும்பினவன் தன் பிரியமான பார்வையை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது போல” என்று இங்கு காட்டுகிறார்.

आश्लिष्यात्मानमात्मा न किमपि सहसैवान्तरं वेद बाह्यं

यद्वत्कामी विदेशात्सदनमुपगतो गाढमाश्लिष्य कान्ताम् ।

पात्यस्तं तत्र लोक्यबहतिरखिला पुण्यपापानुबन्धः

शोको मोहो भयं वा समविषममिदं न स्मरत्येव किंचित् ॥ ६९ ॥

விदेशாட்-வேறு தேசத்திலிருந்து சதன்-வீட்டிற்கு
उपगतः-திரும்பி வந்த காமி-காமியாயுள்ளவன் यद्वत्-
எப்படி कान्तां-பிரியமான பார்வையை गाढं-கெட்டியாக
आश्लिष्य-ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு (மற்றதெல்லா
வற்றையும் மறந்துவிடுவானோ அதுபோல) आत्मा-ஆத்மா
वाचनवात् आत्मानं-பரமாத்மாவை आश्लिष्य-ஆலிங்கனம்

செய்துகொண்டு (பரமாத்மாவுடன் ஒன்றாகக் கலந்து கொண்டு) सहसा एव-உடனேயே (வேகமாக) आन्तर-உள்ளேயுள்ளதையோ बाह्य-வெளியிலுள்ளதையோ किं अपि-எதையும் न वेद्-அறிகிறதில்லை. तत्र-அந்த நிலையில் लोक-व्यवहृति:-உலக-வியவஹாரம் அஹிதா-எல்லாம், पुण्य-पाप-अनुबन्ध:-புண்ய-பாபத்தின்-தொடர்ச்சி, शोक:-சோகம், मोह:-மோஹம், भयं वा-பயமோ, अस्ति-நாசத்தை யாதி-அடைந்து விடுகிறது. सम-विवर्ध-நேராகவும்-நேரற்றதாகவும் (நல்லது-கெட்டது என்று இருக்கிற) इदं-இந்த கிञ्चित्-எதையும் न स्मरति एव-ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வதே கிடையாது.

(70)

நல்ல தூக்கத்தில் உலக வியவஹாரம், புண்ய பாப ஸம்பந்தம், சோகம், மோஹம், பயம் நல்லது கெட்டதென்பது, ஒன்றும் கிடையாது என்றால், ஆதம் ஸாஷாத்தகாரமடைந்த ஞானிக்கும் முக்தியில் இவ்விதந்தானேயிருக்கும்? எதற்காக ஞானம் ஸம்பாதிப்பதற்கு குருவைத் தேடிக்கொண்டு அவரிடம் போய் சிவவணம் மனனம் முதலிய ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்? தூங்கினாலே போதாதா? என்று தோன்றலாம். அதற்காக ஸுஷுப்திக்கும் முக்திக்கும் உள்ள வித்தியாஸத்தை நன்கு எடுத்துச் சொல்கிறார் —

अल्पानल्पप्रपञ्चप्रलय उपरतिश्चेन्द्रियाणां सुखासि-

जीवन्मुक्तौ सुषुप्तौ त्रितयमपि समं किं तु, तत्रास्ति भेदः ।

प्राक्संस्कारात्प्रसुप्तः पुनरपि च परावृत्तिमेति प्रबुद्धो

नश्यत्संस्कारजातो न च किल पुनरावर्तते यश्च मुक्तः ॥ ७० ॥

जीवन्मुक्तौ - ஜீவன் முக்தியிலும் सुषुप्तौ - நல்ல தூக்கத்திலும் अल्प-अनल्प-प्रपञ्च-प्रलय:-சிறிது-பெரிதாகிய-உலகத்தின்-லயம் (1), इन्द्रियाणां-இந்திரியங்களின் उपरति:-ஓய்வு என்பது (2), सुख-आसि: च-ஸுகத்தின்-அனுபவமும் (3) आक्षिप त्रितयं अपि-மூன்றும் சம்-ஸமான

மாய்த்தானிருக்கின்றது. கி்நு-ஆனாலும் தந்-
அவ்விரண்டிற்குள் மெத:-வித்யாஸமானது அஸ்தி-
இருக்கின்றது. ப்ஸுத:-நன்கு தூங்கினவன் ப்ஸுத:-
விழித்தவனாக ஆனதும் பாக்-ஸ்காராத்-முன்னுள்ள-
ஸம்ஸ்காரத்தினால் புந: அபி ச-மறுபடியும் பராவூசி-(உலக
வியவஹாரத்தில்) தரும் புதலை எதி-அடைகிறான். ய:-
எவன் முக: ச-விடுபட்டவனாயிருக்கிறானோ ச:-அவன்
நய்யத்-ஸ்கார-ஜாத:-வாஸஸையின் கூட்டம் நாச
மடைந்தவனாக புந:-மறுபடியும் ந அவர்தே-திரும்புவதில்லை
கில-அல்லவா?

ஸுஷுப்திஸமயத்தில் முன்னுள்ள ஸம்ஸ்காரங்கள் எதுவும்
நாசத்தையடையாமல் பீஜரூபமாக அவித்யையில் வயித்து
மறைந்திருக்கின்றன. அதினால்தான் தூங்கி விழித்துக்கொண்
டவன் முன் ரூபகத்துடன் மறுபடியும் பிரவிருத்தியில் ஈடுபடு
கிறான். ஸம்ஸ்காரங்களின் ஆசிரயமான அவித்யையே
ரூபானிக்கு நாசமடைந்துவிடுகிறபடியால், ஸம்ஸ்காரங்களும்
நசித்துவிடுகின்றன. அதினால் அவன் மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தில்
அகப்பட்டுக்கொள்வது கிடையாது. அவித்யையை போக்கடிப்
பதற்கு வித்யை ஒன்றுதான் ஸாதனம். அதை ஸம்பாதிப்ப
தற்கு சிரவணம் முதலிய ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டியது
அவசியமாயிருக்கிறது. .

(71)

அவித்யை விலகி சுத்தமான ஆத்மதத்வ ஸாஷாத்தகாரத்
தினால் ஏற்படும் ஆனந்தானுபவத்திற்கு ஈடே கிடையாது. அது
நிரதிசயமாய் ஸர்வோத்தமமாய் இருப்பதுடன், உலகத்தில்
ஏற்படக்கூடிய எவ்வித ஆனந்தமும் அதின் ஒரு அம்சத்தின்
லேசத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருப்பதினால் தான் ஆனந்த
மென்று தோன்றுகிறது. வாஸ்தவத்தில் ஆத்மாநந்தம் ஒன்று
தான் உண்டு. இவ்விஷயம் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாவித போக ஸம்பத்துமுள்ள
மனுஷியனின் ஆனந்தம்போல் நூறுபங்கு பிதிருக்களின் ஒரு
ஆனந்தம்; அதைப்போல நூறுபங்கு கந்தர்வலோக ஆனந்தம்;
அதைவிட நூறுபங்கு கர்ம தேவர்களின் ஆனந்தம்; அதைவிட
நூறுபங்கு ஆஜான தேவர்களின் ஆனந்தம்; அதைவிட

இருக்குமோ, ஈ:-அந்த ஈ-அநந்:-பிரஹ்மானந்தம் ஈக:-
ஒன்று ஈஸ்தி-இருக்கிறது. ஈ-மேலும், விஷ-சுஷானி-
விஷயங்களால் அடையக்கூடிய-ஸுகங்கள் எல்லாம் ஈ-
இந்த பிரஹ்மானந்தத்தினுடைய மான:-லேசங்களாகவே
மவந்தி-இருக்கின்றன.

இதே விஷயத்தை தைத்திரிய உபநிஷத் II 8ல் சொல்லும்
போது 1. மனுஷ்யநந்தம், 2. மனுஷ்யகந்தர்வாநந்தம்,
3. தேவகந்தர்வாநந்தம், 4. பிதிருக்கள் ஆனந்தம், 5. ஆஜான
தேவர்கள் ஆனந்தம் 6. கர்மதேவர்கள் ஆனந்தம், 7. தேவர்கள்
ஆனந்தம், 8. இந்திரனின் ஆனந்தம் 9. பிரஹஸ்பதியின்
ஆனந்தம், 10. பிரஜாபதியின் ஆனந்தம், 11. பிரஹ்மாவின்
ஆனந்தம் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. பிருஹதாரண்யக
உபநிஷத்தில் மேலேகண்ட 2வதும், 3வதும் விடப்பட்டிருக்
கிறது; ஆனால் இரண்டையும் ஒன்றுக்கி 4வது பிதிருக்களின்
ஆனந்தத்திற்கு மேலானதாகக் கண்டிருக்கிறது. 5வது ஆஜான
தேவர்களை கர்மதேவர்களுக்கு மேலே சொல்லியிருக்கிறது.
அப்படியே 7வது தேவர்களையும் 8வது இந்திரனையும், 9வது
பிருஹஸ்பதியையும் ஆஜானதேவர்களிடத்திலேயே உள்ளடக்கி
யிருக்கிறது. இவ்வித வித்தியாஸம் காண்பதினாலேயே நூறு,
நூறு என்று சொன்னதற்கு எண்ணிக்கையில் தாத்தபர்யமில்லை
யென்பதும் பிரஹ்மாநந்தத்தைத் தவிர மனுஷ்யலோகம் முதல்
நான்முகர்லோகம் முடிய கிடைக்கக்கூடிய எல்லாவித ஆனந்த
மும் அந்த பிரஹ்மாநந்தத்திலேயே உள்ளடங்கி லேசமாகத்
தான் இருக்கின்றனவென்பதில்தான் தாத்தபர்யம் என்பதும்
தெளிவாகத்தெரிகிறது.

(72)

ஸகலவித ஆனந்தங்களும் ஆத்மாநந்தத்தில் அடங்கியவை
யென்ற விஷயம் மேலேகண்ட உபநிஷத்துக்களில் மாத்திரம்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்பதில்லை, ரிக்வேதத்திலும் சொல்லப்
பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அங்கு யோகரீதியாய் சொல்லப்
பட்டிருக்கிறது. அதாவது கீழுள்ள சக்கரங்களையெல்லாம்
போதித்துக்கொண்டு இரண்டு புருவங்களுக்கும் மத்தியில்
ஜீவாத்மாவை நிறுத்திக்கொண்டு அதற்கு மேலுள்ள லோம
சக்கிரம் (ஸஹஸ்ராரம்) எதுவோ அதிலிருத்து அமிருதத்தைப்
பொழியவேண்டுமென்று லோமனை (பிரஹ்மத்தை) பிரார்த்
திக்கும் மந்திரமாக அமைந்திருக்கிறது

यत्रानन्दाश्च मोदाश्च मुदः प्रमुद आसते ।

कामस्य यत्राप्ताः कामाः तत्र माममृतं कृधीन्द्रायेन्दो परिस्रव ॥

IX. 113 (11)

இதை அடுத்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் கண்டிருக்கிறார்.

यत्रानन्दाश्च मोदाः प्रमुद इति मुदश्चासते सर्व एते

यत्राप्ताः सर्वकामाः स्युरखिलविरमात्केवलीभाव आस्ते ।

मां तत्रानन्दसान्द्रे कृधि चिरममृतं सोम पीयूषपूर्णं

धारामिन्द्राय देहीत्यपि निगमगिरो भ्रूयुगान्तर्गताय ॥ ७२ ॥

ஆனந்தா:-ஆனந்தங்கள் மோதா: ச-மோதங்கள் ப்முத:-பிரமோதங்கள் முத: ச-ஸந்தோஷங்கள் இதி-என்கிற எ-இவை சர்வ-எல்லாம் யத்-எதனிடத்தில் (அடங்கி) ஆச-இருக்கின்றனவோ, யத்-எதில் (எது இருந்ததேயானால்) சர்வ-காமா: எல்லா-காமங்களும் ஆபா:-அடையப்பட்டதாக ச்யு:-ஆகுமோ, (எதில்) அகில-விரமாத்-எல்லாம்-ஓய்ந்து விடுவதால் கேவலிभाव:-தனித்திருக்கும் தன்மை ஆஸ்தே-இருக்கிறதோ, தத்-அந்த ஆனந்த-சாந்த்ரே-ஆனந்தம்-அடர்த்தியாயுள்ள நிலையில் மா-என்னை சிர்-நீடித்து (சாசுவதமாய்) அமூத்-மரணமற்றவனாய், சோம-ஹேஸோம, க்ருதி செய். பீயூஷ-பூர்ண-அமிருதம் நிரம்பிய ஧ாரா-தாரையை ஞ-யுக-அந்தர்गताय-புருவங்கள்-இரண்டிற்கும்-இடையிலிருக்கிற இन्द्राय-(பிரகாசரூபமான) ஜீவனுக்கு தேहि-கொடு. இநி-என்று அபி-கூட நிगम-கிர:-வேதவாக்யங்கள் இருக்கின்றன.

தைத்திரிய உபநிஷத்தில் ஆனந்தமய சோசத்தை வர்ணிக்கும் போது

तस्य प्रियमेव शिरः । मोदो दक्षिणः पक्षः । प्रमोद उचरः

पक्षः ! आनन्द आत्मा । ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा ... ॥ II 5

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஒரு பதார்த்தத்தைப் பார்க்கையில், அது நல்லது என்ற எண்ணம் ஏற்படும்போது அதில் பிரீதி ஏற்படுகிறது (அந்த பிரீதியை இந்த சுலோகத்தில் சூத்ரம் 'முத்' (ஸந்தோஷம்) என்று கண்டிருக்கிறது. அந்த பதார்த்தம் தனக்கு கிடைத்துவிட்டால், அப்பொழுது ஏற்படும் ஸந்தோஷம் மோதம் எனப்படுகிறது. அதையே அனுபவிக்கும்போது விசேஷமாக ஏற்படும் ஸந்தோஷம் பிரமுத் (பிரமோதம்) எனப்படுகிறது. அனுபவிக்கும் சிரமமும் முடிந்து ஏற்படும் திருப்தியாகிற ஸந்தோஷம் ஆனந்தம் எனப்படுகிறது. இவ்வெல்லாவியை ஸந்தோஷத்திற்கும் அடிப்படையாய் அஸ்திவாரமாயிருப்பது எவ்வித வேறு பதார்த்தத்தையும் எதிர்பாராமல் ஆனந்தஸ்வரூபமாகவேயிருந்துவரும் ஆத்மா. அதுதான் பிரஹ்மம். அதின் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டுவிட்டால் வேறுபதார்த்தங்கள் நல்லதென்றோ, கிடைக்கவேண்டுமென்றோ, அனுபவிக்கவேண்டுமென்றோ, அவ்விதம் கிடைத்து திருப்தியடையவேண்டுமென்றோ, தோன்றவே தோன்றாதினால், அந்த ஸ்வரூப ஆனந்தத்தில் எல்லா ஸந்தோஷங்களும் அடங்கியேயிருக்கின்றன. எல்லாவித ஆசைகளும் நிறைவேறினதாகவே ஆகின்றன என்கிறார். அப்பொழுது எவ்வித வியாபாரமும் இல்லை யானதினாலும் வியாபாரத்திற்கு நிமித்தமான இரண்டாவது பதார்த்தமே இல்லையானதினாலும், அவ்வனுபவம் ஏற்பட்டவன் தனித்து கேவலரூப இரண்டாவதற்றவனாய் இருக்கிறான். அதுவே ஸர்வோத்தமமான ஆனந்தம் மற்ற ஆனந்தங்கள் எல்லாம் புதிதாக உண்டாகிறபடியால் எப்படியும் நாசத்தை அடையும் ஸ்வரூபமாயுள்ள ஆனந்தம் உண்டாவதற்கு அவசியம் இல்லாததினால் நாசத்தையடையாது. எப்பொழுதும் நித்யமாயிருக்கும் அதுவே 'அமிருதம்' (மரணமற்றது).

(73)

ஸ்வரூபானந்தம் நித்யம், விஷயானந்தம் அநித்யம் என்றிருக்கும்போது, விஷயானந்தம் நித்யானந்தத்தின் லேசம் தான் என்று முன்சொன்னது எப்படியிருக்கமுடியும்? என்று கேட்கக்கூடுமானதினால் அதற்கு ஸமாதானம் பின்வரும் இரண்டு சுலோகங்களில் சொல்கிறார்.

आत्माऽकल्पः सुखात्मा स्फुरति तदपरा त्वन्यथैव स्फुरन्ती
स्यैव वा चञ्चलत्वं मनसि परिणतिं याति तत्रस्यमसिन् ।

चाञ्चल्यं दुःखहेतुर्मनस इदमहो यावदिष्टार्थलब्धि-

स्तस्यां यावत्स्थिरत्वं मनसि विषयजं स्यात्सुखं तावदेव ॥ ७३ ॥

ஆத்மா-ஆத்மா அகம்ப:-அசைவற்றவராக, சூன்-ஆத்மா-
ஆனந்தஸ்வரூபராக, ஸூரதி-பிரகாசிக்கிறார். தவ் அபரா து-
அவருக்கு வேருனதோ (அனாத்மாவான மாயையோ)
அந்யதா எவ-வேறுவிதமாகவே (அசைவுள்ளதாகவே)
ஸூரந்தி-பிரகாசிக்கிற பதார்த்தம். தவ்ய்-அவை இரண்டி-
லுமுள்ள எய்யே வா-ஸ்திரத்தன்மை (அசைவற்ற தன்மை)
யோ சஞ்ஜலத்வ்-சஞ்சலத்தன்மை (அசைந்துகொண்டே-
யிருக்கும் தன்மையோ) அசிந்-இந்த மனசி-மன எரி ல்
பரிணதி-பரிணாமத்தை (வேறுபாட்டை) யாதி-அடை-
கிறது. சாஞ்ஜலத்வ்-சஞ்சலத்தன்மையாகிய இத்-இது மனசி:-
மன எரி ற் கு து:கஹேது:-துக்கத்திற்கு காரணம். அஹி-
ஆச்சர்யம்! இஃ-அஃ-லக்ஷி:-வேண்டப்பட்ட பதார்த்தம்
கிடைத்திருப்பது யாவத்-எதுவரையிலோ, மனசி-மனஎரில்
தஸ்யா-அந்த பதார்த்தம் கிடைத்ததினால் ஸ்திரத்-ஸ்திரத்
தன்மை யாவத்-எதுவரையிலோ, தாவத் எவ-அதுவரையில
தான் விஷயஜ்-விஷயத்தினால் ஏற்படும் சூன்-ஸுகம் ச்யாத்-
இருக்கும்.

மனஸ் என்பது கண்ணாடிபோல் ஸ்வச்சமான திரவியம்.
அதில் எவ்வித அசைவற்றதாகிய ஆனந்தஸ்வரூபமான ஆத்மா
மாத்திரம் பிரதிபலித்ததேயானால் மனஎரில் ஸுகம் ஏற்படுகிறது.
அப்படிக் கண்ணியில் அசைந்து கொண்டேயிருக்கும் அனாத்ம
பதார்த்தங்கள் பிரதிபலித்ததேயானால் மனஎரில் ஸுகம்
ஏற்படுவதற்கில்லாமல் சஞ்சலத்தன்மை ஏற்பட்டு துக்கப்படும்
படிக்குத்தான் ஆகும். ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தில் பற்றுதல்
வைத்து அதையடையவேண்டுமென்று சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டு
துக்கத்தை அனுபவித்து வருகையில் அந்த விஷயம் கிடைத்து
விட்டதேயானால், ஸ்திரமாய் இனி சஞ்சலப்பட அவசியமில்லா-
மல் மனஸ்நின்றுவிடும்போது அதில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபஸுகம்
பிரதிபலிக்கிறது. அந்த ஸுகம் வாஸ்தவத்தில் ஆத்மாவின்பிரதி-
பலனத்தினால் ஏற்பட்டதென்பதை நாம் கவனிக்காமல், இஷ்டப்

பட்ட பதார்த்தம் கிடைத்ததினால் ஏற்பட்டதாக எண்ணிக் கொண்டு அந்த பதார்த்தம்தான் ஸுகத்திற்கு ஸாதனம் என்று நினைத்துவிடுகிறோம். வாஸ்தவத்தில் அது மனஸை சஞ்சலப் படுத்துவதற்குத்தான் உதவினது. அது விஷயமான ஆசையே ஏற்படாமலிருந்தால் மனஸ் ஸுகமாகவேயிருந்திருக்கும்.

यावत् इष्टार्थलब्धिः “வேண்டப்பட்ட பதார்த்தம் கிடைத்திருப்பது எதுவரையிலோ” என்று முன் அர்த்தம் சொல்லப் பட்டது. இதை “துக்கத்திற்குக்காரணம்” என்பதுடன் சேர்த்தும் அவ்வயம் செய்யலாம். அப்பொழுது “வேண்டப் பட்ட பதார்த்தம் கிடைக்கும் வரையில்” என்று அர்த்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும். அதாவது, “வேண்டப்பட்ட பதார்த்தம் எதுவரை கிடையாமலிருக்கிறதோ அதுவரை துக்கத்தையே உண்டுபண்ணும்” என்று தாத்பர்யம்.

(74)

மனஸில் ஸ்திரத்தன்மை எவ்வளவு காலமிருக்கிறதோ அதுவரை ஸுகத்தின் அனுபவமிருக்கும். ஒரு ஊணந்தான் என்றிருந்தால், ஸுகமும் ஊணிகமாயிருக்கும்; கொஞ்சம் நீடித்திருந்தால், ஸுகமும் நீடித்திருக்கும்; சாசுவதமாய் நிகழ்ந்துவிட்டால் ஸுகமும் சாசுவதமாயிருக்கும்; என்று உதா ஹாணங்களால் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

यदत्सौख्यं रतान्ते निमिषमिह मनस्येकताने रसे सा-
त्स्यैयं यावत्सुषुप्तौ सुखमनतिशयं तावदेवाथ मुक्तौ ।

नित्यानन्दः प्रशान्ते हृदि तदिह सुखस्यैर्ययोः साहचर्यं

नित्यानन्दस्य मात्रा विषयसुखमिदं युज्यते तेन वक्तुम् ॥ ७४ ॥

யதத்-எப்படி ரத-அஸ்த-ஸ்திரீ ஸம்போகத்தின்-முடிவில் ரசை-சிருங்கார ரஸத்தில் ஈகதானே-ஏகாக்ரமாக ஈடுபட்டிருக்கும் மனசி-மனஸில் இஃ-இங்கே சௌக்யம்-ஸுகமானது நிமிஷம் ஒரு நிமிஷம் மாத்திரம் ச்யாத்-இருக்குமோ, யாவத்-எதுவரையில் சுஷுப்தி-நல்ல தூக்கத்தில் ச்யை-ஸ்திரத்தன்மையோ தாவத்-அதுவரையில்தான் மனதிசய-எல்லையற்ற சுகம்-ஸுகம் இருக்குமோ, (அதேமாதிரி)

अथ-மேலால் मुक्तौ-மோக்ஷ நிலையில் हृदि-மனஸ் ஸ்ரான்தே-
நன்கு அடங்கிவிடும்போது (அசைவற்றிருந்து விடும்
போது) नित्य-आनन्दः-நித்யமான-ஆனந்தம் இருக்கும்.
तत्-ஆகையால் इह-இங்கே (இதிலிருந்து) सुख-स्यैर्ययोः-
ஸுகத்திற்கும்-ஸ்திரத்தன்மைக்கும் साहचर्य-கூடவே
யிருக்கும் தன்மை (தெளிவாகிறது). (ஆகையால்) तेन-
(இவ்விதம் இரண்டும் கூடவேயிருந்து வருவதினால்
என்ற) அந்தக்காரணத்தினால் इदं-இந்த விषय-सुखं-விஷய
ஸுகம் என்பது नित्य-आनन्दस्य-நித்யமான-ஆனந்தத்தின்
मात्रा-அம்சமதான் என்று वक्तुं-சொல்வது युज्यते-பொருத்
தமாயிருக்கிறது.

(75)

ஜாக்கிரத் காலத்தில் பலவித விஷயங்களில் ஈடுபட்டு மனஸ்
மிகவும் சஞ்சலப்பட்டு துக்கத்தையனுபவிக்கிறது; ஸ்வப்ன
தசைக்குப் போனாலும் அங்கு ஜாக்கிரத்தின் ஸடஸ்காரங்
களினால் கலிக்கப்பட்ட பலவித விஷயங்களால் சஞ்சலப்பட்டு
அங்கேயும் துக்கத்தையே அனுபவிக்கிறது; உள்ளே அசைவற்
றிருக்கும் ஆத்மாவுடன் கலந்து கொண்டால்தான் சஞ்சலமற்று
இருந்து ஸுகம் அனுபவிக்கலாமென்று மனஸ் ஸுஷுப்தியை
நாடுகிறது. இதிலிருந்தும் ஆத்ம ஸ்வரூப ஸுகநதான்
மேலானதென்பது நன்கு தெரிகிறது என்று அடுத்த சுலோ
கத்தில் ஜாக்கிரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி மூன்று தசை
களையும் வர்ணிக்கிறார்.

अन्तं खान्तं च बाह्यव्यवहृतिमिरिदं ताः समाकृत्य सर्वा-

स्तत्तत्संस्कारयुक्तं ह्युपरमति परावृत्तमिच्छन्निदानम् ।

स्वामान्संस्कारजातप्रजनितविषयान्स्वामदेहऽनुभूता-

प्रोद्देशान्तः प्रत्यगात्मप्रवणमिदमगादभूरि विश्राममस्मिन् ॥

बाह्य-व्यवहृतिभिः-(ஜாக்கிரதவஸ்தையில்) வெளி-வியவ
ஹாரங்களினால் अन्तं-களைப்படடைந்த इदं-இந்த खान्तं-
மனஸானது निदानं-காரணமான ஆத்மாவையடைய

इच्छद्-விரும்பிக்கொண்டு परावृत्- (ஜாக்ரத் வியவஹாரங்
களிலிருந்து) திரும்பினதாய் ताः-அந்த சர்வஃ च-எல்லா
வியவஹாரங்களையும் समाह्व-நன்கு கூடவே இழுத்துக்
கொண்டு तत्-तत्-संस्कार-युक्-அந்த-அந்த-வியவஹாரங்
களினால் ஏற்படும் ஸம்ஸ்காரங்களுடன்-சேர்ந்ததாக
இருந்துகொண்டு, उपरमति हि-(எல்லா வியவஹாரங்களி
லிருந்தும்) ஓய்வடைகிறது அல்லவா (பிறகு) स्वप्न-देहे-
ஸவப்னத்தில் தோன்றும்-தேஹத்தில் अनुभूतान्-
அனுபவிக்கப்பட்ட स्वप्न-ஸ்வப்னத்தில் தோன்றுகிற
संस्कार-जात-प्रजनित-विषयान्-ஜாக்ரத் ஸம்ஸ்கார-கூட்டத்
தினால்-உண்டாக்கப்பட்ட-விஷயங்களை प्रोक्ष्य-நன்கு
விட்டு விட்டு अन्तः-உள்ளே प्रत्यगारम-प्रवर्-உள்ளேயுள்ள
ஆத்மாவை-நோக்கினதாக इदं-இது असिन्-இந்த
ஆத்மாவில் भूर्-நிரம்ப विभ्राम्-இளைப்பாறுதலை अगात्-
அடைந்துவிடுகிறது.

ஜாக்கிரத் காலத்தில் ஏற்படும் பலவித வியவஹாரங்களினால்
மிகவும் சிரமம் அடைந்ததினால்தான் மனஸ் ஓய்வு அடைய
வேண்டியதை உதேதேசித்து உள்ளே திரும்பி ஆத்மாவை நாடிச்
செல்கிறது. ஆனால் அதன் கூடவே ஜாக்கிரத் காலத்திய
ஸம்ஸ்காரங்கள் போகிறபடியால், பிராரப்த கர்ம வேகத்தினால்
அங்கேயும் ஒரு உலகத்தையும் அதில் வியவஹாரிகை ஒரு
சரீரத்தையும் போக விஷயங்களையும் அந்த ஸம்ஸ்காரங்கள்
ஏற்படுத்திக் கொடுத்துவிடுவதினால், அங்கேயும் வியவஹா
ரங்கள் ஏற்படுகின்றன. அந்த வியவஹாரங்களினாலும் மனஸ்
களைப்படைகிறது. எவ்வித வியவஹாரமுமில்லாத நிலைக்குப்
போனால்தான் நன்கு களைப்பாற முடியுமானதினால், எவ்வித
வியவஹாரமுமற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்தையே தேடி அதில் லயத்தை
அடைந்துவிடுகிறது. அப்பொழுதுதான் அதற்கு ஓய்வு ஏற்பட்டு
துக்கம் கலக்காத ஸுகததை அனுபவிக்கமுடிகிறது. அந்த நிலை
தான் ஸுஷுப்தி (நல்ல தூக்கம்). எவ்வித ஸம்ஸ்காரமுமற்றி
ருந்து, இளைப்பாறுவதற்காக மாத்திரம் ஆத்மாவைத் தேடுவதை
விட்டு எப்பொழுதும் அங்கேயே நிலைத்திருக்கும் தன்மையை
அடைந்துவிட்டால், அதுவே மோக்ஷநிலை, அதுவே ஸர்வேரத்
தமமான சாக்ஷதமமான ஆனந்தநிலையென்பதும் தெளிவாகும்.

(76)

ஸ்வப்ன காலத்தில் ஜாக்கிரத்கால ஸம்ஸ்காரங்கள் கூடவே இருக்கின்றன என்பதை மூன்று சுலோகங்களில் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

स्वप्ने भोगः सुखादेर्भवति ननु कुतः साधने मूर्छमाने

स्वप्ने देहान्तरं तद्व्यवहृतिकुशलं नश्यमुपपद्यते चेत् ।

तत्सामग्र्या अभावात्कुत इदमुदितं तद्वि सांक्लिषकं चे-

त्सर्त्तिक स्वप्ने रतान्ते वपुषि निपतिते दृश्यते शुक्रमोक्षः ॥ ७६ ॥

स्வப்ன-ஸ்வப்னத்தில் சுலாஃ-ஸு க ம் முதலானதின் மொ:-அனுபவமானது, சாஃ- (அந்த அனுபவத்திற்கு) ஸாதனமாயிருப்பது (சரீரம் இந் திரியம் முதலியவை) மூஃ-மூர்ச்சைசயடைந்திருக்கும்போது (பிரக்ஞையற்று சேஷ்டையன்னியில் இருக்கும்போது), நனு குத:-எதினால் (எந்த காரணத்தினால், எந்த ஸாதனத்தைக்கொண்டு) ஃ-ஏற்படமுடியும்? ஃ-ஸ்வப்னத்திற்கு வேண்டிய தத்-வ்யவஹி-குசல்-அங்கு ள்ள-வியவஹாரத்தில்-ஸாமர்த்தியமுள்ள ஃ-வேறு தேஹம் நய்-புதிதாக உபபத-உண்டாகிறது ஃ-என்றால், தத் சாம்-அதற்கு (அந்த தேஹம் உண்டாவதற்கு) வேண்டிய (தாயார், தகப்பனார், எலும்பு, ரத்தம் முதலிய) ஸாமக்ரி அஃ-இல்லாததினால், ஃ-இது? இந் தபுது தேஹம்) குந:-எங்கிருந்து (எப்படி) ஃ-உண்டாயிருக்கிறது? தத்-அது சாஃ-வெறும் கல்பனைதானே ஃ-என்றால், ஃ-ஸ்வப்ன ஸமயத்தில் ஏற்படும் ரதான்த-ஸம்போகத்தின் கடைசியில் வெளிப்படும் ஃ-சுக்ரமோஷ:-சுக்கிரதிராவமானது நிபதி-கீழே விழுந்துகிடக்கிற வபுஷி-(ஸ்தூல்) சரீரத்தில் ஃ-காணப்படுவது ஏன்?

(77)

ஸ்வப்ன சரீரம் உண்டாவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் இல்லாததினால் உண்டாயிருக்க முடியாது. ஆனாலும் தேஹம்

கிறது. அதினால் அதை வெறும் கல்பனையென்று சொல்லி விடலாமேயென்றால், கல்பனா சரீரத்தினால் அனுபவித்த ஸம்போகத்தில் ஏற்படும் சுக்கிர திராவம் கல்பனா சரீரத்தில் அல்லவா இருக்கவேண்டும்? அப்பொழுது அதுவும் கல்பனை யாகத்தானே இருக்கவேண்டும்? அப்படிக்கண்ணியில் எவ்வித ஸம்போகமும் செய்யாத ஸ்தூல சரீரத்தில் காணுவதற்கு என்ன காரணம்? இசிறிந்து ஸ்வப்ன காலத்தில் ஸ்தூல சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் பூராவும் விலகிவிடவில்லையென்று தெரிகிறது.

भीत्या रोदित्यनेन प्रवदति हसति श्लाघते नूनमस्मा-

स्वप्नेऽप्यङ्गेऽनुबन्धं त्यजति न महसा मूर्छितेऽप्यन्तरात्मा ।

पूर्वं ये येऽनुभूतास्तनुयुवतिहयव्याघ्रदेशादयोऽर्था-

स्तत्संस्कारस्वरूपान्सृजति पुनरमृश्रित्य संस्कारदेहम् ॥ ७७ ॥

(ஸ்வப்ன காலத்தில்) அனேன-இதினால் (ஸ்தூல சரீரத்தைக்கொண்டே) भीत्या-பயத்தினால் रोदिति-அழுகிறான், प्रवदति-புலம்புகிறான், हसति-சிரிக்கிறான், श्लाघते-ஸ்துதிக்கிறான். अस्मात्-ஆகையால் नून-நிச்சயமாக, स्वप्नेपि-ஸ்வப்ன ஸமயத்திலும், अङ्गे-ஸ்தூல சரீரம் मूर्छिते-பிரக்ஞையற்றிருந்தாலும் अपि-கூட, अन्तरात्मा-உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மா अनुबन्धं-(ஸ்தூல சரீரத்தின்) துடர்ச்சியை सहसा-பூராவும் न त्यजति-விட்டு விடுகிறதில்லை. पूर्व-முன்னால் ये ये-எந்த எந்த तनु युवति-ஐய-வ்யா-ஏ-அ-அ-அ-சரீரம்-ஸ்திரீகள்-குதிரை-புவி-இடம்-முதலான अर्थाः-விஷயங்கள் अनुभूताः-அனுபவிக்கப் பட்டிருக்கின்றனவோ तत्-சंस्कार-स्वरूपान्-அவைகளின் வாஸ்தவமான अमृन्-இவைகளை (ஸ்வப்ன விஷயங்களை), (ஆத்மாவானவர்) संस्कारदेहं-ஸம்ஸ்காரங் களுக்கு ஆசிரயமாயிருக்கிற ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை अित्य-வைத்துக்கொண்டு पुनः-மறுபடியும் सृजति-ஸ்ருஷ்டிக்கிறார்.

पूर्व (முன்னால்) - என்பது இந்த ஜன்மத்திலேயே முன்னால் என்பது மட்டுமல்ல இதற்கு முன் ஏற்பட்டிருக்கும் அனந்தமான

ஜன்மரக்களில் சேர்ந்திருக்கக்கூடிய ஸம்ஸ்காரங்களும் இப்பொழுதுள்ள ஸ்வப்ன அனுபவத்திற்குக் காரணமாயிருக்கலாம்.

ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை வைத்துக் கொண்டு புதிதாக சரீரம் ஸ்திரீ முதலியன ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறது என்று சொன்னதிலிருந்தே ஸ்வப்ன காலத்தில் சேஷ்டிப்பதாகத் தோன்றும் சரீரம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தேஹமே தவிர ஸூக்ஷ்ம சரீரமாகாது என்று தெளிவாய் தெரிகிறது.

(78)

இவ்விஷயம் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது,

सन्ध्यं तृतीयं स्वप्नस्थानं तस्मिन् सन्ध्ये स्थाने

स यत्र प्रखपिति अस्म्य लोकस्य सर्वावतो मात्रा अपादाय स्वयं विहत्य स्वयं निर्माय स्वेन भासा स्वेन ज्योतिषा प्रखपिति, अत्रायं पुरुषः स्वयं ज्योतिर्भवति ॥ IV 3 (9)

இதை அடுத்த சுலோகத்தில் எடுத்துச் சொல்கிறார்.

संधौ जाग्रत्सुषुप्त्योरनुभवविदिता स्वान्यवस्था द्वितीया
तत्रात्मज्योतिरास्ते पुरुष इह समाकुप्य सर्वेन्द्रियाणि ।

संवेद्य स्थूलदेहं समुचितशयने स्वीयभासाऽन्तरात्मा

पश्यन्संस्काररूपानभिमतविषयान्याति कुत्रापि तद्वत् ॥ ७८ ॥

जाग्रत्-सुषुप्त्योः-ஜாக்கிரத்தும்-ஸூஷுப்தியும் சந்தி-சேரும்போது (இரண்டிற்கும் இடையில்) द्वितीया-இரண்டாவதாக स्वामी अवस्था-ஸ்வப்ன தசையானது अनुभव-विदिता-அனுபவத்தினால்-பிரஸித்தமானது तत्र-அந்த ஸ்வப்ன தசையில் पुरुषः-ஆத்மா आत्म-ज्योतिः-ஸ்வயம்-ஜ்யோதிஸ்ஸாக आस्ते-இருக்கிறார் इह-இங்கே अन्तरात्मा-(ஸ்வயம் ஜ்யோதியான) உள்ளே இருக்கும்

ஆத்மா சர்வ-இन्द्रியாणि-எல்லா-இந்திரியங்களையும் சமாஹ்ஸ்ய-
நன் கு இழுத்துக்கொண்டு, சமுகித-சயன-உசிதமான-
படுக்கையில் சூலதேஹ்-ஸ்தூலதேஹத்தை ச்வேச்ய வைத்து
விட்டு ச்ஸ்கார ரூபாந்-ஸம்ஸ்கார ரூபமாயிருக்கும் அபிமத-
விஷயாந்-இஷ்டப் பட்ட-விஷயங்களை ச்விய-மாஸா-
தன்னுடைய பிரகாசத்தினால் பश्यन्-பார்த்துக்கொண்டு
கூல அபி-எங்கெல்லாமோ தஹத்-அதைப்போல (ஸம்ஸ்கார
ரூபமாயோ? இருந்துகொண்டு) யாதி-போகிறார்
(சேஷ்டிக்கிறார்).

(79)

ஸ்தூல சரீரத்தை பூராவும் விட்டுவிட்டு ஆத்மா போய்
விட்டால் மரணமல்லவா ஏற்படும்? ஆகையால் அதை
ரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கும்படி பிராணன் அதில் தங்கியிருக்கும்,
என்று பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்திலுள்ள

प्राणेन रक्षन्नवरं कुलायं बहिष्कुलायादमृतश्चदित्वा ।

स ईयतेऽमृतो यत्र कामं हिरण्मयः पुरुष एकहंसः ॥ IV 3 (12)

இந்த வாக்கியத்தையும், ஸ்வப்னத்தில் ஸம்ஸ்காரமயமான
பலவித பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறார், என்பதற்கு

न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्ति । अथ रथान्
रथयोगान् पथः सृजते । न तत्र आनन्दाः सुदः प्रमुदो भवन्ति ।
अथ आनन्दान् सुदः प्रमुदः सृजते । न तत्र वेशान्ताः पुष्करिण्यः
स्रवन्त्यो भवन्ति । अथ वेशान्तान् पुष्करिणीः स्रवन्तीः सृजते । स
हि कर्ता ॥ ११ ११ (10)

स्वमान्त उच्चावचं ईयमानो रूपाणि देवः कुरुते बहूनि ।

उतेव स्त्रीभिः सह मोदमानो जक्षदुत्तेवापि भयानि पश्यन् ॥

११ ११ (13)

என்ற இவ்வாக்கியங்களையும் மேலாக வரும் இரண்டு
சுலோகங்களில் ஸ்ரீமத் ஆசார்பார் விவரித்துச் சொல்கிறார்.

ரக்ஷண்பிராணैः कुलायं निजशयनगतं श्वासमात्रावशेषै-

र्मा भूतत्प्रेतकल्पाकृतिकमिति पुनः सारमेयादिभक्ष्यम् ।

स्वप्ने स्वीयप्रभावात्सृजति हयस्थानிन्नगाः पल्वलानि

क्रीडास्थानान्यनेकान्यपि सुहृदबलापुत्रमित्रानुकारान् ॥ ७९ ॥

நிஜ - ஶயன - கத் - தன்னுடைய - படுக்கையில் - இருக்கிற
குலாய் - சரீரத்தை, தத் - அது - ப்ரேத - கல்ப - மாகுதிக் - பிரேதம் -
மாதிரி - ரூபமுள்ளதாகவும் புன - மும் - சாரமேய - ஆதி - ப்ஷ்யம் -
நாய் - முதலானவைகளுக்கு - தின்னக்கூடியதாகவும் மா
பூவ் - ஆகிவிடக்கூடாது - இதி - என்று, ஶ்வாசமாத்ர - அவசை - மூச்சு
மாத் திரம் - மீதமுள்ளதாயுள்ள ப்ரணை - பிராணைகளைக்
கொண்டு ரக்ஷந் - ரக்ஷித்துக்கொண்டு, ஶ்வே - ஸ்வப்னத்தில்
ஸ்வீய - ப்ரபாவாத் - தன்னுடைய - ஸாமர்த்தியத்தினால் - ஶ்ய - ஶ்யந் -
குதிரைகளையும் - ரதங்களையும், நிந்ந - நதிகளையும்,
பல்வலானி - நீர்க்குட்டைகளையும், அனேகானி - பலவிதமான
கிரீடா - ஶ்யானானி - விளையாடும் - இடங்களையும் - சுஹ்ரு - அல்லாஸு -
மित्र - அநுகாரன் - நண்பன் - ஸ்திரீ - மகன் - மித்திரன் -
மேபாலுள்ள ரூபமுடையவர்களையும் - அபி - கூட - சூஜதி -
ஸ்ருஷ்டி - செய்கிறார்.

(80).

मातङ्गव्याघ्रदस्युद्विषदुरगकपीन्कुत्रचित्प्रेयसीभिः

क्रीडन्नास्ते हसन्वा विहरति कुहचिन्मृष्टमश्नाति चाञ्जम् ।

म्लेच्छत्वं प्राप्तवानस्म्यहमिति कुहचिच्छंकितः स्वीयलोका-

दास्ते व्याघ्रादिभीत्या प्रचलति कुहचिद्रोदिति ग्रसमानः ॥ ८० ॥

மாதங் - வ்யாஶ்ர - ஶ்யு - ஶ்வி - துர - கபீந் - யானை - புவி - திருடன்
சத்ரு - பாம்பு - குரங்கு இவைகளை (ஸ்ருஷ்டி - செய்கிறான்).
குதிரை - சில ஸமயத்தில் - ப்ரேயசீபி - பிரியமான ஸ்திரீ
களுடன் - கிரீடந் - விளையாடிக்கொண்டு - ஶாஸ்தே - இருக்கிறான்;
வா - அல்லது - ஶசந் - சிரித்துக்கொண்டு - விஹரதி - உல்லாஸமர

யிருக்கிருன். குஹித்-சில ஸமயத்தில் சூத்-சுத்தமான அந்-அன்னத்தை அந்நாதி ச-சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கிருன். குஹித்-சில ஸமயத்தில் ம்லேசுத்-மிலேச்சத தன்மையை ப்ராத்வான்-அடைந்தவனாக அஹ்-நான் அசி-இருக்கிறேன் இதி-என்று ச்விய-லோகத்-தன்-உலகத்திலிருந்து (பந்துக்கள் ஸ்நேஹிதர்களிடமிருந்து) ஷக்லி-ஸந்தேஹமுள்ளவனாக அஸ்தே-(விடகி) இருக்கிருன். வ்யாபாதி-மீத்யா-புனிமுதலியதின-பயத்தினால் ப்ரவ்லதி-ஒடுகிருன்; குஹித்-சில ஸமயம் ப்ரஸ்யமான:-(அவைகளால்) பிடிக்கப்படுபவனாய் ரோதி-அழுகிருன்.

(81)

இதுவரை ஸுஷுப்தியையும் ஸ்வப்னத்தையும் வர்ணித்து விட்டு, முன் 33, 34, 35 சுலோகங்களில் ஸ்வப்னம் போலவே தான் ஜாக்கிரத்தம் என்று சொன்னதையனுஸரித்து, ஜாக்கிரத காலத்தில் அனுபவிக்கும் உலகமும் கல்பிதம், வெறும் தோற்றந்தான் என்பதை எடுத்துச்சொல்ல ஆரம்பக்கிறார். ஸ்வப்னத்திற்கு காரணம் எப்படி நித்தரையோ, அப்படியே ஜாக்கிரத தோற்றத்திற்குக் காரணம் அவித்யை ஆத்ம தவத்தை அறியாமலிருப்பதே என்கிறார். அறியாமையினால் பதார்த்தம் தோன்றுமா? என்றால், அதற்கு முன்னு உதாஹரணங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறார். 1. சிப்பியில் வெள்ளி, 2. கானலில் ஜலம், 3. கயிற்றில் பாம்பு. இவை யெல்லாம் தோன்றுவதற்குக் காரணம் அவைகளுக்கு அடிப்படையான சிப்பி, கானல், கயிறு இவைகளை அறியாமலிருப்பதுதானே என்கிறார்—

यो यो ह्यगोचरोऽर्थो भवति स स तदा तद्रतात्मस्वरूपा-

विज्ञानोत्पद्यमानः स्फुरति ननु यथा शुक्लाज्ञानहेतुः ।

रौप्याभासो भूषेव स्फुरति च किरणाज्ञानतोऽम्भो भुजङ्गो

रज्ज्वज्ञानान्निमेषं मुखमयकुक्षो दाष्टसृष्टं क्लेदम् ॥ ८१ ॥

ய: ய:-எந்த எந்த அर्थ:-பதார்த்தமானது டக்-கோவர:-பார்வைக்கு-விஷயமாக ப்ரவ்லதி-இருக்கிறதோ, ச: ச:-அது அது ததா-அந்த ஸமயத்தில் தத்-கத-ஆத்ம-ஸ்வரூ-அவி

ஜீன-ஓரஹ்மான்:-அதில்-உள்ள-ஆத்மாவின்-ஸ்வரூப விஷய
மான-அறிவின்மையினாலேயே-ஏற்பட்டு ஸூரதி - விளங்கு
கிறது நநு-அல்லவா? யதா-எதைப்போல் என்றால், ரௌ-
அமாச:-வெள்ளியின்-தோற்றம் மூஷா-எவ-பொய்யாகவே
இருந்துகொண்டு சூக்திகா-அஜான-ஹே:-சிப்பிவிஷயமான-
அறிவின்மையை - காரணமாகக்கொண்டும், அஸ்ம:-ஜல்
மானது கிரண-அஜானத: ச-ஸூர்யகிரணத்தின்-அறியாமை
யினாலும், மூஜக்:-பாம்பானது ஸூ-அஜானாத்-கயிற்றை-
அறியாததினாலும், ஸூரதி-விளங்குகிறது. (அவ்விதம்
பொய்யாய் தோன்றுவதும் கூட) நிமேர்-ஒரு நிமிஷம் சூஷ-
மய-கூத்-ஸூகத்தையும்-பயத்தையும் - உண்டுபண்ணு
கிறது. அத:-ஆகையால் ஹ்- (பார்க்கப்படுகிற) இது ஹ்-
சூத்-பார்க்கும் ஸமயத்தில்-ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது கி-
அல்லவா?

ஹ்மோசர்: (பார்வைக்கு விஷயம்)-என்று சொல்லி
யிருந்தபோதிலும் பார்வை, கேள்வி முதலான எல்லாவித
அறிவுகளையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். எதெல்லாம் இந்திரி
யங்களாலோ, மனஸினாலோ அறியப்படுகிறதோ, அதெல்லாம்
வெறும் தோற்றம். அவைகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையாயுள்ள
ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியாத காரணத்தினாலேயே தோன்று
கின்றன என்று தாத்பர்யம். தோற்றமாயிருந்தாலும் ஸூகத்
திற்கு காரணமாய் “நல்லது” என்று தோன்றலாமென்பதற்கு
வெள்ளியையும், ஜலத்தையும் துகளத்திற்கு காரணமாய்
“கெட்டது” என்று தோன்றலாமென்பதற்கு பாய்பையும்,
திருஷ்டாந்தமாக கொடுத்திருக்கிறார்.

(82)

உலகம் தோற்றந்தான் என்பதற்கு ஆதாரமாக பகவத்
கீதையிலுள்ள வாக்கியத்தின் தாத்பர்யத்தை விளக்கி அடுத்த
சுலோகத்தில் காட்டுகிறார் பகவான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றி
சொல்லும்போது தன்னுடைய ஆசிரியத்தினுல்தான் மாயை
ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்கிறது என்கிறார்.

मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः स्रयते सचराचरम् ।
हेतुनाऽनेन कौन्तेय जगत् विपरिवर्तते ॥ IX 10

தன்னை அதிஷ்டானமாகவைத்து ஜகத் தன்னிடத்தில்
தோன்றுவதால், அது தன்னிடத்தில் இருக்கிறதே தவிர, தான்
அதனிடத்தில் இல்லை என்றும் சொல்கிறார்.

मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना ।
मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ॥ ७, 4
मत्तः परतरं नान्यत् किञ्चिदस्ति धनञ्जय ।
मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ॥ VII 7
ये चैव सात्त्विका भावाः राजसास्तामसाश्च ये ।
मच्च एवेति तान्विद्धि न त्वहं तेषु ते मयि ॥ ७, 12
न तदास्त विना यत् स्यात् मया भूतं चराचरम् ॥ X 39

ஆரோபிதமான ஜகத்திற்குதான் அதிஷ்டானம் என்கிற
முறையில் ஜகத் தன்னிடமிருப்பதாகச் சொன்னாரே தவிர,
தன்னிடத்தில் வாஸ்தவமாக ஜகத் இல்லையென்றும் சொல்கிறார்.

न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमेश्वरम् ।
भूतभूत् न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥ IX 5

“தோன்றின வெள்ளி எங்கே இருக்கிறது?” என்று
கேட்டால் “கிளிஞ்சலில்” என்றுதான் பதில் சொல்லவேண்டும்.
“கிளிஞ்சலில் வெள்ளி இருக்கிறதா?” என்று கேட்டால்,
“இல்லை” என்றே பதில் சொல்லவேண்டும். இப்பதில்கள்
ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டதாகவும் விரோதமாகவும் தோன்றின
போதிலும், இரண்டுமே வாஸ்தவம். அப்படியேதான் “ஜகத்
பகவானிடத்தில் இருக்கிறது”, “பகவானிடத்தில் ஜகத்
இல்லை” என்ற இரண்டு வாக்கியங்களும் என்று முழுத்
தொடர்பார் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

मायाध्यासाश्रयेण प्रविततमखिलं यन्मया तेन मस्या-

न्येतान्येतेषु नाहं यदपि हि रजतं माति शुक्लौ न रौप्ये ।

शुक्त्यंशस्तेन भूतान्यपि मयि न वसन्तीति विष्वग्विनेता

प्राहास्मादृश्यजातं सकलमपि मृषैवेन्द्रजालोपमेयम् । ८२ ॥

மாয়া - அடியாச-அாசுரேண - மாயையினால் ஏற்படும்-அத்யாஸத்திற்கு (தோற்றமாகிய ஆரோபிதத்திற்கு) - ஆசிரயமாய் (அதிஷ்டானமாய்) இருக்கும் மயா-என்னால் அகில-எல்லாம் ப்ரவீதத்-நன்கு விஸ்தாரமாய் வியாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது யத்-என்பது எதுவோ தென-அதினால் ஏதானி-இவைகள் எல்லாம் மத்-ஸ்தானி-என்னிடத்தில் இருப்பவைகள்; எதேஷு-இவைகளிடத்தில் அஃ-நான் ந-இருப்பதில்லை. யத்-அபி-ஹி-எதனால் கூட ஸுக்ல-கிளிஞ்சலில் ரஜத்-வெள்ளி மாத்-தோன்றுகிறதோ தென-அதனால் ரௌப்யே-அந்த வெள்ளியில் ஸுக்ரி-அங்கு-கிளிஞ்சலின்-அம்சம் கூட ந-கிடையாது. (உண்மையில்); பூதானி-அபி - உண்டான பதார்த்தங்களும் மயி-என்னிடத்தில் ந வஸந்தி-இருக்கவில்லை. இத-என்று விஷுவ-வினேதா-ஐகத்திற்கெல்லாம்-ஆசார்யர் (நடத்துகிறவர், பகவான்) ப்ராஹ்-சொல்லி இருக்கிறார். அஸாத்-ஆகையினால் ட்ரீஷ்-ஜாத்-பார்க்கப் படுகிற-கூட்டம் சகலம் அபி-எல்லாம் கூட ட்ரீஷ் ஜால-உபமேய்-இந்திர ஜாலத்திற்கு-ஒப்பிடக் கூடியதாக மூஷா எவ-பொய்யேதான்.

அதிஷ்டானத்தினுடைய ஸத்தையை வைத்துக்கொண்டு ஆரோபிதம் இருப்பதாகத் தோன்றுவதினால், அதிஷ்டானத்தில் ஆரோபிதம் இருக்கிறதென்று ஒருவாறு சொல்லலாம். ஆனால் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகிய அதிஷ்டான விஷயமான அறியாமை ஏற்படாமலேயிருந்தாலும் ஏற்பட்டு விலகிவிட்டாலும், தோற்றமே ஏற்படாததினால் அதிஷ்டானத்தில் ஆரோபிதம் இல்லையென்று சொல்வதுதான் நியாயமாகும். தவிரவும், ஆரோபிதத்திற்கு சொந்தமாக ஸத்தையே! இல்லாமலிருப்-

பதினாலை, அது இன்னொரு ஆரோபிதத்திற்கு அதிஷ்டானமாக இருக்க யோக்கியதையற்றது; அப்படியிருக்க, தனக்கு ஸத்தையைக் கொடுத்த அதிஷ்டானத்திற்கும் அதிஷ்டானமாய் இருப்பது ஸாத்தியமேயில்லை. மேலும், அதற்கு ஸத்தையைக் கொடுத்த அதிஷ்டானம் வாஸ்தவமாக “ஸத்” இருக்கும் பதார்த்தமானதினால் அது வேறு அதிஷ்டானத்தை அபேக்ஷிக்காது. ஆகையால், அதிஷ்டானமாயிருக்கும் பதார்த்தம் ஆரோபிதத்தில் இருக்கிறது என்று சொல்வது நியாயமாகாது. இந்த முறையில்தான் பகவான் “என்னிடம் ஜகத் இருக்கிறது. ஜகத்தில் நான் இல்லை”, என்றும், “வாஸ்தவத்தில் என்னிடம் ஜகத் இல்லை” என்றும் சொல்கிறார். எது வாஸ்தவமாய் இல்லாமல் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதோ அது இந்திரஜால வித்தையினால் காட்டப்படுகிற பொய்யான பதார்த்தங்கள் போலவேதான்.

(88)

ஜகத் தோன்றுவதற்குக் காரணம் மாயையினால் ஏற்படும் அத்யாஸம் என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது, தான் பிரஹ்மம் என்பதை அறியாமல் தன்னை சரீரம் முதலானதென்று பிராந்தியினுள் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. அத்துடன் அந்த நினைப்பு நின்றுவிடுகிறதில்லை. ஜகத்தில் தோன்றும் பதார்த்தங்களில் “நல்லது, கெட்டது”, “வேண்டும், வேண்டாம்” என்கிற எண்ணங்களும் ஏற்படுவதினால், நல்லதாய் தோன்றும் பதார்த்தத்தை ஸம்பாதித்து ஸுகமடைவதற்காகவும், கெட்டதாய் தோன்றும் பதார்த்தத்தை விலக்கி துக்கமடையாமல் இருப்பதற்கும் பிரவீருத்தி செய்யும்படி ஏற்படுகிறது. அதினால் புண்யம், பாபம், ஸுகம், துக்கம் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. அத்யாஸம் ஸுகல ஜீவர்களுக்கும்ருப்பதினால் இவ்வித பிரவீருத்திகளில்லாமல் யாராலும் இருக்க முடியாது என்ற தத்வத்தை ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் கண்டபடிக்கும் பகவத்கீதையில் கண்டபடிக்கும் ஆசார்யார் எடுத்துச் சொல்கிறார். இங்கே மனிதன் இறந்தபிறகு எங்கே போகிறான் என்று ஜாதகாருவின் புக்திரான ஆர்த்தபாகர் என்பவர் யாச்ஞவல்க்யரைக் கேட்கும்போது “ஈர்மாவை அனுஸரித்து புண்ய கர்மாவாயிருந்தால் புண்யலோகத்திற்கும் பாபகர்மாவா

இருந்தால் பாப லோகத்திற்கும் ॥ என்று அவர் பதில் சொல்கிறார்; அப்பொழுது அவ்விருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்ததும் சிலாகித்துக் கொண்டிருந்ததும் கர்மாவைத்தான் என்று உபநிஷத் சொல்கிறது.

तौ ह यदूचतुः कर्म ह्यैव तदूचतुः । अथ यत् प्रशंसन्तुः कर्म ह्यैव तत् प्रशंसन्तुः । पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति, पापः पापेन, इति ... ॥ III 2 (13).

பகவானும், பிராணிகள் பூர்வ கர்மவினாக ஏவப்படுகிற படியால் மேற்கொண்டும் ஏதேனும் பிரவிருத்தி செய்து கொண்டே தானிருப்பார்கள் என்பதை

न हि कश्चित् क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।

कार्यते हि अवशः कर्म सर्वैः प्रकृतिजैः गुणैः ॥ III, 5

सत्त्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसंभवाः ।

निबध्नन्ति महाबाहो देहे देहिनमव्ययम् । XIV 5

न हि देहभृता शक्यं त्यक्तुं कर्माण्यशेषतः । XVIII 11

என்ற சுலோகங்களில் சொல்லியிருக்கிறார்

हेतुः कर्मैव लोके सुखतदितरयोरेवमज्ञोऽविदित्वा

मित्रं वा शत्रुगित्थं व्यवहरति मृषा याज्ञवल्क्यार्तमागौ ।

यत्कर्मैवाचतुः प्राग्जनकनृपगृहे चक्रतुस्तत्प्रशंसां

वशोचंसो यदूनामिति वदति न कोऽप्यत्र तिष्ठत्यकर्म ॥ ८३ ॥

लोके-உலகத்தில் சுக-ததிரயோ:-ஸுகத்திற்கும்-அதி
விருந்து வேறுகிய துக்கத்திற்கும் हेतु:-காரணம் கर्म எவ-
கர்மாதான். एवं-இவ்விதமாக अवदित्वा-தெரிந்து
கொள்ளாமல் अज्ञ:-அறிவற்றவன் मित्रं वा-நண்பன்
என்றே शत्रु:-சத்ரு என்றே इत्थं-என்று मृषा வினாக व्यव-
हरति-விவஹாரம் செய்கிறான். यत्-எந்த கर्म एवं-காரண

வைபீய பாக்-முன் னால் னனக-நு-நு-ஜனக-ராஜன்-
கிருஹத்தில் யாஜ்ஞ-யாஜ்ஞ-யாஜ்ஞ-யாஜ்ஞ-யாஜ்ஞ-
பாகரும் ஓசு-சொல்லிக் கொண்டார்கள், தவ-பாசா-
அது விஷயமான - பிரசம்ஸையை சுகு-செய்தார்கள்
(அதை சிலாகித்தார்கள்). யது-யதுக்களுடைய வ்-
சு-வம்சத்திற்கு அலங்காரமாயிருந்தவர் (ஸ்ரீ கிருஷ்ண
பகவான்) “அந் இங்கே உலகத்தில் க: அபி-யாருங்கூட
அகர்மா-கர்மா செய்யாதவராக ந திஷி-இருப்பதில்லை”
இதி-என்று வதி-சொல்கிறார்.

இப்பொழுதுதான் அனுபவிக்கும் ஸுகத்திற்கு முன்னால்
தான் செய்த புண்யம்தான் காரணம். இப்பொழுது தான்
அனுபவிக்கும் துக்கத்திற்கு முன்னால் தான் செய்த பாபம்தான்
காரணம் என்கிற உண்மையை அறியாமல் பலர் தன் ஸுக
துக்கங்களுக்கு மனிதர்களே காரணமென்று எண்ணி சிலரை
நண்பர்களாகவும் சிலரை எதிரிகளாகவும் பாவித்து வியவஹாரம்
செய்கின்றனர்.

(84)

கர்மாதான் ஸுக துக்கத்திற்குக் காரணம் என்பது
வாஸ்தவம். ஆனால் கர்மாவானது ஜடமானதினால் அதுவாக
ஸுக துக்கத்தைக் கொடுக்க சக்தியற்றது. அதைக் காரணமாக
வைத்துக்கொண்டு ஸுக துக்கங்களை கொடுப்பதற்கு ஒரு
சேதனன் வேண்டும். மரத்தை வெட்டித் தள்ளுவது கோடாலி
தான் என்பதில் ஆக்ஷேபணியில்லை. ஆனாலும் அது ஜடமான
தினால் அதுவாக வெட்டிவிடாது. ஒரு மனிதன் அதை கையில்
எடுத்து உபயோகித்தால்தான் கோடாலி வெட்டமுடியும்.
அப்படியே ஸுகல ஜீவர்களுக்கும் அந்தந்த கர்மாக்களுக்கு
தக்கபடி ஸுக துக்கங்களைக் கொடுப்பதற்கு ஒரு சேதனராகிய
ஆத்மா அவசியம்; ஸுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதற்கும் ஒரு
சேதனராகிய ஆத்மா அவசியம், ஸுக துக்கங்களை அனுபவிப்ப

தற்கும் ஒரு சேதனனாகிய ஆத்மா அவசியம். பலன் கொடுப்பவரை ஈசுவரன் என்றும், அனுபவிப்பவனை ஜீவன் என்றும் சொல்வார்கள். கர்மா தானாக பலனைக் கொடுக்க முடியாதென்பது அடுத்த கலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

बुद्धच्छेदे कुठारः प्रभवति यदपि प्राणिनोद्यस्तथाऽपि

प्रायोऽन्नं वृत्तिहेतुस्तदपि निगदितं कारणं भोक्तृयज्ञः ।

प्राचीनं कर्म तद्विषमसमफलप्राप्तिहेतुस्तथाऽपि

स्वातन्त्र्यं नश्वरेऽस्मिन्न हि खलु घटते प्रेरकोऽस्मान्तरात्मा ॥

बुद्ध-छेदे-மரத்தை வெட்டுவதில் **कुठारः-**கோடாலி யானது **प्रभवति-**சக்தியுள்ளது **यत् अपि-**எனருளும் **तथा अपि-**அப்படியும் **प्राणि-नोद्यः-**பிராணியால் (சேதனனால்)- உபயோகப்படுத்த வேண்டியதாய் இருக்கிறது. **प्रायः-**ஸாதாரணமாக **अन्नं - अन्नम्** உதி-ஹேது-திருப்திக்கு- காரணம்; **तत् अपि-**அப்படியிருந்தும் **भोक्तृ-यज्ञः-**சாப்பிடு கிறவனுடைய-பிரயத்தனம் **कारणं-**காரணமாக **निगदितं-** சொல்லப்படுகிறது. **तद्वत्-**அதைப்போலவே, **प्राचीनं-**முன் செய்திருக்கும் **कर्म-**கர்மாதான **विषम सम-फल-प्राप्ति-हेतुः-** கெட்டதோ-நல்லதோ - பலனை-அடைவதற்கு-காரணம்; **तथा अपि-**அப்படியேயானாலும் **नश्वरे-**நாசத்தையடையும் தன்மையுள்ள **अस्मिन्-**இந்த கர்மாவில் **स्वातन्त्र्यं-**ஸ்வதந்திர மாக இருக்கும் தன்மை (தானாகவே பலனைக் கொடுக்கக் கூடிய தன்மை) **न हि खलु घटते-** பொருந்தாது என்பது பிரஸித்தமல்லவா? (ஆகையால்) **अस्य-**இதற்கு (கர்மாவிற்கு) **प्रेरकः-**(பலனைக்கொடுக்கும்படி) ஏவுகிறவர் (செய்பவர்) **अन्तरात्मा-**உள்ளிருக்கும் ஆத்மா

கர்மாவானது செய்யப்படும் ஸமயத்தில் மாத்திரம் இருந்து. செய்து முடிந்தவுடன் நாசத்தையடைந்துவிடுவதால், அது மின்னல் ஒரு காலத்தில் பலனைக்கொடுக்கிறது என்பது ஸாத்வித்ய

மிகிலு என்பதைக் காட்டுவதற்காகத்தான் ஈவரே (நாசமடையக் கூடிய) என்று கர்மா குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கர்மா செய்யும் போதும் பலன் ஏற்படும்போதும் தொடர்ந்திருக்கிறவனும், பலனாகிய ஸுக துக்கங்களை அனுபவிக்கக்கூடியவனுமான ஒரு சேதனன் அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது. இதை பகவத் கீதையில்

कार्यकारणकृत्स्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते ।

पुरुषः सुखदुःखानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते ॥ XIII, 21

என்று சொல்லியிருக்கிறார். அனுபவிப்பதற்கு ஜீவன் வேண்டிய தானாலும் அனுபவிப்பதில் அவனுக்குப் பூரா ஸ்வாதந்திரியம் இருந்துவிட்டால் ஸுகத்தை மாத்திரம் அனுபவிப்பானே தவிர துக்கத்தை அனுபவிக்கமாட்டான். ஆகையால் அவனுக்கும் ஸுக துக்கங்களை கர்மானுஸாரமாகக் கொடுப்பதற்கு அவனுக்கு மேல் ஒரு சேதனன் வேண்டியிருக்கிறது. அவரே ஈசுவரன். அவரே எல்லா பிராணிகளுடையவும் ஹ்ருதய குறையில் கர்மாக்களுக்கெல்லாம் ஸாக்ஷியாக இருந்துகொண்டிருக்கிறார்,

(85)

ஈசுவரன் ஒருவர்தான் ஸுகல பிராணிகளுக்கும் கர்ம பலனைக் கொடுப்பவர். வேறு எந்த தேவதையை உபாஸித்தாலும் அந்த தேவதையும் ஈசுவரனில் அடங்கினதேயானதினால், அந்த உபாஸனையும் ஈசுவரனை உபாஸித்ததாகவேதான் ஆகிறது. ஆனால் இந்த தத்வத்தை ஸாமான்ய ஜனங்கள் அறிவதில்லை. அறியாததினால் மேலான பிரயோஜனத்தை அடையத் தவறிவிடுகிறார்கள்.

येऽप्यन्यदेवतासक्ता यजन्ते भद्रयान्विताः ।

तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ IX 23

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।

न तु मामभिजानन्ति तस्मैनातकृपयन्ति ते ॥ , , 24

அவர்கள் பலவித ஆசைகளைக்கொண்டு மற்ற தேவதைகளை சிரத்தைபுடன் ஆராதித்து அந்த தேவதைகள் மூலமாக பலன்களை அடைகிறார்கள்; அந்த பலன்களையும் பகவானே தான் ஏற்படுத்திக்கொடுக்கிறார் என்பதை அவர்கள் அறிவ தில்லை; ஆகையால் அப்பலன்களும் சீக்கிரம் நாசத்தை அடைந்துவிடுகின்றன. பகவானையே நேரில் உபாஸித்தால் மற்ற தேவதைகளையும் உபாஸித்ததாக ஆகுமோ உத்தமமான பலனையே அடையலாமே என்பதையும் தெரிந்துகொள்வதில்லை.

कामैस्तैर्हृतज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः ।

तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥ VII 20

स तथा श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते ।

लभते च ततः कामान्मयैव विदितान्हि तान् ॥ ,, 22

अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधयाम् ।

देवान्देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ॥ ,, 23

இவ்விஷயத்தை இரண்டு சுலோகங்களில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துச் சொல்கிறார்.

स्मृत्या लोकेषु वर्णाश्रमविहितमदो नित्यकाम्यादि कर्म

सर्वं ब्रह्मार्पणं स्यादिति निगमगिरः संगिरन्तेऽतिरम्यम् ।

यन्नासानेत्रजिह्वाकरचरणशिरःश्रोत्रसंतर्पणेन

तुष्येदङ्गीव साक्षाच्छरिव सकलो मूलसंतर्पणेन ॥ ८५ ॥

ஸ்மृत்யா-ஸ்மிருதியினால் லோகேஷு-உலகத்தில் வர்ண-ஆश्रम-விहितம்-வாண்மை-ஆ சிரமம்-இவைகளை உத்தேசித்து-விதிக்கப்பட்டிருக்கிற அட:-அந்தந்த நிய-காம்ய-ஆதி-நித்யம்-காம்யம்-முதலான கர்ம கர்மா सर्व-எல்லாமே ब्रह्म-அரண்-பிரஹ்மத்திற்கு-அர்ப்பணமாக स्यात्-ஆகும इति-என்று निगम-गिर:-'மவத-வாக்கியங்கள் आतर-ए-வெகு அழகாக संगिरन्ते-சொல்லுகின்றன. यत्-ஏனென்றால், नासा-நேச-जिह्वा-कर-चरण-शिर:-श्रोत्र संतर्पणेन - மூக்கு-கண் =

நாக்கு-கை-கால்-தலை-காது இவைகளுக்கு திருப்தி செய்வதினால் அக்ஷி ட்வ-இந்த அங்கங்களையுடையவர் போலவும், மூல-சீதர்ண-வேருக்கு-(உரம், ஜலம், இவற்றின் மூலம்) திருப்தி செய்வதினால் சக்ல: பூரா தவ ட்வ-மரம்போலவும் சாஷா-நேராக நுயே-பகவான் ஸந்தோஷமடைவார்.

वर्णाश्रमविहितं வர்ணத்தையும், ஆசிரமத்தையும் ஒட்டி விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மாக்களில் ஸூரியன், வாயு, அக்னி முதலிய தேவதைகளின் ஆராதனை ரூபமாக அநேக கர்மாக்கள் இருக்கும். சிலது அவசியம் செய்யவேண்டிய நித்ய கர்மாக்களாகவும், சிலது ஏதோ நிமித்தத்தைக்கருதிச் செய்யவேண்டிய நைமித்திக கர்மாக்களாகவும், சிலது பாபத்தைப் போக்குவதற் கான பிராயச்சித்த கர்மாக்களாகவும், சிலது விசேஷமாய் வேண்டப்படும் பலனை உத்தேசித்துச் செய்யும் காம்ய கர்மாக்களாகவும், சிலது உபாஸனாரூபமாயும் இருக்கும். எப்படியிருந்தாலும் எல்லா கர்மாக்களையும் செய்து கடைசியில் அவைகளை பிரஹ்மார்ப்பணம் செய்வதுதான் நியாயம். அந்தந்த தேவதைகளை உத்தேசித்துக் கர்மாவை செய்துவிட்டு கடைசியில் பிரஹ்மார்ப்பணம் செய்வது உசிதமா என்று தோன்றலாம். ஒரு பெரியவர் கிருஹத்திற்கு வந்தபோது அவருக்கு நல்ல சந்தனத்தைக் கொடுத்து, நல்ல காஷிகளைக்காட்டி, நல்ல ருசியான ஆஹாரங்கொடுத்து, கையில் தாம்பூலாதிகள் ஸமர்ப்பித்து, கால்களில் வணங்கி, மலர்மாலைகள் அணிவித்து, இனிய சொல் சொல்லி, உபசாரம் செய்வதில்லையா? அப்பொழுது அக்கார்யங்களால் அந்தந்த அங்கங்கள் மூலமாக அந்த பெரியாரையே ஆரதித்ததாக ஆகிறதல்லவா? அப்படியே மரத்தின் வேரில் விட்டஜலம் வேருக்கு மாத்திரமா பிரயோஜனம்? பூரா மரமும் குளிர்த்து செழிப்பதில்லையா? அப்படியே இதர தேவதைகளை கர்மாக்களால் ஆராதனை செய்வதும் இந்த தேவதைகளெல்லா ரையும் தன் அங்கமாய்க்கொண்ட ஸர்வ தேவதாஸ்வரூபியான பகவானுடைய ஆராதனையேயாகும். ஆனால் ஜனங்கள் இவ்விதம் தெரிந்து கொள்ளாமல் அந்தந்த தேவதைகளை மாத்திரம் ஆரதிப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு விடுவதால், பகவானுடைய ஆராதனைக்கு ஏற்பட்ட முக்கிய பலனையடைவதில்லை.

மூலஸ்தபணை வேரில் ஜலம் விட்டால் எப்படி மாத்திலுள்ள துளிர், இலை, பூ, காய், பழம் எல்லாம் செழிப்படைகின்றனவோ, அப்படியே எல்லா தேவதைகளுக்கும் வேராயிருக்கிற பகவானை உத்தேசித்து பிரஹ்மார்ப்பணம் செய்துவிட்டால், அவருடைய அங்கங்களாகிய மற்ற தேவதைகளும் திருப்தியடைந்து விடுவார்கள். துளிர் முதலியவைகளில் ஜலம் விடுவது எப்படி வேண்டியதேயில்லையோ, அப்படியே பகவானை ஆராதிப்பவர்களுக்கு மற்ற தேவதைகளை தனித்து ஆராதனை செய்ய அவசியமில்லையென்ற தாத்பர்யமும் கிடைக்கிறது.

(86)

இவ்விதமாக ஸர்வ தேவதா ஸ்வரூபியாகிய பகவானுடைய தத்வத்தையறியாமல் கர்மாக்களைச் செய்கிறவர்களுக்கு பலன் அல்பமாய்த்தானிருக்கும். அந்தப்பலன் அனுபவித்து தீர்ந்தவுடன் மறுபடியும் துக்கம்தான். வேதாத்யயன ஸம்பன்னர்களாய் வைதீக கர்மானுஷ்டான நிரதர்களாய் இருந்தாலும், அவர்களும் ஸ்வர்க்கம் முதலிய மேல்லோகங்களுக்குப் போய் விட்டு கர்மபலன் முடிந்தவுடன் திரும்பி இங்கே பூலோகத்திற்கு வரவேண்டியதுதான்.

त्रैविद्या मां सोमपाः पूनपापा यज्ञैरिन्द्रा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।
ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोकमश्नन्ति दिव्यान्दिवि देवभोगान् ॥

IX 20

तै तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।
एव त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ , , 21

आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽजुन ।

मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ VIII, 16

என்ற இந்த கீதா சுலோகங்களின் கருத்துக்களை அடுத்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சொல்கிறார்.

यः प्रेत्यात्मानमिह्यः श्रुतिविदपि तथा कर्मकृत्कर्मणोऽस्य

नाशः स्यादल्पभोगात्पुनरवतरणे दुःखभोगो महीयान् ।

आत्माभिज्ञस्य लिप्सोरपि भवति महाज्ज्ञाश्चतः सिद्धिभोगी

आत्मा तस्मादुपास्यः खलु तदधिगमे सर्वसौख्यान्यलिप्सोः ॥

ஆதிவித்-வேதர்-(அ த் ய ய ந த் து ட ன் அ ர் த் த ம்)
அறிந்தவனாவதும் तथा-கரீ-கர-அ தி ல் சொல்லியபடி -
கர்மாக்களை-அனுஷ்டிக்கிறவனாகவும் अपि-இருந்தாலுங்
கூட यः-எவன் आत्म-மனமித-ஆத்ம தத்வத்தை-அறியாத
வனாக प्रैति-இ ற ந் து பே ராகி ரு னே, अस्य-இவனுடைய
कर्मणः-கர்மாவிற்கு अत्य-மோத-கொஞ்சம்-போகத்தினால்
नाशः-நாசமானது स्यात्-ஏற்பட்டுவிடும். पुनः-மறுபடியும்
अवतरणे-கீழே இறங்கும்போது महीयान्-மிகவும் அதிகமான
दुःखभोगः-து க் க த் தி ன்-அனுபவம் (உண் டு). आत्म-
मिज्ञस्य-ஆத்ம தத்வத்தை-அறிந்தவனுக்கு लिप्सोः अपि-
ஏதேனும் அடைய வேண்டுமென்ற ஆசையுள்ளவனா
யிருந்தாலுங்கூட महान्-பெரியதாய் शाश्चतः-நீடித்ததா
யுள்ள सिद्धि-भोगः-(அ ணி ம ர தி) எரித்திகளுடன்-போக
மானது भवति-ஏற்படும். तस्मात्-ஆகையினால் आत्मा हि-
ஆத்மாவல்லவா उपास्यः-உ ப ர ணி க் க வேண்டியவர்?
अलिप्सोः-ஆசையற்றவருக்கு तत्-அதிமே-அந்த ஆத்மா
வைப்பற்றி-ஸாக்ஷாத் தாக அறிவு ஏற்படும்போது सर्व-
सौख्यानि-எல்லா-ஸௌக்யங்களும் खलु-இருக்குமல்லவா?

இந்த சு லோ க த் தி ற் கு மூல சுருதி பிரஹதாரண்யக
உபநிஷத்தில்

अथ यो ह वा अस्मात् लोकात् स्वं लोकं अदृष्ट्वा प्रति ...
यदिह वा अप्यनेवंवित महत् पुण्यं कर्म करोति तद् अस्य अन्ततः
क्षीयते एव । आत्मानमेव लोकं उपासीत । स यः आत्मानमेव
लोकं उपास्ते न ह अस्य कर्म क्षीयते । अस्माद्दि एव आत्मनो यत्
यत् कामयते तत् तत् सुजते ॥ I 4 (15)

महान् शाश्वतः கொஞ்சமேனும் ஆத்ம விஷயமான அறிவில்
லாமல் கர்மாவையே செய்கிறவனுடைய போகத்தைவிட
பெரிது சாசுவதம் என்று மாத்திரந்தான் அர்த்தம்.

सर्वसौख्यानि ஆத்மஞானி அனுபவிக்கும் பிரஹ்மானந்தம்
பெரிய ஸமுத்திரம் போன்றது. உலகிலுள்ள விஷயானந்த
மெல்லாம் அதிலுள்ள சிறிய திவிலை போன்றது. ஸமுத்திரத்தில்
நீர்த் திவிலைகள் அடங்கியுள்ளதுபோல் பிரஹ்மானந்தத்தில்
எல்லா விஷயானந்தங்களும் அடங்கியுள்ளது என்ற கருத்தில்
தான் ஆத்மஞானி எல்லா ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கிறான்
என்று கூறப்படுகிறது.

ஆசைப்படாதவனைப்பற்றி பிரஹதரண்யகத்திலேயே

अथ अकामयमाः, योऽकामः निष्कामः आसकामः आत्म-
कामः || IV 4 (6)

“ஆசைப்படாதவன்; எவன் காமம் (ஆசை) இல்லாதவனோ,
காமம் விலகினவனோ? காமம் அடைந்தவனோ. ஆத்மாவிலேயே
காமம் உள்ளவனோ”

என்ற வாக்கியத்தின்படி இனி அடையவேண்டிய ஸுகம்
கிடையாதென்றுதான் தரத்தபர்யம்.

(87)

முன் 78வது சுலோகத்தில் ஆத்மா ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ்
ஸ்வருபராயிருப்பதினால் தான் ஸ்வப்ன ஸமயத்தில் ஸூர்யன்
முதலான பிரகாசமில்லாமல் போனாலும் தன்னுடைய பிரகாசத்
தினாலேயே அங்கு தோன்றும் பதார்த்தங்களை அறிகிறென்று
சொல்லப்பட்டது. ஜாக்கிரத் காலத்திலுங்கூட அறிவு ஏற்படுவது
ஆத்மாவின்னுடைய பிரகாசத்தினாலேயே தவிர ஸூர்யாதி
பிரகாசத்தினால், ஆத்மா ஜ்யோதிஸ் ஸ்வருபமில்லாதபோனால்
ஸூர்யாதிகளும் பிரகாசிக்காது, என்று சொல்கிறார்.

सूर्यादिरर्थमानं न हि भवति पुनः केवलैर्नात्र चित्रं

सूर्यात्सूर्यप्रतीतिर्न भवति सहसा नापि चन्द्रस्य चन्द्रात् ।

अग्ररग्रेष्व किंतु स्फुरति रविमुखं चक्षुषश्चित्प्रयुक्ता-

दात्मन्योतिस्ततोऽयं पुरुष इह महो देवतानां च चित्रम् ॥

வாயு இப்படிப் பூவியாரு தேவதையுள் அதற்கு ஸம்பந்தப் பட்ட இந்திரியங்கள் மூலமாக அறிவை ஏற்படுத்த உதவுகின்றன. தனக்கு ஸம்பந்தப்படாத இந்திரியங்கள் மூலமாக ஏற்படும் அறிவை உண்டுபண்ண அவைகளுக்கு சக்தி கிடையாது. ஆத்மாவோ சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ள சக்திவாய்ந்தது. மனஸினால் கல்பிக்கும் பதார்த்தங்களையும் அறிபக்கூடிய தன்மையுள்ளது. ஆகையால் ஆத்மாவின்னுடைய பிரகாசப்படுத்தும் சக்தி மிகவும் ஆச்சர்யமே என்று தாத்பர்யம்.

இந்த சுலோகத்திற்கு மூலசுருதி ஸாமவேத ஆரண்யகத்தில் இருக்கிறது. அதையே ஸூர்ய-உபஸ்தான மந்திரத்தில் சேர்த்து சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

चित्रं देवानामुदगादनीकं चक्षुर्भिरस्य वरुणस्याग्नेः ।

आप्राद्यावापृथिवी अन्तरिक्षं सूर्य आत्मा जगत्संस्थुषथ ॥ V 3.

“தேவர்களுடைய ஸன்யம் (இந்திரியங்களுடைய ஸமுஹம்) ஆச்சர்யமாய் வெளிக்கிளம்புகிறது. மித்திரனையும், வருணனையும், அக்னியையும், தெரியும்படிச் செய்துகொண்டு, ஆகாசம், பூமி, அந்தரிஷம் எல்லாவற்றையும் நிரப்பிக் கொண்டு, சலனமுள்ளதும், சலனமற்றதுமான பாவற்றையும் (ஸூர்யன் போல்) பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு ஆத்மா (இருந்து வருகிறார்).”

(88)

ஆத்மா இந்திரியங்களுக்கு மாத்திரம் பிரேரகர் என்பதிலில்லை, பிராணனை பிரேரனை செய்வதும் அவர்தான் என்று இரண்டு சுலோகங்களால் எடுத்துக்காட்டுகிறார். முதல் சுலோகத்தில் பிராணன் செய்யும் காரியங்களைச் சொல்கிறார்.

प्राणेनाश्मासि भूयः पिबति पुनरसावन्नमश्नाति तत्र

तत्पाकं जाठरोऽग्निस्तदुपहितबलो द्राक्छनैर्वा करोति ।

व्यानः सर्वाङ्गनाडीव्रथ नयति रसं प्राणसंतर्पणार्थं

निःसारं पृतिगन्धं त्यजति बहिरयं देहतोऽपानसंज्ञः ॥ ८८ ॥

பிராண-பிராணனைக்கொண்டு மூய:-நிரம்ப அம்மாசி-
ஜலத்தை பிவதி-(ஆத்மா) குடிக்கிறார். புன:-அப்படியே
அசு-அவார் அன்-அன்னத்தை அம்மாதி-சாப்பிடுகிறார். தந-
அங்கே தத்-பாக்-அதன்-பாகத்தை தத்-உரஹி-வல:-
பிராணனால்-கொடுக்கப்பட்ட-சக்தியுடன் கூடிய ஜாஹ:-
வயிற்றிலுள்ள அநி:-அக்னியானது த்ராக் உடனேயோ
நை: வா-மெள்ளமெள்ளவோ கரோதி-செய்கிறது. அய-
அதன் பிறகு ப்ராண-ஸ்தர்வநாய் -பிராணன் களுடைய
(இந்திரியங்களுடைய)-திருப்தியை (போஷணத்தை)
உத்தேசித்து சர்வ-அஹ-நாஹி-எல்லா,-சரீரத்திலுள்ள-
நாடிகள் வழியாக ரஸ-(ஜலம் அன்னம் இவைகளின்)
ஸாரத்தை வ்யா:-வ்யானன் நயதி கொண்டுபோகிறது.
நி:சார்-ஸாரமற்றதாய் பூதிநய:-அழுகிந நாற்றமுள்ள
அம்சத்தை அய்-இந்த அபாந-ஸஃ:-அபானன் என்ற
பெயருடையது தேஹ:-தேஹத்திலிருந்து வஃ:-வெளியிலே
வ்யஜதி-எறிந்துவிடுகிறது.

(89)

இவ்விதம் வேலை செய்கிற பிராணன் எதனுடைய இருப்
பினால் வேலை செய்கிறதோ, அதுவே ஆத்மா என்கிறார்
பிராணனுக்கு சக்தியைக் கொடுப்பதால் பிராணனுக்கு பிராணன்
என்றும், கண்ணுக்கு பார்க்கும் சக்தியைக் கொடுப்பதால்
கண்ணுக்குக் கண் என்றும், அப்படியே காதுக்குக் காது,
மனஸிற்கு மனஸ் என்றெல்லாம் சொல்லலாமென்று கேடுப
நிஷத்தில் உள்ள

भ्राजस्य भ्रात्रं मनसो मनोयत् वाचो ह वाचं स उ प्राणस्य प्राणः ।
चक्षुषः चक्षुः अतिमुच्य धीराः प्रेत्यास्मात् लोकात् अमृता भवन्ति ॥
என்ற வாக்கியத்தையனுஸரித்து இங்கே சொல்கிறார்,

व्यापारं देहस्यः प्रतिवपुरखिलं पञ्चवृष्यात्मकोऽसौ

प्राणः सर्वेन्द्रियाणामधिपतिरनिशं सद्यया निर्विवादम् ।

वस्येत्यं चिद्धनस्य स्फुटमिह कुरुते सोऽसि सर्वस्य साक्षी

प्राणस्य प्राण एवोऽप्यखिलतनुभृतां चक्षुषश्चक्षुरेषः ॥ ८९ ॥

பஞ்ச-வृத்தி-ஆत्मக:-(பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸ ம ன ன் என்கிற) ஐந்து விருத்திகளின் ஸ்வரூபமாய் **सर्वे इन्द्रियाणां-**எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் **अधिपति:-**யஜமானனாக **प्रतिवपु:-**ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் **देह-संस्थ:-**சரீரத்திலேயே இருந்துகொண்டிருக்கும் **असौ-**இந்த **प्राण:-**பிராணன் **यस्य-**எந்த **चित्-घनस्य-**சைதன்யமே ஸ்வரூபமாயுள்ள **आत्मविभूतस्य-**ஆத்மாவினுடைய **सत्तया-**இருப்பினால் **अनिशं-**எப்பொழுதும் **निर्विवाद्-**தடையன்னியில் **स्फुटं-**நன்றாக **इह-**இங்கே **अखितं-**எல்லா **व्यापारं-**வியாபாரத்தையும் **इत्थं-**இவ்விதம் **कुहते-**செய்கிறதோ, **स:-**அந்த **सर्वस्य-**எல்லாவற்றிற்கும் **साक्षी-**ஸாக்ஷியாக **असि-**இருக்கிறேன். **एष:-**இவர் **अखिल-तनुभूतां-**எல்லா-பிராணிகளுக்கும் **अपि-**கூட **प्राणस्य-**பிராணனுக்கு **प्राणः** பிராணன். **एष:-**இவர் **चक्षुष:-**கண்ணுக்கு **चक्षुः-**கண்.

பிரதிசரீரம் தனித்தனியாக எடுத்துக்கொண்டால் அந்த சைதன்யம் பிரத்யகாத்மா எனப்படும். ஸமஷ்டியாக ஜகத் பூராவையும் எடுத்துக்கொண்டால் அதே சைதன்யம் அந்தர்யாமீ எனப்படும். வியஷ்டி ஸமஷ்டியென்ற பேதம் உபாதி பேதத்தினால் ஏற்படுகிறதைத் தவிர ஸ்வரூபத்தில் சைதன்யம் ஒன்றேதான்.

(90)

முன் 56, 57 சுலோகங்களில் ஸத்யத்திற்கு ஸத்யம் என்றும், இங்கே பிராணனுக்கு பிராணன், கண்ணுக்கு கண், என்றும் சொன்னது போலவே, ஆத்மா ஜ்யோதிஸ்களுக்கும் ஜ்யோதிஸ் என்று ஒருவாறு 87வது சுலோகத்தில் சொன்னதை இன்னும் விஸ்தரித்துக்காட்டி, மற்ற ஜ்யோதிஸ்களுக்கு ஆத்மாவைப் பிரகாசப்படுத்திக்காட்ட அவசியமுமில்லையென்றும் சக்தியும் கிடையா தென்றும் விளக்குகிறார். முண்டகோபநிஷத்தில் காணும்

तत् शुभ्रं ज्योतिषां ज्योतिः तत् यत् आत्मविदो विदुः ॥ II 2 (10)

என்ற வாக்கியத்தையும், முண்டகோபநிஷத்தில் II 2 (11), காடகோபநிஷத் V 15 ஆக இரண்டு இடத்திலும் காணும்
ச. 22.

न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेया विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः ।
तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ॥

என்ற வாக்கியத்தையும், பகவத்கீதையிலுள்ள

यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम् ।

यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥ XV 12

न तद्भासयते सूर्यो न अशाङ्को न पावकः । , , 6

என்ற வாக்கியங்களையும், ஸங்கிரஹித்து அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறார்.

यं भान्तं चिद्धनैकं क्षितिजलपवनादित्यचन्द्रादयो ये

भासा तस्यैव चानु प्रविरलगतयो भान्ति तस्मिन्वसन्ति ।

विद्युत्पुञ्जोऽग्निसंधोऽप्युडुगणविततिर्मासयेत्किं परेशं

ज्योतिः शान्तं ह्यनन्तं कविमजममरं आश्वतं जन्मशून्यम् ॥

क्षिति-ஜல-பவன-ஆதित்ய-சந்திர-ஆவ்ய:-பூமி-ஜலம்-வாயு-
ஸூரியன்-சந்திரன்-முதலானவை பிரவிரல-गतय:- தனித்
தனி-போக்குள்ளவைகளாக இருந்து கொண்டிருக்கும் யே-
எவைகளோ (அவைகள்) भान्तं-பிரகாசித்துக்
கொண்டிருக்கிற चिद्धन-एकं-சைதன்யஸ்வரூபராய்-ஒன்று
யிருக்கிற य-எவரை अनु-ஒட்டி, तस्य-அவருடைய भासा एव
च-பிரகாசத்தினாலேயே भान्ति-பிரகாசிக்கின்றனவோ,
तस्मिन्-அவரிருப்பதினாலேயே वसन्ति-இருக்கின்றனவோ,
विद्युत्-पुञ्ज:-மின்னல்-கூட்டம், अग्नि-सन्धः-அக்னி-ஸமுஹம்,
उडु-गण-वितति:- நகைத்திர-கூட்டங்களின்-வரிசை अपि-
இவையெல்லாமும் ज्योतिः-ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபராய் शान्तं-
சாந்தராய் अनन्तं-எல்லையற்றவராய் कवि-ஞான
ஸ்வரூபராய் अजं-பிறக்காதவராய் अमरं-சாவு அற்றவராய்
आश्वतं-எப்பொழுதும் இருப்பவராய் जन्म-शून्यं-ஜன்மமே-
கிடையாதவராய் இருக்கும் परेशं-மேலான ஆளுபவரை
(பரமாத்மாவை) किं भासयेत् हि-பிரகாசப்படுத்த முடியுமா?

ஸாதாரணமாகவே ஒரு தீபம் பிரகாசிப்பதற்கு இன்னொரு தீபத்தின் பிரகாசத்தை அபேக்ஷிப்பது ஸாத்தியமுமில்லை, அவசியமும் இல்லை. அப்படியிருக்க தீபத்தின் பிரகாசம் கண்ணாடியில் விழுந்து அதற்குள் இந்த தீபத்தின் பிரகாசத்தைக் கொண்டு பிரகாசிக்கும் பிரதிபிம்ப தீபத்தின் பிரகாசத்தைக் கொண்டு வாஸ்தவமான தீபத்தை பிரகாசப்படுத்துவது எப்படி ஸாத்தியம்? அதற்கு அவசியந்தான் என்ன? அதே போல, உலகத்தில் மற்ற பதார்த்தங்களைக் தெரியும்படி செய்கிறதாகத் தோன்றுகிற ஸூர்யாதிகள்கூட எந்த ஆத்ம ஜ்யோதிஸ்ஸி லிருந்து பிரகாசத்தை இரவல் வாங்கிக் கொண்டு பிரகாசிக்கின்றனவோ, அவைகள் தங்களுக்கும் பிரகாசத்தை இரவல் கொடுத்த ஆத்மாவை எப்படி பிரகாசப்படுத்த முடியும்? என்று தர்பர்யம்.

தவிரவும், இவைகளுடைய பிரகாசமே, செய்கையோ, இருப்போ, எல்லாம் ஆத்மாவிற்கு உள்பட்டு பராதினமாயிருப்பதுடன், இவை யாவும் ஒரு காலத்தில் உண்டாகி, பல வித மாறுதல்களை அடைந்து, நாசத்தையடைய வேண்டியவைகள். ஆத்மாவோ நித்யம், ஸ்வயம், ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபர்; அவருக்கு உத்திபத்தியோ, மாறுதலோ, நாசமோ கிடையாது; சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபர். அவரே எல்லாவற்றையும் அறிகிறவர்; இவைகள் எல்லாம் அறியப்படுபவைகள் அறியப்படும் பதார்த்தம் அறிகிறவனை அறிய முடியுமா?

இதே விஷயம் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலும்

प्राणस्य प्राणं उत चक्षुः चक्षुः । उत श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो ये
मनो विदुः , ते निचिक्युः ब्रह्म पुगणं अय्यम् ॥ IV 4 (18)

एक धैवानुद्रष्टव्यं एतत् अप्रमयं ध्रुवम् ।

विरजः पर आकाशात् अज आत्मा महान् ध्रुवः ॥ ,, ,, (20)

(91)

இதுவரை ஜகத்மீதையென்றும், ஜீவன் ஸ்வரூபத்தில் பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறில்லையென்றும், அந்த பிரஹ்மம் ஒன்றுதான் வாஸ்தவமாக இருக்கிறது, அதுவே நித்யம், அதுவே ஞானஸ்வரூபம், அதுவே நிரதிசயமான ஆனந்த ஸ்வரூபம், ஜகத்தில் எதெல்லாம் இருப்பதாயும், பிரகாசிப்பு

தாயும், ஸுகருபமாயும் கோணுகிறதோ அவையெல்லாம் பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறில்லை. அவையாவும் பிரஹ்ம தத்வத்தை அறியாத காரணத்தினால் தோன்றப்பவைகளே தவிர வாஸ்தவமான பதார்த்தமல்லவென்றும் பலவிதமாய் ஆத்ம தத்வத்தை எடுத்துச் சொல்லிவிட்டு, இனி அந்த ஆத்ம தத்வத்தை அறிந்து ஸாக்ஷாக்காரம் செய்திருக்கும் ஞானியின் அனுபவத்தை வர்ணிக்கவாரம்பிக்கிறார். அந்த ஞானி பிராரப்த கர்ம சேஷத்தினால் சரீரம் இருந்துவரும் வரை ஜீவன் முக்தன் என்றும், பிராரப்தம் முடிந்து ஸகல உபாதிகளும் நிவிருத்தியான பிறகு விதேஹ முக்தன் என்றும், வியவஹரிக்கப்படுவான் என்பதை முன்னமேயே 42-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். இப்போது அவ்விருவர் நிலையையும் தனித்தனியே எடுத்துச் சொல்கிறார்

तद्ब्रह्मवाहमस्मीत्यनुभव उदितो यस्य कस्यापि चेद्दे

पुंसः भीसद्गुरुणामतुलितकरुणापूर्णपीयूषदृष्ट्या ।

जीवन्मुक्तः स एव भ्रमविधुरमनाः निर्गतेऽनाद्युपाधौ

नित्यानन्दैकधाम प्रविशति परमं नष्टसंदेहवृत्तिः ॥ ९१ ॥

यस्य कस्य अपि-यாராவது ஒரு புंस:-மனிதனுக்கு தத்-அந்த ப்ரஹ்மமாகவே அஹ்-நான் அசி-இருக்கிறேன் इति-என்று अनुभव:-அனுபவமானது, भी-சஹ்ருணா-மஹிமை பொருந்திய-ஸக்குருவினுடைய अनुलित-கரुणा-பூர்ண-பீயூஷ-दृष्ट्या - ஒப்பற்ற கருணை - நிறைந்த-அமிருதமயமான - கடாஷுத்தால், उदितः चेत् वै-ஏற்படுமேயானால், भ्रम-विधुर-मनाः - பிராந்தி-விலகிய - அந்தக்கரணத்தையுடைய सः एव-அவன்தான் जीवन्मुक्तः-ஜீவன் முக்தன். अनादि-उपाधौ - அநாதி காலம் தொட்டு வந்திருக்கும் உபாதி निर्गते - போய்விட்டதேயானால் नष्ट-संदेह-वृत्तिः - எவ்வித ஸந்தேஹ விருத்தியும் நாசத்தையடைந்தவராக परमं-உத்தமமான नित्य-आनन्द-एक-धाम - நித்யமான-ஆனந்தத்திற்கு-ஒரே-இருப்பிடத்தை (மோக்ஷத்தை) प्रविशति-நுழைந்து விடுகிறார் (திரும்பி வருவதில்லாத நிலையை அடைகிறார்).

உத்யா குருநாதருடைய கருணை கட்டாஷத்தால் என்று மேலே அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. அவருடைய பரம கருணை யால் கிடைத்த உபதேசத்தை சிரத்தையுடன் கிரஹித்து சிரவண மனன நிதித்யாஸனாதிகள் செய்து ஆத்ம தத்வத்தை ஸாஷூத்தாரம் செய்யும் வரை அக்கருணை கூடவேயிருந்து உதவ வேண்டுமென்று கருத்து.

अनाद्युपाधौ அநாதியான உபாதியாகிய அவித்யை ஞான மேற்ப்பட்டவுடனேயே நிவர்த்தியாகிவிடும். ஆனாலும் பிராரப்த கர்ம சேஷம் இருக்கும் வரை அதினால் ஏற்பட்ட சரீரம் இருந்தே வருமாதலால், அவ்வபாதி பூராவும் பாக்கியன்னியில் நிவிருத்தியாவது சரீரம் விலகும்போது என்ற அபிப்பிராயம்.

नष्टसंदेहवृत्तिः ஸந்தேஹ விருத்தி விலகினவனாய் என்பது சரீரம் போவதற்கு முன்னால் இருந்த ஜீவன் முத்தனையேதான் குறிக்கிறது. விதேஹ முத்தியில் தான் அவ்விதம் ஏற்படுகிற தென்ற தாத்பர்யம் கிடையாது. ஆத்ம ஸாஷூத்தாரம் ஏற்பட்ட உடனேயே ஸர்வ ஸம்சயங்களும் நிவர்த்தியாகிவிடுகின்றன. இது முண்டகோபநிஷத்திவ்

मिथ्यते हृदयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥ II 2 (9)

என்று வியக்கமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பின்னால் 99-வது சுலோகத்தை பார்க்கவும்.

(92)

ஜீவன் முத்தி தசையை அடைந்த ஞானியினுடைய மனோ நிலை எப்படியிருக்கும் என்பதை விஸ்தாரமாக பத்து சுலோகங் களில் வர்ணிக்கிறார். அந்த நிலையுடைய வேண்டுமென்று பிரவிருத்தி செய்யும் ஸாதகன் அந்த சுலோகங்களில் கண்டபடி அனுஸந்தானம் செய்து அப்யாஸம் செய்து செய்து அந்நிலை அவனுடைய ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்துவிட வேண்டுமென்று தாத்பர்யம்—

नो देहो नेन्द्रियाणि क्षरमतिचपलं नो मनो नैव बुद्धिः

प्राणो नैवाहमस्मीत्यखिलजडमिदं वस्तुजातं कथं स्याम् ।

नाहङ्कारो न दारा गृहसुतसुजनक्षेत्रविचादि दूरं

साक्षी चित्प्रत्यगात्मा निखिलजगदधिष्ठानभूतः शिवोऽहम् ॥

அஃ - நான் ஷே-சரீரம் நோ-அல்ல; इन्द्रियाणि - இந்திரியங்கள் ந-அல்ல; क्षरं - நாசமடையக்கூடியதாயும் அதி-चपलं - வெகு சஞ்சலமாயுமுள்ள मनः - மனஸ் நோ-அல்ல; बुद्धिः - புத்தியும் न एव - இல்லவேயில்லை; प्राणः - பிராணனாகவும் न एव अस्ति - இல்லவேயில்லை; इति - என்றிருப்பதினால் इदं - இந்த अखिल-ब्रह्म - எல்லா-ஜடமான वस्तु-जातं - பதார்த்தங்களின்-கூட்டமாக कथं-எப்படி स्याम् - நான் இருக்கமுடியும்? अहङ्कारः - அஹங்காரமும் न- (நான்) இல்லை. दाराः - மனைவிகளும் न- (எனக்கு) இல்லை. गृह-सुत-सुजन-क्षेत्र-वित्त-आदि - வீடு-புத்திரன்-வேண்டிய ஜனங்கள்-நிலம்-சொத்து-முதலியது दूरं-தூரவேயிருக்கிறது (ஆத்மாவாகவே முடியாது). साक्षी-எல்லா வற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவராய் चित्त-சைதன்ய ஸ்வரூபராய் प्रत्यक्ष-आत्मा - உள்ளேயுள்ள - ஆத்மாவாய், निखिल-जगत्-अधिष्ठान-भूतः - எல்லா-ஜகத்திற்கும் - அதிஷ்டானமாய்-இருப்பவராய் शिवः - மங்கள ஸ்வரூபராய் இருப்பவரே अहं-நான்.

ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறியாததினால் எதுவெல்லாம் 'நான்' என்றும் எதுவெல்லாம் "என்னுடையது" என்றும் நினைக்கப் படுகிறதோ, அவையாதொன்றும் உண்மையில் ஆத்மா ஆகாது. அப்படியே மற்ற ஜடப்பொருளும் ஆத்மாவல்ல அவைகளை பார்த்துக்கொண்டு, அவை தோன்றுவதற்கெல்லாம் அதிஷ்டானமாய் இருந்துவரும் சைதன்யந்தான் ஆத்மா. அவையாவும் ஜடமாயிருப்பதுடன் நாசத்தையடையக் கூடியவை யாகவும் பிரதிஷ்டை மரபுதலையடையக் கூடியவை யாகவும் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கெல்லாம் உள்ளே அதிஷ்டான மாயிருக்கும் ஆத்மா ஒருவர்தான் எப்பொழுதும் இருப்பவராயும் எவ்வித மாறுதலையுமடையாதவராயுமிருப்பவர் அவர்தான் வாஸ்தவமான "நான்"

क्षरं अतिचपलं (நாசமடையக்கூடியதாயும் வெகு சஞ்சலம் உள்ளதாயும்) - என்பது மனஸ் என்ற வார்த்தைக்கு முன்னாலேயே போடப்பட்டிருந்தபோதிலும், அந்த இரு லக்ஷணங் களும் தேறும் முடிவிய எல்லாவற்றிற்குமே பொருந்தமானதினால்,

பின்னாலும் வரும் **इदं वस्तुनात्** (இந்த பதார்த்தக்கூட்டம்) என்பதற்கும் விசேஷணமாக எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

(98)

தோற்றமாயுள்ள ஜகத்தை அதிஷ்டானமான ஆத்மாவில் எப்படி ஒடுங்கச்செய்வது என்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் காட்டுகிறார். பலவித வர்ணங்களாகத் தோன்றும் ரூபம் எல்லாம் பலவிதமில்லாத ஒரே கண்ணில் அடங்குவதில்லையா? கண்ணைத் திறந்தால் பலவித ரூபங்கள் தெரியலாம்; ஆனால் எல்லாம் “ரூபம்” என்ற ஒரு வார்த்தையில் அடங்கக்கூடியவைகளே, கண்ணால் பார்ப்பது ரூபம், முக்கால் நுகர்வது கத்தம், காதால் கேட்பது சப்தம், நாக்கால் அறிவது ரஸம், த்வக்கால் அறிவது ஸ்பர்சம்; இவையும் பலவிதமாயிருந்தபோதிலும் இவையெல்லாவற்றையும் அறியும் மனஸ் ஒன்றுதானே; எல்லாவற்றிற்கும் சேர்த்து “உணர்ச்சி” என்று ஒரே வார்த்தை போதுமானதல்லவா? அப்படியே காமம், கோபம், லோபம், முதலான பலவித உணர்ச்சிகள் இருந்தபோதிலும், அவைகள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒன்றாகவே “அறிவு” என்று சொல்லிவிடலாமல்லவா? அந்த அறிவையே ஸ்வரூபமாய் உடையது ஆத்மா. அவர் ஒரு காலத்திலும் வேறு எதினாலும் அறியப்படமாட்டார். அவருடைய பிரகாசம் பரவுகிறதினால் தான் எல்லா பதார்த்தங்களும் அறியப்பட்டதாக ஆகின்றன. என்கிறார்.

इदं यद्रूपमेतद्भवति च विशदं नीलपीताद्यनेकं

सर्वस्यैतस्य इदं स्फुरदनुभवतो लोचनं चैकरूपम् ।

तद्इदं मानसं ह्यपरिणतविषयाकारधीवृत्तयोऽपि

इत्या इद्रूप एव प्रभुरिह स तथा इदमेतै नैव साक्षी ॥ ९३ ॥

விசுத்-தெளிவாக இச்ய-பார்க்கப்படுகிற நீல-பித-
ஆதி-நீலம் - மஞ்சள் - முதலான அனேக-பலவித
மான யசு-எந்த எதசு-இந்த ரூப்-ரூபம் भवति च-
இருக்கிறதோ एतस्य-இந்த सर्वस्य எல்லாவற்றையும் इदं-
பார்க்கிறதாயிருக்கும் लोचनं च-கண்ணே स्फुरदनुभवतः-
ஸ்பஷ்டமான அனுபவத்தால் एक-ரூப் - ஒரே-தன்மையுடனிருக்கிறது (தெரிகிறது) च-என்பது பிரஸித்தம்.

तत्-அந்த கண்ணும் दृश्यं-பார்க்கப்படுவதுதான்; दृक्-
(அதையுத்தேசித்து) பார்க்கிறதாயிருப்பது मानसं-அந்த:
கரணம். परिणत-विषयाकार-धी-वृत्तयः - விஷயங்களுடைய
ரூபத்தில் மாறுதலையடைந்திருக்கிற-அந்த:கரணத்தின்-
விருத்திகள் अपि-கூட दृश्याः-பார்க்கப்படுபவைதான். दृष्ट-
इहं-இங்கு साक्षी-நேரில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற प्रभुः-(கண்
முதலியவைகளின்) यजमानान्-அந்த ஆத்மா द्यूय
एव-எப்பொழுதும் பார்க்கிற ஸ்வபாவமுள்ளவர்தான்
तथा-(மற்றவைகளைப்போல) अविद्यमान एव दृश्यते-
பார்க்கப்படுகிறதேயில்லை.

ஆத்மாவிற்குக் கீழ்ப்பட்ட தத்வங்கள் தங்களுக்கு மேலுள்ள
தத்வங்களை யுத்தேசித்து பார்க்கப்படுபவனவாகவும் தங்களுக்கு
கீழ்ப்பட்ட தத்வங்களை யுத்தேசித்து பார்க்கிறவையாகவும்
இருந்துவருகின்றன. வெளியிலுள்ள ரூபம் கண்ணுக்கு திருச்யம்,
கண் மனஸிற்கு திருச்யம், மனஸ் ஆத்மாவிற்கு திருச்யம்;
ரூபத்தை யுத்தேசித்து கண் திருக்கண்ணை யுத்தேசித்து மனஸ்
திருக், மனஸை உத்தேசித்து ஆத்மா திருக் இவ்விதம் திருக்காக
இருக்கும் ஆத்மா மாத்திரம் எப்பொழுதும் யாருக்கும் திருச்ய
மாவது கிடையாது; அது எப்பொழுதும் திருத்தான். பார்ப்
பதற்கு விஷயமிருந்தால் ஆத்மா திரஷ்டா (பார்க்கிறவன்)
என்று சொல்லப்படும்; பார்ப்பதற்கு யாதொரு விஷயமுமில
லாமல் போனாலும் அவருடைய பார்வை இருந்தே தீரும்
அப்பார்வையுடையவரே. திருக் எனப்படுகிறார். இதிலிருந்து
ஸாக்ஷிபாயிருக்கும் தன்மையும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தில
சேர்ந்ததில்லையென்பது தெளிவாய் தெரிய வரும். அனாத்ம
பதார்த்தங்களிலிருந்து அவரை பிரித்து அறிவதற்காக அவரை
ஸாஹிபென்று வியவஹரிக்க வேண்டியிருக்கிறதே தவிர அது
ஸ்வரூப லக்ஷணமாகாது. பார்க்கப்படுபவை பலவாக
இருந்தாலும் பார்க்கிறவன் ஒருவன் தான் என்றபடி எல்லா
வற்றையும் பார்க்கிற ஆத்மா ஒருவன் என்பதும் தெளிகிறது.

(94)

இவ்வித அனுபவம் ஏற்பட வேண்டுமானால், 42-வது
சூத்ரத்திலும் 91-வது சூத்ரத்திலும் சொல்லியபடி
குருநாதருடைய கருனை கடைக்கொண்டு அவரால்

உபதேசிக்கப்பட்ட தத்வத்தை அனுஸந்தானம் செய்து
ஸாஷ்ராத்கரிக்க வேண்டுமென்பதை மறுபடியும் திருஷ்டாந்தம்
சொல்லி ஞாபகப்படுத்துகிறார்.

रज्ज्वज्ञानाद्भुजङ्गस्तदुपरि सहसा भाति मन्दान्धकारे

स्वात्माज्ञानात्तथाऽसौ भृशमसुखमभूदात्मनो जीवभावः ।

आप्तोक्त्याऽहिभ्रमान्ते स च खलु विदिता रज्जुरेका तथाऽहं

कूटस्थो नैव जीवो निजगुरुवचसा साक्षिभूतः शिवोऽहम् ॥ ९४ ॥

மந்-அந்நகாரே-லேசான-இருட்டில் ரஜ்ஜு-அஜ்ஞானா-கயிறு-
என்ற அறிவு இல்லாததினால் தத்-உபரி-அதன்-மேல்
சஹ்ஸா-உடனே ஸுஜங்க:-பாம்பு பாதி-தோன்றுகிறது. ததா-
அவ்விதமே, ஸ-ஆத்ம-அஜ்ஞானா-தன்னுடைய-ஸ்வரூப
விஷயமான-அறியாமையினால் ஆத்மன:-ஆத்மாவிற்கு அசு-
இந்த ஜீவ-भाव:-ஜீவனாயிருக்கும்-தன்மை, ஸு-வெகு
அசு-துக்கத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய முறையில், அமூ-
ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆத்-உக்யா (மிகவும் ஹிதத்தைக்
கோருகிற) நண்பனுடைய-வார்த்தையினால் அஹி-அம்-
அந்ந-பாம்பு-என்கிற பிராந்தி-போய்விடுமபோது ச-
அந்த பாம்பே ரஜ்ஜு:-கயிறு ஈகா-ஒன்றுதான் என்று
விதிதா-அறியப்பட்டுவிடுகிறது கலு-அல்லவா? ததா-
அவ்விதமே, நிஜ-சுரு-வசா-தன்-குருநாதரின்-உபதேசத்
தினால் அஹ்-நான் கூட:-எவ்வித விகாரமுமற்ற, சா-
மூ-ஸாஷ்ரீயாயிருக்கும் சிவ:-மங்களஸ்வரூபியான
ஆத்மாதான் நேவ ஜீவ:-ஜீவனேயிலை;

நண்பனுடைய வார்த்தையால் பாம்பு என்ற பிராந்தி
விலகலாம். ஆனால் ஆத்மஞானியான குருவின் உபதேசத்தால்
தான் அநாதம் பிராந்தி நீங்கும். எப்படி பிராந்தி நிவிருத்தியாகி
ஸர்ப்பம் மறைந்தவுடன் ஸர்ப்பமாய் தோன்றினது வாஸ்த
வத்தலை உயிற்றைத்தவிர வேறிலையென்று தெரிந்துவிடுகிறதோ,
அப்படியே அதிஷ்டானமான ஆத்ம தத்வம் தெரிந்தவுடன்
அனுத்மாவாக தோன்றின. ஜகத மறைவதுடன் அனுவம்
ஆத்மாவைத் தவிர வேறிலையென்றும் தெரிந்துவிடும். அது

ஆத்மாவைத் தவிர வேறு என்று தோன்றிக்கொண்டிருந்த ஸமயத்தில் தான் ஆத்மாவிற்கு ஜீவத்தன்மையும் வேறு கத் தோன்றின ஜகத்தினுல் துக்க-அனுபவமும் ஏற்படுகின்றன. ஆத்ம தத்வ ஸாஷூத்காரம் ஏற்படும்போது இரண்டாவது பதார்த்தமேயில்லாததினால் ஜீவத்தன்மைக்கோ, துக்கத்திற்கோ நிமித்தமே கிடையாது. இரண்டாவது பதார்த்தம் இல்லாத காரணத்தினாலேயே ஆத்மாவிற்கு ஸாஷூத்யாயிருக்கும் தன்மையும் நிவிருத்தியாகிவிடும். அறிகிறவன் என்ற நிலை போய் அறிவு என்ற நிலை மாத்திரம் மிஞ்சும். அப்பொழுது எவ்வித விகாரத்திற்கும் இடமில்லாததினால் அந்த நிலையை ‘‘ கூடஸ்த ’’ நிலையென்று சொல்வார்கள்.

(95)

அந்த நிலையை எப்படி அறிகிறதென்றால், அறியப்படும் பதார்த்தங்களை விலக்கி விலக்கிப் பார்த்தால் அறியலாம். ஆனால் உலகத்தில் ஏதேனும் அறியவேண்டுமானால் ஸூர்யன் முதலான பிரகாசங்களின் ஸஹாயம் வேண்டியிருக்கிறதே, அப்படியே ஆத்மாவை அறிவதற்கு வேறு பிரகாசம் தேவைப் படுமா? தேவைப்பட்டால் அந்த பிரகாசம் எது? என்று கேட்கத் தோன்றும். ஜடமாயிருக்கும் ஒரு பதார்த்தத்தை பார்க்க முடியாமல் இருட்டு சூழ்ந்துகொண்டிருந்தால், அதைப் பார்ப்பதற்கு வெளிச்சம் வேண்டும். ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் தீபத்தைப் பார்ப்பதற்கு வேறு வெளிச்சம் தேவையில்லை. ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருப்பதால் அதைப் பார்க்க வேறு எவ்வித பிரகாசமும் தேவையில்லையென்பதை முன்னால் 87-வது சுலோகத்தில் காட்டப்பட்டது. இப்பொழுது ஆத்மா ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ்தான் என்று எப்படி அறிகிறதென்று காட்டுகிறார்.

இவ்விஷயம் பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் ஜனக மஹா ராஜனுக்கும் யாஞ்யவக் க்ய மஹர்ஷிக்கும் நடந்த ஸம்வாத ரூபமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

याज्ञवल्क्य, किञ्चोतिरयं पुरुषः ? आदित्य ज्योतिः, सम्राट् ... ॥ IV 3(2)

अस्तमित आदित्ये, याज्ञवल्क्य, किञ्चोतिरेवायं पुरुषः ?
चन्द्रमा एवास्य ज्योतिर्मवति ॥ ... , , , (3)

அஸ்தமித ஆதित்யே, யாஜ்ஞவல்க்ய, சந்திரமசி அஸ்தமிதே,
 கிஞ்யோதிरेवायं पुरुषः ? अभिरेवास्य ज्योतिर्भवति ... ॥ ,, ,, (4)

அஸ்தமித ஆதित்யே, யாஜ்ஞவல்க்ய, சந்திரமசி அஸ்தமிதே,
 ஶ்மான்தே அமௌ, கிஞ்யோதிरेवायं पुरुषः ? वाक् एवास्य ज्योतिर्भवति ॥
 ... ,, ,, (5)

அஸ்தமித ஆதित்யே, யாஜ்ஞவல்க்ய, சந்திரமசி அஸ்தமிதே,
 ஶ்மான்தே அமௌ, ஶ்மான்தாயாं வாசி, கிஞ்யோதிरेवायं पुरुषः ? आत्मैव
 अस्य ज्योतिर्भवति ... ॥ ,, ,, (6)

கதம: आत्मा ? योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु ह्यनन्तज्योतिः
 पुरुषः ... ॥ ,, ,, (7)

இதையே தெளிவுபடுத்தி ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சொல்கிறார்
 கி ஜ்யோதிஸ்தே வதஸ்வாஹி ரவிரிஃ மே சந்திரபாதி ராத்ரௌ
 ஸ்யாதேவ் ஶானுபாதிபாதிபரிகல்நே கி தவ ஜ்யோதிர்ஸ்தி ।
 சக்ஷுஸ்த்ந்மீலநே கி ஶ்வதி ச் சுதரா ஶீர்ஶ்ய: கி ப்ரகாஸே
 த்வைவாஹ் ததஸ்த்வ் ததசி பரமகம் ஜ்யோதிர்ஸி ப்ரமோஹம் ॥ ௧௫ ॥

குரு: ते-உனக்கு ஜ்யோதி:-ஜ்யோதிஸ் (பிரகாசம், அறிவு
 உண்டுபண்ணுவது) கி-எது? வதஸ்வ-சொல்லு.

சிஷ்யன்: इह-இங்கே मे-எனக்கு அஹி-பகலில் ரவி:-
 ஸூர்யன் (ஜ்யோதிஸ்); रात्रौ-இரவில் चन्द्र
 दीप-ஆதி - சந்திரன் - தீபம் - முதலியன
 (ஜ்யோதிஸ்)

குரு: स्यात् एवं-இப்படி இருக்கலாம் शानु-பாதிபாதி-பரி-
 कलने-ஸூர்யன்-தீபம் - முதலானதை - அறிவதில்
 तव-உனக்கு कि-எந்த ज्योतिः ஜ்யோதிஸ்-அஸ்தி-
 இருக்கிறது?

சிஷ்யன் : चक्षुः-கண்

குரு : तस्य-மீலனை च-கண்ணை முடிக்கொண்டால் கி-
எது ஜ்யோதிஸாக) भवति-இருக்கிறது?

சிஷ்யன் : सुतरां-நன்றாக धीः-புத்தி

குரு : धिया-புத்தியை प्रकाशे-பிரகாசப் படுத்துவதில்
(ஜ்யோதிஸ் எது?)

சிஷ்யன் : तस्य-அங்கே अहं एव-நான்தான்

குரு : ततः-ஆகையினால் त्वं-நீ तस्य-அந்த परमक-மிகவும்
மேலான ज्योतिः - ஜ்யோதிஸ்ஸாக असि-இருக்
கிறாய் (அல்லவா?)

சிஷ்யன் : प्रमो-ஹே பிரபோ, अहं-நான் असि-(அப்படித்
தான் மேலான ஜ்யோதிஸ்ஸாக)
இருக்கிறேன்.

வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களைக்காட்டிக் கொடுப்பதற்கு ஸூரிய சந்திராதி வெளிச்சம் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் ஸூரிய சந்திராதி இருக்கிறதென்று காட்டிக்கொடுக்க, கண் தேவைப்படுகிறது. கண்ணை முடிக்கொண்டு ஆலோசனை செய்யும் போது அப்பொழுது மானஸிகமாக முன் தோன்றும் பதார்த்தங்களை காட்டிக்கொடுப்பது புத்திதான்; மேலும் கண் இப்பொழுது நன்றாகத் தெரியவில்லை, இப்பொழுது நன்றாகத் தெரிகிறது, என்று காட்டுவதும் புத்தியேதான். அந்த புத்தியில் இப்பொழுது காமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, கோபம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, இப்பொழுது புத்தியில் ஓட்டமில்லை, என்பதுபோலுள்ள பலவித மாறுபாடுகளையும் காட்டிக்கொடுப்பது ஆத்மாவின் ஜ்யோதிஸ்ஸைத் தவிர வேறு கிடையாது. ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசமாக இருப்பதால் அதைக்காட்டிக்கொடுக்க வேறு ஜ்யோதிஸ் தேவையில்கலை. ஆகையால் அதுவே மேலான ஜ்யோதிஸ். பதார்த்தங்களை காட்டிக்கொடுக்கும் ஸூரியன் முதலானவைகளையும், கண், புத்தி இவைகளையும் பிரகாசப் படுத்துவதினால் ஆத்மா ஜ்யோதிஸ்களுக்கெல்லாம் ஜ்யோதிஸ் என்று சொல்லப்படுகிறது. தவிரவும் ஆத்மாவின்னுடைய ஸம்பந்தமில்லையானால், புத்தி எதையும் காட்டிக்கொடுக்காது;

ஆத்மாவும் புத்தியும் ஸம்பந்தப்படவில்லையானால், கண்ணும் எதையும் காட்டிக்கொடுக்காது; அப்படியே ஆத்மா, புத்தி, கண் இவைகளில்லையானால் ஸஞ்ஜயன் முதலானவையும் எதையும் காட்டிக்கொடுக்க வல்லமையற்றவை. ஆகையால் எல்லாவித அறிவிற்கும் ஆத்மா வேண்டியிருப்பதால் அதுதான் வாஸ்தவத்தில் காட்டிக்கொடுக்கும் பிரகாசமான வஸ்து. (இதே விஷயம் 'ஏகசுலோகி' என்கிற பிரகாசத்திலும் காண்கிறது) அதற்கு மேல் பிரகாசமாய் அதைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கூடியதாய் எதுவும் கிடையாது என்பதை ஏற்கனவே 90-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இவ்வித உத்தமமான ஜ்யோதிஸ் ஸாகிய ஆத்மகத்வத்தை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து அந்நிலையில் இருப்பவரே ஜீவன்முக்தர்.

(96)

அவ்வித ஜீவன்முக்தருக்கும் பிராரப்தசேஷம் இருக்கும் என்று முன் 42-வது சுலோகத்திலும், 91-வது சுலோகத்திலும் சொல்லியிருப்பகினால், அவருக்கும் உலகத் தோற்றமிருக்குமே? அப்படியானால் அதனால் ஏற்படக்கூடிய ஸுக துக்க அனுபவங்களும் ஏற்பட்டுவிடாதா? அவ்விதம் ஏற்பட்டால், ஆத்மாணந்த அனுபவத்திற்கு இடஞ்சல் ஏற்படாதா? என்று தோன்றலாம். பிராரப்தகர்மா சரீராதி உபாதிகளைச் சேர்ந்ததே தவிர, அவைகளில் 'தான்' என்ற அபிமானமில்லாத ஆத்மாவை, பாதிக்காது; ஆகையால் பிரஹ்மானந்த அனுபவம் கொஞ்சமேனும் கெடாது என்கிறார்.

कश्चित्कालं स्थितः कौ पुनरिह भजते नैवं देहादिसङ्घं

यावत्प्रारब्धभोगं कथमपि स सुखं वैष्टतेऽसङ्गबुद्ध्या ।

निर्वन्द्धो नित्यशुद्धो विगलितममताहंकृतिर्नित्यतृप्तो

ब्रह्मानन्दस्वरूपः स्थिरमतिरचलो निर्गताशेषमोहः ॥ ९६ ॥

சு:-அந்த ஞானியானவர். கெவ்ந் காலம்-சில காலம் (பிராரப்தம் நாசமாகும்வரை) கௌ-உலகத்தில் स्थित:- இருந்து புன:-மறுபடியும் इह-இங்கே देह-ஆடி-सङ्घ-தேஹம் முதலான - கூட்டத்தை न एव भजते - அடைவதே கிடையாது. यावत्-பிராப்த மோகம் பிராரப்தயோகம் இருக்கும்

வரையில் (கூட) நிஃஷ்டா-ஸுக துக்கம், பசி, தாஹம், ஜராமரணம் முதலிய) த்வந்தங்கள் (இரட்டைகள்) அற்றவராய், நிய-சுத: - எப்பொழுதும் - சுத்தராய், விஃகிதமமதா - அஹ் கதி: - 'என்னுடையது' என்கிற எண்ணமோ - 'நான் என்கிற' எண்ணமோ - பூராவும் நமுவினராய், நிய சுத: - எப்பொழுதும் திருப்தியுள்ளவராய், ஸ்ஹானந் - ஸ்வரூப: - பிரஹ்மானந்த - ஸ்வரூபராய், ஸ்ஹி-மதி: - ஸ்திரமான-புத்தியுள்ளவராய், அசுத: - அசைவற்றவராய், நிஃத-அசேஷ-மோஃ - பாக்கியன்னியில் மோஹம் விலகினவராய், இருந்துகொண்டு அசுத: - தான் பற்றுதலற்றவர் என்ற புத்தியுடன் கய் அபி-எப்படியோ சூத்-ஸுகமாக சேஷ-சேஷித்து வருவார்.

பிராரப்த கர்மா முடிந்த பிறகு வேறு சரீராதிகளை எடுக்க கர்மா இல்லாததினால் மறு ஜன்மமோ வேறு லோகம் போவதோ ஏற்படாது. இங்கே இருக்கும் வரையில் கூட சரீராதிகளை பாதிக்கக்கூடிய சீதோஷணம் முதலிய த்வந்தங்கள், சரீராதிகளிலிருந்து தான் வேறுபட்டவர் என்ற உணர்ச்சியுடைய ஞானியை பாதிக்க முடியாது. அவர் எப்பொழுதும் ஆனந்த ரூபியாகவே தான் இருந்து வருவார். ஆனால் பிராரப்த கர்மாவிற்கு அதிசயமாக சரீராதிகள் இருப்பதால், அவர் மஹாராஜ விபவத்தோடு கூட இருப்பதாகவும் தோன்றலாம், தரித்திரனாகவும் தோன்றலாம், வித்வானாகவும் தோன்றலாம், பரித்தியம் மாதிரியும் தோன்றலாம், என்றெல்லாம் இருப்பதினால் கயமபி (எப்படியோ இருப்பார்) என்று சொல்லப்பட்டது. சரீராதிகளைச் சேர்ந்த ஸுகம், துக்கம், புண்யம், பாபம் முதலியவை அவரிடம் ஒட்டாததினால் அவர் எப்பொழுதும் திருப்தராய் ஆனந்த பரிதராய் இருந்து வருவார்.

(97)

பிராரப்த கர்மா ஏன் ஜீவன் முக்தரை பாதிப்பதில்லை யென்றால் அதற்கு காரணமாயிருக்கிற அவித்யை ஞானோதய ஸமயத்திலேயே விலகிவிட்டபடியால் அதி ஞானைடைய காரியங்களாகிய ஸுக துக்கங்களைக் கொண்டு அவரைப்பாதிக்க முடியாது என்கிறார். சரீராதிகளில் ஸுக துக்காதிகள் தோன்றி

னாலும் அவைகளையும் ஸாஷ்டியாக மாத்திரம் பார்த்துக்கொண்டு அஸங்கராகவே ஞானி இருப்பார்.

जीवात्मब्रह्मभेदं दलयति सहसा यत्प्रकाशैकरूपं

विज्ञानं तच्च बुद्धौ समुदितमतुलं यस्य पुंसः पवित्रम् ।

माया तेनैव तस्य क्षयमुपगमिता संसृतेः कारणं या

नष्टा सा कार्यकर्त्री पुनरपि भविता नैव विज्ञानमात्रात् ॥ ९७ ॥

प्रकाश-एक-रूप - பிரகாசம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாயுடைய யத்-எந்த விज्ञானம்-அனுபவ ஞானம் ஜீவாத்ம-ब्रह्म-भेदं - ஜீவாத்மாவிற்கும் - பிரஹ்மத்திற்கும்-உள்ள வேற்றுமையை सहसा - உடனே दलयति - பிளந்து விடுகிறதோ (போக்கடித்துவிடுகிறதோ), तच्च-அந்த அநுஜ்-நிகரற்ற பவின் பரிசுத்தமான (ஞானம்) यस्य-எந்த புंस:-மனிதருடைய बुद्धौ புத்தியில் समुदितं-நன்கு உதயமாகிறதோ, तस्य-அவருக்கு तेन एव - அந்த ஞானத்தினாலேயே, संसृते:-ஸமஸாரத்திற்கு कारणं-காரணமான या-எந்த மாया-மாயையானது क्षयं-நாசத்தை उपगमिता-அடையும்படி செய்விக்கப்பட்டுவிட்டதோ (அவ்விதம்) नष्टा-நாசத்தையடைந்துள்ள सा - அந்த மாயை विज्ञान-मात्रात्-அவ்வறிவு இருப்பதினாலேயே पुनः अपि-மறுபடியும் कार्य - कर्त्री கார்யத்தைசெய்ய யோக்கியதையுள்ளதாக न एव भविता-இருக்க முடியவே முடியாது.

ஜீவாத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இருப்பதாகத் தோன்றுவது மாயையினால்தான். அந்த தோற்றத்தை விலக்கக்கூடிய ஞானம், மாயையையும் நாசம் செய்தேயாகவேண்டும். ஒரு பதார்த்தம் இருக்கிறபோது எவ்வளவு பாதகமாயிருந்தாலும், நாசத்தையடைந்த பிறகு அது ஒன்றும் செய்யமுடியாது. அப்படியே இந்த மாயையையும் எவ்விதமாயும் பாதிக்கமுடியாது.

विज्ञानमात्रात् அவ்வறிவு ஏற்பட்டதினாலேயே नष्टा நாச மடைந்த மாயை-என்றும் அவ்வயம் செய்து கொள்ளலாம்.

ஜகத்திற்கு பிரஹ்மத்தை விட்டு தனியாக ஸத்தை கிடையாதென்ற ஞானம் ஏற்பட்டுவிட்டால், ஜகத்தை பார்க்கும் போது ஜகத் என்ற எண்ணமே தோன்றாமல் பிரஹ்மாகாரமாகவே தோன்றும். ஜகத்தில் தோன்றும் நாம ரூபங்களுக்கு மதிப்பே கொடுக்கமாட்டார். தங்கக்கார்ப்பை தங்கமாக மாத்திரம் பார்க்கும்போது காப்பு என்கிற பெயரும் ரூபமும் எப்படி மதிப்பற்றுப் போய்விடுகிறதோ அதேபோல, இளநீர் சாப்பிடுவதற்காக வாங்கின தேங்காயிலுள்ள இளநீரை சாப்பிட்டுவிட்டு மேல் ஒட்டை விட்டெறிந்துவிடுவதுபோல என்று ஸ்ரீமத் ஆசாஸ்யார் திருஷ்டாந்தம் கொடுக்கிறார்.

विश्वं नेति प्रमाणाद्विगलितजगदाकारमानस्त्यजेद्

पीत्वा यद्वत्फलात्मस्त्यजति च सुतरां तत्फलं सौरमाद्यम् ।

सम्यक्सचिद्वनैकामृतसुखकवलाखादपूर्णो हृदाऽसौ

ज्ञात्वा निःसारमेवं जगदखिलमिदं स्वप्नः शान्तचित्तः ॥ ९८ ॥

फल-அம்ம:-பழத்திலுள்ள - ஜலத்தை பித்வா - குடித்து விட்டு சौरம் - ஆத்ய-நன்கு வாஸனையுடன் இருக்கும் (இருந்தாலும்) தத்-அந்த ஫ல்-பழத்தை சுதரா-பூராவுமே त्यஜதி ச-எறிந்துவிடுகிறான் என்பது யதத்-எப்படியோ, एवं-அதைப்போலவே विश्व-ஜகத் ந-வாஸ்தவமாயில்லை इति-என்று प्रमाणात्-பிரமாணத்தினால் विगलित-ஜகத்-ஆகார-மான:-ஜகத்தின் உருவம் தோன்றுவது விலகினவராகவும், सम्यक्-நன்றாக सत्-चित्-घन-एक-अमृत-सुख-कवल-आखाद:-पूर्व:-ஸத்ஸ்வரூபமாகவும் - சித்ஸ்வரூபமாகவேயிருக்கும்-அமிருதமான-ஸுகமாகிற- கவனத்தை - ருசிபார்த்து அதன் ரஸம்-நிறைந்தவராகவும், स्व-प्रम:-ஸ்வயம்-பிரகாசராகவும், शान्त-चित्त:-அடங்கின சித்தத்தை யுடையவராகவும் இருக்கும் (ஞானியாகிய) असौ-இவர் हृदा-மனஸினால் इदं-இந்த खिल-எல்லா जगत्-ஜகத்தும் निःसार-ஸார மற் ற து என்று ज्ञात्वा - அறிந்துகொண்டு (அதை) त्यजेत्-நிச்சயமாய் விட்டுவிடுவார்.

प्रमाणान् (பிரமாணத்தினால்) -என்பது உபநிஷத்தில்
கண்டபடி नेह नानाऽस्ति किंचन (பிரஹ்மதாரண்யகம் IV 4-19)
முதலான சப்தப்பிரமாணத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம். முன்
64, 65, 81, 82 சுலோகங்களில் விவரித்திருக்கும் யுக்திகளாகிய
அனுமானப் பிரமாணத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஜீவன்
முக்தருடைய அனுபவ ரூபமான பிரத்யக்ஷப் பிரமாணத்தையும்
எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

फलान्मः— ரஸம் பிழிந்து எடுக்கக் கூடிய எந்தப் பழத்
தையும் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். அவைகளில்
உள்ள சக்கையான அம்சத்தை எறிந்துவிடுகிறோம். ரஸத்தை
குடித்துவிட்டு பழத்தை எறிந்து விடுவது என்பதினால்
தேங்காய்க்கு மிகவும் பொருத்தமாயிருக்குமென்று மேலே
சொல்லப்பட்டது

(99)

பிராரப்த காலத்திலும் கர்மாக்கள் ஞானியை பாதிக்கிறது
இல்லை என்பதற்கு பிரமாணமாக முண்டக உபநிஷத்
வாக்கியத்தை சுலோக ரூபமாக உதாஹரிக்கிறார்.

मिथ्ये हृदयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥ II 2 (9)

क्षीयन्ते चास्य कर्माण्यपि खलु हृदयग्रन्थिरुद्भिद्यते वै

छिद्यन्ते संशया ये जनिमृतिफलदाः दृष्टमात्रे परेशे ।

तस्मिन्निमात्ररूपे गुणमलरहिते तत्त्वमस्यादिलक्ष्ये

कूटस्थे प्रत्यगात्मन्यखिलविधिमनोऽगोचरे ब्रह्मणीशे ॥ ९९ ॥

अस्य-இந்த ஞானியினுடைய கர்மாणि-கர்மாக்கள்
क्षीयन्ते-நாசமடைந்து விடுகின்றன; हृदय-ग्रन्थिः-
ஹ்ருதய-முடிச்சு அபி-கூட உद्भिद्यते-உலு-வெ-அறுந்து
விடுகிறது என்பது பிரஸித்தம்; जनि-मृति-फलदाः-ஜனனத்
தையும்-மரணத்தையும்-பலனாகக்கொடுப்பதாக ये-எந்த
संशयाः-ஸம்சயங்கள் உண்டோ அவைகள் छिद्यन्ते-பேய்
விடுகின்றன [எப்பொழுது?] तस्मिन्-அந்த चिन्मात्र-रूपे-

சுத்தசைதன்ய-ஸ்வரூபராய் **गुण-मल-रहिते**-எவ்வித குணமோ-தோஷமோ-இல்லாதவராய் **तत्-त्वं-असि-आदि-बुद्धे**-“தத் த்வம் அஸி” முதலான வாக்கியங்களால்-குறிக்கப்பட்டிருக்கிறவராய், **कूटस्थे** - கூடஸ்தராய் (எவ்வித மாறுதலுமற்றவராய்) **प्रत्यक्-आत्मनि** - உள்ளே யிருக்கும் - ஆத்மஸ்வரூபமாய் **अखिल-विधि-मनो-अगोचरे**-எல்லா-விதிகளுக்கும்-மனஸிற்கும்-விஷயமாகாதவராய், **ब्रह्मणि**-பிரஹ்மமாய், **ईशे** ஈசுவரராய், உள்ள **परेशे**-பரமாத்மாவானவர் **इष्टमात्रे**-பார்க்கப்பட்டவுடனே.

कर्मणि கர்மாக்கள்-என்பதினால் ஈஞ்சிதம், ஆகாமி, பிராரப்தம் என்ற மூன்றுவித கர்மாக்களையும் கிரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். பிராரப்த கர்மா வெளியிலிருந்து பார்ப்பவர் களுடைய திருஷ்டியில் தோன்றினாலும் ஞானி அஸங்கராய் இருப்பதால் அவரைப் பாதிக்காது என்று முன் சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

इव्य-अस्थिः (ஹ்ருதய-முடிச்சு) - ஆத்மாவையும் அந்த: கரணத்தையும் ஒன்றாகச் செய்திருக்கும் அத்யாஸம் என்று கருத்து.

गुणमलरहिते (குணமும் மலரும் அற்ற) - சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபம் என்பதால் நிர்குணமாய் நிர்மலமாய்த்தான் இருக்கும்.

तत्त्वमस्यादिलक्ष्ये மஹாவாக்கியங்களின் பொருள் என்பதும் லக்ஷணாவிருத்தியினுத்தான்; எவ்வித வார்த்தைகளாலும் நேரில் பிரதிவரதன் பண்ணமுடியாதது.

अखिलविधिमनोऽगोचरे - வார்த்தைக்கு விஷயமாகாதது போல மனஸினாலும் அறியமுடியாதது. வேதங்களில் பலவித கர்மாக்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவேயென்றால், அவையெல்லாம் உபாதியுடன் கலந்திருக்கும் ஆக்மாவிற்கு விதிக்கப் பட்டவைகளேதவிர, சுத்த சைதன்ய ரூபமான ஆத்மாவிடத்தில் ஆவ்விதிகள் பிரயோஜனப்படமாட்டா.

(100)

இதுவரை பலவிதமாக எடுத்துச் சொல்லிவந்த ஸம்ஸாரத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், காரணத்தையும் அதினால் ஏற்படும் ஆபத்துக்களையும் அதை விலக்கிவிடுவதற்குள்ள ஸாதனத்தையும் ஒருங்கே சேர்த்து ஸம்ஸாரத்தையே ஒரு விஷவிருஷமாக வர்ணிக்கிறார். காடகோபநிஷத்தில்

ऊर्ध्वमूलो अवाक् छात्रः एषोऽश्वत्थः सनातनः । VI 1

என்றும், பகவத்கீதையில்

ऊर्ध्वमूलपद्मः श्रावं अश्वत्थं प्राहुरव्ययम् ।

छन्दांसि यस्य पर्णानि यस्तं वेद स वेदवित् ॥ XV 1

अथश्रोर्ध्वं प्रसृतास्तस्य शाखाः गुणप्रवृद्धा विषयप्रवालाः ।

अथश्च मूलान्यनुसंततानि कर्मानुबन्धीनि मनुष्यलोके ॥ 2

न रूपमस्येह तथोपलभ्यते नान्तो न चादिः न च संप्रतिष्ठा ।

अश्वत्थयैर्न सुविकृढमूलं असंज्ञशस्त्रं दृढेन छित्त्वा ॥ 3

ततः पदं तत् परिमार्गितन्यं यस्मिन् गता न निवर्तन्ति भूयः ।

तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ॥ 4

என்றும் சொல்லியிருப்பதைத் தழுவி இந்த சுலோகம் இயற்றி இருக்கிறார்.

आदौ मध्ये तथाऽन्ते जनिमृतिफलदं कर्ममूलं विशालं

ज्ञात्वा संसारवृक्षं भ्रममदमुदिताशोकतानेकपत्रम् ।

कामक्रोधादिशाखं सुतपशुवनिताकन्यकापक्षिसङ्घं

छित्त्वाऽसंज्ञासिनेन पटुप्रतिरमितश्चिन्तयेद्वासुदेवम् ॥ १०० ॥

संसार-वृक्षं-ஸம்ஸாரமாகிற - விருக்ஷத்தை அடிகு-முதலிலும் மध्ये - மத்தியிலும் तथा-அப்படியே अन्ते-முடிவிலும் जनि-मृति-फलदं-பிறப்பு-இறப்பு என்கிற பழங் களையே கிடைப்பது என்றும், कर्म-मूलं-(புண்ணியம்,

பாபம் என்கிற கர்மாக்களை வேராகவுடையதென்றும், விஷால் - விஸ்தாரமாய் இருப்பதென்றும் ஐமமஹ்-சுவிதா-சோகதா-மனேக-பத்-பிராந்தி-கொழுப்பு - ஸந்தேதாஷம் - சோகம் (முதலிய) அநேக இளைகளுடன் கூடியதென்றும் காம-க்ரோத-ஆதி-சாஸ்க-காமம்-கோபம் - (லோபம்) முதலியவைகளை இளைகளாகவுடையதென்றும் சூத - பசு-வனிதா-கன்யகா-பசி - சங்க - புத்திரன் - பசு - மனைவி - பிபண் - (முதலிய) பணிகளின் - கூட்டத்துடன் கூடியதென்றும், ஜாடா-நன்கு அறிந்து, பது-மதி - நல்ல-புத்தியுள்ளவன் என-இந்த விருஷத்தை அசங்க அவிதா-பற்றுதலற்றிருக்கும் தன்மையாகிய-வாளினால் சித்தா - வெட்டித்தள்ளிவிட்டு, அயித:- நாலாபக்கத்திலும் வாசுதேவ்-வாஸுதேவரை (பரமாத்மாவை) சிந்தயேத்-அனுஸந்தானம் செய்ய வேண்டும்.

அவ்விதம் அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டுமானால் எத்தனையோ ஜன்மாக்களில் ஸாதனங்களை நன்கு அனுஷ்டித்து, எல்லாம் பகவானுடைய விபூதிகள்தான் என்ற ஞானம் ஏற்பட வேண்டும். அவ்வித ஞானமேற்படக்கூடிய மஹாத்மா வெகு அரிது என்று பகவானே சொல்லுகிறார்.

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते ।

वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥

VII 19

இங்கேயும் முன் 91-வது சுலோகத்தில் அனுமஹ்-சுவிதோ-யஸ்ய-கஸ்யாபி-சேத் (யாரேனும் ஒருவருக்கும் இந்த அனுபவம் ஏற்படுமேயானால்) என்று சொல்லியிருப்பதினாலும், வெகு துர்லபம் என்று தெரிகிறது.

(101)

இதுவரை 100 சுலோகங்கள் அடங்கிய சதசுலோகீ என்ற பிரகரணத்தில் ஸர்வவேத ஸாரத்தையும் சுருக்கமாக எடுத்துச் சொல்லிவிட்டு, கடைசியான 101வது சுலோகத்தில் பரம ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் பிரஹ்மார்ப்பணம்

செய்கிறார். அந்த எரித்தாந்தம் தைத்திரீய உபநிஷத்தில் வருண பகவான் தன் குமாரரான பிரகுவிற்ரு பிரஹ்மலக்ஷணத்தை உபதேசித்ததையனுஸரித்தும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உத்தராலகர் தன் குமாரரான சுவேத கேதுவிற்ரு ஒன்பது தடவை உபதேசித்த முறையை அனுஸரித்துமே, ஸ்ரீமத் ஆசார்யாரால் இங்கே சொல்லப்படுகிறது.

यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते, येन जातानि जीवन्ति,
यत् प्रद्यन्ति अभिविशन्ति, तत् विजिज्ञासस्व । तत् ब्रह्म । ...

தே-III 1

सन्मूलाः सौम्य इमाः सर्वाः प्रजाः सदायतनाः सत्प्रतिष्ठाः ॥

சா-VI 8 (4, 6)

ऐसदात्म्यं इदं सर्वं, तत् सत्यं, स आत्मा तत् त्वं असि श्वेतकेतोः ॥

சா-VI 8 (7), 9 (4), 10 (3), 11 (3), 12 (3),
13 (3), 14 (3), 15 (3), 16 (3).

இவ்விதமாக பிரத்யகாத்மாவும் பிரஹ்மமும் ஒன்றாகவே இருப்பதினால் அந்த பிரத்யகாத்மாவிலிருந்து வேறுபடாத பிரஹ்மத்திலேயேதான், முன் 85-வது சுலோகத்தில் கண்டபடி, ஸகல கர்மாக்களையும் அர்ப்பணம் செய்பமுடியும். அதுவே பரிபூர்ணமான வஸ்துவாயிருப்பதினால் கர்மாக்களில் ஏதேனும் குறையிருந்தாலும் அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்வதால் குறைநீங்கி விடுகிறது என்ற பாவனையுடன் பிரஹ்மத்திற்கு நமஸ்காரம் செய்து இந்த கிரந்தத்தை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் ஸமாப்திசெய்கிறார்.

ज्ञातं मय्येव सर्वं पुनरपि मयि तत्संस्थितं चैव विश्वं

सर्वं मय्येव याति प्रविलयमिति तद्ब्रह्म चैवाहमस्मि ।

यस्य स्मृत्या च यज्ञाद्यखिलशुभविधौ सुप्रयातीह कार्यं

न्यूनं संपूर्णातां वै तमहमतिमुदेवाच्युतं संनतोऽस्मि ॥ १०१ ॥

சर्व - எல்லாம் மயி एव - என்னிடத்தில்தான் ஜாத் - உண்டானது. पुनः अपि - மறுபடியும் मयि एव च - என்னிடத்தில்தான் तत् - அந்த विद् - எல்லாம் (ஜகத்) संस्थितं நன்கு இருந்துவருகிறது. सर्व-எல்லாம் मयि एव - என்னிடத்தில்தான் प्रविलयं - லயத் தையும் याति - அடைகிறது इति - என்ற காரணத்தினால் अहं एव - நான் தான் तत् - அந்த (உபநிஷத்தில் 'தத் (அது)' என்று சொல்லப்பட்ட) ब्रह्म च - பிரஹ்மமாகவும் अस्मि - இருக்கிறேன். यस्य - எவரை स्मृत्या च - ஸ்மரித்துக்கொள்வதினால் यज्ञ-आदि-अखिल-शुभ-विधौ - யக்ஞம்-முதலான எல்லா சுபகர்மாக்கள்-செய்வதில் इह - இங்கு कार्य - செய்யவேண்டியது स्युः - குறையாயிருப்பது संपूर्णता - நன்கு (குறையன்னியில்) पूर्यमाणமாக செய்யப்பட்ட தன்மையை सुप्रयाति-நன்கு அடைந்துவிடும் वै-என்பது பிரஸித்தமோ, तं-அந்த अच्युतं-பரமாத்மாவை अहं-நான் अति-मुदा एव-வெகு-ஸந்தோஷத்துடனேயே सन्नतः-நன்கு நமஸ்கரித்தவனாக अस्मि - இருக்கிறேன்.

பிரஹ்மதத்வமும் ஆத்மதத்வமும் ஒன்றேயாதலால் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதியையும் எல்லாம் தன்னிடத்தில்தான் என்று ஏற்படுவதால் அப்படியே இந்த சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

எல்லாமே பிரஹ்மமாயிருப்பதினால் அர்ப்பணம் செய்கிறவனும் பிரஹ்மம், அர்ப்பணத்தை பெற்றுக்கொள்ளுபவரும் பிரஹ்மம், அர்ப்பணம் செய்யப்படும் பதார்த்தமும் பிரஹ்மம், அர்ப்பணம் செய்வதான கர்மாவும் பிரஹ்மம், அதினால் அடைய வேண்டிய பலனும் பிரஹ்மம்,

ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविः ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम् ।

ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्मसमाधिना ॥

IV-24.

என்றெல்லாம் பகவத்கைதையில் சொன்னதுடன்

यत् करोषि यत् अश्नासि यत् जुहोषि ददासि यत् ।

यत् तपस्यसि कौन्तेय तत् कुरुष्व मदर्पणम् ॥

IX-27

என்றும் சொல்லியிருப்பதால் பிரத்யகர்த்தமாவிரிந்து வேறு படாத பிரஹ்மத்தையே நமஸ்கரித்து அதனிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது அதில் தவறுதலோ குறையோ எதுவும் கிடையாததினாலேயே அச்யுத: “தவருதவர்” என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அத்துடன் சேருகிற எதுவும் குறையற்றதாகவே ஏற்பட்டுவிடும். “நமுவவிடாதவர்” என்ற முறையிலும் “அச்யுத” என்ற சப்தம் பொருந்துகிறது. அதினால் இந்த விசேஷ மஹிமையைக் காட்டக்கூடிய அந்த “அச்யுத” சப்தத்தை உபயோகித்து ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் இந்த கிரந்தத்தை முடிக்கிறார். அவ்விதம் முடிப்பதும் பெரியோர்களின் ஸம்பிரதாயத்தையனுஸரித்தே செய்யப்படுகிறதென்று நன்கு வாசகர்கள் உணரவேண்டியதற்காக கர்மாக்கள் செய்து கடைசியில் பிரஹ்மார்ப்பணம் செய்யும்போது ஸாதாரணமாக சொல்லும் சுலோகமாக

यस्य स्मृत्या च नामोक्त्या जपहोमक्रियादिषु ।

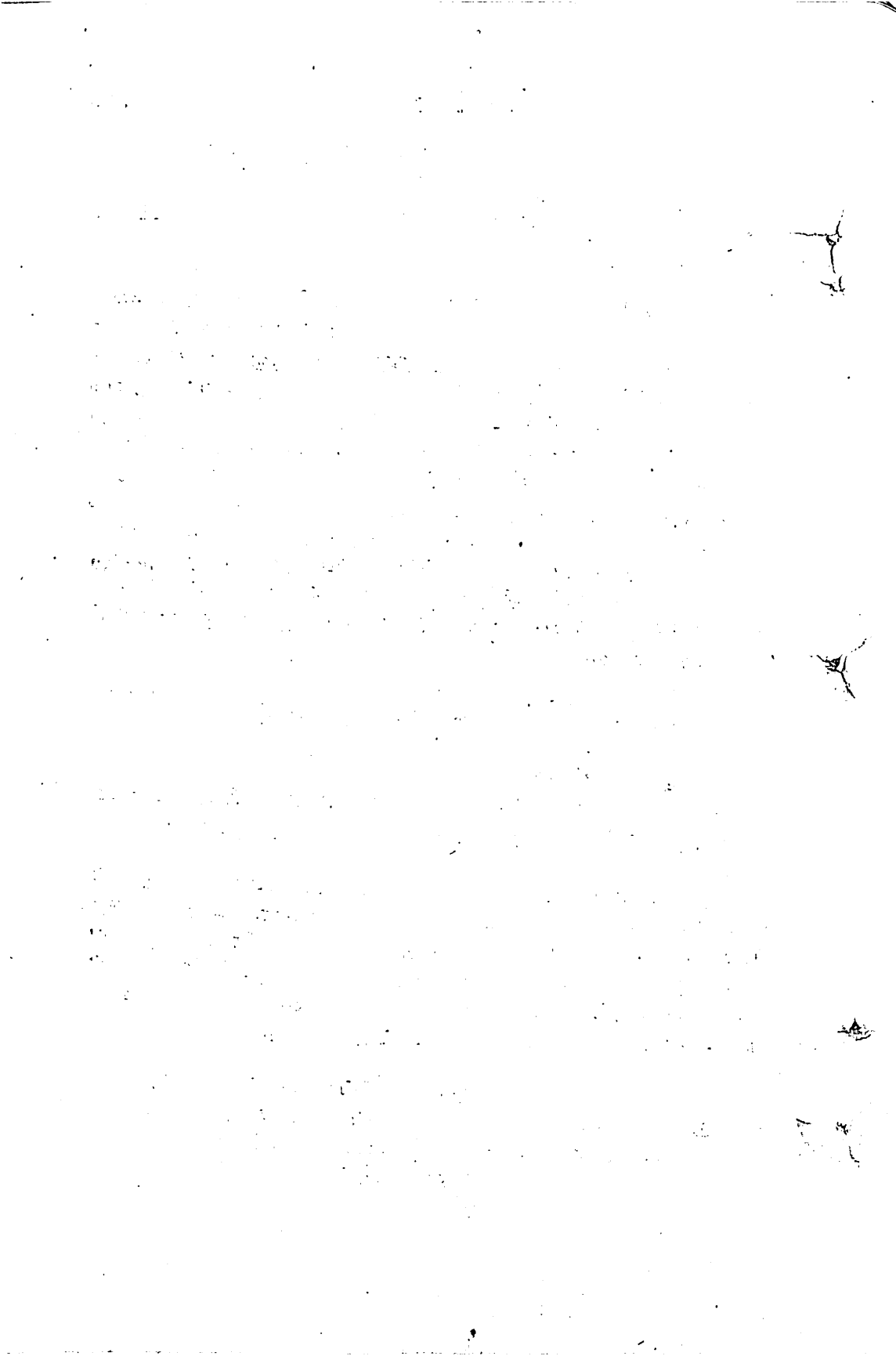
न्यूनं संपूर्णतां याति सद्यो वन्दे तमच्युतम् ॥

என்ற வாக்கியத்திலுள்ள வார்த்தைகளையே இந்த கடைசி சுலோகத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் உபயோகித்திருக்கிறார்.

ஆரம்பத்தில் முதல் இரண்டு சுலோகங்களால் குருவின் மஹிமையைச் சொல்லிவிட்டு, சிலது சுலோகத்தில் பிரஹ்மத்தை பிரத்யகர்த்தமாவாகவும், ஜகத்தாகவும் இரண்டுவிதமாய் அறியலாம்என்று சொன்னபடியே, இந்த கடைசி சுலோகத்தில் எல்லாமே பிரஹ்மம்தான் என்று சொல்லி வேதாந்தத்தின் பரமஸித்தாந்தத்தை விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யராயும் ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத்பூஜ்யபாதரின் சிஷ்யராயும் உள்ள ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பாதருடைய கிருதிகளில் சதசுலோகீ முற்றிற்று.

சுபமஸ்து.



॥ श्रीः ॥

॥ हस्तमलकीयभाष्यम् ॥

ஸ்ரீ ஹஸ்தாமலகீயபாஷ்யம்

(ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யார் இயற்றியது)

(மங்கள சுலோகம்)

यस्मिन् ज्ञाते भवेत् सर्वं विज्ञातं परमात्मनि ।

तं वन्दे नित्यविज्ञानमानन्दमजमव्ययम् ॥ १ ॥

யஸ்மின் ஞாதே பவேத் ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் பரமாத்மனி ।
தம் வந்தே நித்யவிஜ்ஞானமானந்தமஜமவ்யயம் ॥

यसिन्-எந்த பரமாட்மனி-ப ர பிர ஹ் ம ம் ஜாதே (சதி)-
அறியப்பட்டபொழுது சர்வ-எல்லா பதார்த்தமும் விஜ்ஞாதம்-
அறியப்பட்டதாக பவேத்-ஆகுமோ, நியதிவிஜ்ஞான்-அழிவற்ற
சைதன்ய ஸ்வரூபராயும் அநந்த்-ஆநந்தஸ்வரூபராயும்
அஜ்-பிறப்பற்றவராயும் அவ்யய-நாசமற்றவராயுள்ள த்-
அந்த பரமாத்மாவை வந்தே-வணங்குகிறேன்.

(காரணமான மண்ணை அறிந்து விட்டால் அதன் காரிய
மான குடம், சால், பாளை முதலியவை அறியப்பட்டவையாக
ஆகிறது. அதுபோல் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் மூலகாரணமான
பிரஹ்மத்தை அறிந்து விட்டால், எல்லா வஸ்துக்களும் அறிந்த
தாக ஆகும். காரண வஸ்துவே காரிய வஸ்துக்களாக மாறி
இருப்பதால், காரியங்கள் காரணத்தைக்காட்டிலும் வேரு
தனிப்பொருளல்ல. உண்மையில் வேறாக இல்லாவிட்டாலும்,
வேறு வஸ்துபோல் தோன்றுவதால் அவை பொய்யானவை.
உண்மையான பிரஹ்மத்தை அறிந்து விட்டால், அறியவேண்டிய
தாக வேறு உண்மைப் பொருள் ஒன்றுமில்லை என்று கருத்து).

यद्विज्ञानादभूद् ईदं ज्ञाते यस्मिन्निवर्तते ।

रज्जुसर्पवद्व्यन्तं तं वन्दे पुरुषोत्तमम् ॥ २ ॥

யதக்ஞானாதபூத் தைவதம் ஞாதே யஸ்மின் நிவர்த்ததே ।
ரஜ்ஜு-ஸர்பவதத்யந்தம் தம் வந்தே புருஷோத்தமம் ॥

यदज्ञानात्-எ வ ரை அ ரி யா த தா ல் ஐத்-இரண்டான பிரபஞ்சம் அபூத்-தோன்றியுள்ளதோ यसின்-எவர் ஐத்-அறியப்பட்டபொழுது ரஜுசர்வத்-கயிற்றில் தோன்றிய பாம்புபோல் அத்யந்த் நிவர்தை-முழுவதும் விலகிவிடுகிறதோத்-அந்த பூஷோத்தம்-புருஷோத்தமனை வந்-வணங்குகிறேன்

(கயிற்றை பிராந்தியால் பாம்பாகப் பார்க்கிறான். இது கயிறு என்று அறியாததால், அவனுக்குக் கயிறே பாம்பாகத் தோன்றுகிறது. நன்றாக கவனித்துப் பார்த்து 'இது கயிறுதான்' என்று தெரிந்துவிட்டால், பிறகு பாம்பு தோன்றுவதில்லை. கயிறுதான் தெரிகிறது. இதுபோலவே பிரஹ்மத்தை அறியாததால், அந்த பிரஹ்மமே பிரபஞ்சமாக தோன்றுகிறது. ஆசார்ய உபதேசத்தால் பிரஹ்மத்தை அறிந்துவிட்டால், அக்ஞானம் விலகினதும், அக்ஞானத்தால் தோன்றிய பிரபஞ்சமும் மறைந்து பிறவி மரணமற்ற பேரானந்த நிலையை அடைகிறான்.)

यस्योपदेशदीधित्या चिदात्मा नः प्रकाशते ।

नमः सहस्रवे तस्मै स्वाविद्याऽवान्तभानवे ॥ ३ ॥

யஸ்யோபதேச தீதித்யா சிதாத்மா ந: ப்ரகாஸதே ।

நம: ஸத்சுரவே தஸ்மை ஸ்வாவித்யாத்வாந்தபாநவே ॥

यस्य-எ வ ரு டை ய ஓபதேசமாதிரி கிரணத்தால் சிதாத்மா-சைதன்யஸ்வரூபமான ஆத்மா ந:-ந ம க் கு ப்ரகாஸ்தை-விளங்குகிறதோ ஸாவித்யாவந்தபாநவே-ஆத்மாஞானமாகிற இருளுக்கு ஸூரியனாக இருக்கிற தஸ்மை-அந்த ஸஹ்ரவே-ஸத்குருவுக்கு நம:-நமஸ்காரம்

[முதல் சுலோகத்தால் பிரஹ்ம ஞானத்தால் எல்லாவற்றையும் அறிவான் என்பதும், 2-வது சுலோகத்தில் பிரபஞ்சத்தின் தத்வத்தையறிந்ததும் பிரபஞ்சம் மறைவதால் அறியவேண்டியதாக வேண்டுமில்லை என்பதும் 3-வது சுலோகத்தில் ஸத்குருவின் உபதேசத்தால்தான் ஆத்மாவை அறியமுடியும் என்பதும் கூறப்பட்டது.]

(பாஷ்யம் அவதாரிகை)

इह हि सर्वस्य जन्तोः सुखं मे भूयाददुःखं मे मा भूयात्
इति स्मरत एव सुखोपादिसादुःखजिहासे भवतः । तत्र यः कश्चित्

पुण्यातिशयशाली अवश्यंभाविदुःखाविनाभूतत्वादित्यत्वाच्च विषयज्ञं सुखं
दुःखमेवेति ज्ञात्वा यत्नेन ससाधनासंसारस्यक्तासक्तिरत्यन्तं विरज्यते ।
विरक्तश्च संसारहानौ यतते । संसारस्य च आत्मस्वरूपापरिज्ञानकृतत्वात्
आत्मज्ञानानिवृत्तिरिति ; तं प्रति आत्मज्ञानमाचार्य उपदिशति ॥

இவ்வுலகில் எல்லா பிராணிகளுக்கும், எனக்கு ஸுகம் இருக்கவேண்டும், எனக்கு துக்கம் இருக்கக்கூடாது என்று ஸ்வபாவமாகவே ஸுகத்தையடைவதிலும், துக்கம் விலகுவதிலும் ஆசை உள்ளது. அதில் சிறந்த புண்யங்களுடன் கூடிய எவனோ ஒருவன், கட்டாயம் உண்டாகிற துக்கத்துடன் சேர்ந்தே இருப்பதாலும், அழிந்து போவதாலும், விஷயங்களிலிருந்து உண்டாகும் ஸுகத்தையும் துக்கத்தான் என்று அறிந்து, முயற்சியுடன் ஸாதனங்களுடன்கூட ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பற்றுதலை விட்டவனாக, வைராக்கியமடைகிறான். விரக்தனான இவன் ஸம்ஸாரம் விலகுவதில் முயற்சிக்கிறான். ஆகும் ஸ்வரூபத்தை அறியாத காரணத்தால் ஸம்ஸார நிலை ஏற்பட்டு உள்ளதால், ஆத்மஞானத்தால் அக்ஞானம் விலகி, அதனால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸார நிலையும் விலகிவிடும். ஆகவே ஆசார்யார் பின்வரும் சுலோகங்களால் வைராக்கியமுள்ளவனுக்கு ஆத்மஞானத்தை உபதேசிக்கிறார்.

(ஹஸ்தாமலகீய மூலம்)

निमित्तं मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तौ

निरस्ताखिलोपाधिराकाशकल्पः ।

रविलोकचेष्टानिमित्तं यथा यः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ १ ॥

நிமித்தம் மனச்சக்ஷுராதிப் பரவ் குத்தென

நிசஸ்தாகிலோபாதி ராகாசகல்ப: ।

ரவிலோகசேஷ்டாநிமித்தம் யதா ய:

ஸ நித்யோபலப்திஸ்வரூபோ஽ஹமாத்மா ॥

यथा एष्यति रविः-सुखीयन् लोकचेष्टानिमित्तं-जन्यं
द्वेष्यत्पुनरिवतर्ककं कारणमाकिरोऽहो, (अप्यदि) निरस्ता-

खिलोपाधि:-எல்லா உபாதிதகளும் விலகின. आकाशकल्प:-
ஆகாசம்போன்ற ய:-எவர் मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तौ-மனம், கண்
முதலியவைகள் செயல்படுவதற்கு நிமிச்ச காரண
மாகிருரோ ச:-அந்த नित्योपलब्धिरूप:-அழியாத ஞான
வடிவமான அஃ-நான் आत्मा-ஆத்மா.

(பாஷ்யம்)

ननु सर्वत्र ग्रन्थादौ शिष्टानामिष्टदेवतास्तुतिनमस्कारपूर्विका प्रवृत्ति-
रूपलब्धा; अयं च विना स्तुतिनमस्कारौ प्रवर्तमानोऽशिष्टत्वात् अना-
दरणीयवचनः प्रसज्येतेति चेत् — न; स्तुतिनमस्कारयोर्द्वैविध्यात्; त्रिविधौ
हि स्तुतिनमस्कारौ — कायिकौ वाचिकौ मानसिकौ चेति । तत्र
कायिकवाचिकयोरभावोऽपि परमशिष्टत्वादाचार्यस्य, ग्रन्थस्य अविघ्नन परि-
समाप्तेश्च मानसिकौ स्तुतिनमस्कारावकरोदयमाचार्य इत्यवगम्यते; यत्किंचि-
देतत् । प्रकृतमनुसरामः ॥

உலகில் எல்லா இடத்திலும் சிஷ்டர்கள் (ஸதாசாரஸம்பன்னர்
களான மஹான்கள்) கிரந்தாரம்பத்தில் இஷ்ட தேவதையை
ஸ்துதி செய்து நமஸ்காரம் செய்துதான் கிரந்தத்தை ஆரம்பிப்ப-
தாகக் கண்டிருக்கிறோம். இந்த கிரந்தத்தை இயற்றியவர்,
ஸ்துதி, நமஸ்காரமில்லாமலே கிரந்தத்தை ஆரம்பிப்பதால்,
சிஷ்டரல்லவென்பதால், இவருடைய கிரந்தம் ஆதரிக்கத் தகுந்த
தல்லவென்று ஆகிவிடுமே எனில், அது சரியல்ல. ஸ்துதியும் நமஸ்
காரமும் மூன்றுவிதமாக இருப்பதால். ஸ்துதி நமஸ்காரங்கள்,
சரீரத்தால் செய்வது, வாக்கால் செய்வது, மனதால் செய்வது
என்று மூன்றுவிதமல்லவா! அதில் காயிக வாகிக ஸ்துதி
நமஸ்காரங்களில்லாமல்போனாலும், இக்கிரந்தத்தை இயற்றிய
ஆசார்யர் சிறந்த சிஷ்டரானதாலும், இடையூறன்னியில் இக்
கிரந்தம் முடிந்கிருப்பதாலும், இந்த ஆசார்யர் ஸ்துதி
நமஸ்காரங்களை மானஸிகமாகச் செய்துள்ளார் என்று தெரிய
வருகிறது. இது ஸாதாரண விஷயம், பிரகிருதமான
ஸ்துதிபாஷ்யானத்தைத் தொடருவோம்.

(பாஷ்யம்)

மனश्च चक्षुश्च मनश्चक्षுषी, ते आदी येषां तानि मनश्चक्षु-
रादीनि; आदिशब्दः प्रत्येकमभिसंबध्यते; ततश्च अयमर्थो भवति —
मनआदीनां मनोऽहंकारबुद्धिचित्तानां चतुर्णामन्तःकरणानाम्, तथा चक्षु-
रादीनां चक्षुस्त्वक्श्रोत्रजिह्वाघ्राणानां पञ्चबुद्धीन्द्रियाणां, एवं वाक्पाणिपाद-
पायूपस्थानां पञ्चकर्मेन्द्रियाणाम्, प्रवृत्तौ स्वस्वव्यापारे, निमित्तं हेतुः
यः सोऽहमात्मेति संबन्धः । स कीदृश इत्याकाङ्क्षायामाह — नित्योप-
लब्धिरिति । नित्या च असावुपलब्धिश्चेति नित्योपलब्धिः, सा स्वरूपं
यस्य स तथोक्तः । रविः आदित्यः यथा येन प्रकारेण प्रकाशकत्वेन
लोकानां चेष्टायां स्पन्दने निमित्तं हेतुः, तथैव अधिष्ठातृत्वेन यो
निमित्तं सोऽहमात्मेत्यर्थः — इति इयं दृष्टिः आत्मज्ञानोपायत्वेन दर्शिता ।
परमार्थतस्तु निरस्ताः निराकृताः अखिलाः निरवशेषाः उपाधयो बुद्ध्यादि-
लक्षणाः यस्य स तथोक्तः । निरस्ताखिलोपाधित्वादेव अयमाकाशकल्पः
आकाशवद्विशुद्धः इत्यर्थः ।

மனதும் கண்ணும் எவைகளுக்கு முதலில் உள்ளனவோ அவை மனஸ் சக்ஷுராதிக்கள். ஆதிபதம் (மனஸ் சக்ஷுஸ் இரண்டுடனும்) தனித்தனியாக சேர்க்கப்படுகிறது. அதனால் இவ்வாறு பொருள் கிடைக்கிறது. மனம் முதலானவைகளுக்கும் அதாவது மனம், அஹங்காரம், புத்தி, சித்தம் என்ற நான்குவிதமான அந்தக்கரணங்களுக்கும், அவ்விதமே கண் முதலானவைகளுக்கும், அதாவது கண், தவக்கு, காது, நாக்கு, மூக்கு என்ற ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுக்கும், இவ்விதமே வாக்கு, கை, கால், பாயு, உபஸ்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்திரியங்களுக்கும் பிரவிருத்தியில்-தன் தன் காரியத்தைச் செய்வதில் நிமித்தம்-காரணமாக எது உள்ளதோ அந்த நான் ஆத்மா என்று சேர்க்கவேண்டும்.

அவர் எப்பேற்பட்டவர் என்று அறிய விரும்பும்பொழுது சொல்லுகிறார். நித்யமான - அழியாத, உபலப்தி - ஞானம் (சைதன்யம்) எவருக்கு எவருபமோ, அவர் நித்யோபலப்தி எவருபார். எவ்வாறு ரவி-ஸூரியன் பிரகாசிக்கச்செய்வதால்

ஜனங்களின் சேஷ்டைக்கு—செய்கைக்கு காரணமாகிருநோ, அவ்வாறே அதிஷ்டாதாவாக எவர் காரணமோ அந்த நான் ஆத்மா என்று பொருள். இவ்விதமான அறிவு ஆத்மஞானத்திற்கு உபாயமாகக் காட்டப்பட்டது. வாஸ்தவத்தில் ஆத்மா பாக்கியன்னியில் புத்தி முதலான எல்லா உபாதிகளும் அற்றவர். இதனாலேயே இந்த ஆத்மா ஆகாசம்போல மிகவும் சுத்தமானவர்.

[குறிப்பு:— ஸூரியன் உதயமாகி வெளிச்சத்தைக் கொடுக்க ஆரம்பித்ததும், ஜனங்கள் அவரவர் காரியங்களை நடத்துகிறார்கள். ஸூரியன் வாக்காலோ, மனதாலோ, சரீரத்தாலோ, ஜனங்களைத் தூண்டாத போதிலும், பிரகாசிக்கச் செய்வதன் மூலம் காரணமாகிருன். இதுபோல சித்ருபியான ஆத்மாவின் ஸந்நிதியில், சித்சக்தியால் மனம் எண்ணுகிறது, கண் பார்க்கிறது, ஒவ்வொரு இந்திரியமும் அதனதன் வேலைபுச் செய்கிறது. இந்த முறையில் ஆத்மா காரணம் ஆகிருன். ஆனால் ஆத்மா நேரிடையாக இந்திரியங்களைத் தூண்டுவதில்லை. இந்திரியங்களுடன் ஆத்மாவுக்கு எவ்விதத் தொடர்பும் கிடையாது. தான் இருப்பது மூலமாகவே அவைகளை நியமனம் செய்வதால், அதிஷ்டாதா என்ற ரீதியில் காரணம் ஆகிருன். இதுகூட வியவஹார நிலையில் தான். பரமார்த்த நிலையில், புத்தி முதலான எல்லா உபாதிகளும் மறைந்து விடுகிற படியால், எவ்வித உபாதியுமற்ற ஆகாசம்போல் சுத்தமான ஆத்மைசதன்யம்தான் உள்ளது. அந்த நிலையில் இந்திரியங்கள் செயல்படுவதற்கு ஆத்மா காரணம் என்ற வியவஹாரமும் கிடையாது.]

(1)

(பாஷ்யம்)

ननु मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तौ किमर्थमधिष्ठाता इष्यते? स्वयमेव कस्मान् प्रवर्तन्ते? कथं च नित्योपलब्धिस्वरूपत्वम् अधिष्ठातुरिष्यते? इत्यत आह—

(அ) மனம், கண் முதலானவை செயல்படுவதற்கு நியமனம் செய்பவன் எதற்காக விரும்பப்படுகிறது? ஏன் அவைகள் தானாகவே செயல்படுவதில்லை? நியமனம் செய்கிற ஆத்மா அழியாத ஞானஸ்வரூபன் என்பது எப்படி? என்றால் அதற்கு பதில் சொல்கிறார்:—

(மூலம்)

यमन्युणवत् नित्यबोधस्वरूपं

मनश्चक्षुरादीन्यबोधात्मकानि ।

प्रवर्तन्त आश्रित्य निष्कस्पमेकं

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ २ ॥

யமந்யுணவத் நித்ய போத ஸ்வரூபம்

மனஸ் சக்ஷு-ராதீந்யபோதாத்மகானி ।

ப்ரவர்தந்த ஆச்ரித்ய நிஷ்கம்பமேகம்

ஸ நித்யோபலப்திஸ்வரூபோ஽ஹமாத்மா ॥

யமந்யுணவத்-நெருப்பின் குடுபோல் நியத்யவரூப-
அழிவற்ற சைதன்ய வடிவமாயும் நிஷ்கஸ்ப்-ஸந்தேஹமற்ற
தாயும் ஈக்-ஒன்றாயும் உள்ளய்-எவரை ஆசிரியி-
ஆசிரியித்துக்கொண்டு அபோதாத்மகானி-ஞானமற்ற ஜட
ஸ்வரூபமான மனश्चक्षुरாदीनि-மனம் முதலியவைகளும் கண்
முதலியவைகளும் ப்ரவர்தந்த-செயல்படுகின்றனவோ ச:-
அந்த நியத்யவரூப:-அழிவற்ற ஞானவடிவமான அஃ-
நான் ஆத்மா-ஆத்மா.

(பாஷ்யம்)

यं नित्यबोधस्वरूपमात्मानम् आश्रित्य मनश्चक्षुरादीनि प्रवर्तन्ते,
सोऽहमास्मेति संबन्धः । ननु कयं बोधस्य नित्यत्वम् ? बोधो हि
नाम ज्ञानम् ; तच्च इन्द्रियार्थसंनिकर्षादिना जायते समुत्पद्यते ; उत्पन्नं
च ज्ञानं स्वकार्येण संस्कारेण विरोधिना ज्ञानान्तरेण वा विनश्यति ;
अतः उत्पत्तिनाशधर्मवत्त्वात् न नित्यं भवितुमर्हति ; नापि बोधस्वरूपत्व-
मात्मान उपपद्यते, नित्यत्वादात्मनः, अनित्यत्वाच्च बोधस्य ; न हि नित्या-
नित्ययोरेकत्वभावत्वम्, विरोधात् इति ॥

அழிவற்ற ஞானவடிவமான எந்த ஆத்மாவை ஆசிரியித்து
மனம் முதலியவைகளும், கண் முதலியவைகளும் செயல்
புரிகின்றனவோ அந்த நான் ஆத்மா என்று அன்வயம்.

போதத்திற்கு அழிவற்ற தன்மை எப்படி இருக்க முடியும்? போதமென்பது அறிவு. அது இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களுடன் தொடர்பு முதலியவற்றால் உண்டாகிறது. உண்டான ஞானம் தன்காரியமான ¹ ஸம்ஸ்காரத்தாலோ, விரோதயான வேறு ஞானத்தாலோ அழிந்து போகிறது. ஆகையால் உண்டாவது, அழிவது என்ற தன்மைகளுடன் கூடியிருப்பதால் (ஞானம்) நித்யமாக இருக்கமுடியாது. ஆத்மா நித்யமானதாலும் ஞானம் அழியும் தன்மையுள்ளதாலும் ஞான வடிவமாக இருக்கும் தன்மை ஆத்மாவுக்குப் பொருந்தாது. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானதால் நித்யமான வஸ்துவும் அநித்யமான வஸ்துவும் ஒரே ஸ்வரூபமாக இருக்க முடியாது என்றால்,

(பாஷ்யம்)

अत्रोच्यते — बोधो हि नाम चैतन्यमभिप्रेतम्; न च ज्ञानं चैतन्यम्, जन्यज्ञानस्य ज्ञेयत्वेन घटादिवज्जडत्वात् । ज्ञेयं हि ज्ञानम्; घटज्ञानं मे जातं, पटज्ञानं मे जातमिति साक्षादनुभूयमानत्वात् । अतः तस्य अनित्यत्वेन अनात्मस्वरूपत्वेऽपि, नित्यबोधस्वरूपत्वम् आत्मन उपपद्यते ।

இங்கு சொல்லப்படுகிறது. போதம் என்பது சைதன்யம் என்பதாக அபிப்பிராயப்பட்டுள்ளது ஞானம் சைதன்யம் அல்ல. உண்டாகிற ஞானம் அறியப்படுவதால் குடம் முதலியதுபோல் ஜடமானதால். எனக்கு குடத்தைப்பற்றிய அறிவு உண்டானது, எனக்கு வஸ்திரத்தைப்பற்றிய அறிவு உண்டானது என்று நேராக அனுபவிக்கப்படுகிறபடியால் ஞானம் அறியப்படுவதல்லவா! ஆகையால் அந்த ஞானம் அநித்யமானதால் ஆத்மஸ்வரூபமாக இல்லாமல் போனாலும் ஆத்மா அழிவற்ற சைதன்யஸ்வரூபம் என்பது பொருந்துகிறது.

1. மாம்பழத்தைப் பார்த்து மாம்பழம் என்று அறிகிறோம். பிறகு பலாப்பழத்தைப் பார்க்கும்பொழுது மாம்பழம் என்ற அறிவையழித்து பலாப்பழம் என்ற அறிவு உண்டாகிறது. சில சமயங்களில் பின்னால் மாம்பழத்தை நினைப்பதற்கு காரணமான ஸம்ஸ்காரம் உண்டாகி அது மாம்பழ ஞானத்தை அழித்து விடுகிறது.

ननु आत्मनः चेतनत्वे किं प्रमाणमिति चेन् , जगत्प्रकाश इति ब्रूमः ।
जगत् प्रकाशत इति सर्वजनसिद्धम् ; तत्र ज्ञानादीनां ज्ञेयत्वेन जडत्वात् ,
आत्मप्रकाशेनैव जगत् प्रकाशत इत निश्चितं भवति । आत्मा च
स्वपरप्रकाशवान् सवितृप्रकाशवत् — यथा सविता स्वयं प्रकाशमानो
जगदपि प्रकाशयति , तथा आत्माऽपीति । अस्तु तर्हि चिद्धर्मा पुरुषः ,
कथमयं चित्स्रभाव इति ; न , धर्मधर्मिभावस्य अनुपपत्तेः ॥

ஆத்மா சேதனம் என்பதற்கு என்ன பிரமாணம் என்றால்
உலகம் தெரிவது என்று சொல்கிறோம். உலகம் தெரிகிறது
என்பது எல்லா ஜனங்களும் அறிந்ததே. அங்கு ஞானம்
முதலானவை (மனோவிருத்திஞானம்) அறியப்படுகிறபடியால்
ஜடம். அவற்றால் பிரபஞ்சம் விளங்காது. ஆகையால் ஆத்மாவின்
பிரகாசத்தால்தான் உலகம் விளங்குகிறது என்று தீர்மானிக்கப்
படுகிறது. ஆத்மாவோ ஸூரியனின் பிரகாசம்போல் தானும்
பிரகாசித்துக்கொண்டு மற் றதையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது.
எப்படி ஸூரியன் தான் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஜகத்தையும்
பிரகாசப்படுத்துகிறதோ, அதுபோல் ஆத்மாவும். அப்படியானால்
ஆத்மா சைதன்யத்தை தர்மமாக உடையதாக இருக்கட்டும்!
சைதன்யம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது எப்படி? என்றால்,
அது சரியல்ல. தர்மம், தர்மத்தோடு கூடியது என்ற தன்மை
பொருந்தாததால்.

तथा हि — आत्मनश्चैतन्यं भिन्नम् , अभिन्नं वा , भिन्नाभिन्नं वा ।
तत्र न तावद्विन्नम् ; भिन्नं चेत् , घटवदात्मधर्मत्वानुपपत्तेः । ननु
घटः असंबन्धात् आत्मधर्मो न भवति , चैतन्यं तु आत्मसंबन्धीति
युक्तमात्मधर्मत्वम् इत्यपि न , संबन्धानुपपत्तेः । संबन्धो हि तावत् संयोगो
वा समवायो वा स्यात् , संबन्धान्तरस्य अत्र असंभवात् । न तावत् संयोगः ,
तस्य द्रव्यमात्रधर्मत्वात् , अद्रव्यत्वाच्चैतन्यस्य । नापि समवायः , अनव-
स्थापातात् । समवायो हि संबद्धः समवायिनौ संबज्जाति , असंबद्धो वा ?
न तावदसंबद्धः , घटादिवदकिञ्चित्करत्वात् । संबद्धश्चेत् , संयोगादेरभावेन
समवायस्यापि समवायान्तरमभ्युपगन्तव्यम् । एवं परंपरापेक्षायाम् अनव-

स्थापात इति यत्किंचिदेतत् । तस्माद्विज्ञत्वपक्षे धर्मधर्मिभावः सर्वथा नोपपद्यते । अभिज्ञत्वपक्षे तु बोधस्य आत्मरूपत्वेन सुतरां धर्मधर्मिभावो नास्त्येव । न हि तस्य तदेव धर्मो भवति; न हि शुक्लं शुक्लस्य धर्मो भवतीति । तस्मात् भिन्नाभिज्ञत्वपक्ष एव अवशिष्यते । स च विरोधान्न युज्यते — न ह्येकमेकस्मात् भिन्नमभिज्ञं च भवितुमर्हति, विरोधात् ॥

அதாவது:- ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேறு, அல்லது வேறாக இல்லாததா, அல்லது வேறாகவும் வேறல்லாததாகவும் உள்ளதா? அதில் சைதன்யம் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கமுடியாது. வேறாக இருந்தால், வேறான குடும்போல், வேறான சைதன்யத்திற்கும் ஆத்மாவின் தர்மமாயிருக்கும் தன்மை பொருந்தாது. குடத்திற்கு ஆத்மாவுடன் சேர்க்கை இல்லாததால் அது ஆத்மாவின் தர்மமாகாது. சைதன்யமோ ஆத்மாவுடன் சேர்ந்துள்ளது என்பதால் ஆத்மாவின் தர்மமாய் இருப்பது பொருந்துமே என்பதும் சரியல்ல. ஆத்மாவுக்கும் சைதன்யத்திற்கும் சேர்க்கை பொருந்தாததால். ஸம்பந்தம் என்பது ஸம்யோகமாகவோ அல்லது ஸமவாயுமாகவோ இருக்க வேணும். இவ்விரண்டைத்தவிர வேறு ஸம்பந்தம் இங்கு இருக்க முடியாததால். அவ்விரண்டில் இங்கு ஸம்யோகம் பொருந்தாது. ஸம்யோகம் திரவியங்களில் மட்டுமிருக்கிற தர்மமானதால், சைதன்யம் திரவ்யமாக இல்லாததால்.

ஸமவாயமும் பொருந்தாது, அநவஸ்தை (முடிவில்லாமை) என்ற தோஷம் வருமானதால் ஸமவாயமானது, தான் முதலில் சேர்ந்துகொண்டு ஸமவாயத்துடன் கூடிய இரண்டு வஸ்துக்களை சேர்க்கிறதா, அல்லது தான் சேராமலே சேர்க்கிறதா? ஸமவாயம் தான் சேராமல் மற்றதை சேர்க்கமுடியாது. அதில் சேராத குடம் முதலியவை போல் தான் ஸமவாயமும் சேர்க்காது. ஸமவாயம் தான் சேர்ந்துகொண்டு மற்றதை சேர்க்கிறது என்றால், தான் சேருவதற்கு ஸம்யோகம் முதலியவை பொருந்தாததால் ஸமவாயம் சேருவதற்கு மற்றொரு ஸமவாயத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கும் மற்றொரு ஸமவாயம் என்ற முறையில் ஸமவாய பரம்பரையை அபேக்ஷிப்பதால் அநவஸ்தை என்ற தோஷம் ஏற்படும். ஆகையால் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேறு என்ற பக்ஷத்தில் இரண்டிற்கும் தர்ம தர்மித்தன்மை எவ்விதத்திலும் பொருந்தாது.

ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேறல்ல என்ற பக்ஷத்திலும், சைதன்யம் ஆத்ம ஸ்வரூபமானதால் தர்மதர்மித்தன்மை சிறிதும் பொருந்தாது. அதற்கு அதுவே தர்மமாக இருக்க முடியாது. வெறுப்பு நிறத்திற்கு வெறுப்பு நிறமே தர்மமாக ஆகாதல்லவா! ஆகையால் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேறாகவும், வேறல்லாததாகவுமுள்ளது என்ற மூன்றாவது பக்ஷம் தான் மிஞ்சியுள்ளது. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுள்ளதால் இந்த பக்ஷமும் சரியல்ல. ஒரு வஸ்துவே அதே வஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறாகவும், வேறல்லாததாகவுமிருக்கமுடியாது விரோதத்தால்.

अथोच्यते — प्रत्यक्षसिद्धत्वात् मेदामेदौ अविरुद्धौ । तथाहि — गौरियमिति पिण्डाद्यतिरेकेण गोत्वं प्रतीयते ; तदेव पिण्डान्तरे प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् मेदेनाप्राप्यते ; अतः प्रत्यक्षेणैव मेदामेदयोः प्रतीयमानत्वात् अविरोध इति — नैतसाधु मन्यामहे , प्रत्यक्षस्य अन्यथासिद्धत्वात् — भिन्नमपि हि वस्तु प्रत्यक्षेण अत्यन्तसंनिधानादिदोषात् अभिन्नवत्प्रतीयते — यथा दीपज्वाला भिन्नापि कुतश्चिकारणादभिन्नवत्प्रतिभासते ; तथा अभिन्नमपि वस्तु भिन्नमिव प्रतिभासते — यथा एकस्माच्चन्द्राद्द्वितीयश्चन्द्र इति — अतः प्रत्यक्षस्य अन्यथासिद्धत्वात् न तेन प्रत्यक्षेण प्रमाणसिद्धस्य मेदामेदविरोधस्य प्रतिक्षेपो युक्त इति ॥

இவ்வாறு சொல்லப்படுமேயானால்-ஒரே இடத்தில் பேதமும் அபேதமும் சேர்ந்திருப்பது, உலகில் நேரில் பிரஸித்தமானதால், ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லை. அதாவது-இது பசு என்று, பசுவின் சரீரத்துடன் சேர்ந்தே அபிந்நமாக, அதிலுள்ள பசுத்தன்மை என்ற ஜாதி அறியப்படுகிறது. வேறொரு பசுவைப் பார்த்து, முன்னால் பார்த்த பசுத்தன்மையை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளும்போது, அதுவே வேறாகவும் அறியப்படுகிறது. ஆகையால் பிரத்யக்ஷ பிரமாணத்தைக்கொண்டே, ஜாதி, வியக்தி இரண்டுக்கும் பேதம், அபேதம் இரண்டும் அறியப்படுவதால், இரண்டுக்கும் விரோதமில்லை, என்று.

இந்த வாதத்தை சரியானதாக நினைக்கவில்லை. வேறு விதமாகவும் பிரத்யக்ஷ ஞானம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். (நேரில் பார்ப்பதால் உண்மை என்று தீர்மானிக்கமுடியாது. பிரத்யக்ஷ

ஞானம் பிராந்தியாகவுமிருக்கலாம்) உண்மையில் வேறான வஸ்துக்கள்கூட மிக அருகில் இருப்பது முதலிய தோஷத்தால் கேறல்லாதது (ஒன்று) போல் பிரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறது. தீபத்தின் ஜ்வாலைகள் வெவ்வேறாக இருந்தாலும், ஏதோ ஒரு காரணத்தால். வேறாக இல்லாதது (ஒன்றாக உள்ளது) போல நேரில் தெரிகிறது. அவ்வாறே வேறாக இல்லாத (ஒரே) வஸ்துவும், வேறாக இருப்பதுபோல் நேரில் தெரிகிறது. 'ஒரு சந்திரனிலிருந்து இரண்டாவது சந்திரன் (வேறாகத் தெரிகிறான்). ஆகையால் பிரத்யக்ஷ ஞானம் பொய்யறிவாக இருக்கக்கூடும். ஆதலால் அந்த பிரத்யக்ஷத்தைக்கொண்டு பிரமாணங்களால் தீர்மானிக்கப்பட்ட, பேதத்திற்கும் அபேதத்திற்கும் உள்ள விரோதத்தை மறுப்பது சரியல்ல.

अयैषमुच्यते — चैतन्यस्य द्वे रूपे स्तः, आत्मस्वरूपता चैतन्य-
स्वरूपता चेति। तत्र आत्मस्वरूपतया आत्मनो न मिद्यते, मिद्यते च
चैतन्यस्वरूपतया। अतः उभयरूपाभ्यां भिन्नाभिन्नत्वमविरुद्धमिति - तदपि
न, धर्मधर्मित्वाभावात्। तथा हि — येन रूपेण तदभिन्नं न तेन रूपेण
धर्मत्वं अभिन्नत्वादित्यवोचाम। येन रूपेण भिन्नम्, तेनापि न धर्मः,
भिन्नत्वाद्धटादिवदित्युक्तम्। यद्योक्तं उभयरूपाभ्यां भिन्नाभिन्नत्वमिति, तदपि
विचारं न सहते। ते रूपे किं चैतन्याद्विज्ञे, अभिज्ञे, भिन्नाभिज्ञे वा।
तत्र न तावद्विज्ञे, भिन्नत्वे घटादिवदकिंचित्करत्वात्; अभिन्नत्वे चैतन्य-
मात्रमेवेति न ताभ्यां भिन्नाभिन्नत्वम्। भिन्नाभिन्नत्वं च विरोधादेव न
युक्तम्। तयोरपि रूपान्तराभ्यां भिन्नाभिन्नत्वाभ्युपगमे अनवस्थापात
इत्यलमतिविस्तरेण। तस्मान्नात्मा सर्वथा चिद्धर्मा; किं तर्हि? चित्स्वरूप
एवेति। एतेन सदानन्दयोरपि आत्मस्वरूपत्वं व्याख्यातम् ॥

அல்லது இவ்விதம் சொல்லப்படுமேயானால், - சைதன்யத் திற்கு ஆத்மஸ்வரூபமாயிருப்பது, சைதன்யஸ்வரூபமாயிருப்பது என்று இரண்டு ரூபங்கள் உள்ளன. அதில் ஆத்மஸ்வரூபமாய்

1. ஆகாசத்தில் ஒரே சந்திரன் இருந்தாலும் கண்ணில் திமிரரோகமுள்ளவனுக்கு இரண்டு சந்திரர்கள் தெரியும். இது பொய்யறிவு.

இருப்பதால் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபடுகிறதில்லை; சைதன்ய ஸ்வரூபமாயிருப்பதால் வேறுபடுகிறது. ஆகையால் ஒரே வஸ்து இரண்டு ரூபங்களைக்கொண்டு வேறுகவும், வேறல்லாததாகவுமிருப்பது விரோதமில்லையென்றால். அதுவும் சரியல்ல; தர்மம், தர்மி என்ற தன்மை இருக்க முடியாததால். அதாவது-எந்த ரூபத்தால் சைதன்யம் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறல்லவே. அந்த ரூபத்தால் தர்மமாயிருக்கமுடியாது வேற்றுமை இல்லாததால், என்று முன்னால் சொன்னோம். எந்த ரூபத்தால் வேறுனகோ, அந்த ரூபத்தாலும் தர்மமாகாது, குடம் முதலியவைபோல் வேறுபடுப்தால். என்பதும் முன்னால் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டு ரூபங்களைக்கொண்டு பின்னமாகவும், அபிந்நமாகவும் உள்ளது என்று எது சொல்லப்பட்டதோ, அதுவும் விசாரித்தால் நிற்காது அந்த இரண்டு ரூபங்கள் சைதன்யத்தைக் காட்டிலும் வேறு, வேறில்லையா, அல்லது வேறுகவும், வேறல்லாததாகவும் உள்ளனவா? அதில் வேறுக இருக்கமுடியாது. வேறுக இருந்தால் குடம் முதலியவைபோல் ஒன்றும் பலனில்லை; வேறல்லாததாக (ஒன்றாக) இருக்குமானால், சைதன்யமாக மட்டுமே உள்ளது என்ற காரணத்தால், அந்த ரூபங்களால் பின்னமாகவும், அபின்னமாகவுமிருக்கமுடியாது. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமிருப்பதாலேயே ஒரே வஸ்து பின்னமாகவும் அபின்னமாகவுமிருப்பது பொருந்தாது. அவைகளுக்கும் வேறு இரண்டு ரூபங்களால் பின்னமாகவும், அபின்னமாகவுமிருக்கும் தன்மை ஒப்புக்கொண்டால் அநவஸ்தை (முடிவில்லாமை) என்ற தோஷம் ஏற்படும் என்று இது பற்றி விரிவாகச் சொன்னது போதும். ஆகையால் ஆத்மா எவ்விதத்திலும் சைதன்யத்தை தர்மமாக உடையதல்ல. அப்புடியானால் எவ்விதம்? சைதன்ய ஸ்வரூபம்தான். இதனால் (சைதன்யம் ஆத்மஸ்வரூபம் என்று விளக்கிக்கூறியதால்) ஸத்வம் (இருப்பு) ஆனந்தம் இவைகளும் ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்பது விளக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

निश्च आत्मा, सदकारणवत्त्वात् परमाणुवत् । सन् आत्मा, अहमस्मीति प्रतीतिः । अकारणवांश्च ; न हि अस्य कारणं वस्तु प्रत्यक्षादिभि-
रुपबभ्यते, नापि श्रूयते ; किं तु नैलोक्यैककारणता हि आत्मनः श्रूयते
'तस्माद्वा एतस्माद्वात्मन आकाशः संभूतः' इत्यादिश्रुतिभ्यः । न त्वात्मनो-

ऽपि कारणान्तरम् । अतः सदकारणवत्त्वं नित्य आत्मेति सिद्धम् । तस्मात् साधूक्तं नित्यबोधस्वरूपमिति ॥

ஆத்மா பரமானுவைப்போல் எப்பொழுதுமிருப்பதாலும், காரணமற்றதாலும் நித்யம் 'நான் இருக்கிறேன்' என்று அறிவதால் ஆத்மா எப்பொழுதும் உள்ளது. ஆத்மா காரண மற்றதும் கூட பிரத்யக்ஷம். முதலான பிரமாணங்களால் இதற்குக் காரணமான வஸ்து அறியப்படவில்லையல்லவா! கேள்விப்படவு மில்லை. ஆனால் 'அந்த இந்த ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாசம் உண்டானது' என்பது முதலான சுருதிகளால் ஆத்மா மூவுலகங் களுக்கும் ஒரே காரணமென்றல்லவா கேள்விப்படுகிறது. ஆத்மாவுக்கும் வேறுகாரணம் கேள்விப்படவில்லை ஆகையால் எப்பொழுதுமிருப்பதாலும், காரணமற்றதாயிருப்பதாலும் ஆத்மா நித்தியம் என்பது தீர்மானமானது. ஆகையால் ஆத்மா அழிவற்ற சைதன்ய எவ்ருபமென்று சொன்னது ரொம்பவும் சரியானது.

तत्रैव दृष्टान्तमाह अन्युष्णवदिति । यथा उष्णत्वमग्नेर्न व्यति-
रिच्यते । व्यतिरेके हि कदाचिदग्रेन्यन्नाप्युपलभ्येत — यथा पुरुषादण्डादि ;
न चैवमस्ति ; तस्मादग्निस्वरूपमेव अग्रेरुष्णत्वम् । एवमात्मनोऽपि चैतन्यं
स्वरूपमेवेत्यर्थः । तथा च उक्तम् — ' निरंशत्वाद्विभुत्वाच्च तथाऽनश्वरभावतः ।
ब्रह्मव्योम्नोर्न मेदोऽस्ति चैतन्यं ब्रह्मणोऽधिकम् ॥ ' इति ॥

அந்த விஷயத்திலேயே திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார்— 'அக்னி யின் குடுபோல்' என்று. எப்படி அக்னியின் குடு அக்னியைக் காட்டிலும் வேறில்லையோ (அப்படி) வேறாக இருக்குமானால், புருஷனைக் காட்டிலும் வேறுன தடி முதலியவைபோல் (புருஷன் படுவதுபோல்) அக்னியிலுள்ள குடு ஒரு சமயம் வேறிடத்திலும் காணப் காட்டிலும் வேறிடத்திலும் காணப்படும். இவ்வாறு இல்லை. இதுபோல் சைதன்யம் ஆத்மாவின் எவ்ருபம்தான். கருத்த. அவ்வாறே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'அகையவமில்லாத, தாலும், எங்குமிருப்பதாலும் அப்படியே அழிபாத்தன்மை உள்ளதாலும், பரமம்மத்திற்கும், ஆகாசத்திற்கும் வேற்றுமை

இல்லை. (ஆனாலும்) ப்ராஹ்மத்திற்கு அதிகமாக சைதன்யம் உள்ளது. (ஆகாசத்திற்கு சைதன்யமில்லை) என்று.

यच्चोक्तं मनश्चक्षुरादीनां प्रवृत्तौ किमर्थमधिष्ठाता इष्यते, स्वयमेव कस्मान् प्रवर्तन्ते इति, तत्राह — अबोधात्मकानीति । हेतुगर्भमिदं विशेषणम्; अतश्च अयमर्थः सेत्स्यति — अबोधात्मकत्वात् अचेतनत्वाच्च घटादिवचेतनमधिष्ठितारमाश्रित्यैव प्रवर्तन्त इति । अचेतनत्वं चैषां तज्ज्ञेयत्वात् घटादिवदिति । श्रुतिरपि 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' इत्यादिना आत्मव्यतिरिक्तस्य चेतनत्वं प्रतिषेधति । अतो युक्तमुक्तं चेतनमात्मानमाश्रित्य प्रवर्तन्त इति । निष्कम्पं निस्तरङ्गं निःसंशयमित्यर्थः । तथा च श्रुतिः — 'मिथते हृदय-प्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः । क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥' इति । एकं अद्वितीयं देवतिर्यग्वनुष्यादिशरीरेषु एकम्, न तु सांख्यादि-परिकल्पितवत् नानाभूतमित्यर्थः ॥

மனம், கண் முதலியவை செயல்படுவதற்கு எதற்காக நியாமகன் வேண்டப்படுகிறது? அவைகள் ஏன் தானாகவே செயல்படுகிறதில்லை? என்று எது சொல்லப்பட்டதோ அவ் விஷயத்தில் சொல்கிறார். 'சைதன்யஸ்வரூபமாக இல்லாதது' என்று. இந்த விசேஷணம் காரணத்தை உள்ளடக்கியது. ஆகையால் இந்தப் பொருள் ஸித்திக்கிறது. மனம், கண் முதலியவை, குடம் முதலியவைபோல் அபோதஸ்வரூபமாக—அசேதனமாக (ஜடமாக) இருப்பதால் சேதனான நியாமகனை ஆசிரயித்துத்தான் செயல்புரிகின்றன என்று, குடம் முதலியவை போல் அவனால் அறியப்படுவதால் இவைகள் அசேதனம் என்று வேதமும், 'இவனைக்காட்டிலும் வேருன் பார்க்கிறவனில்லை' என்பது முதலானதால் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேருன் வந்து வுக்கு சைதன்யத்தை மறுக்கிறது. ஆகையால் 'சேதனான ஆத்மாவை ஆசிரயித்து செயல்படுகின்றன' என்று சொன்னது சரிதான். நிஷ்கம்பம்—அகையற்றது, ஸந்தேஹமற்றது என்று பொருள். அவ்வாறே கூறுதி உள்ளது 'மேலானதும், கீழானது' பொருள். அவ்வாறு வந்துக்களாக விளங்கும். அந்த ஆத்மா மான எல்லா வஸ்துக்களாக விளங்கும். அந்த ஆத்மா அறியப்பட்டபொழுது மனதிலுள்ள அத்யாஸமாகிற முடிச்சு அறுந்துபோகிறது. எல்லா ஸந்தேஹங்களும் நீங்குகின்றன, அறுந்துபோகிறது.

இவனுடைய கர்மாக்கள் நாசமடைகின்றன' என்று ஏகம்—
இரண்டாவது பொருளற்றது. தேவர்கள், மிருகங்கள்,
மனிதர்கள், முதலான எல்லா சரீரங்களில் (ஆத்மா) ஒன்று,
ஸாங்க்யர் முதலானவர்களால் கல்பிக்கப்பட்டதுபோல் (ஆத்மா)
பலவாக இல்லை. (2)

ननु आत्मन एकत्वे सुखदुःखादिव्यवस्था न स्यात् । तथा हि —
सर्वशरीरेषु यदि एक आत्मा भवेत् तदा एकस्मिन् सुखिनि सर्व एव सुखिनः
प्रसज्येरन्, सर्वस्य अविशेषात्; एवमेकस्मिन् दुःखिनि सर्व एव दुःखिनो
भवेयुः, एवमेकस्मिन् ज्ञानति सर्व एव जानीयुः; तथैव एकस्मिन् ज्ञायमाने
म्रियमाणे वा सर्व एव जायेरन् म्रियेरन्; एवमेकस्मिन् बद्धे मुक्ते वा सर्व एव
बद्धयेरन् मुच्येरन् इति । न चैवमस्ति । तस्मादेकत्वमात्मनो न भवितुमर्हति
इत्यत आह —

(அ) ஆத்மா ஒருவனாக, ஸுகதுக்கங்களின் தனித்தனிக்
கட்டுப்பாடு இருக்காது. அதாவது—எல்லா சரீரங்களிலும்
ஆத்மா ஒருவனாக இருப்பானேயானால், அப்பொழுது ஒருவன்
ஸுகத்துடன் கூடியவனாக இருக்கும்பொழுது, எல்லோரும்
தனிப்பட்ட அம்சமில்லாததால். இதுபோல ஒருவன்
துக்கத்துடன் கூடியிருக்கும் பொழுது, எல்லோரும் துக்கத்துடன்
கூடியவர்களாக ஆய்விடுவார்கள். இதுபோல் ஒருவன்
அறியும்பொழுது எல்லோரும் அறிவார்கள். இவ்வாறு ஒருவன்
பிறக்கும்பொழுதோ, சாகும்பொழுதோ எல்லோரும்
பிறப்பார்கள், சாவார்கள். இவ்வாறு ஒருவன் கட்டுப்பட்ட
பொழுதோ, விடுபட்டபொழுதோ எல்லோரும் கட்டுப்படு
வார்கள், விடுபடுவார்கள். ஆனால் இம்மாதிரி இல்லை. ஆகையால்
ஆத்மா ஒருவனாக இருக்கமுடியாது என்றால் அதற்குச்
சொல்கிறார்—

सुखमासको दर्पणे दृश्यमानो

सुखत्वात् पृथक्त्वेन नैवास्ति वस्तु ।

चिदाभासको धीषु जीवोऽपि तद्वत्

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ३ ॥

முகாபாஸகோ தர்பணே த்ருச்யமாநோ
முகத்வாத் ப்ருதக்தவேந நைவாஸ்தி வஸ்து 1
சிதாபாஸகோ தீஷு ஜீவோ஽பி தத்வத்
ஸ நித்யோபலப்திஸ்வருபோ஽ஹமாத்மா 11

दर्पणे-கண்ணாடியில் दृश्यमानः--காணப்படுகிற मुखா-
भासकः--முகத்தின் பிரதிபிம்பம் मुखत्वात्-முகமாக இருப்
பதைவிட पृथक्त्वेन-வேறாக वस्तु - தனிவஸ்துவாக नैवास्ति-
இல்லவே இல்லை. तद्वत्-அதுபோல் धीषु-புத்திகளில் चिदा-
भासक. சைதன்யத்தின் பிரதிபிம்பமான जीवोऽपि-
ஜீவனும் (சைதன்யத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இல்லை)
सः - அந்த नित्योपलब्धिस्वरूपः-நித்யசைதன்யஸ்வரூபஞ்
अहं-நான் आत्मा-ஆத்மா.

मुखाभासकः मुखप्रतिबिम्बः दर्पणादौ नानाकारेषु दर्पणेषु इति
यावत् ; दृश्यमानः मुखत्वात् परमार्थतः मुखस्वरूपत्वात् पृथक्त्वेन मेदेन
न विद्यते । यद्यपि मुखाभासको नाम वस्तु नास्त्येव, तथापि उपाधि-
मेदात् परमार्थसतो मुखात् परस्परं च ते मुखाभासका भिन्नाः प्रतीयन्ते ।
तथा च उपाधिगतमलिनत्वादिधर्मैः मलिनत्वादिधर्मकाः प्रतीयन्ते । तद्वत्
मुखाभासकवत् चिदाभासकः आत्मनः प्रातबिम्बो धीषु बुद्धिषु दृश्यमानो
जीव इत्युच्यते यः, सोऽहमात्मा । जीवास्ते उपाधिमेदात् भिन्नाः
प्रतिभासन्ते । उपाधिगतसुखदुःखादिभिश्च सुखदुःखादिमन्तः प्रतिभासन्ते ।
उपाध्यश्च व्यवस्थितरूपा एवेति सुखदुःखादीनामैकात्म्यपक्षे व्यवस्था
युक्तैवेति नायमात्ममेदः शक्यो व्यवस्थापयितुम् । श्रुतिश्चैकात्म्यमेव
प्रतिपादयति — ‘एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म’ इति ।

முகத்தின் ஆபாஸம், அதாவது முகத்தின் பிரதிபிம்பம்
கண்ணாடி முதலியவற்றில்-பற்பல வடிவமுள்ள கண்ணாடிகளில்
என்று பொருள். காணப்படுவது, உண்மையில் முகஸ்வரூபமாய்
இருப்பதால் வேறாக இல்லை. எப்படிகும் முகபிரதிபிம்பம் என்ற

வஸ்து இல்லவே இல்லை, ஆனாலும் ¹ உபாதிகளின் பிரிவால் அந்த முகபிரதிபிம்பங்கள் உண்மையாக இருக்கிற முகத்தைக் காட்டிலும் வேறுகவும், ஒன்றுக்கொன்று வேறுகவும் தோன்றுகின்றன. அவ்வாறே உபாதிகளிலுள்ள அழுக்கு முதலான தர்மங்களால் பிரதிபிம்பங்களும் அழுக்கு முதலான தர்மங்கள் உள்ளவைகளாகத் தோன்றுகின்றன. அதுபோல-முக பிரதிபிம்பம் போல், சிதாபாஸகன்-புத்திகளில் காணப்படுகிற ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பம் ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகிறான். எவனுடைய பிரதிபிம்பம் ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகிறதோ, அந்த பிம்பமான நான் ஆத்மா. அந்த ஜீவர்கள் உபாதிகளின் வேற்றுமையால் வேறுனவர்களாகத் தோன்றுகிறார்கள். உபாதிகளிலுள்ள ஸுகம், துக்கம் முதலியவற்றால் ஸுகம், துக்கம் முதலியவற்றுடன் கூடியவர்களாகத் தோன்றுகிறார்கள். உபாதிகள் நியதமான ஸ்வரூபமுள்ளதாகவே இருப்பதால், ஆத்மா ஒன்று என்ற பகஷத்தில் ஸுகம், துக்கம் முதலியவைகளுக்கு கட்டுப்பாடான நிலை நன்கு பொருந்தும். ஆகையால் ஆத்மா அநேகம் என்பதை நிலைநிறுத்தமுடியாது. வேதமும் ஆத்மா ஒன்று என்பதையே எடுத்துக்கூறுகிறது. 'பிரஹ்மம் ஒன்றுதான், இரண்டாவது வஸ்துவற்றது' என்று.

आत्ममेदपक्षे तु इयं सुखदुःखादिव्यवस्था नोपपद्यते । तथा हि—
प्रतिशरीरं आत्मानो मित्राः, ते च सर्वे प्रत्येकं सर्वगता इति आत्म-
मेदवादिनो मन्यन्ते । तत्र सर्वेषां सर्वगतत्वात् सर्वसंनिधौ सुखादिक-
मुत्पद्यमानं विशेषहेतोरभावात् कथमेकस्यैव तत् सुखादिकं, न सर्वेषां
इत्यवधारयितुं शक्यते । अथ यत्संन्धिना कार्यकरणसंघातेन सुखादिकं
जन्यते, तस्यैव तदित्यभिधीयते इति, तत्र, कार्यकरणसंघातस्यापि सर्वात्म-
संनिधौत्पद्यमानस्य विशेषहेतोरभावादेव कथमेकात्मसंन्धित्वमिति । अथ

1. ஒரே முகத்தை பிம்பம், பிரதிபிம்பம் என்று இரண்டு வஸ்துவாகக்காட்டுகிற கண்ணாடி முகத்திற்கு உபாதியாகும். பல கண்ணாடிகளிருந்தால் ஒரேமுகம் பல முகங்களாகத் தோன்றுகிறது. இதுபோல் மனம் என்னும் உபாதி பலவாக இருப்பதால் பிம்பமான ஆத்மா ஒன்றுனாலும் பிரதிபிம்பங்களான ஜீவர்கள் பலவாகத் தோன்றுகிறார்கள்.

यत्कर्मवशात्कार्यकरणसंघातस्योत्पत्तिः, तस्यैव असौ कार्यकरणसंघात इति विशेषहेतुरिति चेत्, न, कर्मणोऽपि सर्वात्मसंनिधानुत्पद्यमानस्य सर्वात्म-
संबन्धित्वेन तज्जनितकार्यकरणसंघातस्यापि सर्वात्मसंबन्धित्वात् तज्जनितस्य
सुखदुःखादेरपि सर्वात्मसंबन्धित्वमिति सुखादिकस्य नानात्मपक्ष एव न
व्यवस्थितिः । पूर्वपूर्वकार्यकरणसंघातस्य कर्मापेक्षायां च अनवस्थादोषः ।
अनादित्वेन अनवस्थादोषपरिहारश्च अन्धपरंपरेति । श्रुतिरपि नानात्मपक्षं
प्रतिषेधति — ‘नेह नानास्ति किंचन’ इति । अतः साधूक्तं एकमिति ।

ஆத்மா பல என்ற பகைத்திலோ, ஸுகம் துக்கம் முதலியவை
களின் கட்டுப்பாடு பொருந்தாது. அதாவது ‘ஒவ்வொரு
சரீரத்திலும் ஆத்மா வெவ்வேறு. அவர்கள் யாவரும்
ஒவ்வொருவரும் எங்குமுள்ளவர்கள்’ என்று ஆத்மபேதவாதிகள்
எண்ணுகிறார்கள். அதில் எல்லா ஆத்மாக்களும் எல்லா
இடங்களிலுமிருப்பதால், எல்லோருடைய சமீபத்தில் உண்டாகும்
ஸுகம், துக்கம் முதலானவை, தனிப்பட்ட காரணமில்லாததால்
ஒருவனைச் சேர்ந்ததுதான் அந்த ஸுகம் முதலானவை,
எல்லோரையும் சேர்ந்ததல்ல என்று எப்படித் தீர்மானித்
க முடிகிறது?

எந்த ஆத்மாவைச் சேர்ந்த 1 கர்யகரண ஸங்காதத்தால்
(சரீரத்தால்) ஸுகம் முதலியவை உண்டாகிறதோ, அந்த
ஸுகம் முதலியவை அந்த ஆத்மாவையே சேர்ந்தது என்று
சொல்லப்படுமேயானால், அது சரியல்ல. எல்லா ஆத்மாக்க
ளுடைய சமீபத்தில் உண்டாகும் சரீரத்திற்கும் தனிப்பட்ட
காரணமில்லாததால் ஒரே ஆத்மாவைச் சேர்ந்திருப்பது எப்படி
பொருந்தும்?

எந்த ஆத்மா செய்த கர்மாவின் அதீனமாக சரீரம்
உண்டாகியிருக்கிறதோ, அவனைச் சேர்ந்ததுதான் இந்த சரீரம்
என்று தனிப்பட்ட காரணமிருக்கிறதே என்றால், சரியல்ல.
எல்லா ஆத்மாக்களுடைய சமீபத்தில் உண்டாகும் கர்மமும்
எல்லா ஆத்மாக்களையும் சேர்ந்தபடியால், அதனால் உண்டாகும்

1. கார்யமான ஸ்தூலசரீரமும் - கரணங்களான ஸூக்ஷ்ம
சரீரமும் சேர்ந்து கூட்டமாக இருப்பதால் சரீரத்திற்கு காரிய
தரண ஸங்காதமென்று பெயர்.

சரீரமும் எல்லோரையும் சேர்ந்தபடியால், அதனாலுண்டாகும் ஸுகம் துக்கம் முதலியதும் எல்லா ஆத்மாக்களையும் சேர்ந்ததாக ஆகும் என்பதால், ஆத்மா அநேகம் என்ற பகஷத்தில்தான் ஸுகம், துக்கம் முதலியவற்றிற்கு விவஸ்தை இல்லாமற்போகும். ¹ முன்முன் சரீரத்திற்கும் கர்மாவின் அபேகை இருக்குமானால் அநவஸ்தை என்ற தோஷம் ஏற்படும். அநாதி என்று சொல்லி அநவஸ்தா தோஷத்திற்கு பரிஹாரம் செய்வது குருட்டுப் பாரம்பரையாகும். வேதமும் ஆத்மா அநேகம் என்ற பகஷத்தை மறுக்கிறது. 'இதில் சிறிதும் வேற்றுமை இல்லை' என்று. ஆகையால் ஆத்மா ஒன்று என்று சொன்னது சரிதான். (3)

नन्वेवं सति आत्मनः सुखदुःखादिसंन्धाभावात् बन्धो नास्ति; बन्धाभावाच्च मोक्षाभावः; बद्धो हि मुच्यते नाबद्ध इति; तथा चिदा-
भासस्यापि बन्धमोक्षौ न विद्येते, अवस्तुत्वात्; तस्य बुद्धेरपि विनाशित्वात्
बन्धमोक्षयोरभावः; ततश्च मोक्षशास्त्रमनर्थकमापन्नम् इत्यत आह —

(அ) இவ்விதமானால் ஆத்மாவுக்கு ஸுகம், துக்கம் முதலியவைகளின் தொடர்பு இல்லாததால் பந்தமில்லை. பந்தம் இல்லாததால் மோக்ஷமில்லை. கட்டுப்பட்டவன்தானே விடுபடுகிறான். கட்டுப்படாதவன் விடுபடுகிறதில்லையே! அவ்விதமே சைதன்யத்தின் பிரதிபிம்பமான ஜீவனுக்கும் பந்தமோக்ஷங்கள் இல்லை, பிரதிபிம்பம் உண்மைப் பொருளில்லாததால். அவனுடைய புத்தி நுசமடைவதால் அதற்கும் பந்தமோக்ஷங்களில்லை. ஆகையால் மோக்ஷஸாதனங்களைச் சொல்கிற சாஸ்திரம் பிரயோஜனமற்றதாக ஆகிவிடும் என்றால் அதற்குக் கூறுகிறார்—

यथा दर्पणाभाव आभासद्वानौ

सुखं विद्यते कल्पनाहीनमेकम् ।

1. முற்பிறவியில் செய்த கர்மானினால் இந்த சரீரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முன் சரீரமும் அதற்கு முற்பிறவியிலுள்ள சரீரத்தால் செய்த கர்மாவால் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டே போனால் அநவஸ்தா தோஷம் ஏற்படும். அநாதி என்பதை வித்தாந்திகளும் வேத பிரமாணமூலம் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். இதை யுக்தியால் மட்டும் தீர்மானிக்கமுடியாது என்று அபிப்பிராயம்,

यथा धीवियोगे निराभासको यः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ४ ॥

பதா தர்பணுபாவ ஆபாஸ ஹாநௌ

முஹம் வித்யதே கல்பநாஹீனமேகம் ।

ததா தீவியோகே நிராபாஸகோ ய:

ஸ நித்யோபலப்தி ஸ்வரூபோ஽ஹமாத்மா ॥

यथा-எவ்வாறு दर्पणाभावे-கண்ணாடி இல்லாதபொழுது
आभासहानौ-முக பிரதிபிம்பம் விலகினதும் कल्पनाहीनं-பொய்
வஸ்துவற்றதாக मुखं एकं-முக மொன்றே विद्यते-இருக்
கிறதோ, तथा-அவ்வாறே धीवियोगे-புத்தி விலகினபொழுது
निराभासकः-பிரதிபிம்பமான ஜீவனற்றதாக यः-எவர்
உள்ளாரோ, सः-அந்த नित्योपलब्धिस्वरूपः-அழியாத ஞான
வடிவமான अहं-நான் आत्मा-ஆத்மா.

यथा दर्पणाभावे सति आभासस्य मुखप्रतिबिम्बस्य हानौ सत्यां
मुखं परमार्थमत् कल्पनाहीनं मिथ्याज्ञानरहितम् एकमेव परं नापरं विद्यते,
तथा तेनैव प्रकारेण धीवियोगे बुद्धेरभावे निराभासकः अप्रतिबिम्बः
परमार्थतः सन् एक एव यः, सोऽहमात्मेति योजना । अयमभिप्रायः --
आत्माज्ञानकृतोऽयं बुद्ध्यादिप्रपञ्चः । तल बुद्ध्यादौ प्रतिबिम्बरूपेण
आत्मानमव्यस्य तद्वत्सुखदुःखादिकम् आत्मन्यव्यस्यति । सोऽयमव्यासो बन्धः ।
आत्मज्ञानेन अज्ञाननिवृत्त्या बुद्ध्यादिप्रपञ्चनिवृत्तौ अव्यासनिवृत्तिर्मोक्षः । न
पुनः पारमार्थिकौ बन्धमोक्षौ अस्य विद्येते इति सर्वं समञ्जसमिति ।

எப்படி கண்ணாடி இல்லாதபொழுது ஆபாஸம்-முகபிரதி
பிம்பம் விலகினதும், கல்பணயற்ற-பொய்த்தோற்றமற்ற,
உண்மையாக உள்ள முகமொன்றும்ட்டுமே உள்ளதோ, வேறு
ஒன்றுமில்லையோ, அப்படியே-அதேமுறையில், தீவியோகே-
புத்தியில்லாதபொழுது, பிரதிபிம்பமற்று உண்மையாக எவர்
ஒருவர் மட்டுமே உள்ளாரோ, அந்த நான் ஆத்மா என்று
சேர்க்கவேண்டும்.

இது கருத்து — இந்த புத்தி முதலான பிரபஞ்சம் ஆத்மாவை அறியாததால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்கு புத்தி முதலியவற்றில் பிரதிபிம்ப உருவமாக ஆத்மாவை ஆரோபித்து (ஏற்றிவைத்து) அந்த புத்தி முதலியவற்றிலுள்ள ஸுகம், துக்கம் முதலியவற்றை ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கிறான். இந்த அத்யாஸம்தான் பந்தம். ஆத்மாவை அறிவதன் மூலம் அக்ஞானம் விலகிவிடுவதால் புத்தி முதலான பிரபஞ்சமும் விலகி அத்யாஸம் நீங்குவதுதான் மோக்ஷமே தவிர உண்மையாக இந்த ஆத்மாவுக்கு பந்த மோக்ஷங்கள் கிடையாது என்பதால் எல்லாம் பொருத்தமானதே.

(முதலில் நான் சச்சிதாநந்த ரூபமான ஆத்மா என்று அறியவில்லை. இது ஆவரணம் பிறகு புத்தி முதலான பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது இது விசேஷபம் ஆவரணமும், விசேஷபமும் அக்ஞானத்தின் இருசக்திகள். புத்தியில் ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பம் ஏற்படுகிறது. இதையே நான் என்று எண்ணுகிறான். இவன் சிதாபாஸன் புத்தியில் ஏற்படுகிற ஸுகதுக்கங்களையெல்லாம் பிரதிபிம்பமான தன்னிடத்தில் ஏற்படுவதாக எண்ணி அல்லலுறுகிறான். இதுதான் ஸம்ஸாரபந்தம். இதற்கு மூலகாரணம் அக்ஞானமானதால் புத்தி முதலான பிரபஞ்சமோ, புத்தியில் தோன்றும் பிரதிபிம்பமான சிதாபாஸனோ ஸுகதுக்காநுபவம் என்ற ஸம்ஸார பந்தமோ எல்லாம் பொய்த்தோற்றமே தவிர உண்மையாக இல்லை. எப்பொழுது நான் ஸச்சிதானந்த ரூபமான ஆத்மா என்று பிம்பத்தைத் தெரிந்துகொள்கிறானோ, அப்பொழுது அக்ஞானம் விலகி ஆவரணம், விசேஷபம் என்ற இரு சக்திகளும் விலகி புத்தி முதலான பிரபஞ்சம் தோன்றுவதில்லை. அப்பொழுது பிரதிபிம்பமான சிதாபாஸனுமில்லை, ஸுகதுக்காநுபவமுமில்லை. பந்தம் விலகி முக்தனாகிறான் அக்ஞானத்தால் ஏற்பட்ட பந்தம் ஞானத்தால் விலகுவதால் உண்மையில் ஆத்மாவுக்கு பந்தமுமில்லை மோக்ஷமுமில்லை)

(4)

केचित् बुद्ध्यादीनामात्मत्वं मन्यन्ते ; तान्प्रत्याह —

(அ) சிலர் புத்தி முதலியவைகளையே ஆத்மா என்று எண்ணுகிறார்கள். அவர்களைக் குறித்துக் கூறுகிறார்—

मनश्चक्षुरादेर्वियुक्तः स्वयं यो

मनश्चक्षुरादेर्मनश्चक्षुरादिः ।

मनश्चक्षुरादेरगम्यस्वरूपः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ५ ॥

மநஸ் சக்ஷுராதேர் வியுத்த: ஸ்வயம் யோ

மநஸ் சக்ஷுராதேர் மநஸ் சக்ஷுராதி: ।

மநஸ் சக்ஷுராதே ரகம்ய ஸ்வரூப:

ஸ நித்யோபலப்தி ஸ்வரூபோஹ்மாத்மா ॥

ய:-எவர் ஸ்வய் தான் மனश्चक्षुरादे:-மனஸ், கண் முதலிய வற்றிற்கும் மனश्चक्षुरादि:-மனஸ், கண் முதலியதாகவும், மனश्चक्षुरादे:-மனம், கண் முதலியதைக்காட்டிலும் வியுத்த:-வேருனவராகவும், மனश्चक्षुरादे:-மனஸ், கண் முதலிய தற்கு அगम्यस्वरूप:-அறியமுடியாத ஸ்வரூபமுள்ளவராகவும் இருக்கிறாரோ, ச:-அந்த நित्योपलब्धिस्वरूप:-அழிவற்ற ஞான வடிவமான அஹ்-நான் ஆத்மா-ஆத்மா.

मनश्चक्षुरादे: मनआदे: चक्षुरादेश्च वियुक्त: पृथग्भूत: य: सोऽहमात्मेति संबन्ध: । मनश्चक्षुराद्युपादानेन तदन्तर्गतत्वात् शरीरमपि उपात्तं द्रष्टव्यम् । एतेन शरीरादपि वियुक्त इति लक्ष्यते । तथा च गुरु: — ‘बुद्धीन्द्रिय-शरीरेभ्यो भिन्न आत्मा विभुर्ध्रुव: । नानारूप: प्रतिक्षेप्तमात्मा वृत्तिषु भासते ॥’ इति । कथं मनश्चक्षुरादिकस्य प्रकाशकस्य उपरि अयमात्मा प्रकाशक: ? मनआदे: चक्षुरादे: कथं वियुक्त: ? इत्यत आह — स्वयमिति । स्वयं य आत्मा मनश्चक्षुरादे: मनश्चक्षुरादि: मनश्चक्षुरादिकस्य प्रकाशकस्य मनश्चक्षुरादि: प्रकाशक:, प्रकाशकत्वगुणयोगात् ॥

மனம் முதலியதைக்காட்டிலும், கண் முதலியதைக் காட்டிலும் எவர் வேருனவரோ, அந்த நான் ஆத்மா என்று ஸம்பந்தம். மனம், கண் முதலானதை எடுத்துக்கொண்டதால், அதில் அடங்கியிருப்பதால் சரீரமும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாக அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இதனால் ஆத்மா சரீரத்திலிருந்தும் வேறுபட்டவரென்று அறியப்படுகிறது. அவ்விதமே குரு சொல்கிறார். ‘புத்தி, இந்திரியம், சரீரம் இவைகளைக் காட்டிலும் வேருனவரும், எங்குமிருப்பவரும், நாசமற்றவருமான

ஆத்மா ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் மனோவிருத்திகளில் வெவ்வேறு ஸ்வரூபமுள்ளவருகத் தோன்றுகிறார்' என்று.

மற்றதை பிரகாசப்படுத்துகிற மனம், கண் முதலியவைளுக்கு மேல் இந்த ஆத்மா எப்படி அவைகளை பிரகாசப்படுத்துகிறார்? மனம் முதலியதைக்காட்டிலும், கண் முதலியதைக்காட்டிலும் ஆத்மா எப்படி வேறுபட்டவர்? என்றால் அதற்குக் கூறுகிறார்- 'தான்' என்று. எந்த ஆத்மாதான் மனம், கண் முதலியவைகளுக்கும் மனம், கண் முதலியவைவாயாக இருக்கிறாரா! மனம் கண் முதலியவை மற்றதை பிரகாசப்படுத்துகிறது. ஆத்மா மனம், கண் முதலியவைகளை பிரகாசப்படுத்துகிறது (சிங்கத்திடம் உள்ள பராக்கரம் என்ற குணம் பையனிடமிருப்பதைப் பார்த்து 'பையன் சிங்கம்' என்று சொல்வதைப்போல்) மனம், கண் முதலியவைகளிலுள்ள பிரகாசப்படுத்தும் தன்மை என்ற குணம் ஆத்மாவில் இருப்பதைக்கண்டு ஆத்மாவை மனஸ்சக்ஷாராதி என்று கௌணமாகச் சொல்கிறார்.

(மனதால் நினைக்கிறோம், கண்ணால் பார்க்கிறோம். இவ்வாறு ஒவ்வொரு இந்திரியமும் ஒவ்வொரு விஷயத்தை அறிகிறது. ஆனால் கண், மனம் முதலானவைகளையும், அவைகளால் ஏற்படும் ஞானத்தையும் அறிவது ஆத்மசைதன்யம். கண்ணால் ரூபத்தை அறிபலாமேதவிற ரூபஞானத்தைக்கண்ணால் அறியமுடியாது. இதுபோலவே மற்ற இந்திரியங்களின் ஞானங்களும் இவைகளை அறிவது ஆத்மசைதன்யம். மேலும் கண் முதலியவை ஜடமானதால் அவைகளுக்கு பிரகாசப்படுத்துகிற சக்தியே ஆத்மாவிலிருந்துதான் கிடைக்கிறது. கண்ணுக்குப் பார்க்கிற சக்தியைக் கொடுப்பதால் ஆத்மாவைக் கண்ணுக்குக் கண் என்கிறார். இது போல் அந்தந்த இந்திரியங்களுக்கு அதனதன் சக்தியைக் கொடுப்பதாலும் கௌணமாக ஆத்மாவைக்கு அந்தந்த இந்திரியங்களின் பெயரைக் கூறுகிறார். இந்த விஷயத்தை கேட்டுப் பிஷத்தில் காணலாம்.)

अयमर्थः — यथा बाह्यस्य घटादेः प्रकाशको मनश्चक्षुरादिः ततो व्यतिरिच्यते, तथा भान्तरस्यापि मनश्चक्षुरादेः प्रकाशकः आत्मा ततो व्यतिरिच्यत इति निश्चीयते । अत एव मनश्चक्षुरादीनाम् अनात्मत्वमिति सिद्धं ज्ञेयादन्यो ज्ञाता भवति । ननु आत्मनोऽपि ज्ञेयत्वात् अनात्मत्वं

प्रसज्यते इत्यत आह — मनश्चक्षुरादेरगम्यस्वरूपः प्रकाशस्वभावः । तथा च श्रुतिः — ‘यतो वाचो निर्वर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह इति ॥

இது கருத்து-எப்படி வெளியிலுள்ள குடம் முதலியதை பிரகாசப்படுத்துகிற மனம், கண் முதலியவை அந்த குடம் முதலியதைக்காட்டிலும் வேறுபடுகிறதோ, அப்படியே உள்ளே இருக்கிற மனம், கண் முதலியதை பிரகாசப்படுத்துகிற ஆத்மா அந்த மனம், கண் முதலியதைக்காட்டிலும் வேறுபடுகிறது என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது. மனம், கண் முதலியவை ஆத்மாவால் அறியப்படுவதாலேயே அவைகள் ஆத்மாவல்ல என்பது தீர்மானமாகிறது. அறிகிறவன் அறியப்படுகிறதைக் காட்டிலும் வேறுவன். ஆத்மாவும் அறியப்படுகிறபடியால் அதுவும் அநாத்மா என்று ஆகிவிடுமே என்றால் அதற்குச் சொல்கிறார்— மனம், கண் முதலியவைகளால் அறியமுடியாத ஸ்வரூபமுள்ளவர், பிரகாசஸ்வரூபர். அவ்விதமே ஒருதி— ‘வாக்குகள் மனதுடன்கூட எந்த ஆத்மாவை அடையாமல் (பிரகாசப்படுத்த முடியாமல்) திரும்பிவிடுகின்றனவோ’ என்று. (5)

ननु यद्यात्मा मनश्चक्षुरादेरगम्यः, कयं तर्हि अस्य सिद्धिः ? घटपटादयो हि मनश्चक्षुराद्यधीनसिद्धयो दृष्टाः । ततः आत्मनोऽपि तदधीनसिद्धिर्युक्ता । यदा तस्य तदधीना सिद्धिर्न भवति, तदा अस्य सिद्धिरेव न स्यात् शशविषाणवत् इत्यत आह —

(அ) ஆத்மா, மனம் கண் முதலியவற்றால் அறியப்படாதவனுல, அவனை அறிய வேறு பிரமாணமில்லாததால் அவன் இருப்பது எப்படி எரித்திக்கும்? மனம், கண் முதலியவைகளைக்கொண்டு தான் குடம், வஸ்திரம் முதலியவை இருப்பதாகத் தீர்மானிப்பதைக் கண்டிருக்கிறோம். அதனால் ஆத்மாவுக்கும் அதன் மூலத்தான் பிரஸித்தி ஏற்படுவது பொருந்தும். எப்பொழுது அந்த ஆத்மாவுக்கு மனம், கண் முதலியவை மூலம் பிரஸித்தி இல்லையோ அப்பொழுது முயல் கொம்புபோல் ஆத்மாவுக்கு எரித்தியே ஏற்படாது. (ஆத்மாவை அறிவிக்கிற பிரமாணமில்லாததால் ஆத்மா இல்லை என்றே ஆகிவிடும்) என்றால் அதற்குச் சொல்கிறார்—

य एको विभाति स्वतः शुद्धचेताः

प्रकाशस्वरूपोऽपि नानेव धीषु ।

शरावोदकस्यो यथा भानुरेकः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ६ ॥

ய ஏகோ விபாதி ஸ்வத: சுத்தசேதா:

பிரகாசஸ்வரூபோ:பி நானேவ தீஷு ।

சராவோதகஸ்தோ யதா பானுரேக:

ஸ நித்யோபலப்திஸ்வரூபோ:ஹமாத்மா ॥

ய: -எவர் शुद्धचेता: நிர்மலமான மனமுள்ளவராகவும்,
 प्रकाशस्वरूप: -பிரகாசஸ்வரூபராகவும் एको:பி ஒருவராகவு
 மிருந்தபோதிலும் शरावोदकस्य: - சருவங்களின் ஜலங்களி
 லுள்ள एक: -ஒருவனான भानु: யதா-ஸூரியன்போல धीषु-
 வெவ்வேறு புத்திகளில் नानेव-வெவ்வேறாக இருப்பவர்
 போல स्वत: -தானாகவே विभाति-நன்கு பிரகாசிக்கிறாரோ,
 स: -அந்த नित्योपलब्धिस्वरूप: -அழிவற்ற ஞானவடிவமான
 अहं-நான் आत्मा-ஆத்மா.

य इति स्वतःसिद्धतामाह । एकः अद्वितीयः विभाति विशेषेण प्रकाशते ,
 स्वतः स्वयमेव न परतः , शुद्धं निर्मलं चेतो मनो यस्य सः शुद्धचेताः ;
 शुद्धचित्तस्य हि आत्मा स्वयमेव स्फुरतीत्यर्थः । अत एव सत्त्वशुद्धयर्थं वेदेऽपि
 वेदानुवचनादयो विहिताः — ‘ तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन
 दानेन तपसाऽनाशकेन ’ इति । घटपटादयश्च जडत्वात् प्रकाशान्तरा-
 पेक्षत्वाच्च न प्रकाशन्त इति युक्तम् । आत्मा तु प्रकाशस्वरूपत्वात्
 प्रकाशान्तरानपेक्षः प्रकाशते सवितृवत् — यथा सविता स्वप्रकाशः प्रका-
 शान्तरं नापेक्षते, अथ च प्रकाशते, तद्वदात्मापीति भावः । एवमुत्पन्नास्मद्भानः
 अद्वयो जीवन्मुक्तः स्वयं प्रकाशरूपोऽपि परमार्थतः, नानाविधासु धीषु

उपाधिषु नानेव भाति यः, सोऽहमात्मेति संबन्धः । शरावोदकेषु उपाधिषु अवस्थितो भातुः आदित्यः प्रकाशस्वरूपोऽपि एक एव सन् नानेव भाति, तद्वदात्मापीति भावः ॥

யு: (எவர்) என்பதால் ஆத்மா பிரமாணங்களை அபேக்ஷி யாமல் தானே பிரஸித்தர் என்று கூறுகிறார். ஒருவர்-இரண்டாவது வஸ்துவற்றவர். நன்கு பிரகாசிக்கிறார் - தானாகவே, வேறொன் றுலல்ல. பரிசுத்தமான மனமுள்ளவர் நிர்மலமான மனமுள்ள வனுக்குத்தான் ஆத்மா தானாகவே விளங்குகிறது என்று பொருள். ஆகையால்தான் சித்த சுத்திக்காக வேதத்திலும் வேதாநு வசனம் முதலான தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. 'அந்த இந்த ஆத்மாவை தினமும் செய்யும் வேதாப்யாஸத்தாலும், யக்ஞத் தாலும், தானத்தாலும், ஆசையை விலக்கி கிடைத்ததில் திருப்தி அடைவது என்ற தவத்தாலும் பிராம்மணர்கள் அறிய விரும்பு கிறார்கள்'. (நித்ய கர்மானுஷ்டானத்தால் சித்த சுத்தி பெற்ற பின்தான் பிரஹ்மத்தை அறிவதில் தீவ்ர விரும்பம் ஏற்பட்டு சிரவணாதி உபாயங்களால் ஞானமடைகிறார்கள்).

குடம், வஸ்திரம் முதலியவைகள் ஜடமாயிருப்பதாலும் வேறு பிரகாசத்தை எதிர்பார்ப்பதாலும் தானே பிரகாசிக்கிறதில்லை என்பது சரிதான். ஆத்மாவோவெனில் பிரகாசஸ்வரூபமான தால் வேறு பிரகாசத்தை எதிர்பாராமல் ஸூரியன்போல் தானே பிரகாசிக்கிறது. எப்படி தானே பிரகாசிக்கிற ஸூரியன் வேறு பிரகாசத்தை எதிர்பார்க்கிறதில்லையோ ஆனாலும் பிரகாசிக் கிறானோ, அதுபோல் ஆத்மாவும் என்று கருத்து. இவ்விதம் ஆத்மஞானுபவம் அடைந்த ஜீவன்முத்தனாக, உண்மையில் தானே பிரகாசஸ்வரூபமாக இரண்டாவது வஸ்துவற்றவனாக, இருந்தாலும் வெவ்வேறு விதமான புத்திகளாகிற உபாதிகளில் வெவ்வேறு வஸ்துபோல் எவன் தோன்றுகிறானோ, அந்த நான் ஆத்மா என்று அன்வயம் சருவங்களிலுள்ள ஜலமாகிற உபாதி களில் இருக்கிற ஸூரியன் பிரகாசஸ்வரூபனாய் ஒருவனாகவே இருக்கிறபோதிலும் பல ஸூரியர்கள்போல் தோன்றுகிறான். அதுபோல் ஆத்மாவும் என்று கருத்து. (ஸ்வயம்பிரகாசான ஆத்மா உண்மையில் ஒருவனாக இருந்தாலும் பலவாக இருக்கும் உபாதிகளான புத்திகளில் பலவாகத் தோன்றுகிறான்).

ननु कथं जीवमुक्तः ? देहवांस्तावत् जीवमियुच्यते ; तस्य जीवतोऽपि यदि देहाभावो मुक्तिरभिप्रेयते, नासावुपपद्यते, विरोधात् । न हि जीवतो देहाभावः संभवति । अथ सत्यपि देहे भोगविच्छेदो मुक्तिरिति, तदपि न चतुरश्रम् । सकलभोगकारणेन्द्रियसंपत्तौ भोगविच्छेदस्य असंभावितत्वात् । मिथ्याज्ञाननिबन्धनो हि भोगः ; तस्य च सम्यग्ज्ञानेन निवृत्तत्वात् भोगविच्छेद इति चेत्, न, बाधितस्यापि मिथ्याज्ञानस्य द्विचन्द्रादिज्ञानवत् अनुवृत्त्यभ्युपगमात् । अन्यथा देहवानेव न स्यात् । अत एव विदुषां जनकादीनां राज्यादिकं श्रूयते । श्रुतिरपि देहवतो भोगविच्छेदं प्रतिषेधति - 'न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति' इति । तस्मादयुक्ता जीवमुक्तिरिति ॥

ஜீவன்முக்கதன் என்பது எப்படி? சரீரத்துடன் கூடியவன் அல்லவா ஜீவித்துக்கொண்டிருப்பதாக சொல்லப்படுகிறான். முக்தி என்பது சரீரமற்ற நிலை என்று அபிப்பிராயப்பட்டால் அது ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கிற அவனுக்குப் பொருந்தாது, ஒன்றுக் கொன்று விரோதமிருப்பதால். ஜீவித்திருப்பவனுக்கு தேஹமற்ற நிலை ஏற்பட முடியாதல்லவா! அல்லது சரீரமிருந்தபோதிலும் ஸுகதுக்கானுபவம் நீங்குவதுதான் முக்தியென்றால் அதுவும் சரியாகாது. போகத்திற்குக் காரணமான எல்லா இந்திரியங்களும் கூடியிருக்கும்போது போகம் நீங்குவது என்பது ஸம்பவிக்காது.

பொய்யறிவின் காரணமாக அல்லவா போகம் ஏற்படுகிறது! உண்மை அறிவினால் பொய்யறிவு நீங்கிவிட்டபடியால் போகமும் நீங்கி விடுகிறது என்றால், அல்ல, திமிரோடு முள்ளவனுக்கு சந்திரன் ஒருவன்தான் என்ற உண்மை அறிவு இருந்தபோதிலும் கண்ணுக்கு இரண்டு சந்திரர்கள் தெரிவதுபோல் உண்மை அறிவினால் பொய்யறிவு பாதிக்கப்பட்டபோதிலும் தொடர்ந்து இருப்பதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறபடியால். மித்யாஞானம் இல்லாவிட்டால் சரீரமே இருக்காது அதனால்தான் ஞானிகளான ஜநகர் முதலானவர்கள் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்ததாக கேள்விப்படுகிறோம் சுருதியும் சரீரமுள்ளவனுக்கு போகம் விலகுவதை மறுக்கிறது. 'சரீரத்துடன் கூடியிருப்பவனுக்கு ஸுகதுக்கங்களின் நாசம் கிடையாது' என்று. ஆகையால் ஜீவன்முக்தி என்பது யுத்திக்குப் பொருந்தாது.

இதற்கு பதில் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவித்திருப்பவனுக்குத் தான் உண்மையறிவு உண்டாகிறதே தவிர இறந்தவனுக்கு உண்டாகிறதில்லை. ஞானத்தின் ஸாதனமான உட்புலனின் அடக்கம், வெளிப் புலன்களின் அடக்கம் முதலியவைகளும் சிரவணம், மனனம் முதலியவைகளும் இறந்தவனுக்கு ஸம்பவிக்காது அதனால்தான் ஞானிகளான யாக்ஞவல்க்யர் முதலானவர்கள் ஸன்யாஸாச்சரமத்தை ஸ்வீகரித்துக் கொண்டதாக கேள்விப்படுகிறோம். இறந்தவனுக்கு ஸந்யாஸம் ஏற்பட முடியாது. அப்படி ஏற்பட்டதாகக் கேள்விப்படவுமில்லை. ஆகையால் ஜீவித்திருப்பவனுக்குத்தான் தத்வஞானம் உண்டாகிறது என்பது தீர்மானம். ஆதம்ஞானத்தால்தான் முக்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஜீவன்முக்தி எரித்தமாகிறது. 'எவன் ஒருவன் அந்த மிக உயர்ந்த பிரஹ்மத்தை அறிகிறானோ அவன் பிரஹ்மமாகவே ஆகிறான்' 'பிரஹ்மத்தை அறிந்தவன் மேலான பிரஹ்மத்தையடைகிறான்' இது முதலான சுருதிகள் இதற்கு பிரமாணம்.

ननु ज्ञानस्य मोक्षफलकत्वे श्रुतिषु सहकार्यन्तरं प्रतीयते इति चेत्, न, ज्ञानमालस्य श्रवणात् — ‘भिद्यते हृदयप्रस्थिः’ इति; ‘नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय’ इति सहकार्यन्तरप्रतिषेधाच्च । ननु श्रुतिरेव मरण-सहकारिणो ज्ञानान्मोक्षं दर्शयति ‘तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये अथ संपत्स्ये’ इति; न, पूर्वोत्पन्नस्य ज्ञानस्य चिरप्रवृत्तत्वात्, मरणकाले तस्य संनिधापयितुमशक्तेः । तत्कालमेवोत्पन्नात् ज्ञानान्तरान्मुक्तिरिति चेत्, न, ‘यदेव भगवान्वेद तदेव मे ब्रूहि’ इति, ‘आचार्यवान्पुरुषो वेद’ इत्यादि-

श्रुतिपर्यालोचनया प्रथमज्ञानादेव मुक्तेः श्रूयमाणत्वात् । एतेन वचनान्तर-
मनुगृहीतं भवति — ‘जीवन्नेव हि विद्वान् हर्षामर्षाभ्यां विमुच्यते’ इति । न
च ‘न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोपहतिरस्ति’ इति श्रुत्यन्तरविरोधो
वाच्यः, श्रुत्यन्तरस्य सामान्यविषयत्वात्, अत्र ‘विद्वान्’ इति विशेष-
निर्देशात् ॥

ஞானம் மோக்ஷ பலனைக் கொடுப்பதில் அதற்குக் கூட துணை
செய்யும் வேறொன்றுமிருப்பதாக சுருதிகளில் தெரிகிறதே எனில்,
இல்லை. ‘அந்த ஆத்மா அறியப்பட்டபொழுது மன தி லு ள் ள
மு டி ச் ச க ள் அறுந்துவிடுகின்றன’ என்ற சுருதியில் ஞானம்
ஒன்று மட்டும்தான் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாக அறியப்
படுகிறது. ‘மோக்ஷமடைவதற்கு (ஞானம் தவிர) வேறுவழி
இல்லை’ என்ற சுருதி கூடத் துணைசெய்யும் வேறொன்று இருப்பதை
மறுக்கிறது.

‘எப்பொழுது தேஹத்திலிருந்து விடுபடுகிறோ, அதுவரை
அவனுக்கு தாமதம். பிறகு பிரம்மத்துடன் ஒன்றுகிவிடுகிறான்’
என்ற சுருதி மரணத்தைக் கூடத் துணையாகக் கொண்ட
ஞானத்தால் மோக்ஷம் ஏற்படுவதைக் காட்டுகிறதே எனில்,
அல்ல, முதலில் உண்டான ஞானம் வெகுகாலத்திற்கு முன்
ஏற்பட்டுவிட்டபடியால் அதை மரணகாலத்தில் சமீபத்தில்
கொண்டுவாழுடியாது. அந்த மரணகாலத்தில் உண்டான வேறு
ஞானத்தால்தான் முக்தி ஏற்படுகிறது என்றால், அது சரியல்ல.
‘பூஜ்யரான தாங்கள் எதை அறிகிறீர்களோ, அதையே எனக்குச்
சொல்லவேணும்’ ‘ஆசார்யனோடு கூடிய மனிதன் அறிகிறான்’.
இது முதலான சுருதிகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால் முதலில்
ஏற்பட்ட ஞானத்தால்தான் முக்தி கிடைப்பதாகத் தெரிகிறது.
இகனால் வேறொரு வசனமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது.
‘ஞானி உயிருடனிருக்கும்பொழுதே இன்ப தன்பங்களிலிருந்து
விடுபடுகிறான்’ என்று. ‘சரீரத்துடன் கூடியிருப்பவனுக்கு
இன்ப துன்பங்கள் விலகுவது இல்லை’ என்ற வேறு
சுருதியோடு விரோதம் வருமே என்று சொல்லவேண்டாம். இந்த
சுருதியில் ‘வித்வான் என்று சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிற
படியால் அந்த சுருதி பொதுவாக மனிதரைப்பற்றிக் கூறுகிறது
(ஞானிக்கு இன்ப துன்பங்களில்லை என்று ஞானியைக்
குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருப்பதால் ‘சரீரமுள்ளவனுக்கு இன்ப

துன்பங்கள் விலகாது' என்று பொதுவாகச் சொன்னது அக்ஞானியைப் பற்றியது என்று தீர்மானிக்கவேண்டும்).

‘तस्य तावदेव चिरम्’ इति श्रुतिस्त्यक्ता स्यादिति चेत्, न, व्यवस्थया उपपत्तेः । तथा हि — मुक्तिः खलु स्वाभाविकी सर्वेषाम्, न सा ज्ञानेन जन्यते । किं तर्हि? अविद्यातिमिरतिरोहिताया मुक्तेः तिमिरमात्रं निराक्रियते । तच्च प्रथमज्ञानेनैव निराकृतम् । तथापि अविद्याकार्यस्य देहस्य अविनाशात् पुनः पुनः महान्धकारवदुत्सारितमपि तिरस्करोति । तस्य तिरस्कारप्रतिभासस्य देहविच्छेदाद्विच्छेदो भवति । एवं च सति प्राचीनमेव अविद्यातिमिरोत्सारणं ज्ञानमात्रनिबन्धनमवतिष्ठते; यथा — सूर्योदयेन महातिमिरोत्सारणे कृतेऽपि छात्रादिकृतस्य तिमिराभासस्य छात्रादिविगमे विगमः । ततश्च प्राचीनमेव महातिमिरोत्सारणं सूर्योदय-मात्रनिबन्धनमवतिष्ठत इति । तस्मात् न ज्ञानान्तरान्मुक्तिः, अपि तु पूर्वोत्पन्न-ज्ञानादेव मुक्तिरिति सिद्धम् ॥

ஞானம் வந்தவுடனேயே முக்தி ஏற்படுமானால் ‘அவனுக்கு சரீரத்திலிருந்து விடுபடும் வரை தாமதம், பிறகு முக்தியடை கிருன்’ என்று சரீரம் போனபிறகு முக்தி ஏற்படுவதாகக் கூறும் சுருதியைக் கைவிட்டதாக ஆகுமே எனில், அல்ல, வியவஸ்தை யினால் இந்த சுருதியின் அர்த்தம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகும். அதாவது முக்தி என்பது எல்லோருக்கும் இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளது. அது ஞானத்தால், புதிதாக உண்டுபண்ணப் படுகிறதில்லை. அப்படியானால் என்ன? (ஞானத்தின் பலன் என்ன?) அக்ஞானம் எனலும் இருளால் முக்தி மறைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அக்ஞான இருள்மட்டும் ஞானத்தால் விலக்கப் படுகிறது. அதவும் முதலில் வந்த ஞானத்தாலேயே விலக்கப் பட்டுவிட்டது. ஆனாலும் அவித்யையினால் உண்டான சரீரம் நாசமடையாததால், பெரிய இருள் போல விலக்கப்பட்ட போதிலும் திரும்பத் திரும்ப மறைப்பதுபோல தோன்றுகிறது. இதனால் பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது. தேஹம் நாசமடைந்தவுடன் மறைப்பதான தோற்றமும் நீங்கிவிடுகிறது. இப்படி இருக்கும் பொழுது முன்னால் ஞானத்தால் மட்டும் ஏற்பட்ட அக்ஞான

இருளின் நீக்கம் அப்படியே இருக்கிறது. எப்படி ஸூரிய உதயத்தால் பெரிய இருள் நீக்கப்பட்டபோதிலும் நடு நடுவில் குடையை விரித்ததால் ஏற்படும் இருளின் தோற்றம் குடையை முடியவுடன் நீங்கிவிடுகிறது ஆகவே ஸூரிய உதயத்தால் மட்டும் முன்னால் ஏற்பட்ட பெரிய இருளின் நீக்கம் அப்படியே இருக்கிறதோ அதுபோல ஆகையால் முதலில் ஏற்பட்ட ஞானத்தால்தான் முத்தியே தவிர வேறு ஞானத்தால் முத்தி என்பது இல்லை.

ननु यदि पारमार्थिकम् अद्वैतं, मिथ्याज्ञानविजृम्भितेश्च प्रपञ्च इति श्रुत्यर्थः अवधारितः, तत्कथं सत्यपि बाधके प्रपञ्चानुवृत्तिः ? न हि सत्येव शुक्तिकाज्ञाने रजतादिप्रपञ्चः अनुवर्तते; उच्यते — 'नेति नेति न ह्येतस्मादिति नेत्यन्यत्परमस्ति', 'नेह नानास्ति किंचन' इत्यादिवाक्यसहितात् तत्त्वमस्यादिवाक्यात् प्रपञ्चविलयद्वारेण असंदिग्धमबाधितं च अद्वैतज्ञानं तावदुत्पद्यते । न च तत् प्रपञ्चप्रत्ययेन बाध्यत इति युक्तम्, तत्प्रविलये नैव उत्पत्तेः ॥

அத்வைதமே உண்மையானது. பிரபஞ்சம் பொய்யறிவால் ஏற்பட்டது என்று சுருதியின் அர்த்தம் தீர்மானிக்கப்படுமேயானால் பாதகம் (பொய்யறிவை நீக்குகிற அத்வைத ஞானம்) இருக்கும் பொழுது பிரபஞ்சம் எப்படி தொடர்ந்து இருக்கும்? இது கிளிஞ்சல் என்ற உண்மையறிவு ஏற்பட்டிருக்கும்போது பொய்யான வெள்ளி முதலிய வஸ்து தொடர்ந்து இருக்காது அல்லவா! எனில் பதில் சொல்லப்படுகிறது. 'இதுவல்ல இதுவல்ல (உலகில் எதுவுமே பிரஹ்மமல்ல) இதுவெல்லாம் பிரஹ்மமல்ல என்ற முறையைத் தவிர, பிரஹ்மத்தைக்குறிப்பிட வேறு முறையில்கூ' 'இந்த பிரஹ்மத்தில் சிறிதும் வேற்றுமை இல்லை' இது முதலான வாக்கியங்களோடு கூடிய 'நீ அந்த பிரஹ்மமாக இருக்கிறாய்' முதலான வாக்கியத்தினால் பிரபஞ்சத்தின் மறைவு முலமாக ஸந்தேஹமில்லாதததும் பாதம் (மறுப்பு) இல்லாததுமான அத்வைத ஞானம் உண்டாகிறது. பிரபஞ்ச நாசத்துடனேயே அத்வைத ஞானம் உண்டாவதால் பிரபஞ்சத் தோற்றத்தால் அத்வைத ஞானம் பாதிக்கப் படுவதில்லை.

यत्पुनरुक्तं कथं प्रपञ्चप्रत्ययानुवृत्तिरिति, अत्रोच्यते — द्विविधं हि बाधकं भवति; यथा — सत्येव मिथ्याज्ञानहेतुभूते पितादौ, जाप्रत्येव पीतः शङ्खः इति ज्ञाने निमित्तान्तरात् नायं पीत इति; मिथ्याज्ञानकारणापगमे वा; यथा — मन्दालोकप्रभवस्य शुक्तिकारजतज्ञानस्य महत्यालोके नेदं रजतमिति ज्ञानम् । तद्वदिहापि पीतः शङ्ख इति ज्ञानबाधकवत् सत्येव मिथ्याज्ञानहेतुभूते शरीरे प्रपञ्चप्रत्ययस्य बाधकमद्वैतज्ञानमुत्पद्यते । अत एव स्वकास्याद्धाधितमपि प्रपञ्चज्ञानं पीतशङ्खज्ञानवत् पुनः पुनः जायत इति ।

ஞானம் வந்தபின் பிரபஞ்சத் தோற்றம் எப்படித் தொடர்ந்து வரும் என்று கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லப்படுகிறது. 1 பாதகம் இரண்டு விதமாக உள்ளது. பெரிய அறிவுக்கு காரணமான பித்தம் இருக்கும்பொழுதே, 'சங்கு மஞ்சள்' என்ற அறிவு இருக்கும்பொழுதே வேறு காரணத்தால் 'இது மஞ்சளல்ல' என்ற பாதக ஞானம் உண்டாகிறது. இது ஒரு விதம். மற்றொரு விதம் பெரிய அறிவுக்கு காரணம் விலகிய பின் பாதகஞானம் உண்டாவது. வெளிச்சக் குறைவால் கிளிஞ்சல் வெள்ளியாகத் தோன்றுவதால் இது வெள்ளி என்ற மித்யாஞானம் உண்டாகிறது. நல்ல வெளிச்சம் வந்ததும் இது வெள்ளி அல்ல என்ற பாதகஞானம் உண்டாகிறது. இந்த இரண்டு விதங்களில் முதலில் சொன்னதுபோல் அதாவது சங்கு

1 ஸோபாதிகபிரமம் என்றும் நிருபாதிகபிரமம் என்றும் பிரமம் இரண்டு விதம் கயிற்றில பாம்பு தோன்றுவது நிருபாதிக பிரமம். வெளிச்சக் குறைவு பாம்பு தோன்றுவதற்கு காரணம் நல்ல வெளிச்சம் வந்து இது கயிறு என்ற பாதகஞானம் ஏற்பட்ட பின் வெளிச்சக்குறைவு இல்லாததால் பாம்பு என்ற மித்யா ஞானம் தொடர்ந்து இருப்பதில்லை. சங்கு மஞ்சளாகத் தோன்றுவது ஸோபாதிகபிரமம். சங்கு மஞ்சளாகத் தோன்றுவதற்கு பித்தம் காரணம் முன் அனுபவத்தால் சங்கு வெளுப்பு என்ற பாதகஞானம் ஏற்பட்ட போதிலும் மித்யா ஞானத்திற்கு காரணமான உபாதியான பித்தம் இருக்கும் வரை சங்கு மஞ்சள் என்ற மித்யா ஞானம் இருக்கும். இதுபோல பாதகமான அத்வைத ஞானம் ஏற்பட்டபோதிலும் மித்யா ஞானத்திற்குக் காரணமான உபாதியான சரீரிருக்கும்வரை பிரபஞ்ச ஞானமிருக்கும்.

மஞ்சள் என்ற ஞானம் இருக்கும்பொழுதே சங்கு மஞ்சளல்ல என்ற பாதகஞானம் ஏற்படுவதுபோல் பொய் அறிவுக்குக் காரணமான சரீரமிருக்கும் பொழுது பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்கு பாதகமான அத்வைத ஞானம் உண்டாகிறது. ஆகையால் தான் அத்வைத ஞானத்தால் பிரபஞ்ச ஞானம் பாதிக்கப்பட்ட பேரதிலும் பிரபஞ்ச ஞானத்திற்குக் காரணமான சரீரமிருப்பதால் சங்கு மஞ்சள் என்ற ஞானம்போல் பிரபஞ்ச ஞானம் அடிக்கடி உண்டாகிறது.

ननु देहस्यापि प्रपञ्चान्तर्गतत्वात् उच्छित्तिरेव प्रसज्येत इति चेत् ; न , प्रारब्धकर्मवशात् अनुवृत्तेः । कर्मणश्च कुलालचक्रभ्रमणवत्संस्कारादनुवृत्तिरिति सिद्धा जावन्मुक्तिरिति । कर्मसंस्कारक्षयाच्च देहपाते सति सर्वस्यैव प्रपञ्चप्रत्ययस्यापि प्रविलयः । कर्मन्तराणां च ज्ञानेन क्षपितत्वात् देहान्तरानुत्पत्तिरिति परमुक्तिः ॥

சரீரமும் பிரபஞ்சத்தில் அடங்கியுள்ளபடியால் அத்வைத ஞானத்தால் பிரபஞ்சம் நாசமடையும்பொழுது சரீரத்திற்கும் நாசம்தானே ஏற்படுமென்றால், அல்ல, பிராரப்தகர்மாதீனமாக சரீரம் தொடர்ந்து இருக்கும். குயவனுடைய சக்கரம் சுற்றுவது போல் ஸம்ஸ்காரத்தால் கர்மா தொடர்ந்து வருகிறது. அதனால் ஜீவன்முத்தி எரித்தமாகிறது. கர்மாவின் ஸம்ஸ்காரம் அழிந்ததும் சரீரம் விழுந்துவிடுகிறது. அப்பொழுது பிரபஞ்சத் தோற்றம் எல்லாம் நாசமடைகிறது. பிராரப்தம் தவிர மற்ற ஸஞ்சித கர்மாக்கள் ஞானத்தால் அழிந்துவிட்டதால்¹ மீதி கர்மா இல்லாததால் வேறு தேஹம் உண்டாவதில்லை அப்பொழுது அவனுக்கு பரம முத்தி ஏற்படுகிறது.

एवं च सति ज्ञानमात्रान्मुक्तिरिति प्रतिपादनादेव कर्मणो मुक्तिहेतुत्वमपास्तं वेदितव्यम् । तथा हि — न तावत्केवात्मकर्मणो मुक्तिश्रवणम् । नापि तत एव ज्ञानसहितात् , अश्रुतेरेव । ननु 'तं विद्याकर्मणी समन्वारमेते पूर्वप्रज्ञा च' इति विद्याकर्मणोः सहभावः श्रूयते ; सत्यम् , संसारविषयं

1 பிரற்றமஞானம் வந்தபின் சரீரத்தில் நான் என்ற எண்ணமில்லாததால் பின்னால் சரீரத்தில் செய்யப்படும் ஆகாமி கர்மாக்கள் அவனிடம் ஒட்டுவதில்லை.

तच्छ्रवणं, न मुक्तिविषयम् इति । 'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति' इत्यादि-
चोदनाप्राप्तानां नित्यनैमित्तिककर्मणां ज्ञानस्य च अर्थात्समुच्चय इति चेत् ; न,
विनियोजकप्रमाणाभावात् । 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन
दानेन तपमानाशकेन' इत्यत्र तृतीयाश्रुतिः विनियोजिका इति चेत् ; न,
विविदिषासंख्यात् कर्मणां ज्ञानार्थत्वप्रतीतिः मोक्षार्थत्वं नावगम्यते इति ।

இவ்வாறு ஞானம் ஒன்றினால் மட்டுமே முக்தி என்று
விளக்கிக்காட்டியதாலேயே முக்திக்குக் கர்மா காரணம் என்று
சொல்வதை நிராகரிக்கப்பட்டதாக அறியவேண்டும்.
கர்மவினால் மட்டும் முக்தி என்பதும், ஞானத்துடன் கூடிய
கர்மவினால் முக்தி என்பதும், சுருதிகளில் கேள்விப்பட்டதில்லை.
'அறிவும், செயலும் முன் அனுபவவாஸனையும் அவனைத்
தொடருகின்றன' என்று ஞானமும், கர்மாவும் சேர்ந்திருப்பது
சுருதியில் கேட்கப்படுகிறதே என்றால், உண்மைதான். ஆனால்
அது ஸம்ஸாரநிலையைப் பற்றியதே தவிர முக்திநிலையைப்
பற்றியது அல்ல. (அக்ஞானிகள் சரீரத்திலிருந்து கிளம்பிச்
செல்லுமீபோது செயல், அறிவு, வாஸனைகள் அவனுடன்
கூடச்செல்கின்றன என்பது இந்த சுருதியின் பொருள்.)

உயிர் உள்ள வரை அக்னிஹோத்ரம் செய்யவேண்டும்'
என்பது முதலான வேத விதிகளால் சரீரம் உள்ளவரை நித்ய
நைமித்திக கர்மாக்கள் செய்யவேண்டியதாக வந்துள்ளது.
கர்மாக்களைச் செய்கிறவன் மோக்ஷத்திற்காக ஞானத்தையும்
ஸம்பாதிக்கிறான். ஆகவே கர்மாவுக்கும், ஞானத்திற்கும்
சேர்க்கை தனாகவே கிடைக்கிறது என்றால், அல்ல, கர்மாவை
மோக்ஷத்தில் 'விநியோகப்படுத்துவதற்கு' (மோக்ஷத்திற்கு
ஸாதனமாகக் கூறுவதற்கு) பிரமாணமில்லாததால். 'அந்த
இந்த ஆத்மாவை தினமும் வேதாப்பராஸத்தாலும், யக்ஞக்
தாலும், தானத்தாலும் ஆசையை விலக்கி கிடைத்ததில் திருப்தி
அடைவது என்ற தவத்தாலும் அறியவிரும்புகிறார்கள்' என்ற
சுருதியில் மூன்றாவது விபக்தியானது கர்மாவை மோக்ஷத்திற்கு
ஸாதனமாக விநியோகிக்கிறது என்றால், அல்ல, இந்த சுருதியில்
விவிதிஷையுடன் (ஞானேச்சையுடன்) கர்மாககருக்கு
ஸம்பந்தம் கூறுவதால் கர்மாக்களுக்கு ஞானம் பலன் என்று
தெரிகிறதே தவிர மோக்ஷம் பலன் என்பது தெரியவில்லை.

किं च, न हि ज्ञानम् अज्ञाननिवृत्तौ उपकारकमपेक्षते, उत्पन्नादेव तस्मात् अज्ञाननिवृत्तेरवश्यम्भावात् । तथा च श्रुतिः — ‘तमेव विदित्वाति-
मृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय’ इति । अपि च यदि कर्मफलं मोक्षो
भवेत्, तदा अनित्यत्वं प्रसज्येत घटादिवत्त्वर्गादिवच्चेति । अमुमेवायं श्रुति-
रप्याह — ‘तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः
क्षीयते’ इति । ‘अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव’ इति सूत्रकारेण परम्परया
कर्मणां मुक्तिहेतुत्वमभिहितं प्रयाजादिवत् । अतः ज्ञानार्थत्वेन कर्मणा-
मुपयोगोऽस्त्येव । ज्ञानोत्पत्तेस्तु परं कर्मणामुपयोगाभावेऽपि लोकसंप्रहार्थ-
मनुष्ठानं कर्तव्यमेवेति सर्वं समञ्जसम् ॥

மேலும் ஞானம் உண்டானவுடனேயே அதனால் கட்டாயம் அக்ஞானம் நீங்கி விடுகிறபடியால் ஞானம் அக்ஞானத்தை நீக்குவதற்கு வேறு உதவியை எதிர்பார்க்கிறதில்லை. அவ்வாறே சுருதி கூறுகிறது. ‘அந்த ஆத்மாவை அறிந்ததுமே மிருத்யுவைத் தாண்டி விடுகிறான் (முத்தியடைகிறான்). மோக்ஷமடைவதற்கு (ஞானத்தைத் தவிர) வேறு வழி (ஸாதனம்) இல்லை’ என்று மேலும் மோக்ஷம் கர்மாவினால் உண்டான பலனாக இருக்குமே ஆனால், குடம் முதலியதுபோலும், ஸ்வர்கம் முதலியதுபோலும் மோக்ஷம் அறித்யமாக (முடிவுள்ளதாக) ஆகிவிடும். இதே விஷயத்தை சுருதியும் சொல்கிறது. எப்படி இவ்வுலகில் பயிர்ந்த தொழிலால் அடையப்பட்ட தான்யம் நாசமடைகிறதோ அப்படியே மேலுலகிலும் புண்ய கர்மாவினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க ஸுகமும் நாசமடைகிறது என்று அக்னிஹோத்ரம் முதலியவை அந்த ஞானத்தின் பலனான மோக்ஷத்திற்காகவே என்று பிரம்ஹ ஸூத்ரகாரரான வியாஸாசார்யாளால் பிரயாஜம் முதலியவை தர்சபூர்ண மாஸேஷ்டி மூலமாக ஸ்வர்கத்திற்கு ஸாதனமாவதுபோல், கர்மாக்கள் பரப்பரையாக (ஞானம் மூலமாக) முக்திக்குக் காரணமாகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஞானம் என்ற பலனைக் கொடுப்பதால் கர்மாக்களுக்கு உபயோகம் கட்டாயம் உண்டு. ஞானம் ஏற்பட்ட பின் கர்மாக்களுக்கு உபயோகமில்லாவிட்டாலும் லோகஸங்கிரஹத்திற்காக அதாவது ஜனங்களைக் கெட்டவழியில் போகாமல்

தடுத்த நல்ல வழியில் போகும்படி செய்வதற்காக ஞானியும் கர்மானுஷ்டானம் செய்ய வேண்டியதுதான் என்று எல்லாம் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது. (6)

ननु कथम् एक एव आत्मा युगपत् अनेकां बुद्धिम् अधितिष्ठति? न ह्येक एव अश्वसादी युगपदेकानश्चानधितिष्ठन्नुपलभ्यते । क्रमेण त्वधिष्ठानं युक्तम् । तच्चेह नास्ति ; युगपदेव सर्वबुद्धीनां स्वव्यापारे प्रवृत्तिदर्शनात् । अनधिष्ठितानां च प्रवृत्त्यसंभवाच्च । अतः नैक आत्मा इत्यत आह —

(அ) ஆத்மா ஒன்றுதான். உபாதிகளான புத்திகள் அநேகம் பல உபாதிகளால்தான் ஆத்மா பலவாகத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் ஆத்மா ஸ்வரூபம் ஒன்றுதான் என்று கூறப்பட்டது. இவ்வாறு ஆத்மா ஒருவராகவே இருப்பாரானால் ஒரே ஆத்மா ஒரேசமயத்தில் அநேக புத்திகளை எப்படி நியமனம் செய்கிறார்? ஒரே குதிரைப்பாகன் ஒரேசமயத்தில் பல குதிரைகளை அடக்கி ஆள்வதாகக் காணப்படவில்லையே! வரிசையாக நியமனம் செய்வதுதான் பொருத்தமானது. அது இங்கு இல்லை. ஒரே சமயத்தில் எல்லா புத்திகளும் தன் தன் காரியத்தில் ஈடுபடுவதைக் காண்கிறோம். ஆத்மாவால் ஏவப்படாமல் புத்திகள் தன் தன் காரியங்களில் ஈடுபடமுடியாது. ஆகையால் ஆத்மா ஒன்று அல்ல அநேகம்தான் என்று கேட்க பதில் கூறுகிறார்.

यथाऽनेकचक्षुःप्रकाशो रविर्न

क्रमेण प्रकाशिकरोति प्रकाश्यम् ।

अनेका धियो यस्तथैकप्रबोधः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ७ ॥

யதானேக சக்ஷு: ப்ரகாசோ ரவிர் ந

க்ரமேண ப்ரகாசிகரோதி ப்ரகாச்யம் ।

அநேகா தியோ யஸ்ததைக ப்ரபோத:

ஸ நித்யோபலப்தி ஸ்வரூபோ஽ஹமாத்மா ॥

யதா-எப்படி அனேகச்சக்ஷு:ப்ரகாச:-அநேகம் கண்களுக்கு பிரகாசத்தைக்கொடுக்கிற ரவி:-சூரியன் ப்ரகாசம்-பிரகாசப் படுத்த வேண்டியதை க்ரமேண-வரிசையாக ந ப்ரகாசிகரோதி-

பிரகாசப்படுத்துகிறதில்லையோ, तथा-அப்படியே
 एकप्रबोध:-ஒரே சைதன்ய பிரகாசமாக இருக்கிற य:-எவர்
 अनेका:-அநேகமாக இருக்கிற धियः புத்திகளை (வரிசையாக
 பிரகாசப்படுத்துகிறதில்லையோ, ஒரேசமயத்தில்
 பிரகாசப்படுத்துகிறதோ) स:-அந்த निर्योपलब्धिस्वरूप:-
 அழிவற்ற ஞானஸ்வரூபமான अहं-நான் आत्मा-ஆத்மா.

(நாம் கண்ணால் வஸ்துக்களைப் பார்க்கும் பொழுது
 கண்ணுக்கு அநுக்ரஹம் செய்பவர் ஸூர்யதேவதை. இது
 மட்டுமல்ல. தனது வெளிச்சத்தால் வஸ்துக்களை நம்முடிக்
 கொடுக்கிறார். இங்கு வரிசையாக ஒவ்வொரு பிராணிக்கும்
 அநுக்ரஹம் செய்வதில்லை தேவதா ரூபத்தில் எல்லோருடைய
 கண்களிலுமிருந்துகொண்டு, ஒரே காலத்தில் எல்லோருக்கும்
 அநுக்ரஹம் செய்கிறார். இதுபோலவே ஸூரியன் தன்
 வெளிச்சத்தால் ஒரே சமயத்தில் எல்லா வஸ்துக்களையும்
 காட்டிக்கொடுக்கிறார். வரிசையாக காட்டிக் கொடுப்பதில்லை.
 இதுபோலவே புத்திகள் தனித்தனியாக வெவ்வேறு இடங்களில்
 இருந்தபோதிலும் ஒரே சைதன்ய பிரகாசம் எங்குமிருப்பதால்
 ஒரே சமயத்தில் எல்லா புத்திகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது.
 குதிரைப்பாகனின் சரீரம் குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தில் மட்டும்
 இருப்பதால் பல இடங்களிலுள்ள அநேகம் குதிரைகளை ஒரே
 சமயத்தில் நியமனம் செய்யமுடியாது. வரிசையாகத்தான்
 செய்யவேண்டும்.)

यथा येन प्रकाशकत्वप्रकारेण रविः आदित्यः एक एव अनेकेषां
 चक्षुषां प्रकाशको युगपदेव अनेकानि चक्षूषि अधितिष्ठति, न च क्रमेण
 एकैकस्मै चक्षुषे प्रकाश्यं प्रकाशीकरोति, तथा तेनैव प्रकारेण एकश्चासौ
 प्रबोधश्च एकप्रबोधः सः अधिष्ठाना अनेका धियो बुद्धीः युगपदधिधिष्ठति,
 न क्रमेणैकैकस्यै धियै प्रकाश्यं प्रकाशीकरोति यः सोऽहमात्मेति संवधः ॥

எப்படி பிரகாசப்படுத்துகிற முறையில் அநேகம் கண்களுக்கு
 பிரகாசத்தைத் தருகிற சூரியன் தான் ஒருவனாகவே இருந்து
 கொண்டு ஒரே சமயத்தில் அநேகம் கண்களுக்கு அநுக்ரஹம்
 செய்கிறாரோ, பிரகாசப்படுத்த வேண்டிய பொருளை வரிசையாக
 ஒவ்வொரு கண்ணுக்கும் பிரகாசப்படுத்துகிறதில்லையோ,

அப்படியே அதே முறையில் ஒரே சைதன்ய ஸ்வரூபமான எவர் அதிஷ்டாதாவாக இருந்துகொண்டு ஒரே சமயத்தில் அநேக புத்திகளை நியமனம் செய்கிறாரோ, பிரகாசப்படுத்த வேண்டிய பொருளை வரிசையாக ஒவ்வொரு புத்திகளும் பிரகாசப்படுத்துகிறதில்லையோ, அந்த நான் ஆத்மா என்று சேர்க்கை. 7

नन्वस्तु तर्हि रविरेव बुद्धीनां प्रेरकः अधिष्ठाता, किमात्माभ्युपगमेन ?
तथा च श्रुतिः — 'धियो यो नः प्रचोदयात्' इति, अत आह —

(அ) அப்படியானால் கண்ணுக்கு அதிஷ்டாதாவான ஸூரியனே புத்திகளுக்கும் பிரேரகனாக அதிஷ்டாதாவாக இருக்கட்டுமே! ஸூரியனாலேயே எல்லா காரியங்களும் நடக்கும் பொழுது ஆத்மாவைத் தனியாக ஒப்புக்கொள்வதால் என்ன பயன்! 'எவர் நம்முடைய புத்திகளை ஏவுகிறாரோ' என்ற சுருதியும் சூரியனையே புத்தி பிரேரகனாகச் சொல்கிறது என்ற ஆக்ஷேபத்திற்கு பதில் கூறுகிறார்—

विवस्वत्प्रमातं यथा रूपमक्षं

प्रगृह्णाति नाभातमेवं विवस्वान् ।

यदाभात आभासयत्यक्षमेकः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ८ ॥

விவஸ்வத்ப்ரபாதம் யதா ரூபமக்ஷம்

ப்ரக்ருஹ்ணாதி நாபாத மேவம் விவஸ்வான்!

யதாபாத ஆபாலயத்யக்ஷமேக:

ஸ நித்யோபலப்திஸ்வரூபோ஽ஹமாத்மா ||

யதா-எப்படி அக்ஷ-கண்ணானது விவஸ்வத்ப்ரமா-சூரியனால் பிரகாசிக்கப்பட்ட ரூப-ரூபத்தைப் ப்ரகூஹ்ணாதி-நன்றாக அறிகிறதோ அபாத-சூரியனால் பிரகாசிக்கப்பட்டாத ரூபத்தை ந-அறிகிறதில்லையோ, एवं-இவ்வாறு एकः-ஒருவனான விவஸ்வான்-சூரியனும் யதாபாத:-எவரால் பிரகாசிக்கப்பட்டு அக்ஷ-கண்ணான அபாஸயதி-பிரகாசிக்கும் படி செய்கிறாரோ सः-அந்த நित्योपलब्धिस्वरूप:-அழிவற்ற சைதன்ய வடிவமான अहं-நான் आत्मा-ஆத்மா

विवस्वता सूर्येण प्रभातं प्रकाशितं रूपं यथा येन प्रकारेण अक्षं चक्षुः प्रगृह्णाति प्रकर्षेण जानाति, नाभातं न अप्रकाशितम्, अन्धकारे घटाद्यनुपलम्भात्, एवं विवस्वानपि एकः तथा तेनैव प्रकारेण यदाभातः येनाधिष्ठितः सन् आभासयति अधितिष्ठति अक्षं, यथा विवस्वान् अधिष्ठाता, तथा विवस्वतोऽप्यधिष्ठाता यः, सोऽहमात्मेति संबन्धः । स चाहं बुद्धोनामधिष्ठाता । श्रुत्या तु चक्षुरधिष्ठातृत्वमभिप्रेत्य विवस्वतो बुद्धिप्रेरकत्वमभिहितम्; यस्माद्विवस्वदधिष्ठितं चक्षुः बुद्धिवृत्तिमुत्पादयति । अधिष्ठातुरात्मनो वा स्वरूपमभिप्रेत्योक्तः; तथा च 'सूर्य आत्मा जगतस्तथुषश्च' इति । नन्वपि तर्हि प्रकाशान्तरेणैव अधिष्ठातव्यम्, न, तस्य स्वप्रकाशत्वात् । 'नान्यदतोऽस्ति द्रष्टृ' इति च श्रुत्या तदितरप्रतिषेधात् ॥

சூரியனால் பிரகாசிக்கப்பட்ட ரூபத்தை எப்படி-எந்த பிரகாரமாக கண் நன்றாக அறிகிறதோ, இருட்டில் குடம முதலியது தெரியாததால், சூரியனால் பிரகாசிக்கப்பட்டாத ரூபத்தைக் கண் அறிகிறதிலகையோ, இவ்விதம்-அதே பிரகாரமாக ஒருவனான சூரியனும் எந்த சைதன்யவதனால் பிரகாசிக்கப்பட்டு கண்ணை பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ, எப்படி கண்ணுக்கு சூரியன் அதிஷ்டாதாவாக இருக்கிறதோ, அப்படி சூரியனுக்கும் அதிஷ்டாதாவாக எவர் இருக்கிறாரோ அந்த நான் ஆதமா என்று சேர்க்கை, அந்த நான், புத்தவிருத்திகளுக்கு அதிஷ்டாதா. சூரியன் கண்ணுக்கு அதிஷ்டாதாவாக இருப்பதை மனதில் கொண்டு அவனை புத்திக்கு பரேரகனாக சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில் சூரியனால் பிரகாசிக்கப்பட்ட கண் தான் மனதில் ரூபரூபத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அல்லது 'ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுமுள்ள பிராணிகளுக்கு சூரியன் ஆதமா' என்ற சுருதியால் அதிஷ்டாதாவான ஆதமாவின் ஸ்வரூபத்தை மனதில் கொண்டு அவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியானால் ஆதமாவும் வேறொரு பிரகாசத்தின் உதவியைக் கொண்டுதானே சூரியனை பிரகாசப்படுத்தவேண்டும் என்றால், அல்ல, ஆதமா தானே பிரகாசிப்பதால். 'பார்க்கிறவன் இவனைத் தவிர வேறு இல்லை' என்று சுருதியில் அவனைக் காட்டிலும் வேறு ஒருவனிருப்பதை மறுத்து இருக்கிறது. (8)

(கண்ணுக்கு பார்க்கும் சக்தி நன்றாக இருந்தபோதிலும், இருளில் சூரிய வெளிச்சமில்லாதபொழுது கண்ணால் ஒன்றையும் பார்க்க முடிகிறதில்லை. வெளிச்சத்தில்தான் பார்க்கமுடிகிறது. சூரியன் தன் வெளிச்சத்தை பொருள்களில் செலுத்தி காட்டிக் கொடுக்கிறான். இது மட்டுமல்ல; வெளிச்சமிருந்தாலும் கண்ணுக்குப் பார்க்கும் சக்தி இல்லாவிட்டால் ஒன்றையும் பார்க்கமுடியாது சூரியனின் அருளால்தான் கண்ணுக்கு பார்க்கும் சக்தி கிடைக்கிறது. ஆனால் இந்த சூரியனுக்கும் சொந்தமாக பிரகாசம் கிடையாது. ஆத்ம சைதன்ய பிரகாசத்தால்தான் சூரியன் பிரகாசிக்கிறான் ஆத்ம சக்தியைக் கொண்டுதான் பொருள்களை பிரகாசப்படுத்துகிறான். ஸூரியன் இருப்பதே ஆத்ம சைதன்ய சக்தியால்தான் தெரிகிறது. கண்களுக்கும் ஆத்ம சைதன்யத்தால்தான் பார்க்கும் சக்தி ஏற்படுகிறது. ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசமானதால் அது பிரகாசிக்க வேறொரு பிரகாசத்தின் உதவி தேவையில்லை. ஆகவே கண் முதலான இந்திரியங்களுக்கும் புத்திக்கும் அறியும் சக்தியைக் கொடுத்து அதனதன் காரியங்களில் அவைகளை ஏவுவது ஆத்ம சைதன்யம் தான்.)

8

यथा सूर्य एकोऽप्यनेकबलासु

स्थिरास्वप्यनन्त्रिविभाव्यस्वरूपः ।

बलासु प्रभिजासु धीवैवमेकः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ९ ॥

யதா ஸூர்ய ஏகோப்யநேகஸ் சலாஸு

ஸ்திராஸ்வப்யநந்வத் திபாவ்ய ஸ்வரூபஃ ।

சலாஸு ப்ரபிந்நாஸு தீஷ்வைவமேகஃ

ஸ நித்யோபலப்தி ஸ்வரூபோ஽ஹமாத்மா ॥

யதா-எப்படி சூர்ய:-சூ ரி ய ன் வலாஸு-அசைகின்றதும்
 स्थिरास्वपि-அசையாததுமான அஸு-ஜலங்களில் अनेकोऽपि-
 பலவாகத்தோன்றினாலும் (உண்மையில்) एकः-
 ஒருவனாகவும் अन्त्रविभाव्यस्वरूपः-அவைகளையனுசரித்துத்
 தோன்றும் ஸ்வரூபமற்றவனாகவும் (இருக்கிறானே) एवं-
 இதுபோல (எவர்) बलासु-சஞ்சலமானதும் प्रभिजासु-வெவ்
 வேறுகவும் உள்ள धीसु-புத்திகளில் (பலவாகத்தோன்றிய

போதிலும் உண்மையில்) एक:- ஒருவராகவும் (அவைகளை அனுசரித்த ஸ்வரூபமற்றவராகவும் இருக்கிறாரோ) स:- அந்த नित्योपलब्धிस्वरूप:- அழிவற்ற ஞானவடிவமான அஃ- நான் आत्मा-ஆத்மா.

किंच यथा येन प्रकारेण आदित्यः एकः अस्तु वारिषु चलासु स्थिरासु च अनेकोऽपि नानापि एकः सन् प्रतिभासते अनन्वविभाव्यस्वरूपः अनु पश्चात् अश्नति गच्छतीति अन्वक्, न अन्वक् अनन्वक् अननुगत इति यावत् । एवं अनन्वक्त्वेन विभाव्यं स्वरूपं यस्य स तथोक्तः । यद्वा बहुव्रीहिसमासं कृत्वा पश्चात् नञ्समासः । ततश्चायमर्थो भवति — न वारिषु रविरनुगतो भवति । किं तर्हि तथैव नभसि देदीप्यमानो भ्रान्त्या वारिषु दृश्यत इत्यर्थः । एवं एक आत्मा चलासु प्रभिन्नासु नानाभूतासु धीषु बुद्धिषु अनेकः सन् अनन्वविभाव्यस्वरूपो न बुद्धीरनुगतो भवति । किं तर्हि, पृथगेव देदीप्यते यः सोऽहमात्मैत्यर्थः ॥

எப்படி எந்தவிதமாக சூரியன் ஒருவன் அசைகின்றதும், அசையாததுமான ஜலங்களில் அநேகமாகத் தோன்றிய போதிலும் (உண்மையில் ஆகாசத்தில்) ஒருவனாகவும், அவைகளை அனுசரிக்காமல் விளங்கும் ஸ்வரூபமுள்ளவனாகவும் அல்லது அவைகளையனுசரித்துத் தோன்றும் ஸ்வரூபமற்றவனாகவும் விளங்குகிறானோ, சூரியன் ஜலத்தில் தோன்றிய போதிலும் அதையனுசரித்தவனாக இல்லை என்பது இதன் பொருள். பின் எப்படியெனில், அப்படியே ஆகாசத்தில் பிரகாசிக்கும் சூரியன் பிரமத்தால் ஜலத்தில் காணப்படுகிறான் என்று பொருள். இவ்விதம் ஒரே ஆத்மா சலிக்கின்றதும், பலவாக இருப்பதுமான புத்திகளில் அநேகமாகத் தோன்றிக்கொண்டும் புத்திகளையனுசரித்தவனாக இல்லை. பின் எப்படியெனில் வேறாகவே எவன் விளங்குகிறானோ, அந்த நான் ஆத்மா.

(உலகில் ஒருவன் ஆசையுள்ளவனாகவும், ஒருவன் கோபம் உள்ளவனாகவும் இவ்வாறு வெவ்வேறு ஸ்வபாவமுள்ளவனாகக் காணப்படுவதால் ஆத்மா வெவ்வேறு ஸ்வபாவமுள்ளவனாகக் ஒன்றாக இருக்க முடியாது என்ற கேள்விக்கு இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸுமாதானம் கூறுகிறார். பல பாத்திரங்களிலுள்ள ஜலங்களில்

ஸூரிய பிரதிபிம்பங்கள் பலவாறாகக் காணப்படுகின்றன. ஒரு பாத்திரத்திலுள்ள ஜலம் அசையுப்பொழுது அதில் தோன்றும் பிரதிபிம்பம் அசைகிறது. மற்றொரு பாத்திரத்திலுள்ள ஜலம் அசையாதபொழுது அதில் காணும் பிரதிபிம்பமும் அசைவதில்லை. இங்கு அநேகமாக இருப்பது, அசைவது முதலான தர்மங்கள் ஜலத்தைச் சேர்ந்தவை. ஜலத்தில் காணும் பிரதிபிம்பங்களிலும் இவை காணப்படுகின்றன. ஆனால் ஆகாசத்தில் காணப்படும் உண்மையான சூரியனிடம் இவைகளைக் காணமுடியாது. அவன் எப்பொழுதும் ஒருவனாகவும் ஒரேவிதமாகவும்தானிருக்கிறான். இஃதேபோல் புத்திகள்தான் பலவாக உள்ளன. காமம், கோபம் முதலான தர்மங்கள் புத்திகளைச் சேர்ந்தவை புத்திகளின் தர்மங்கள் ஆகாமலிடம் ஒட்டுவதில்லை ஆகமா எப்பொழுதும் ஒருவனாகவும் எவ்வித தர்மங்களும்ற்றவனாகவும் பிரகாசிக்கிறான். ஆகமா ஒன்று என்று சொல்வதில் எவ்வித விரோதமுமில்லை. முதலில் நஞ்ஸமாஸம் சொல்லி பிறகு பஹு வ்ரீஹிஸமாஸம் சொன்னால் புத்திகளையனுசரிக்காமல் விளங்கும் ஸ்வரூபமுள்ளவனென்றும். முதலில் பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் சொன்னால் புத்திகளையனுசரித்த ஸ்வரூபமற்றவன் என்றும் இரண்டு விதமாகவும் பொருள் கிடைக்கிறது.) (9)

घनच्छन्नदृष्टिर्घनच्छन्नमकं

यथा निष्प्रभं मन्यते चातिमूढः ।

तथा बद्धबद्धाति यो मूढदृष्टेः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ १० ॥

கநச்சந்நத்ருஷ்டிர் கநச்சந்நமர்கம்

யதா நிஷ்ப்ரபம் மந்யதே சாதீமூட:

ததா பத்தவத் பாதி யோ மூடத்ருஷ்டே:

ஸ நித்யோபலப்திஸ்வரூபோஹமாத்தமா ॥

घनच्छन्नदृष्टिः - மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட கண் பார்வையுடைய அதிமூட: - அதிமூட்டாளான ஒருவன் घनच्छन्न-மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட அக்-சூரியனை निष्प्रभं-பிரகாசமில்லாதவனாக यथा-எப்படி मन्यते-நினைக்கிறானோ, तथा-அப்படி मूढदृष्टेः-மோஹத்துடன் கூடிய அறிவு உள்ளவனுக்கு यः-எவர் बद्धवत्-கட்டுப்பட்டவர்போல் भाति-

தோன்றுகிறோ, ச:-அந்த நியோபலங்கியரூப:-அழிவற்ற
ஞான வடிவமான அஃ-நான் ஆத்மா-ஆத்மா

किञ्च, घनेन मेघेन छाया तिरोहिता दृष्टिः दर्शनं यस्य सः घनच्छन्नदृष्टिः
पुरुषः घनच्छन्नम् अर्कम् आदित्यं यथा येन घनच्छन्नत्वप्रकारेण मन्यते
जानाति निष्प्रभं प्रभारहितम् अप्रकाशस्वभावमिति यावत् । मूढो मन्यते
घनच्छन्नदृष्टित्वात् । प्रकाशस्वभावमपि रविम् अप्रकाशम् पश्यतीत्याह —
अतिमूढ इति । अतिमूर्खत्वात् स्वात्मनो दृष्टिविघातमगणयन् सूर्यमेव
अप्रकाशं मन्यते । पादपूरणे चकारः । तथा तेन प्रकारेण अविद्याच्छन्न-
दृष्टिः बुद्धिमात्मत्वेन गृहीत्वा तद्गतदुःखादिकम् आत्मन्यध्यारोप्य बद्ध इव
आभाति यः मूढदृष्टेः सोऽहमात्मेति संबन्धः ॥

மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட பார்வையை உடைய
முட்டாளான மனிதன், எப்படி மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட
சூரியனை, அதேவிதமாக, ஒளியில்லாத ஸ்வரூபமுள்ளவனாக
நினைக்கிறானோ, தன் பார்வை மேகத்தால் மறைக்கப்பட்டு
இருப்பதால். சூரியன் பிரகாசஸ்வரூபனாக இருந்தபோதிலும்
அவனை பிரகாசமில்லாதவனாக அறிகிறான் என்பதால் அவன் மிக
முட்டாளன் என்கிறார். மிக முட்டாளாக இருப்பதால், தன் பார்வை
மறைக்கப்பட்டிருப்பதை எண்ணாமல், ஸூரியனை ஒளியற்றவனாக
எண்ணுகிறான். 'சு' என்ற எழுத்துக்குப்பொருளில்லை. பாதத்தின்
நிறைவுக்காக ஏற்பட்டது. அப்படியே அதேவிதமாக
அவித்யையால் மறைக்கப்பட்ட அறிவை உடையவன் புத்தியை
ஆத்மா என்று எண்ணி, அதிலுள்ள துக்கம் முதலியவற்றை
ஆத்மாவில் ஏற்றி (பத்தனாக நினைக்கிறான்). முட திருஷ்டிக்கு
எவன் பத்தன்போல் தோன்றுகிறானோ அந்த நான் ஆத்மா.

(ஆத்மா ஞானஸ்வரூபனுதல் நமக்கு ஏன் தெரியவில்லை?
மேலும் உலகில் எல்லோரும் துன்பப்படுகிறார்களே! ஆத்மாவுக்கு
துன்பம் உண்டா? என்ற கேள்விக்கு சூரியனையே திருஷ்டாந்த
மாகக்காட்டி பதில் சொல்கிறார். மறைகாலத்தில் ஆகாசத்தில்
மேகம் சூழ்ந்திருக்கும்பொழுது வெளிச்சம் தெரியதில்லை. இதைக்
கண்டு சூரியனுக்கு ஒளிமங்கிவிட்டது என்றும், மேகம் சூரியனை
மறைத்து விட்டது என்றும் சொல்கிறான். விசாரித்துப் பார்த்தால்
இது தவறு என்பது தெரியும். பெரிய பொருள்தான் சிறிய

பொருளை மறைக்க முடியும். மிகப்பெரிய சூரியனை மிகச்சிறிய மேகம் எப்படி மறைக்க முடியும்? உண்மையில் மேகம் நம் கண்ணைத்தான் மறைக்கிறது நம் கண்ணுக்கு சூரியனைத் தெரிய வெட்டாமல் செய்கிறது மேகம். தன் கண் மறைக்கப் பட்டிருப்பதை கவனியாமல் சூரியனை மேகம் மறைத்து விட்டது என்று நினைப்பவன் முட்டாள். ஸூரியனுக்கு பிரகாசம் மங்கி விட்டது என்று நினைப்பவன் அதிமுட்டாள். ஸூரிய பிரகாசத்தால்தான் நாம் மேகத்தை பார்க்க முடிகிறது, ஸூரியனுக்கு ஒளியில்லாவிட்டால் நம் கண்ணுக்கு மேகம் தெரியாது. மேகம் தெரிவதைக்கொண்டே சூரிய பிரகாசம் இருப்பதை தீர்மானிக்கலாம்.

உள்ளே எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீபத்தைச் சுற்றி வர்ணக் கண்ணாடிக் கூண்டை வைத்து விட்டால், உள்ளே இருக்கும் தீபம் நம் கண்ணுக்கு தெரியாது. ஆனாலும் தீபத்தின் ஒளியால் தான் வர்ணக் கண்ணாடி நம்கண்ணுக்கு தெரிகிறது. இதுபோல் ஸ்வயம் பிரகாசமான ஆத்மா உள்ளே இருந்தும் புத்தி முதலியவைகளால் அது தெரிவதில்லை. இதைக்கொண்டு ஆத்மா இல்லையென்றே ஆத்மாவுக்கு பிரகாசமில்லைவென்றே சொல்வது முடத்தனமாகும். புத்தி முதலானவை ஜடமாதலால் அவைகளுக்கு சொந்தமாக பிரகாசம் கிடையாது. இத்தகைய புத்தி முதலானவைகளால் நாம் விஷயங்களை அறிவதாலேயே புத்திக்கு பிரகாசத்தை கொடுக்கிற ஸ்வயம்பிரகாச ஆத்மா இருக்கிறது என்பதைத் தீர்மானிக்கலாம். இந்நிலையில் புத்தியையே ஆத்மாவென்று எண்ணி அதிலுள்ள துக்கம் ஜட்யம் முதலியவைகளை ஆத்மாவில் ஏற்றி துன்பப்படுகிறான். உண்மையில் ஸச்சிதானந்தரூபமான ஆத்மாவுக்கு துக்கானுபவ ரூபமான பந்தம் கிடையாது. இந்த விபரீத ஞானத்திற்கு அக்ஞானம்தான் காரணம். சுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தால் அக்ஞானம் விலகி பொய்யாகத் தோன்றிய பந்தமும் விலகிவிடும்.

(10)

समस्तेषु वस्तुष्वनुस्यूतमेकं

समस्तानि वस्तूनि यं न स्पृशन्ति ।

विद्यद्वत्सदा शुद्धमच्छस्वरूपं

स नित्योपलब्धस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ११ ॥

ஸமஸ்தேஷு வஸ்துஷ்வநுஸ்யூத மேகம்
 ஸமஸ்தானி வஸ்துானி யம் ந ஸ்ப்ருசந்தி ।
 வியத்வத் ஸதா சுத்த மச்சஸ்வரூபம்
 ஸ நித்யோபலப்தி ஸ்வரூபோ஽ஹமாத்மா ॥

சமஸ்தேஷு வஸ்துஷு-எல்லா வஸ்துக்களிலும் அநுசூந்-
 தொடர்ந்து ஊடுருவியிருக்கிறதும் என்க-ஒன்றானதும்
 வியத்ய-ஆகாசம்போல் சதா-எப்பொழுதும் शुद्ध-சுத்த
 மானதும் அஞ்சுரூபம்-அழியாத ஸ்வரூபமாயிருக்கிறது
 மான ய-எதை சமஸ்தானி வஸ்து-எல்லா வஸ்துக்களும் ந
 ஸுசந்தி - தொடுகிறதில்லையோ, ச:-அந்த நிஷ்பலநி-
 வரூப:-அழிவற்ற ஞானவடிவமான அஃ-நான் ஆத்மா

किञ्च, समस्तेषु निरवशेषेषु प्रपञ्चात्मकेषु सदात्मना अनुस्यूतम् अनुगतं
 सर्वतो व्याप्तम् एकं हि नाना समस्तानि वस्तूनि प्रपञ्चात्मकानि यं सद्रूपं
 न सृशन्ति । कुतः ? वियद्वत् आकाशमिव सदा सर्वश शुद्धं निर्मलं
 रागादिदोषरहितम् अञ्छस्वरूपम् अमृतरूपं यत् परं ब्रह्म सोऽहमात्मेति
 संन्धः ॥

பாக்கியன்னியில் பிரபஞ்ச வடிவமான எல்லா வஸ்துகளிலும்
 ஸத்ரூபமாகத் தொடர்ந்து இருக்கிற, எங்கும் வியாபித்ததான,
 ஒன்றான எந்த ஸத்வஸ்துவை பலவாக இருக்கிற பிரபஞ்ச
 வடிவமான எல்லா வஸ்துக்களும் தொடுகிறதில்லையோ. எதனால்?
 ஆகாசம்போல் எப்பொழுதும் நிர்மலமாயும், ராகம் முதலான
 தோஷங்களில்லாததும் அழிவற்ற ஸ்வரூபமுமான எது
 பரபிரஹ்மமோ, அந்த நான் ஆத்மா.

(புத்தியுடன் சேர்ந்தே இருக்கும் ஆத்மாவில் புத்தியிலுள்ள
 துக்கம் முதலியவை எப்படி வராமலிருக்கும்? என்றால் ஆகாச
 திருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டி ஸமாதானம் கூறுகிறார். ஆகாசம்
 எங்கும் உள்ளது. அது இல்லாத இடமே இல்லை. ஆகாசத்தில்
 தான் எல்லா பதார்த்தங்களும் உள்ளன. ஆனாலும் ஆகாசம்
 மிகவும் சுத்தமானதாலும் அஸங்கமானதாலும் அதில் ஒரு
 பொருளும் ஒட்டுவதில்லை. ஆகாசம்போலவே ஆத்மாவும்
 எங்கும் உள்ளது. எல்லாப் பொருள்களிலும் ஆத்மா ஸத்ரூபமாக
 உள்ளது. உலகிலுள்ள பொருள்களை இருக்கிறது என்று

சொல்கிறோம் இருப்பது என்ற ஸத் ஆத்மஸ்வரூபம். ஆத்மாவும் ஆகாசம்போலவே சுததமானது, அஸங்கமானது. ஆகையால் ஆத்மா எங்குமிருந்தாலும், எந்தப்பொருளும் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை. புத்தியும் அதிலுள்ள ஸுகம், துக்கம் முதலியவைகளும் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை. ஆகையால் உண்மையில் ஆத்மாவுக்கு பந்தமில்லை. உள்ளேயுள்ள தீபத்தின் ஒளி வர்ணக் கண்ணாடிகளில் பட்டு வெளியே வர்ண ஒளி கண்ணுக்கு தெரிந்த போதிலும், கண்ணாடியிலுள்ள வர்ணம் உள்ளேயுள்ள தீப ஒளியுடன் சேருவதில்லை. இதுபோல் உள்ளேயுள்ள ஆத்ம பிரகாசத்தால் புத்தி முதலியவை பிரகாசித்தபோதிலும் அவைகளின் தர்மங்கள் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை.

ஆத்மா எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒரேமாதிரி விபாபித்திருந்த போதிலும் அந்தந்த வஸ்துக்களின் யோக்யதைக்குத் தக்கபடி ஆத்மாவிலுள்ள ஸத்-சித்- ஆநந்தராமசங்கள் அந்தந்த வஸ்துக்களில் தோன்றுகின்றன. ஜடப் பொருள்கள் எல்லா வற்றிலும் ஸத் என்ற அம்சம் மட்டும் தெரிகிறது. ஜீவர்களிடம் ஸத், சித் என்ற இரண்டு அம்சங்களும், சிஸ்யமயம் சிறிது ஆனந்தமும் தெரிகிறது. சுத்த சைதன்யத்தில் மூன்று அம்சங்களும் பிரகாசிக்கின்றன. இந்த வித்யாஸத்திற்கு வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவம் காரணமே தவிர ஆத்மா காரணமல்ல. அக்னியில் உள்ள உஷ்ணம் பிரகாசம் இரண்டும் தீபத்தில் உள்ளது. ஆனால் வெந்நீரில் அகனி ஸம்பந்தமிருந்தாலும் உஷ்ணம் மட்டும் இருக்கிறதே தவிர பிரகாசம் அதில் இல்லை) (11)

व्युत्पादितमर्थमुपसंहरति —

(அ) இதுவரை விளக்கிச் சொன்ன விஷயத்தை முடிக்கிறார்—

उपाधी यथा भेदता सन्मणीनां

तथा भेदता बुद्धिभेदेषु तेऽपि ।

यथा चञ्चलाणां जले चञ्चलत्वं

तथा चञ्चलत्वं तवापीह विणो ॥ १२ ॥

உபாதௌ யதா பேததா ஸன்மணீநாம்

ததா பேததா புத்தி பேதேஷு தே஽பி

யதா சந்த்ரகாணம் ஜலே சஞ்சலத்வம்
ததா சஞ்சலத்வம் தவாஹி ஹ விஷ்ணே ॥

உபாபு - உபாதி இருக்கும்பொழுது சந்மணீநா - நல்ல
ரத்னங்களுக்கு யதா-எப்படி மெதா-வேற்றுமை தோன்று
கிறதோ, ததா-அப்படியே புவிமேதேஷு-புத்திகளில்
வேற்றுமைகளிருக்கும்பொழுது தைஹி-உமக்கும் மெதா-
வேற்றுமை தோன்றுகிறது. யதா-எப்படி ஜலே-ஜலத்தில்
சந்த்ரகாணா - சந்திரபிரதிபிம்பங்களுக்கு சஞ்சலத்வ - அசைவு
தோன்றுகிறதோ, ததா-அப்படி விஷ்ணு-விபாபகமாக இருப்
பவரே, தவாஹி-உமக்கும் இஹ-இந்த புத்திகளிலுள்ள
சஞ்சலத்வ-சஞ்சலத்தன்மை தோன்றுகிறது.

உபாபு சதி உபாபிமேதஸ்வந்வே சதி யதா மெதா மெத எவ மெதா,
சுவர்த்தே, சந்மணீநா விஷ்ணுமணீநா ஸ்படிகாதிநா லோஹிதகூஷாதிமேதே
மெதா மெத: । ததா புவிமேதேஷு நானாபுவிஷு தே தவாபி நானாத்வே ஹே
விஷ்ணு பரமார்த்தஸ்து தவ மெதே நாஸ்யேவ புவிஷுபாபிக்ருதஸ்து வித்யத இயத்ய: ।
யதா சந்த்ரகாணா சந்த்ரா எவ சந்த்ரகா: சுவர்த்தே கபலய: , நிர்மலிதானா ஜலே
பிரதிவிநிவ்விதஸ்வரூபேண ட்ஷ்யமானானா ஜலஸ்ய சஞ்சலத்வாத் சஞ்சலத்வம் ஔபாபிக் , ந
பாரமார்த்திகம் , ததா புவிநா சஞ்சலத்வாத் தவாபி சஞ்சலத்வமஔபாபிக் , ந
பாரமார்த்திகமியத்ய: । இஹ புவிஷு ஹே விஷ்ணு வ்யாபநஸிக ॥

இதி ஸ்ரீமத்பரமஹ்ஸபரிவாஜகாசாரியஸ்ய ஸ்ரீமஹிந்த்ரமஹாபூஜ்யபாதிஷ்யஸ்ய

ஸ்ரீமஞ்ஞகரமஹத: குதீ

ஹஸ்தாமலகீயபாஷ்யம் சம்பூர்ணம் ॥

உபாதி இருக்கும்பொழுது, அதாவது வெவ்வேறான உபாதி
களின் சேர்க்கை இருக்கும்பொழுது ஸ்படிகம் முதலான சுத்த
மான மணிகளுக்கு சிவப்பு, கருப்பு முதலான வேற்றுமையால்
வேற்றுமை தோன்றுகிறதோ, அதுபோல விபாபகமாக
இருப்பவரே! புத்திகள் பலவாக இருக்கும்பொழுது உமக்கும்
பேதம் தோன்றுகிறது. புத்தி என்ற உபாதிகளால் உம்மிடம்

பேதம் தோன்றுகிறதே தவிர உண்மையில் உமக்கு பேதமில்லை. எப்படி நிர்மலமான ஜலத்தில் பிரதிபிம்ப ரூபத்தில் காணப்படுகிற சந்திரர்களுக்கு ஜலத்தின் அசைவினால் உபாதி மூலமாக அசைவு தோன்றுகிறதோ, உண்மையில் இல்லையோ, அப்படியே புத்திகள் சஞ்சலமாக இருப்பதால் அந்த உபாதிகள் மூலம் உமக்கும் சஞ்சலத்தன்மை தோன்றுகிறது உண்மையாக இல்லை.

ஆத்மா புத்திகளின் வேற்றுமையால் வெவ்வேறு விதமாக எப்படி இருக்க முடியும்? மேலும் புத்தியும் ஆத்மாவும் வெவ்வேறுபடுந்தால் புத்தியைச் சேர்ந்த ஸுகம் துக்கம் முதலியவை ஆத்மாவில் எப்படித் தோன்றும்? என்ற கேள்விகளுக்கு இரண்டு திருஷ்டாந்தங்களால் பதில் சொல்கிறார். சிவப்பான செம்பருத்திப் பூவின் சமீபத்தில் உள்ள ஸ்படிகமணி சிவப்பாகத் தோன்றுகிறது. நீலநிற மலரின் சமீபத்திலுள்ள ஸ்படிகமணி நீலமாகத் தோன்றுகிறது. இங்கு வெளுப்பான ஸ்படிகமணி வெவ்வேறு விதமான உபாதிகளால் வெவ்வேறு விதமாகக் காணப்படுகிறது. மேலும் மலரும் ஸ்படிகமணியும் வெவ்வேறாக இருந்தாலும் மலர்களிலுள்ள நிறங்கள் ஸ்படிகமணியில் தெரிகிறது. இதுபோல் பலவிதமான புத்திகளாகிற உபாதிகளிலுள்ள தர்மங்கள் ஆத்மாவில் தோன்றுகின்றன. இதனால் ஆத்மா பலவிதமாகத் தோன்றுகிறது. மலர்களில் உள்ள நிறங்கள் உண்மையில் ஸ்படிகத்தில் ஒட்டாமல் அது எப்பொழுதும் வெண்மையாகவே இருக்கிறதோ. இதுபோல் புத்தியிலுள்ள தர்மங்கள் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை. அது எப்பொழுதும் சுத்தமாகவே இருக்கிறது. காற்றினால் ஜலம் அசைந்து அதிலுள்ள பிரதிபிம்பம் அசைவதாகத் தோன்றினாலும் பிம்பமான சந்திரன் அசைவதில்லை.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசார்யார் நீ யார் என்று கேட்ட பொழுது ஹஸ்தாமலகாசார்யார் இந்த 12 சுலோகங்களைச் சொன்னார். இதில் 11 சுலோகங்களில் நான் நித்ய ஞானஸ்வரூபியான ஆத்மா என்று தன்னைப்பற்றிச் சொன்னவர் கடைசி சுலோகத்தில் ஹே விஷ்ணுவே! என்று ஸம்போதனம் செய்து தங்களுக்கும் வேற்றுமை, சஞ்சலம் எல்லாம் உபாதியால் ஏற்பட்டவை என்று குருவையும் வியாபகமான ஆத்மஸ்வரூபமாகக் கூறுகிறார். ஆகவே ஈஸ்வரன், குரு, நான் என்று மூன்று விதமாகத் தோன்றுவது ஒரே வஸ்துவான பிரஹ்ம சைதன்யம்

தான். இதுமட்டுமல்ல, ஆசார்யன், சிஷ்யன், பிதா, புத்திரன்
 புருஷன், ஸ்திரீ, யஜமானன், வேலைக்காரன், முதலான
 வேற்றுமையும் தேஹம் முதலான உபாதிகளினால்தான்.
 அவர்கள் செய்யும் எல்லாக்காரியங்களும் தேஹத்தைச்
 சேர்ந்தவைதான். ஆகையால் தாங்கள் வேறு, நான் வேறு
 அல்ல. தாங்களும் நித்யஞானஸ்வரூப ஆத்மாதான். நம்
 இருவருக்கும் உபாதிகள் மூலம் வேற்றுமை தோன்றியபோதிலும்
 ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இல்லை. நான் தாங்கள்தான், தாங்களும்
 நான்தான். எல்லாருமே வேற்றுமையற்ற பரிபூர்ண பிரம்ம
 சைதன்யம்தான் என்ற பரம எதித்தாந்தத்தைக் கூறி முடிக்கிறார்.

॥ श्रीः ॥

॥ दशश्लोकी ॥

श्लोकानुक्रमणिका

श्लोकसंख्या	पङ्क्ति	श्लोकसंख्या	पङ्क्ति
अपि व्यापकत्वात्	12	न माता पिता वा	5
न चैकं तदन्यद् द्वितीयं	14	न वर्णा न वर्णाश्रमाचारधर्मा	4
न चोर्ध्वं न चाधो	7	न शास्ता न शास्त्रं	10
न जाग्रन्न मे स्वप्नको	11	न शुक्लं न कृष्णं	8
न भूमिर्न तोयं	2	न सांख्यं न शैवं	7

॥ शतश्लोकी ॥

श्लोकानुक्रमणिका

श्लोकसंख्या	पङ्क्ति	श्लोकसंख्या	पङ्क्ति
अ		आदौ मध्ये तथाऽन्ते	175
अन्तः सर्वौषधीनां	107	आनन्दान् यश्च सर्वान्	127
अन्नं देवातिथिभ्यो	43	आश्लिष्यात्मानमात्मा	124
अल्पानल्पप्रपञ्च	125	आसीत्पूर्वं सुबन्धुः	60
आ		इ	
आत्माऽकम्पः सुखात्मा	130	इन्द्रेन्द्राण्योः प्रकाशं	117
आत्मानात्मप्रतीतिः	8	ए	
आत्माभ्योवेस्तरङ्गो	25	एकस्तन्नास्त्यसङ्गः	56
आत्मा सच्चित्सुखात्मा	10	एकाक्यासीत्स पूर्वं	62

अक्षरम्	पङ्क्ति	अक्षरम्	पङ्क्ति
एको निष्कम्प आत्मा	60	तुच्छत्वान्नासदासीत्	48
एको भानुस्तदस्थः	96	द	
ओ		दानं ब्रह्मार्पणं यत्	40
ओतः प्रोतश्च तन्तु	91	दृश्यं यद्रूपमेतत्	163
क		दृश्यन्ते दारुनार्यो	100
कश्चित्कालं स्थितः कौ	169	दृष्टः साक्षादिदानीं	115
कश्चित्कीटः कथञ्चित्	14	दृष्टान्तो नैव दृष्टः	2
कामो बुद्धाबुदेति	37	देहव्रीपुत्रमित्रा	12
किं ज्योतिस्ते वदस्वा	167	न	
क्षीयन्ते चास्य कर्माण्यपि	173	नायाति प्रत्यगात्मा	57
क्षीरान्तर्गद्गदाज्यं	89	नासीत्पूर्वं न पश्चात्	63
च		नैवेद्यं ज्ञानगर्भं	28
चत्वारोऽस्याः कपर्दाः	54	नोऽकस्मादार्द्रमेघः	75
ज		नो देहो नेन्द्रियाणि	161
जाग्रत्यामन्तरात्मा	121	प	
जातं मय्येव सर्वं	177	पक्षावभ्यस्य पक्षी	123
जीवन्तं जाग्रतीह	63	पश्यन्त्याराममस्य	71
जीवन्मुक्तिर्मुमुक्षोः	78	पिण्डीभूतं यदन्त	88
जीवात्मब्रह्ममेदं	171	पूर्णात्मानात्ममेदात्	99
त		प्राक् पश्चादस्ति कुम्भात्	111
तज्ज्ञाः पश्यन्ति बुद्ध्या	95	प्रागासीद्भावरूपं	51
तत्सत्यं यत् त्रिकाले	103	प्राणेनाम्भांसि भूयः	155
तद्ब्रह्मैवाहमस्मी	160	प्रापश्यद्विश्चमात्मे	82
तिष्ठन् गेहे गृहेशो	33	प्रायोऽकामोऽस्तकामो	86

अथर्वश्रुति

पक्षः

अथर्वश्रुति

पक्षः

व

बन्धो जन्मात्ययात्मा

50

भ

भीत्या रोदित्यनेन

136

मुञ्जानः स्वप्नराज्यं

65

भूतेष्वात्मानमात्म

109

म

मध्यप्राणं सुषुप्तौ

73

मातङ्गव्याघ्रदस्यु

139

मायाध्यासाश्रयेण

143

य

यं भान्तं चिद्धनैकं

158

यः कश्चित्सौख्यहेतोः

31

यः प्रैत्यात्मानभिज्ञः

151

यः सत्वाकारवृत्तौ

84

यत्किंचिद्वात्यसत्यं

104

यत्किंचिन्नामरूपात्मकं

76

यत्प्रीत्या प्रीतिपात्रं

20

यत्राकाशावकाशः

106

यत्नानन्दाश्च मोदाः

129

यद्वत्पीयूषरश्मौ

97

यद्वत् श्रीखण्डवृक्ष

6

यद्वत्सौख्यं रतान्ते

132

यस्माद्यावत्सुखं स्यात्

22

र

यावान्पिण्डो गुडस्य

112

यो यो दृग्गोचरोऽर्थो

140

ल

रक्षन् प्राणः कुलायं

139

रज्ज्वज्ञानाद्भुजङ्गः

165

रूपं रूपं प्रतीदं

94

व

लोके भोजः स एवा

44

व

वाद्यानादानुभूतिः

114

विश्वं नेति प्रमाणात्

172

वृक्षच्छेदे कुठारः

147

वैराजव्यष्टिरूपं

26

व्यापारं देहसंस्थः

156

श

शक्या निर्मोक्तः स्वात्

35

श्रान्तं खान्तं च बाह्य

133

श्रेयः प्रेयश्च लोके

23

स

सन्धौ जाग्रत्सुषुप्त्यो

137

सर्वानुन्मूल्य कामान्

80

सर्वे नन्दन्ति जीवा

119

सूर्याद्यैरर्थमानं

153

स्मृत्या लोकेषु वर्णा

149

கேவரம்	பக்கம்	கேவரம்	பக்கம்
स्वं बालं रोदमानं	19	स्वाम्नीसंगसौख्या	69
स्वभावस्थानुभूतं	66	स्वीकुर्वन् व्याघ्रवेषं	16
स्वप्ने भोगः सुखादे	135	हेतुः कर्मैव लोके	145
स्वप्ने मन्त्रोपदेशः	72		
स्वाज्ञानज्ञानहेतू	46		

॥ श्रीः ॥

॥ हस्तामलकीयम् ॥

॥ श्लोकानुक्रमणिका ॥

கேவரம்	பக்கம்
उपाधौ यथा मेदता सन्मर्णानां	... 47
निमित्तं मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तौ	... 3
घनच्छन्नदृष्टिर्घनच्छन्नमर्कं	... 43
मनश्चक्षुरादेर्वियुक्तः स्वयं यो	... 22
मुखाभासको दर्पणे दृश्यमानो	... 16
य एको विभाति स्वतः शुद्धचेताः	... 26
यथा दर्पणाभाव आभासहानौ	... 20
यथाऽनेकचक्षुःप्रकाशो रविर्न	... 37
यथा सूर्य एकोऽप्यनेकश्चलासु	... 41
यमग्न्युष्णावन्नित्यबोधस्वरूपं	... 7
विवस्वत्प्रभातं यथा रूपमक्षं	... 39
समस्तेषु वस्तुष्वनुस्यूतमेकं	... 45

சுதசுலோகீ

பக்தம் வரி

பிழை

திருத்தம்

1 10

100

1000

2 27 சேர்ந்து

சேர்ந்து

„ 32 நிரூபம:

நிரூபம:

3 4 என்ன

என்ற

3 14 நிரூபம:

நிரூபம:

3 18 ஸ்த்தான-குருவிக்கு

ஸ்த்தான குருவிற்கு

3 24 யிருத்தது

யிருந்தது

3 28 உத்தமான

உத்தமமான

3 32 திருஷ்டானந்தம்

திருஷ்டாந்தம்

3 38 யைத் வேறு

யைத் தவிற வேறு

4 15 போதும்மென்று

போதுமென்று

4 18 நிவருத்தி

நிவிருத்தி

6 16 वशात्

वशात:

7 16 பரும

பரும

7 16 ஸ்தூல

ஸ்தூல

7 26 கும்?

குமா?

8 7 என்னும்

என்னும்

10 12

(4)

„ 22 मेवो

मेवो

„ 28 रद्दी

रद्दी

„ 31 बाह्यो:

बाह्यो

12 29 मित्रा

मित्रा

„ „ हेत

हेतु

„ 80 ममी

ममी

14 10 துவக்கி

துலக்கி

„ 24 விசாரணை

விசாரணை

„ 34 कीटः पङ्क

कीटः कथंविद् पङ्क

பக்கம் வரி

பிழை

திருத்தம்

- 15 4 அமித:
 16 21
 „ 28 யித்ய்
 „ 29 ஸ்யஹ்
 20 9 ர்
 „ 26 ஜ்
 22 19 சவகால
 23 18 மறியத
 „ 25 தச்சா
 „ 27 த்விவ்
 24 8 ஷத்விதாநா
 „ 17 ததோ
 „ 18 மநுஷ்யமேத:
 „ 19 ஹயோ
 25 3 தத்வ
 „ 5 மையே
 „ 13 நாவிதோ
 „ 14 || 2 ||
 „ 26 றும் (பா
 27 28 ஷெத்ரி
 28 21 கர்ந்
 „ 27 கர்ந்
 „ 31 து:க
 29 1 த் வி
 31 6 வைரா
 33 10 குஹ்ஸோ
 „ 13 வஹ்ஸி
 „ 26 விவித

கத்ய்வித-சிரமப்பட்டு அமித:

(7)

மித்ய்

ஸ்யஹ்

ர

ஜ

சர்வகாலே

மறியாத

தச்ச

த்விவ்

ஷத்விதாநா

ததோ:

மநுஷ்யமேத:

ஹயோ

தத்வ

மையே

நாவிதோ

|| 2 ||

றும் ஹவ்யந் (பா

ஷெத்ரி

கர்ந்

கர்ந்

து:க

தவி

வைரா

குஹ்ஸோ

வஹ்ஸி

விவித

பக்கம் வரி

பிழை

88	12	காரணம் தத்
89	8	பதார்த்தி
40	7	கல்பாஷ
„	14	வா
„	27	தீத்வா
„	28	நுமி:
„	30	ஆகும்
41	29	மதர்ணம்
48	30	மித்ருய
44	15	பாவி
„	17	வந்
„	19	பாவி
45	17	விரும்பவேண்டும்
„	29	விள்ள
49	19	என்றால்
„	20	என்றால்
56	4	ஆசிரிய
87	33	சஹை
59	22	சேர்த்து
60	2	வாஸ்யா
„	9	„
„	19	கஹிசி - வ
„	30	நிஷ்கம்
62	3	தாவந்
63	18	என்றால்
67	23	மித்ருகி
69	31	யுதி:
70	31	இழுந்து
75	14	வெராய
79	12	தாரண

திருத்தம்

காரணம்	ஸ்யாத் ஆகும் தத்
பதார்த்தத்தி	
கல்மாஷ	
வா	
தீத்வா	
ஐஹ இங்கு நுமி:	
ஸ்யாத்-ஆகும்	
மதர்ணம்	
மித்ருய	
பாபி	
வந்	
பாபி	
விரும்புவான்	
விள்ள	
என்றால்	
என்றால்	
ஆசிரிய	
சஹை	
சேர்ந்து	
வாஸ்யாத்	
„	
கஹிசி	
நிஷ்கம்	
தாவந்	
என்றால்	
மிருக்கி	
யுதி	
இழுத்து	
வெராய	
தாரண	

பக்கம் வரி	பிழை
79 18	வித்வான்
81 2	மாந்திர
„ 6	„
„ 22	யுத
„ 30	அத
82 2	த்தரம்
„ 11	நாத்யோ
„ 15	மாந்திர
83 25	மத்ப்ரண்
84 21	உயி
„ 30	„
87 7	பார்ய
90 21	ஶாஶு
92 15	அவ்யகத்தென்ற
93 17	பிராயாமி:
94 4	ரிமல
96 19	ஸ்ததஸ்த:
„ 28	ததஸ்த:
97 1	ஸ்வபாவ:
101 31	ஸஹஸ்தானி
103 11	நனவோ
107 27	ததததவா
108 28	ஸக
109 5	மூத்யோ ச
113 8	குபமரக
„ 21	ஹேந்ய
„ 22	ஶாதஸ்ய
114 1	ததததயா
„ 16	பாதி

திருத்தம்
வித்வான்
மரந்திர
„
முத
அத
ந்தரம்
நாத்யோ
மரந்திர
மத்ப்ரண்
உயி
„
பர்ய
ஶாஶு
அவ்யகத்தென்ற
மாயாமி:
விமல
ஸ்ததஸ்த:
ததஸ்த:
ஸ்வபாவ
ஸஹஸ்தானி
நனவோ
ததததவா
ஸக
மூத்யோ: ச
குடகுபமரக
ஹேந்ய
ஶாதஸ்ய
ததததயா
பாதி

பக்கம் வரி

பிழை

திருத்தம்

115 22 विज्ञानः स्याणुरका
 ,, 28 मिदमस
 116 2 रुणं
 ,, 21 இந்திரன்
 117 7 மண்ணியில்
 118 7 तं म
 121 4 तत्रैतत्सुतैः
 ,, 24 विद्रा
 122 16 णुष्णुपति
 ,, 21 ஸர்வோத்தமம்
 123 3 कल्पैर्वि
 124 7 பிரமாத்
 ,, 28 सभ
 125 14 मोक्षम्
 127 16 तस्या
 128 31 போதித்து
 ,, 33 அதிலிருந்து
 132 25 अन्त
 ,, 29 தூக்கத்தில்
 138 15 दित्वा
 139 12 स्थान्
 140 26 हतुः
 ,, 28 निमग्नं
 142 12 तदांस्त
 147 7 हतु
 ,, 17 कामा
 153 26 ञ्च, आत्मा
 ,, ,, ருபயில்லாத
 156 26 भोजस्य

विज्ञानस्याणुरेको
 मिदमस
 रुपं
 இந்தன்
 மண்ணியில்
 तं न
 तद्यत्रैतत्सुतः
 निद्रां
 णुष्णுபதி
 ஸர்வோத்தமம்
 कल्पैर्वि
 பரமாத்
 सभ
 मोक्षम्
 तस्या
 பேதித்து
 அதிலிருந்து
 अन्ते
 தூக்கத்தில்
 दित्वा
 स्थान्
 हतुः
 निमग्नं
 तदांस्त
 हतु
 कामa
 ञ्च, आत्मा
 रुपयில்லாத
 भोजस्य

பக்கம் வரி

பிழை

திருத்தம்

158	1	नेया
„	18	य
159	15	परातिन
160	23	अम
161	10	अव्वपाति
164	27	ஸாஹி
167	9	ज्योतिः
168	6	(ஜ்யோதிஸ் எது?)
169	24	नैव
„	28	केचित्
171	27	மாயையையும்
172	25	கவன
174	23	வாதனம்
175	9	पघः
„	14	त्ययेन
„	15	तन्यं
176	6	இகி
„	12	अथितः
177	8	प्रयन्ति
„	„	अभिचिशन्ति

नेमा
यं
பராதீன
अम
அவ்வுபாதி
ஸாஹி
ज्योतिः
கி-எது (ஜ்யோதிஸ்)
नैव
केचित्
மாயையும்
கவள
பாதனம்
मघः
त्यमेनं
तन्यं
கிகி
अमितः
प्रयन्ति
अभिसंविशन्ति

தச்சுலோகி

பக்கம் வரி

பிழை

திருத்தம்

2 6 பிரஸித்த
,, 30 மனசும்
3 7 அந்த
4 18 ஹ் மம யா
,, 19 ஆத்தா
5 6 யும் வில
,, 9 னாமசி
,, 14 லௌகீக
,, 16 ,,
,, 17 வைதீக
,, 23 மாதா ந பிதா
,, 25 தி ஶு
,, 28 இல்லை யக்கு
6 11 தில்
,, 12 அதீனன்
,, 29 என்று ஜைன

,, 29 பண்ணி

,, 30 தன்கர்மவிஞ்ஞல் போதுமே ஸர்வக்குஞ்ஞக் உபாஸ்ரித்
தால் போதும்

7 22 சொல்ல

,, 25 பூவ: ந பரா

,, 26 கர்ப:

8 12 வைகி

,, 14 அந்த

,, 15 திசின் ஸ்வ

,, 17 பாத்

பிரகிருத

மனஸ்

எந்த

ஹ் மமாஹ்யா

ஆத்மா

யும் மமதையையும் வில

னாசி

லௌகிக

,,

வைதிக

மாதா பிதா வா

திஶு

இல்லை வேதங்களில்லை

திய

[யக்கு

அதீதன்

ஜகத்காரணம் என்று

பாகவதர்களும் பின்ன

பின்னன்ஈசுவரன் என்று

பண்ணின

[ஜைன

சொல்லி

பூவ்பரா

கர்ப:

வைகி

அற்ற

தி ஸ்வ

பாத்

பக்கம் வரி

பிழை

திருத்தம்

8	30	ஸ்ஸ்து	வஸ்து
„	„	நிலம்	நியம்
„	„	ஸு	ஸு
9	17	ரனாய்	ரனாய்
10	4	தனி	தனி
„	6	„	„
„	7	மாய	மாய்
„	15	सहायः	सहिः
„	16	तदेका	तदेको
„	29	அவித்யை	அவித்யையால்
11	1	தசையில்	தசையில்
„	9	மற்ற	மற்று
„	„	மாய்	மான்
„	19	नयणां	नयणां
12	2	தன்னை அவைகள் விடு	தன்னை விடு
„	3	தன்னை	அவைகள் தன்னை
„	19	இந்திரிய	வைசித்திரிய
„	28	व्यप	व्याप
„	34	ருபியை	ருபியாக
13	24	காக	கும்
„	34	துக்க	துச்ச
„	„	று வி	று ஒதுக்கி வி
14	19	चैकं न त	चैकं त
„	24	அந்தத்	அதற்குத்

